

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WINTER IN *New York*

JOSIE SILVER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A
y j I N T ç q

A N O V E L
J O S I E S I L V E R

D E L L B O O K S
New York

New York'ta Bir Kış bir kurgu . İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2023 yazar Josie Silver
Kitap kulübü rehberi telif hakkı© 2023 by Penguin Random House LLC

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Dell, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

DELL ve D kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. RANDOM HOUSE
BOOK CLUB ve kolofon Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.

İlk Birleşik Krallık'ta 2023 yılında Penguin General'in bir baskısı olan Viking tarafından yayımlanmıştır. Penguin General, Penguin Random House Şirketler Grubu'bir parçasıdır. Aynı anda Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC'nin bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Delacorte Press tarafından ciltli olarak yayınlandı.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İSİMLER: Silver, Josie, yazar.

TITLE: New York'ta bir kış : bir roman / Josie Silver.

AÇIKLAMA: New York : Dell Books, [2023]

TANIMLAYICILAR: LCCN 2023021768 (basılı)| LCCN 2023021769 (e-kitap)| ISBN 9780593722862 (ticari ciltli)| ISBN 9780593724934 (HC Library)| ISBN 9780593722879 (Ebook)

KONULAR: LCSH: Aşçılar-Kurgu. | Yemek-Kurgu. | Aile sırları-Kurgu. | LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

SINIFLANDIRMA: LCC PR6119.I453 W56 2023 (basılı)| LCC PR6119.I453 (e-kitap)| DDC 823/.92-dc23/eng/20230518

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023021768> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023021769>
adresinde

Ebook ISBN 9780593722879

randomhousebooks.com
randomhousebookclub.com

Adobe Stock'tan başlık sayfası resmi

Kitap tasarımı Barbara M. Bachman tarafından yapılmıştır, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak tasarımı: Monique Aimee
Sanat yönetimi: Cassie Gonzales

ep_prh_6.1_145068698_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

Sevgililer Günü

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Vivien

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Vivien

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Vivien](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[İthaf Teşekkür](#) [Random](#)

[House Kitap Kulübü Yazar](#)

[Josie Silver](#)

[Yazar Hakkında](#)

Sevgililer Günü

...

LOGAN'S BOOKSTORE, AŞAĞI DOĞU Sİ DE, NEW YORK

Hani bir filmde yüksek oktanlı bir sahne dramatik bir etki yaratmak için ağır çekime geçer ve siz nefesinizi tutup ekrandaki kişinin yüksek binalar arasındaki yanan uçurumdan atlayıp atlamayacağını ya da paha biçilmez vazoyu yüz parçaya ayrılmadan önce yakalayıp yakalayamayacağını sorarsınız ya? Sanki biri az önce

Son bir yıldır beklediğim kitabın son kopyasını almak için uzandığımda hayatımdaki ağır çekim düğmesine bastım ve yanımdaki biri olarak aynı anda aynı hareketi yaptı. Ceketinin kolunun benimkinin yanına uzandığını görüyorum ve bir bayrak yarışı sporcusu gibi, kazanmak dışında hiçbir şey işe yaramayacağı sopayı almak üzere kolunu uzatıp kararsız bir hamle yapıyorum. Parmak uçlarım kapağı sıyrıyor, *gerçek* bir temas, ama *hayır-hayır-hayır*, onun kolu kanlı bir şekilde daha uzun ve son anda kitabın benden onun eline doğru kaydığını hissediyorum.

"Ama ben ona dokundum." Boynumdaki hayali incileri panikle kavrarken sözcüklerin ağzımdan dökülmesine engel olamıyorum. O kitap benim kendime verdiğim Sevgililer Günü hediyesiydi ve yaşadığım onca şeye rağmen bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

Bana döndüğünde yüzünde sahte bir masumiyet maskesi vardı.

"Ama önce ben ," diye mırıldanıyorum, sandalye kapmaca oyununda son koltuktan itilmiş hüznü bir çocuk gibi.

Kitabın arkasını okumak için kitabı çeviriyor. "Seni görmedim, özür dilerim."

Dikkatini romana veriyor, bu da etkileşimimizin sona erdiğinin açık bir işareti ve ben de destek için etrafa bakıyorum, az önce burada gerçekleşen kitapçı suçuna birilerinin tanık olduğundan eminim. Bir düğünde son kadeh gazoz ya da Pazartesi sabahı toplantısında kalan tek bisküvi için bu tür bir kavga beklersiniz, ama biz *kitap insanları*ız, Tanrı aşkına. Bu şekilde davranmayız. Demek ki bu adam kitap insanı değil, belki de kazanmamın bir yolu vardır.

." Sanki hoparlörden anons yapacakmışım gibi boğazımı temizliyorum.

Tekrar bana doğru bakıyor, koyu renk gözleri soru sorarcasına açılıyor. tam olarak okuyamıyorum ama sanırım bir zafer gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ve bu yüzden ondan gerçekten hoşlanmıyorum. Kesinlikle bir kitap insanı *değil*.

"Muhtemelen bunu istemezsin." Kitabıma doğru başımı salladım. "Bu bir üçlemenin üçüncüsü, önce diğer ikisini okumadan bir anlam ifade etmeyecektir." Çok satanlar rafına umutsuz bir bakış atıyorum ve en son çıkan Lee Child'a uzanıyorum. "Onun yerine bunu dene. Jack Reacher'ı herkes sever.

Hani Tom Cruise'un rol için en az bir karış kısa olmasına rağmen bir şekilde Reacher olmayı başardığı film gibi. bu daha iyi, çünkü bu kitap." Tam bir aptal gibi gevezelik ediyorum ve o da elindeki kitaptan benim elimdekine bakıyor.

"Bu her zaman böyle değil midir zaten?" İç çekiyor. "Kitabın filmde daha iyi olması yani?"

Elimi kalbimin üzerine kapatıyorum, bu inkar edilemez gerçek karşısında gafil avlanıyorum.

"Sadece öyle değil mi?" Sertçe başımı sallıyorum.

"Her . *Zaman Yolcusunun Karısı*'nı izlemeyi bile reddediyorum, ne olur ne olmaz diye."

Kibarca yarı gülümsüyor ve ben de Lee Child'ı ona doğru uzatıyorum, sessiz bir cesaretlendirme.

"Yani Jack Reacher serisini yirmi kitaptan fazla okumamı ama bu serinin üçüncü kitabını okumamamı mı tavsiye ediyorsunuz?"

"Evet, ama bunların hepsi bağımsız hikâyeler." Lee Child'a dokunuyorum ve sesimden rahatsızlığı uzak tutmaya çalışıyorum. "Bundan keyif almak için önce diğerlerini okumuş olmanız gerekmiyor."

"Ama *bu*...?" Kitabı elinde ters çeviriyor, kapağı yukarı bakıyor.

Neredeyse acı veren bir iç çekiş boğazımda düğümleniyor. Bu kapağı internette pek çok kez inceledim, hikayenin sonunun nasıl gelişeceğine dair ipuçları aradım. Kapak sanatçıları, karmaşık illüstrasyonların içine Paskalya yumurtaları şeytani bir zekâyâ sahipler; da kitabın cazibesinin bir parçası.

"Son derece karmaşık," diyorum. "Üç bölüme yayılmış büyük bir hikaye, toparlama. Temelde Fransızca okumak gibi ."

"Fransızca, ha?" diyor.

Akıcı bir şekilde Fransızca konuşmaya başlayacağından şüpheleniyorum. "Ya da Hollandaca ya da Çince ya da ne bileyim Swahili. İmkânsız aslında."

"Yine de iyi bir kılıf." Yakından bakıyor. "Bu bir tavşan mı?"

Kendime engel olamıyorum, ben de bakıyorum. Kahretsin, o haklı. Bunun hikaye için ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Bunda tavşan olmayacak." Lee Child'ın sayfalarını bir sihirbazın iskambil destesini karıştırması gibi karıştırıyorum. "Araba kovalamacaları, gözetlemeler ve tek satırlık özlü sözlerle dolu olacak." İçinde ne olduğunu bilmek için hiç Jack Reacher okumamış rağmen büyük bir satış .

"*Lapin*," diyor.

Başımı bir yana eğiyorum.

"Fransızca tavşan demek" diyor.

"Swahili dilinde de biliyor musun?"

"Yapsaydım çok komik mıydı?" diyor. "Ama ne yazık ki hayır. Bildiğim tek şey, bu tavşanın bir tavşandan daha fazlası olacağı." Kitaba dokunuyor. "Steph'kalenin altında bir kaçış tüneli keşfedeceğini ima ediyor olabilir, ya da belki daha incelikli, Estelina'yı kurtarmak için bilinmeyene atlaması gerektiğini?"

Farkına vardıkça omuzlarım kışlık paltomun içine . O kitabı yakın zamanda elinden . Zafer ifadesi David Rose'un oyun kitabından fırlamış gibi, başını sallarken gülümsemesi sıkıca bastırılmış, zafer anının tadını çıkarıyor. Kitabını rafa geri koyarken Lee Child'dan sessizce özür diliyorum.

Sanırım bu darbeyi kaldırabilir.

"Jack Reacher'ı her zaman kendin deneyebilirsin," diyor. "Tek satırlık özlü sözlerle dolu olduğunu duydum."

O anda kendime ait özlü bir cümle kurmayı her şeyden çok istiyorum ama içimden dökülenler özlü olmaktan çok uzak.

"Biliyor musunuz? Kitabı al. Al. Al. Lanet olsun. Kitabı. Sorun değil. Bu benim hayatım. gerçek."

Elini çenesine götürüp beni izlerken küçük bir geri adım attığını hissediyorum. Dükkân Işık, evlilik yüzüğünün altınını yakalıyor, kitapçıdaki bu yabancıyla hiçbir ilgisi nedenlerden dolayı beni daha da , ama yine de iki namluyu da alıyor.

"Bu kitabı al, muhtemelen bu gece açmaya bile olmayacak çünkü karını Empire State Binası'nın tepesinde şık bir akşam yemeğine çıkaracaksın ya da kamyonetin arkasında kareli bir battaniyenin üzerine uzanıp kayan yıldızları ya da ne bileyim, aynı derecede başka bir Sevgililer Günü saçmalığı."

Sesim tatsız bir şekilde tizleşiyor ve gözleri annemin evlilik parmağımdaki kendine özgü kalp şeklindeki mühür yüzüğünü tararken ifadesi sertleşiyor.

"Umarım kocanız bu gece sizden *basmakalıp şeyler* beklememesi biliyordur." İngilizcem onun New York aksanında saçma geliyor ve yargısını keskin bir bıçak gibi hissediyorum. Tokat.

"Bilmen gerekiyorsa, o öldü ve bu gece için tek bir boktan planım vardı, o da ve o kitabı okudum, ama şimdi sen ve senin lanet olası uzun kolların sayesinde bunu bile yapamıyorum."

Mahcup görünüyor, anlaşılır bir şekilde, kitabı bana doğru iterken kırık cümlelerle özür diliyor, ama uzanıp alabilmek ahlaki yüksekliğimin dağına çok fazla tırmandım. Buradaki hava o kadar ince ki nefes almak acı veriyor, bu yüzden son bir kez daha öfkeyle ofluyor ve mağazadan dışarı fırlıyorum, giderken yolumdaki kağıt aşk kalplerini kesiyorum.

Kahretsin. Orada olay çıkardım. Bunu neden söyledim ki? Utanç beni yakıyor. Beynimi Adam Bronson'ın öldüğüne inandırmaya çalışmak başka bir şey, bunu kitapçada bir yabancıya yüksek sesle söylemek tamamen başka bir şey. Çünkü gerçek şu ki, Adam benim için ölmüş olsa da hâlâ hayatta, hiçbir zaman benim kocam olmadı ve şu anda Londra'da başka birine canavarlık yaptığına şüphe . Mavi-beyaz çizgili fötr şapkamı kulaklarımdan doğru çekiyorum ve yanan yüzümü atkıma gömüp kaygan kaldırımda kayarak eve doğru ilerliyorum. Bugün içeride kalmalıydım. Pırıltılı güllerle dolu vitrinler ve pembe tebrik kartlarıyla dolu raflar beni çok üzüyor. Sevgililer Günü içimdeki tüm yanlış düğmelere basıyor, bana tüm kötü kararlarımı ve onların korkunç sonuçlarını hatırlatmak için tasarlanmış gibi hissettiren üretilmiş bir olay. Son birkaç yıldır cehenneme gidip geldim, Londra şefler sahnesinin yükselen yıldızıyken kendi gölgesinden korkan bir kadına dönüştüm. Ya da kendime karşı daha nazik olursam, hayatını darmadağın eden ve onu evine hapseden kontrolcü bir adam tarafından hedef alınan yalnız, kederli bir kız çocuğuna dönüştüm. New York'a tek gidişlik bir bilet almak için kendimi kurtarmak, hatta daha fazlasını yapmak Herkül cesareti gerektirdi. Altı hafta önce, tüm dünyevi birkaç parçalanmış bavula tıktırılmış, itibarımın son kırıntılarına sıkıca tutunmuş bir şekilde buraya indim.

Aslında bu gece bir kamyonetin arkasında yıldızları seyretmek ya da Empire State Binası'nın tepesinde yemek yemek istemiyorum. Bu tür şirin şeyleri Meg Ryan gibi acayip olmayan kadınlara mutluyum. Ve evet, seksenlerin romantik komedilerine yaptığım göndermelerin modasının geçtiğini, bunların yerine gösterebileceğim milyonlarca daha havalı film olduğunu biliyorum. Yine de listemi güncellemeyeceğim, çünkü o filmleri annemle birlikte izlerken, onun vintage pembe melamin kaselerinden ev yapımı gelatolarımızı yediğimiz anılar kemiklerimi bir arada tutan tutkaldır. Onun bu şehirle ilgili sevdiği hikayeler beni buraya bir kanat ve dua, Sinatra'dan esinlenen hayali bir nostalji ile taşıdı, o burada başarabilseyse belki ben de başarabilirim. Yeni bir yerde, ölmüş eski sevgilimin beni rahatsız edemeyeceği bir yerde yeni bir başlangıç. İç çekiyorum ve yalanı bir daha asla söylemeyeceğime dair sessiz bir söz vererek kendimi rahatlatmaya karar veriyorum. En azından tamamen yabancı birine.

ş yç E N M0 N ıgş

Later.

1.

HAKLI MIYDIM YOKSA MIYDIM?"

Işıklandırılmış kırmızı, yeşil ve beyaz "Küçük İtalya'ya Hoş Geldiniz" kemerinin altından geçerken Bobby kolunu benimkine ve sokak satıcıları, davul sesleri, baştan çıkarıcı kokular ve göz alabildiğine uzanan insan kalabalığıyla canlı bir yer buluyoruz.

Bobby'ye göre New Yorkluların her yıl dört gözle beklediği bir İtalyan yemek ve kültür festivali olan San Gennaro Bayramı'nı öğleden sonrayı onunla birlikte geçirmem ev sahibim-en yakın arkadaşım kolumu büktü; yemek sevgimin bugünlerde beni dairemin güvenlik ağından çıkaracak kadar güçlü olan tek şey olduğunu biliyor. Dokuz ay önce kapısına dayandığımdan beri bir New York ev kuşuna dönüştüğümü söylemek hafif kalır. Sadece annemin en sevdiği filmlerden tanıdığım New York'u hayal ederek, değişiklik için umutsuzca geldim. Şimdi ne yaptığımı bildiğim için gerçekten gülünç ama Katz's Deli'de pastırmalı sandviç doldurmak bir iş bulma şansım ya da Plaza'nın hareketli mutfaklarında beni bekleyen Iris büyüklüğünde bir delik olabileceğini gerçekten düşünmüştüm.

Anlaşıldığı üzere ikisi de işe alınmıyordu. Katz's Deli'de soracak kadar uzun süre kadar cesur bile değildim - kuyruk çok yoğun ve o kadar uzundu ki kapıdan çıkıp bloğu sarıyordu. Çok Lezzetli Erişte Evi ise eleman arıyordu. Bobby Han, hayatında hiç wok tavaya dokunmamış rağmen, en üst kattaki gösterişli çatı katından en alttaki hasta erişte restoranına kadar tüm binayı miras olarak alalı çok olmamıştı. Uçaktan iner inmez New York'un kararar sokaklarını , her yerden geri çevrilirken zeki annemin ruhen yanımda yürüdüğünü düşünmek hoşuma gidiyor. Kör bir içgüdü beni Chrystie Caddesi boyunca yönlendirdi ve tam o anda restoranının tozlu camına ŞEF ARANIYOR ilanı yapıştıran Bobby Han'ın yoluna çıkardı. Bir saat içinde sadece işi değil, aynı zamanda yaşlı erişte kraliçesi teyzesinin kısa süre önce boşalttığı yukarıdaki küçük, eski moda dairenin anahtarlarını da kabul etmiştim. Benim küçük evim, Bobby'nin kocası Robin'le paylaştığı çatı katı ile zemin kattaki restoran arasında bir tampon görevi görüyor; tüm gürültüyü ve yemek kokularını emen bir sünger görevi görüyor; böylece Bobby ve Robin, giysilerinde ya da Mısır pamuğundan çarşaflarında fıstık yağı izi olmadan huzur içinde yaşayabiliyorlar.

O ilk gün fark şey, aynı zamanda hayatımın en büyük platonik aşkını bulmuş olduğumdu. Bobby, evinden üç bin mil uzakta yeniden başlayan yalnız bir kız için en iyi arkadaş ve ağabey, muhteşem gürültülü, alaycı bir pakette bir araya getirilmiş insan altın tozu haline geldi.

Bu öğleden sonra yağmur yüklü gökyüzü festivaldeki atmosferi azaltmıyor ve havada insanları tezgahdan tezgaha taşıyan, tadına bakan, tadını çıkaran, zevkle inleyen bulaşıcı bir enerji ve vızıltı var.

"Çok haklıymışsın" diyorum, renk ve gürültü karnavalını içime çekerek. "Her şeyi denemek istiyorum!"

Napoli'nin koruyucu azizi Aziz Januarius'un altın heykelini gözlemlemek için duraklıyoruz; insan kalabalığının bizi cadde boyunca daha ileriye taşımaya izin vermeden önce kısa bir huzur anı.

"Sosisle başlamalıyız," diyor Bobby, beni İtalyan bayraklarıyla süslenmiş etkileyici büyüklükteki bir yemek kamyonuna doğru yönlendirerek. Sosis halkaları devasa metal plancha ızgaralarda cızırıyor, doğranmaya ve kaygan soğan ve biberlerle dolu rulolara doldurulmaya hazır. Izgaranın arkasındaki önlüklü adamın hızlı ve becerikli elleriyle sosisleri kıvrmasını, bir diğerinin de bu işi daha önce milyonlarca kez yapmış birinin özgüveniyle sandviçleri doğrayıp doldurmasını hayranlıkla izliyorum.

"Gerçek tanrıların yemeği," diyor Bobby, iki tane sipariş ederek.

Ondan aldığım da buna çok hazırım. Hayal ettiğim gibi, sadece yüz kat daha iyi.

"Bunların hepsini yersem tıka basa doyarım," diyorum.

Bobby yarısından fazlasını bitirdi. "Ama yine de yapacaksın, değil mi?"

Başımı salladım, üzülmedim bile. Sandviç dumanlı ve zengin, çörek içinde cennet gibi. Yürüyor ve yemek yiyoruz, atmosferi içimize çekiyoruz, jeneratörlerin alçak arka plan uğultusu bir panayır havası katıyor. İnsanlar bağırıyor ve gülüyor, pazar gününe benzer bir kakış ve ben kendimi rahatlamış hissediyorum, sahne değişikliğinin tadını çıkarıyorum. Ve ne manzara ama. Parıltılı flamalar ve ışıklar başımızın üzerindeki binaları kaplıyor ve aşağıda dolaşan herkes aynı şey için burada, ziyafet için. Şef kalbime anladığım bir dilde sesleniyor ve yeni yemekler yaratmayı ve insanların yemek yemesini izlemenin keyfini ne kadar özlediğimi sarsıyor. Kase kase erişte pişirmek kendi çapında rahatlatıcı ama ben kendi yolumu açmak ya da kendi yemeklerimi yapmak yerine Bobby'nin teyzesinin özgünlüğünü taklit etmeye çalışıyorum. Tüm bu yaratıcılık ve mutfak keyfinin etrafında olmak bana en başta beni mutfaklara çeken şeyi hatırlatıyor: sıcaklık, aciliyet, derin tatmin. Tüm bunları içgüdüsel olarak özledim, Adam Bronson yüzünden geçici olarak kaybettiğim bir başka parçam. Bu parçalardan çok var - kariyerim, öz değerim, özgüvenim, *beni ben* yapan şeyler. Hepsini duygusal bir kayıp eşya bürosunun rafına dizilmiş, onları geri almamı hayal ediyorum. Alacağım. Geri alıyorum. Yavaşça ama .

Sandviçleri tatlı, ricotta dolgulu cannoli ile takip ediyoruz ve ben Bobby'ye yaslanıp kendimden geçerken gülüyorum.

"Bu şimdiye kadarki en iyi fikrindi," diyorum.

"Başka bir sürü var" diyor. "Sadece yeterli."

Çekingen olmayan doğasını çok takdir ediyorum, onunla birlikte olmak çok kolay. Yeterince dışarı çıkmadığımdan endişelendiğini biliyorum. Muhtemelen haklı da. Doğrusu, diş hekimi muhtemelen takvimimdeki en önemli sosyal etkinlik. Aslında münzevi bir tip olduğumdan değil, sadece New York'a geldiğimde dibe vurmuştum ve kendimi yeniden inşa etmem biraz zaman aldı. Belki dışarıdan, özellikle de New York'un çan ve ısıklık fonunda münzevi gibi görünüyor, ancak şu ana kadar benim için onarıcı oldu. Bobby ve Robin var. Bobby'nin yeğeni Shen de . O bir tür

İstese ögle yemeğinde dünyayı yönetebilecek on dokuz yaşında bir kız ama Bobby'nin müşterilerine erişte servis etmeyi tercih ediyor ve her gece derslere girip şehri dans ederek dolaşıyor. Oldukça da iyi bir aşçı, eğer bir gece izin almam gerekirse, ki bu çok sık olmuyor, ocağın başına geçmekten her zaman mutluluk duyuyor. Bir de Smirnoff var, teknik olarak ne benim ne de Bobby'nin kedisi; ikimizden de daha uzun süredir binamızda yaşıyor ve tüylü turuncu kışını nereye park edeceği konusunda tam yetkiye sahip gibi görünüyor. Bazı geceler benim sarkık yeşil koltuğumu seçerken, diğer geceler Bobby'nin pencere pervazına uzanıp aşağıdaki sokağın değişimini izliyor. Bir de hiç gelmediği geceler var. Onu zikzaklı metal yangın merdiveninden tırmanıp binanın çevresinde dolaşırken ya da gece geç saatlerde bir seks görüşmesi için göz alıcı bir İranlıyı ziyaret ederken hayal etmeyi seviyorum. Gerçekte muhtemelen başkasının kanepesinde başkasının yemeğini yiyordur - istediğini alma oldukça utanmazdır. Hepimiz biraz daha Smirnoff olmalıyız.

Caddenin hemen yanındaki hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor ve Bobby sürüyü takip etmem için elimden tutuyor, giderken "That's Amore" şarkısının neredeyse etkileyici bir yorumunu mırıldanıyor.

"Bunu görmelisiniz," diyor bize kenarda bir yer bularak. "Köfte yeme yarışması."

O konuştuğu kalabalık dağılıyor, ellerinde kocaman gümüş köfte tepsileri taşıyan bir dizi görevlinin, yarışmacıların savaşa hazır bir şekilde oturduğu yükseltilmiş bir standı doğru ilerlemesine izin verirken alkışlıyorlar.

Her biri küçük bir köyü doyuracak kadar yemek tüketmek üzere olan kadın ve erkeklerin gündelik yüzlerine bakarken, "Bir insan nasıl yemek yarışması şampiyonu olur acaba?" diye hayret ediyorum.

Pullarla kaplı bir kadın "The Star-Spangled Banner" şarkısını coşkulu bir şekilde seslendiriyor ve ardından yarışmacılar yüzlerine doldurabildikleri kadar köfte doldurup şişe şişe suyla yıkamaya başlıyorlar. Kalabalık çıldırmış gibi bağırarak onları cesaretlendiriyor ve ben de yarışmacıların çenelerine ve tişörtlerine bulaşan sosla farklı derecelerde bir iştahla yemek yemelerini izliyorum. Çılgınca, abartılı ve iyi hissettiren, New York'un bu canlı İtalyan köşesinin oburca bir kutlaması.

Daha sonra canlandırıcı limoncello shotları ve sıcak, şekerli zeppole karton tepsileri satın alıyorkaldırımdan kapalı bir dükkânın kiremitli kapısına sığınıyoruz.

"Kabul ediyorum. Bu eğlenceliydi." Sırtımı geleneksel ahşap pencere pervazına yaslıyorum. Ceketimin içi sıcacık, güçlü alkol kan dolaşıma .

"Seni görüyorum, Iris Raven. Yemek seni dairenden çıkaracak sihirli anahtardır." Bobby sırtını kapıya döndü. "etmemiz için yemekle ilgili daha fazla macera bulacağım."

"Eğer bir şeyse, beni say."

En az bir hafta boyunca yemek yemem gerekmeyecek, yine de parmaklarımdaki pudra şekerini fırçalayarak ağızda eriyen bir zeppole daha uzanıyorum. Bobby spreyli kotunun arka cebinden telefonunu çıkarıyor ve aynı anda düşen bir paket sakızı almak için eğildiğinde, dükkânın boyalı cam kapısını görüyorum. Kıpırdamadan duruyorum ve başımı yana eğerek dikkatle bakıyorum, çünkü sarsıcı bir şekilde tanıdık . Daha önce bir yerde görmüştüm, bundan eminim. Sadece nerede olduğunu çıkaramıyorum.

"Burası neresi?" Ellerimi birleştirip yan pencereden bakarak söylüyorum. İçerisi gölgeler içinde, ama siyah-beyaz dama tahtası zemini ve okkalı deri tabureleri seçebiliyorum.

Sayaç.

Bobby telefonundan başını kaldırmadan, "Belotti'nin dondurmacısı," diyor. "Aslında festival sırasında kapalı olmalarına şaşırdım, her zaman sıra oluyor."

Ona sinirli bir bakış attım. "Benimki kadar iyi mi?"

"Nasıl ki?" Bobby'nin iç çekişi tam bir tiyatro. "Senin için bir şey ifade ediyor olsaydım, bu şeyleri restoranın menüsüne koymama izin verirdiniz."

"Asla olmayacak," diye gülüyorum, gözlerim hâlâ o sıra dışı kapıda. Bobby bugünlerde dünyada en sevdiğim insan ama hâlâ Very Tasty Noodle House'da annemin gelato'sunu servis etmiyoruz. Katzs Deli'de de yok. Ne de Plazadaki süper şiş yemek salonunda, baş şef dizlerinin üzerine çöküp bana yalvarsa bile. Annem, gözlerinde zaman eğlenceli bir parıltı olan bohem ve özgür bir ruhtu, ancak vanilyalı gelato tarifi söz konusu olduğunda taş gibi ciddi bir kuralı vardı: bu, yaşayan başka bir asla paylaşamayacağım bir sırdı. Gezegendeki en iyi vanilya ve benim ıssız ada yemeğim olmaya devam ediyor. Küçük bir çocukken ve yetişkin bir kadıncan benim için yapardı, en sevdiği vintage pamuk şeker pembe melamin kaselerde servis ederdi. Ve sonra hastalandığında, vücudunun midesine indirebildiği tek yiyecek olana kadar onun için yaptım. Tadından çok anılarıyla ilgili olana kadar. Kaşığı kuru dudaklarına götürdüğümde gözlerini kapatırdı, bir gülümsemenin hayaletini uyandırmaya yetecek kadar küçük bir miktar.

Telefonumun kamerasını açıyorum ve kendine özgü kapının bir fotoğrafını çekiyorum, her ne kadar çok akılda kalıcı olduğu için çekmeme gerek olmasa da. İnce, eski maun çerçevesi, kenarları eğimli bir plaka cam levhaya ev sahipliği yapıyor ve bu cam levhanın üzerine elle boyanmış yeşil çizgili bir fincan girdaplı gelato, kirazlar ve gösterişli bir açıda duran neon bir kaşık yerleştirilmiş. Mücevher renkleri sanki daha dün boyanmış gibi camdan fişkırsa da, eski zamanlardan kalma şık bir ambiyansa sahip.

"Sanırım işim bitti," diyorum, kapıya son bir kez uzun uzun bakarak. "Başka bir şey yersem bayılacağım."

"Eve o zaman?" Bobby bana kolunu uzatıyor ve kalabalığın içine girip yağmura karşı başımızı eğiyoruz.

2.

Eve doğru yol alırken adrenalın yüklü bir telaşla geliyor, hayatım boyunca yüzlerce kez baktığım bir fotoğrafın kapısı gözümün önüne geliyor. Erişte evinin yanındaki soyulmuş kırmızı yan kapıdan kendimizi içeri atar atmaz bozuk bir ses çıkarıyorum

Bobby'ye akşam servisi başlamadan önce biraz kestirmek için bahane uydurdum. Dairemin kapısını çarparak yorgunluktan çok heyecanlıydım, doğruca yatak odama giderken aklım başımdan gitmiyordu, giderken paltomu silkiyordum. Annemin hatıra defterini gardırobun üstünden indirip kollarımda yatağa bırakıyorum. Ağzına kadar dolu bu deftere yıllar boyunca sayısız kez baktım, hem annem yanımdayken hem de yanımda olmadan boşlukları doldurmak için. Bu, annemin gençlik umutlarının ve hayallerinin saksı gibi bir tarihi, sonunda işler umduğu gibi gitmese de sanatçı kalbinin sesini dinlediğinin bir kanıtı. Seksenli yıllarda kurduğu grubun resmi tanıtım fotoğrafları, konser enerjisiyle titreşen daha samimi fotoğrafların, ticari dergilerden kesitlerin, gazetelerden eleştirilerin, ara sıra bilet koçanlarının ve grubun tüm üyeleri tarafından imzalanmış bir sigara kutusunun ön yüzünün yanında yer alıyor. Okunaksız karalamalarını okuyamıyorum ve grubun davulcusu Charlie Raven'a ait alttaki kendinden emin kırmızı imza dışında isimlerini hatırlamıyorum. Benim babam. Birkaç yıl boyunca annemin bir dargın bir barışık sevgilisiydi, annemin hiçbir yere gitmeyeceğini her zaman bildiği fiziksel bir ilişkiydi. Hamileliğini sonlandırmak için yeterli parayı verme teklifini reddettiği gün sona erdi. Onu hatırlamıyorum; ben altı yaşındayken bir helikopter kazasında ölmüş. Annem ölüm haberi kendisine ulaştığında o kadar da şaşırmadığını söylerdi, çünkü o nadiren yaşlılığı görecektense kadar yaşayan, tam gaz bir insandı. Onun hakkında tam olarak kötü konuşmadı, sadece parlak bir şekilde parlayan ve sönen vahşi birinin resmini çizdi. Muhtemelen, kendi anonim Smith'i yerine benim için seçtiği soyadım dışında onunla çok az ortak noktam olduğunu duymanın benim için güven verici olduğunu düşündü. Babamın ölümü benim hikayemde her zaman bir dipnot olarak kaldı, bugün olduğum kişi üzerinde çok az etkisi biri. Charlie Raven, sonsuza dek otuz iki yaşında.

Annemin albümünün her sayfası tika basa dolu, grubun büyük çıkışının sıkı bir tarihçesi. Ama şu anda aradığım şey bu değil. Hızlıca son sayfaya geçiyorum. Sadece iki değerli şey yerine iştirilmiş: bir fotoğraf ve yırtılmış, üzerine karalanmış bir peçete. Koruyucu tabakayı ve fotoğrafı dikkatlice , yaşlılığın onu yerinde tutmaya çalıştığını hissediyorum. Aklımda hiçbir soru işareti olmamasına rağmen şimdi taze gözlerle bakıyorum. Aynı maun çerçeve, aynı pirinç kulp, aynı çarpıcı boya. Aynı kapı. Defalarca baktığım, bir tatil romantizminin soluk yaz görüntüsüne sahip fotoğrafın nerede çekildiğini hiçbir zaman bilemedim ve annem her zaman ayrıntı vermeyi reddetti.

Fotoğrafi ters çevirince tanıdık yazısını okudum: *Santo, 1985*, adının yanına bir aşk kalbi karalanmış. El yazısının benimkine çok benzeyen kıvrımlarını ve eğimlerini görmek bile boğazıma bir yumru oturtmaya yetiyor. Fotoğrafi tekrar incelemek için geri çeviriyorum. Genç adam bana . Gülüyor, gür siyah saçları gözlerini güneşten korumak için kaldırdığı elinin üzerine dökülüyor. Kendine özgü dükkan kapısı arkasında aralık duruyor, güneş ışığı renkleri görüntü boyunca bir yay çizerek kırıyor. Elle boyanmış kapıdan, seksenlerin deri bomber ceket, beyaz tişörtü ve ağartılmış kot pantolonuyla *Breakfast Club* havasını yansıtan adamın kendisine kadar fotoğrafla ilgili her şey retro-şık. Beynimi yokluyorum, herhangi bir bilgi kırıntısı bulmaya çalışıyorum. Fazla bir şey yok. Annem bir hikâye anlatıcısıydı ama konu bu fotoğrafa ve yanındaki peçeteye geldiğinde sohbeti hep başka yöne çeker, sadece adamın ihtimalle genç hayatının aşkı olduğunu söyleyecek kadar ileri giderdi. Nane yeşili peçete ortadan ikiye ayrılmış, altın rengi baskılı logonun sadece ikinci kısmı görünüyor: *Otti's*. Zihnim noktaları birleştiriyor. Belotti's mi? Logonun tamamında ne yazdığını daha önce hiç bilmiyordum ama üzerinde kendine güvenen mavi mürekkeple ne yazdığını ezbere biliyorum. Sevgili gelato tarifimiz.

Hızlı bir internet araması beni Belotti'nin ana sayfasına götürüyor; yeşil-beyaz çizgili tentenin altında yaz güneşinin tadını çıkaran dükkânın bir fotoğrafı. Ekranımda o boyalı cam kapıyı görmek tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor, uzun zamandır unuttuğunuz bir yerin çocukluğunuzdan kalma eski bir fotoğrafını bulmak gibi. Annem beni çocukken gerçekten oraya götürdü mü bilmiyorum. Hiç sanmıyorum. Annem tura başladıktan birkaç yaz sonra doğmuşum ve ben üç yaşındayken Amerika'dan temelli ayrılmışız, bu tür ayrıntıları hatırlamak için çok küçükmüşüm. Farkında olmadan kendimi onun için bu kadar önemli bir yerin yakınında yaşarken bulmam gerçekten ne kadar garip. Ama sonra, belki de o kadar garip değildi - New York'a taşınmak bariz bir seçim gibi geldi çünkü annem çok sevgiyle bahsetti ve grup anılarının ve ilk ihtişamlı günlerinin hatıraları beni Aşağı Doğu Yakası'na doğru itti. Gözlerim bir an için gardırobunda, düşüncelerim ise arkada özenle saklanmış gümüş vazoda . Burada benimle olduğunu, onu ilk kez evinde hissettiği yere getirdiğini bilmenin verdiği küçük bir rahatlık var. Belki bir gün onu bırakmak için doğru zamanı ve yeri bulurum, onu sevdiği şehirde .

Fotoğrafa tekrar bakıyorum, kalbim ağırlaşıyor ve kafam sorularla doluyor. Fotoğraftaki adamın İtalyan olduğunu hep biliyordum, elbette tarif de öyleydi ama fotoğrafın ve tarifi annemin New York'ta geçirdiği zamandan değil de İtalya'ya yaptığı bir seyahatten geldiğini hayal ediyordum. Annem bana bunu hiç söyledi mi? Söylediğini ama söylemediğinden de emin değilim. Belki de ben bunu tembelce varsaydım ve o da yıllar boyunca bunun düzeltilmemesine izin verdi. Ve şimdi buradayım, mekandan bir nefes uzaktayım, Belotti ailesinin web sitesini okuyorum ve tariflerine nasıl sahip olduğumdan emin değilim. Küçük İtalya'da 1911'kadar uzanan uzun ve gururlu bir geçmişleri var, gelateria'nın on yıllara yayılan siyah-beyaz fotoğrafları, daha önce pencereden baktığım cam tezgahın arkasında çekilmiş önlüklü aile fotoğrafları. Web sitesini tarıyorum, hikayelerini sindiriyorum, özellikle tekrar eden bir gerçeğe çarpılıyorum: ünlü ve sevilen vanilya tarifi - ilginç bir şekilde gerçekten servis ettikleri tek lezzet - yakından korunan bir sır. Aslında o kadar sıkı korunuyor ki, Belotti ailesinin sadece iki üyesinin bunu bilmesine izin veriliyor. Gözlerim yatağın üzerindeki açık hatıra defterine, yırtık peçetenin üzerine aceleyle yazılmış tarife takılıyor. Belottiler bu tarifi yüz yıldan fazla bir süredir şiddetle koruyorlardı, peki neden anneme açıklandı? Şimdi anlıyorum neden

Bunu kimseyle paylaşmamam konusunda her zaman çok ısrarcıydı, çünkü asla paylaşılacak bir şey değildi. Tabii aynı olduğunu varsayarsak, ki sanırım öğrenmem gereken bir sonraki şey bu.

Annemin yaşam öyküsünün Belottis'lerle nasıl örtüştüğünü çözmeye başlamak istiyorsam, yapmam gereken ilk şey gelatolarını kendim tatmak.

3.

MULBERRY bu sabah, festivalin tüm hızıyla devam ettiği dün geceye kıyasla daha sakın, şimdi sessiz bir endüstri duygusu ve önümüzdeki yeni ziyafet günü için beklenti ile uğulduyor. Yemek arabaları fırınlarını çalıştırırken kaldırımdaki kafe tentelerinin altına sandalyeler yerleştiriliyor; Havada bir tiyatroda yerinizi aldığınızda, orkestranın çukurlarda akort benzer bir his var, perdenin açılmasını beklerken o temel düzeydeki heyecan. Bugün yağmur yağmıyor ama havadaki soğukluk kot ceketimin üzerine kalın bir yün atkı örtmeme yetiyor. Sanırım Bobby'ninkilerden biri; dairemi geniş giysi koleksiyonu için taşan bir dolap olarak görüyor. Ya da kendi deyimiyle, şehir genelinde üç giyim butiği ve dördüncüsünü açmanın eşiğinde olduğu göz önüne alındığında, test stoğu. Adam erişte hakkında pek bir şey bilmiyor olabilir, ama iş hayatına gelince bilgili bir işadamı ve cıvıl cıvıl. Gününde herkesten daha fazla saati var gibi görünüyor - bir iş adamı, sosyal bir dinamo ve aşık bir koca, yine de bana telaşsız bir zaman buluyor, özellikle de gelato makinem açıksa.

Telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. Dokuzu biraz geçiyor. Belotti'nin sağdan görebiliyorum ve ayaklarımı sürüyorum, beklenmedik bir şekilde gerginim, artık yakınım. Kimse beni tanıyacak gibi değil. Anneme şaşırtıcı bir benzerliğim var ama o buraya gelmeyeli otuz yıldan fazla oldu. Durup kenara ve onun seksenli yılların ortalarında aynı kaldırımda yürüdüğünü hayal ediyorum. Kendi elma yeşili Converse'ime , ayağında ne olurdu diye merak ediyorum. Muhtemelen hiçbir şey, eğer bundan kurtulabilseydi. Şu anda olduğumdan çok daha genç, en fazla on sekiz ya da on dokuz yaşında, parlak gözlü ve hırs dolu . Onu düşündüğümde göğsüm daralıyor, artık burada olmadığı gerçeğini düşündüğümde daha da fazla daralıyor.

O öldükten sonra bir süre bir dünya fikrini kafamda . Hâlâ da anlayamıyorum, tam olarak değil. Annem her zaman parlak, harika bir hayatla doluydu, bir insan gökkuşağıydı. Kanserin onun renklerini sistematik bir şekilde yok etmesini izlemek son derece zordu; doktorlar için ne yaparlarsa yapsınlar, sönük bir düğme yanlış yöne dönüyordu. Başucunda oturduğum o son günlerdeki kadar kendimi hiç umutsuz hissetmemiştim; bir konuşma, güven verici bir el sıkma, bir gülümseme için daha onu yanımda tutmak istiyordum. Hastaneye gitmek yerine, eşyaları ve onlara eşlik eden anılarıyla çevrili dairesinde ısrar etti. Tam öldüğü anda, eski dökme demir karyolasının üzerinde asılı duran büyük dokuma rüya kapanı yavaşça dönmeye başladı. Bazıları bunun açık pencereden esen rüzgâra kapıldığını söyleyebilir, ama ben annemin kızımı ve onun sadece benim , onun güvenli bir şekilde yoluna devam ettiğini ve benim de kendi yoluma devam etme zamanımın geldiğini bildirmek için ona üflediğini düşünmeyi tercih ediyorum.

Bunu yapmama, beni kasıtlı olarak haberdar etmediği anlaşılan bu dondurmacıya gitmeme ne derdi? Neden aile üyelerinden biri ona tarifini versin ki? Elbette onun sırrını ifşa etmek gibi bir niyetim yok ama o zamanki hayatının parçalarının şimdiki hayatımla nasıl kesiştiğini anlamak, kulağıma bir deniz kabuğu bastırmak ve zaman içinde onun yankısını yakalamak için can atıyorum.

Belotti'nin yeri dün akşamki görünüyor: sıra yok, açık olduğuna dair bir işaret yok. Korunaklı kapıdan içeri giriyorum ve serbest elle yapılmış cam tabloyu yakından inceliyorum, renklerin ne kadar taze olduğunu, yıllanmış bir sanat eseri için ne kadar özenle bakıldığını fark ediyorum. Gelateria'nın web sitesine baktığımda, tasarımı benzersiz iş parmak izlerinin merkezi bir parçası olarak benimsediklerini, önlüklerinde, menülerinde ve bardaklarında yeniden yarattıklarını biliyorum. Onu incelerken düşünceler içinde kayboluyorum, o kadar ki kapı açılıp beni zıplatana kadar içerideki hareketi fark etmiyorum.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," diyor adam, ben irkilerek sertçe geri çekilirken.

Gülümsemeye davet ediyorum. "Kapıya çok yakın durmak benim hatamdı. Sadece sanat eserlerine bakıyordum."

O da önce kapıya, sonra bana bakıyor. Bir an için kapıyı gördüğümdeki deja-vu hissine kapılıyorum, sanki onu zaten tanıyormuşum gibi. Elbette bu çılgınca, çünkü tanımıyorum ve özellikle annemin fotoğrafındaki adama , yani bu da .

"Daha açmadınız mı?" Onun yanından geçip boş dükkâna bakıyorum.

"Tam olarak değil," diyor. "Kahve makinesini çalıştırıyorum ama gelato yok."

Şimdi gidebilirdim - ne de olsa gelme sebebim dondurmaydı, ama eğer buranın annem için ne anlama geldiğini bilmek istiyorsam, kahve ve içeriye adım atma şansı tamamen gitmekten daha iyidir.

"Kahve iyi olur," diyorum ve omuzlarını kaldırıp geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor. "Festival için erkencisin," diyerek tezgâhın arkasına yöneliyor.

"Oh, biliyorum. Aslında daha dün buradaydım."

Kahve makinesini çalıştırmak için arkasını dönerken bana tezgâhtaki oxblood deri bar koltuklarından birine oturmamı işaret ediyor. Çekirdek haznesini doldurmasını izliyorum, tezgâha iki fincan koyup köpürtücüye süt eklerken hareketlerindeki kolay güveni gözlemliyorum. Ben bir kahve bağımlısıyım, sadece sesler ve kokular bile omuzlarımı kulaklarımın etrafından gevşetmeye yetiyor. Eşarbımı açıp yanımdaki döner koltuğa yerleştiriyorum, mekânın eski tarz maun ve pirinç atmosferini ve çok renkli Tiffany tarzı cam abajurların hoş geldiniz ışıltısını içime çekiyorum. Uzak köşede küçük bir dik piyano var ve duvarları aile fotoğrafları dolduruyor, Belotti erkek ve kadınlarının nesilleri aynı tezgahın arkasında duruyor. Burası yıllar neredeyse hiç değişmemiş, bu elbette cazibesinin bir parçası. Bozulmadıysa, tamir etme ve diğer şeyler.

"Peki seni bu kadar çabuk geri getiren nedir?"

Önüme sade beyaz bir fincan ve tabağı, bir sürahi sıcak köpüklü süt ve bir kase kesme şeker koyarken duraklıyorum. Kendi kahvesi sade; bana bu seçeneği sunduğu için minnettarım. Soruya nasıl cevap vereceğime karar vermek için dikkatimi dağıtarak biraz süt karıştırıyorum.

"Belotti'de kahve?" Bir süre sonra gülümseyerek ve kendimi aptal gibi hissederek cevap veriyorum ama bu cevap yeterli oluyor.

"Şu anda yapabileceğimiz tek şey bu," diyor kahve fincanına doğru iç çekerek.

O zaman ona doğru düzgün bakıyorum ve gözlerinin altındaki koyu halkaları, kaşlarının arasındaki çatıklığı fark ediyorum. Belli ki onu rahatsız eden bir şey var.

"birlikte daha sonra açık mısınız? Tekrar arayabilirim. Arkadaşım gerçekten denemem gerektiğini söyledi.
o."

Başını sallarken bakışlarını tavana doğru kaydırıyor. "Dürüstçe mi? Muhtemelen hayır." Hayal kırıklığı beni zorluyor ve kafamın içinde dönen düşüncelerin dışarı çıkmasına izin veriyorum. Ağzımı. "Her şey yolunda mı? Normalde bir yabancıya bunu sormazdım ama bitkin görünüyorsun."

Sanki nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi işaret parmağını tezgâha vuruyor. "Benim müşterinin iyi olup olmadığını sormak ve sorunlarınızı dinlemeyi teklif etmek değil mi?"

"Sanırım çoğunlukla barmenler ve benim standartlarıma göre bile alkol için çok erken," diyorum. "Ayrıca, şu anda benden çok senin dinlenmeye gibi görünüyor."

Yavaşça başını sallıyor, bakışlarını sokağa çeviriyor ve haddimi aşip aşmadığımı merak ediyorum. Kahvemi yudumluyorum, iki ayağımla birden atlama ve sorumu özür dileyerek dürtüsüne direniyorum.

"Şu anda gelato yapamayız," diyor, hâlâ bana bakmadan. "Babam sekiz gün önce felç geçirdi. Yoğun bakımda ve tarifi bilen başka kimse yok."

Kıpırdamadan duruyorum, fincanım ağzımın yarısına kadar geliyor. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. O iyi olacak mı?"

Yüz ifadesi dikkatle kontrol ediliyor. "Öyle düşünüyoruz ama hafızasının bazı kısımlarını kaybetti. Filmlerdeki gibi her şeyi değil - hala Santo Belotti olduğunu ve hepimizin kim olduğunu biliyor, ama en azından şimdilik başka bazı şeyler yok. Maria ile evlendiği tarih, büyükanne ve büyükbabasının İtalya'daki memleketlerinin adı. Gelato tarifimiz."

"Tanrım, bu çok zor," diye idare ediyorum, Santo'nun adını duyunca sessizce sarsılıyorum - annemin fotoğrafındaki isim. "Zamanla her şeyi yeniden hatırlayacak mı?"

"Kimse kesin bir şey söyleyemez." Cam tezgâha bakıyor ve aşağıdaki boş metal gelato kaplarını işaret ediyor. "Hayatım boyunca bu tezgah hep doluydu. Burası hep doluydu, insanlar içeri girmek için dışarıda sıra bile bekliyordu."

Gözlerini benimkilere kaldırıyor, karanlık ve sıkıntılı.

"Tarifi bilen başka kimse yok mu?" Web sitelerinde her iki Belotti aile üyesinin tarifi bildiğinden bahsedildiğini hatırlayarak soruyorum. Sanırım tam da bu nedenle.

Öfke ile acı bir kahkaha arasında bir ses çıkıyor. "Teknik olarak evet. Benim babam bir yere *düşünüyor* ama bulamıyor gibi görünüyor."

Kaşlarımı çatıyorum, söyledikleri beni şaşırtıyor. "Pardon, Santo'nun baban olduğunu söylediğini sanıyordum?" Hikâyeyi tutmaya çalışarak söylüyorum.

"Aslında o benim amcam ama ben ona baba diyorum. Beni kendisinden biri gibi yetiştirdi çünkü babam ben çocukken hiç yanımda olmadı." Omuz silkiyor. "Hâlâ da değil. Şu anda Avustralya'da, ondan önce de Japonya'daydı. Doğru hatırlıyorsam birkaç hafta içinde Avrupa'ya gidecek. O bir müzisyen, hafif seyahat ediyor - kadar hafif ki, görünüşe göre lanet bir tarifi bile takip edemiyor. Sanırım geride kalan kişi siz olmadığınız zaman dikkatsiz olmak kolay."

"Ah," diyorum, tamamen yetersiz bir yanıt. Santo'dan büyük bir şefkatle, gerçek babasından ise derin bir öfkeyle bahsediyor. Bu duyguyu anlıyorum, çünkü Charlie Raven hiçbir zaman

bana babalık yapma çabası. "Bu biraz saçmalık."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diyor ellerini yüzünde ovuşturarak. "Yüz yılı aşkın bir süredir bu işi yapıyorum ve ilk kez baş başa kaldığımda batmamızı engellemek için hiçbir şey yapamıyorum."

Kahvemi inceleme sırası bende, kafam karışık. Önümde duran adamın aksine benim burada yardımcı olabileceğim aklıma geliyor. Ama bunu yaparsam, bambaşka bir solucan kutusu olacağım. Fotoğraftaki adam Santo hâlâ burada ama Maria adında biriyle evli. Peki o zaman neden yıllar önce ailesinin değerli sırrını annemle paylaştı? Aile sadakati ve gururu her santimetrekaresine işlemiş, yüzyılı aşkın bir süredir bu meşhur gizli tarifi ticaretini yapıyorlar. Onun patavatsızlığını bilselerdi bu onlara ne yapardı?

"Kendiniz yeniden yaratmayı denediniz mi?" Hâlâ düşünerek soruyorum. "Gece gündüz," diye iç geçiriyor.

"Bu koyu halkaları açıklıyor," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Babam emekli olmanın eşiğindeydi. Sadece sabahları makineleri yüklemek için geliyor."

Kafamda en kırılgan fikirler oluşmaya başladı. "Bak, bile yaklaşabileceğimi söylemiyorum ama istersen yardım çalışabilirim. Ben eğitilmiş bir aşçıyım. öyleydim, Londra'da. Burada erişte atıyorum ama hala becerilerim var ve her şey denemeye değer, değil mi?"

Bana bakıyor, insanların ne söyleyeceklerinden ya da ne yapacaklarından emin olmadıklarında yaptıkları gibi birkaç kez göz kırpmıyor.

"Dondurucuda biraz dondurma var," diyor. "Babamın felç geçirdiği günden kalanlar. Deneyebilir misin? Bugün taze yapılmadığı için mükemmel olmayacaktır ama -"

"Hiç yoktan iyidir," diye bitiriyorum ve o da başını sallıyor.

"Kimsin sen?" diye soruyor, gecikmiş gibi hissettiren bir soru. "Adını bile bilmiyorum."

"Ben Iris," diyorum.

"Iris," diyor. "Goo Goo Dolls gibi." "Ve annemin en sevdiği çiçekler," diyorum.

Beni inceliyor. "Daha önce bir yerde karşılaştık mı?"

Tezgâhın üzerinden birbirimize bakıyoruz ve ben yine o déjà vu hissini yaşıyorum. Muhtemelen geçmişin titreşimleri ya da belki de erişte seven bir adamdır ve restorana uğramıştır. Bu imkansız değil. Benim Santo'nun fotoğrafını gördüğüm gibi, da annemin fotoğrafını görüp görmediğini merak ediyorum, ama burada anneme ait herhangi bir kaydın neden olabileceğini hayal edemiyorum.

"sanmıyorum," diyorum usulca.

"Giovanni Belotti," diyor. "Gio."

Birbirimize bakıyoruz. Iris ve Gio, artık yabancı değiller.

"Ben gidip dondurma alacağım," diyor ve arka tarafta kayboluyor.

Dondurmacıda tek başıma, koltuğuma çöküp iç geçiriyorum. Doğru şeyi mi yapıyorum? Annem müdahale etmemi ister miydi? Kahve makinesinin uğultusu ve dış dünyanın boğuk sesinden başka bir şey yok. Belotti's, bir filmde zaman kaymasının yaşanabileceği türden bir yer, geçmiş yıllara ve insanlara açılan gizli bir kapı gibi geliyor. Bunun doğru olmasını, o boyalı kapıyı açıp annemin aynı koltukta oturup görmeyi ne kadar çok isterdim. Elimi sandalyenin alçak koyuyorum.

benimkinin yanında, cilalı kırmızı derinin pürüzsüz damarı parmaklarımin altında esnek. Burada açıklanamaz bir güvenlik hissi, zamansızlık ve huzur duygusu var.

Gio geri dönüyor ve küçük gümüş bir kova koyuyor.

"Sıcaklığa ulaşması için biraz zaman vermek en iyisi."

Başımı salladım. "Güzel görünüyor." Aslında demek istediğim, kendi dondurmamla tamamen aynı renkte görüldüğü. "Şu anda genellikle festivalle meşgulüz," diyor başını sallayarak. "Bu kadar yoğun olmamızdan nefret ediyorum.

bu yıl kaçırdım."

Yardımcı olabilecek ne söyleyebilirim emin değilim. "Genel olarak mevsimsel mi? Gelato yani?"

"Evet, öyle." Duraklıyor, başını sallıyor. "Açıkçası bahar ve yaz en yoğun zamanlarımız ve Mart'tan Eylül'e kadar şehrin etrafında beş seyyar araba çalıştırıyoruz ve etkinliklere -partiler, düğünler, bu tür şeyler- tedarik sağlıyoruz. San Gennaro'dan sonra işler daha sakinleşiyor ve insanlar havalar açtığında daha çok kahve ve hamur işleri için gelmeye başlıyor, ama bu işi yakında çözemezsem..." Sözüünü kesiyor ama söylemek istemediği kelimeleri duyuyorum. Eğer tarifi , Belotti'nin dondurmacısı gelecek baharı göremeyebilir.

"Belki Santo yakında hatırlar," diyorum. gezen babasının tarifi kopyasını bulabileceğini eklemiyorum, çünkü hiç umut yokmuş gibi bir izlenim ediniyorum.

Gülümsemesi ince. "Belki."

Gelato'nun metalin iç kenarlarında yumuşamasını izliyorum, hem istiyorum hem de *istemiyorum*. tatmak istiyorum. Kesin olarak bilene kadar, yanılma ihtimalim hala var.

Gio ellerini soğuk metalin etrafında kavuşturuyor. "Biraz yardımcı ol," diye mırıldanıyor.

Bobby'nin burada olsaydı yüzünün alacağı şekli hayal ederek yarı gülümsüyorum. Her zaman gelato yaptığım metal kaptan şikâyet eder, onu her tuttuğunda parmak izlerinin çıktığını söyler. Gio'nun becerikli elleri olduğunu fark ediyorum ve hızla başka tarafa bakıyorum. Erkeklerin elleri konusunda biraz tuhafımdır. Bu benim . Bazı insanlar şeftali gibi bir popoya ya da şişkin pazulara zaaf gösterir ama benim için önemli olan güçlü eller. Ve omuzlar, bu konuda. Gio'nun elleriyle dondurmayı ısıtmasını izlerken beklenmedik bir şekilde telaşlandım, bu yüzden bir kaşık aldım ve zamanın olabileceğini söyledim.

Küvetin içine bakıyor, değerlendiriyor, sonra sütlü kenarları ortasıyla birleştirmek için karıştırıyor, sonra bana itiyor ve bakışlarını benimkilere diyor. Bir anda gerildim, saç çizgim boyunca ter dikenleri oluşmaya başladı.

"Tamam," diyorum, kaşığı pürüzsüz dondurmanın içine kaydırarak. "İşte geliyor."

Ağızma götürdüğümde içgüdüsel olarak gözlerimi kapatıyorum, kendimi ele veririm diye tepkimi gizliyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi. Ölçeklendirildiği için biraz yükselmiş ve taze yapılmadığı biraz azalmış, ama o çok tanıdık tadı beni tüm dünlerime geri götürüyor. İngiltere'nin kuzeyinde bir yerde kiralık bir evin arka bahçesinde hazine arayan kirli elli bir çocuğum. Londra'da on bir yaşındayım, bir ayağı hasarlı bir masada kitap yığınının yaslanmış ödevimi yapıyorum. Cardiff'te on beş yaşındayım, ilk kırık kalbim için ağlıyorum. Birmingham'da yirmi yaşındayım, yemek başarıımı kutluyorum. Londra'da yirmi dokuz yaşındayım ve annemin bana koyduğu kasvetli teşhisi dinlerken

yaşadığım mutlak paniği belli etmemeye çalışıyorum. Her bizim *-Belotti'nin-* sırrımızın eşlik ettiği, kendimin tüm bu versiyonlarıyım.

pembe melamin tabakta servis edilen vanilyalı gelato tarifi. Bu gelato ve bu tabak, çocukluğumun sürekli değişen manzarasındaki tek değişmezlerdi ve burada tadına bakmak, beklenmedik bir duygu yelpazesini ortaya çıkarıyor.

Gözlerimi açtığımda Gio'nun endişeli gözlerinde kırılğan umut ışıklarıyla bana baktığını görüyorum. "Bu... gerçekten özel bir şey, değil mi?" Sesimi sabit tutmak için mücadele ederek söylüyorum.

Başını sallıyor. "Büyük büyükannem ve büyükbabamın tarifi, hiç sapmadım." Bir kaşık alarak kendine yardım ediyor, sonra derin bir iç çekiyor. "Yeniden yaratmak mümkün değil, değil mi? Çok özel bir şey."

Biraz daha alıyorum. "Bilmiyorum, Gio," diyorum. "Bir düşüneyim, bazı fikirlerle oynayayım." Eşarbımı boynuma doluyorum ve o da yeşil-beyaz çizgili küvetlerinden birini gelato ile dolduruyor.

"Yolculuk için," diyor, yanına bir kaşık ve bir kiraz ekliyor. "Yarın tekrar geleceğim," diyorum tabureden kayarak inerken.

Başını sallıyor ve ben de küveti elime alıyorum, boyalı kapının ellerimde nasıl canlandığını fark ediyorum. "Ben burada olacağım." Gio ellerini tezgâhın koyuyor. "Ben her zaman buradayım."

Vivien

...

AŞAĞI DOĞU Sİ DE, NEW YORK, 1985 YAZI

"VIV, BURAYA GEL!"

Vivien, gecenin geç saatlerinde, dumanlı, arka sokak kulübüne doluşmuş bohem kalabalığın arasından duyabileceği kadar yüksek sesle bağırılan isminin sesine doğru döndü. Gözlerini karanlığa dikti ve dikkatini çekmek için iki kolunu başının üzerine kaldırmış, uzun parmaklarının arasında yanan bir sigara sallanan, sırtan, gömleksiz Charlie Raven' gördü.

Kıvranan bedenlerin arasından ona doğru ilerledi, şarap kadehini dökülmelere karşı elinden geldiğince korudu çünkü Louis'in ona şimdiye kadar ödediği azıcık parayla başka bir içki almaya gücü yetmiyordu. Daha fazlasını isteyecek de değildi. Burada olması bile saf bir sihir gibiydi, dünyadaki onca insan arasında Louis Brockman'ın Hammersmith Metro İstasyonu'ndan çıkıp onun yağmur altında iş yaptığını duyması. Yolda durmuş, yağmur damlaları kaygan saç modelinden akarak kaşlarında toplanmış, günü bitirene kadar onu izlemiş, sonrasında kahve ısmarlamış ve bir saat içinde hayatını değiştirmişti. *Benimle New York'a gel*, demişti. *Benim yönettiğim grupta şarkı söyle*, demişti. Asıl solist son anda üniversiteye dönmekten vazgeçmişti ama Louis grup için Amerika'nın dört bir yanında randevular ayarlamıştı bile. *Bana bir yıl ver, seni bir yıldız yapacağım*, demişti ve Vivien her sözüne inanmıştı. Ve gerçek, Londra'daki o buharlı kafede onun için çizdiği resimden çok daha az çekici olduğunu kanıtlasa bile ona hâlâ inanıyordu. Viv'in cazibeye ihtiyacı olduğundan değil. Louis ona bir ip atmış ve onu Londra'nın soğuk çorbasından çekip çıkarmıştı, bakım sisteminden yeni çıkmış ve tam olarak hiç kimse tarafından seilmeyen bir kızın sıkıntılı varlığını ve avuçları kanayana kadar buna tutunmayı planlıyordu.

"Buldum seni," dedi Charlie, uzanıp elini tutarak onu kendine doğru çekti. "Şurada köşedeyiz."

Adam arkasını döndü, hâlâ elini tutuyordu ve kalabalık onun için kendisinden daha kolay ayrılırken onu arkasına çekti. Gözlerini adamın boynunda ve kürek kemikleri arasında sürünen piton dövmesinden ayırmıyordu, başı sıska kalçalarını sıkan düşük belli kot pantolonun içinde kayboluyordu. Grubun davulcusuydu, sahne dışında gevşekti, davul setinin arkasına geçtiği anda vahşileşiyordu. Gruba katıldığından beri geçen birkaç hafta içinde, kızların onun etrafına nasıl üşüştüğünü fark etmişti bile.

Charlie Raven, yaramaz enerjisi ve çarpık gülümsemesine karşı koymak zordu. Kendisi de ondan etkilenmişti ama ilişkiye girecek kadar değil. Bu onun tek ve hiçbir erkek bunun önünde duramazdı.

Onlar sahneye baktı, yarım saat sonra orada olacakları için yakıt olarak bir lokma şarap yuttu. Charlie'nin davul seti çoktan yerini almış, Felipe'nin hırpalanmış mavi gitarı bir hoparlöre yaslanmıştı. Gergin değildi. Sadece oraya çıkmak için sabırsızlanıyordu. Önde ve merkezde olma hissi, bir toptan güneşe doğru ateşlenmek gibiydi ve bunu tüm varlığıyla arzuluyordu. Aşağı Doğu Yakası'ndaki kulüp, Louis'in şehirde onlar için sıraya koyduğu, hepsi de gece geç saatlere kadar açık ve tıklım tıklım dolu, hepsi de gergin ve bıçak sırtı seksilikte olan benzer küçük mekânların sonuncusuydu. Londra'dayken Vivien kıt kanaat geçiniyor, taş gibi bir evde oturuyor ve sığınacak kimsesi olmuyordu. Burada ilk kez ihtiyaç görkemli bir şeyin parçasıydı ve kendini bu işin içine attı.

Charlie, grubun arasına girdiğinde onun elini bıraktı. Her zamanki gibi çeşitli takıntılar vardı: Balo elbiseleri ve inciler üzerine file yelekler giymiş Madonna esintili kızlar, deri ve göz kalemi sürmüş punk rock oğlanları, ucuz içki ve marihuana ile kafayı bulmuş herkes ve şehirde esen asi değişim rüzgârı.

Grubun baş gitaristi Felipe göz göze geldi ve parmaklarını fötr şapkasının kenarına dokundurarak aynalı gözlüklerinin üstünden şarap kadehine baktı.

"Ne içiyorsun?"

Dudağının içini ısırdı, kendini kaba hissetti. "Beyaz şarap."

Gözlerini devirdi ve bardağına uzanarak onu yere devirdi. "Düzgün bir içki al. Bloody Mary yapıyoruz."

Masanın üzerindeki sürahidenden bardağını ağzına kadar doldurdu, bardağı geri verdiğiğinde içindekiler kirli kırmızı ve yapış yapıştı.

Viv kokladı. "Domates konservesi gibi kokuyor."

Felipe duvara yaslanarak, "Vivien," dedi. "et."

Tadına baktı, küçük bir yudum aldı ve keskin votka etkisinin ardından Worcestershire sosunun beklenmedik tuzlu dokunuşuyla burnunu kırıştırdı, hepsi de kalın konserve domates suyunda çalkalanıyordu. İlerleyen yıllarda iyi yapılmış bir Bloody Mary'yi benimsemeyi ama bu o değildi ve içmeye çalışırken neredeyse öğürecekti.

"Beğendin mi?"

"," dedi, kocaman bir yudum daha alırken titriyordu.

Charlie karşıya baktı ve sırtıttı, elini yarım içilmiş bir sigaranın etrafına koyarak yeniden yaktı. "Eğer sahnede kusarsan muhteşem olur."

Bu adamlar New York'a geldiğinden beri zamanının çoğunu birlikte geçirdiği, ya pratik yaptığı ya da sahne aldığı insanlardı ve bir tür bağ kuruyorlardı. Henüz onlardan pek hoşlandığını söyleyemezdi ama en azından varlıklarının tanıdık olmasının verdiği bir rahatlık vardı. Muhtemelen bir kavgada onu kurtaracaklarını düşündü, isteksizce, bu da uyanık saatlerinin çoğunu geçirdikleri pis, her şeye açık arka sokak heyecan verici bir nefesten daha fazlasını hissettirmeyen bir şeydi.

Felipe, Viv'in bardağını daha fazla kırmızı çamurla doldururken güldü. "Gerçekten ölüyormuşsun gibi görünürdü, iç organların ön sıranın her yerine saçılırdı."

"Benim tarzım gösteri," dedi Charlie, sigarasını kendisine yaslanan kızın bekleyen dudaklarına tutarken. "Hey, bu senin kardeşin değil mi?"

Felipe, Charlie'nin başıyla işaret ettiği yönü takip ederek selamlamak için elini kaldırdı. Viv dikkatinin dağılmasından yararlanarak bardağındaki iğrenç içeceği arkasındaki büyük saksı bitkisine döktü ve sonra arkasını döndüğünde kendini yabancıyla yüz yüze buldu.

"Bu benim kardeşim Santo. Belli ki bütün bakışları üzerimde topladım," dedi Felipe gülerek. "Santo, bu Vivien. Londra'dan geliyor, bilmiyor musun?" Son cümleyi berbat bir İngiliz aksanıyla söyleyince Viv iç çekip gözlerini devirdi ve bir anda elini uzattı.

"Sadece Viv," dedi Santo'nun yüzüne bakarak ve orada gördüklerinden hoşlanarak.

Parmakları elinin etrafını sararken şaşkın bakışları Viv' elini tuttu ve Viv dokunuşunun sıcaklığını, elmacık kemiklerinin eğimini, gülümsediğinde çenesindeki gamzeyi fark ederken söyleyecek başka bir şey aradı.

"Merhaba, sadece Viv," güldü ve boş bardağına baktı. "Sana bir içki daha getireyim mi?"

Felipe'nin başka biriyle konuşmak için çoktan arkasını dönmüş olduğunu görünce rahatlayan Viv başını salladı. "bara geleceğim."

-

SANTO bu tür yerlerin HAYRANI DEĞİLDİ. Evine çok yakın bir yerde çaldıkları için Felipe'nin son grubuyla tanışmak için bir istisna yapmıştı, her ne kadar etraflarında sigara dumanı gibi dolaşan hayranlarının arasında kendini garip hissedeceğini bilse de. Bu ne onun ne de Felipe'nin suçuydu, onlar sadece çok farklı insanlardı. Belotti ailesinin gen havuzu bölüştürüldüğünde Santo'ya kararlılık ve sadakat, Felipe' ise küstahlık ve ürkeklik verilmişti; onun hayata sakın ve ciddi yaklaşımı sadece kardeşinin kaprislerini vurgulamaya yarıyordu.

"Ne istersin?" dedi Viv'e dönüp bakarken, soruyu çok resmi bir şekilde ifade ettiğini hissediyordu. Kardeşinin kızlarla olan rahatlığından birazını şu anda seve seve alabilirdi.

"Beyaz şarap lütfen," dedi ona utangaç bir gülümsemeyle.

Kendisine de bir bira söyledi ve ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemediği için onun gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Senden daha mavi gözlü biriyle hiç tanışmamıştım," dedi düşünmeden. "Yazın en parlak günündeki gökyüzü gibi."

Ona bakakaldı. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en iyi şey."

Buna inanmakta zorlandı. Viv hayatında gördüğü en etkileyici insanlardan . Sadece maviden de mavi gözleri ve alışılmadık kalp şeklindeki yüzü değildi; ondan bir karış daha kısaydı ama payına düşenden çok daha fazla enerjiyle çıtırdıyor ve köpürüyor gibiydi

"Genç misin, yaşlı mı?" dedi, kulübün karşısındaki Felipe'ye doğru başını sallayarak.

"Benden iki yaş büyük," dedi Santo. "Tahmin edeceğin gibi değil, ha?" Kısa kollu çizgili gömleğini işaret . En havalı kıyafetlerini giymeye çalışmış ama yine de kardeşini aramak için kulübe doğru ilerlerken kendini birinin babası gibi hissetmişti.

Viv başını iki yana eğdi ve onu inceledi. "Hoşuma gitti. Bana Southend sahilindeki bir şezlongu ." Bunun ne anlama emin değildi ama hoşuna gittiğini söylemesi yeterliydi. "Peki ya sen?" dedi. "Erkek kardeşler, kız kardeşler?"

Şarabının yarısını geri devirdi ve başını salladı. "Sadece ben yalnızım."

"Annenle baban seni çok özleyiyor olmalı," dedi, gelateria'daki ailesini düşünerek, büyük oğullarının gezginlik tutkusunun acısını dindirmek için Santo olsa Felipe'yi ne kadar özlediklerini. "Gerçi bazen Felipe bana acaba ben de tek çocuk olmayı tercih eder miydim diye düşündürüyor," dedi gözlerinin gülerek ve yüzünde muzip bir sırıtışla.

Viv şarabının geri kalanını içti ve boş bardağı bardağın üzerine bıraktı, sonra yüzünde düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

"Felipe yeterince iyi biri ama biraz önce yanıldı," dedi. "Bütün bakışları alamadı." Tamam, bu beklenmedik bir dönüştü. Kızın onu diken üstünde tutması hoşuna gitmişti. "Bir içki daha?"

Başını salladı ve güldü, siyah saçları çenesinin etrafında dalgalanıyordu. "Yapmasam daha iyi, sözleri unutursam Louis beni öldürür."

karşısında şaşkına dönen Santo, bir şekilde onun grupta olduğunu unutmuştu. "Sahneye çıkmadan önce hiç heyecanlanır mısın?"

Başını iki yana salladı. "Asla. Yapmayı sevdiğim şey bu ve sevdiğim her şeyi tüm varlığımla yaparım. İzlemeye kalacak mısın? Bu New York'taki son gösterimiz. Birkaç gün içinde turnenin geri kalanı için yola çıkacağız, bu yüzden bizi bir patlama ile uğurlamanıza yardımcı olmalısınız."

Aslında konserden önce kaçmayı planlamıştı, çünkü bu onun tarzında bir müzik değildi, ama kendisini onun şarkı söylemesini dinlemek, bağımlılık yaratan yörüngesinde bir süre daha kalmak isterken bulunca şaşırdı. Son birkaç haftadır çıktığı, daha üç gece önce sinemada kendisini öpmesine izin veren ve önümüzdeki Salı günü annesiyle birlikte onu öğle yemeğine davet eden Maria'yı düşündü. Hiçbir zaman kızları baştan çıkaracak biri olmamıştı - bu Felipe'nin işiydi. Aslında pek fazla kız arkadaşı olmamıştı, dondurmacıda her zaman çok meşguldü ama Maria, birlikte bir gelecek görebileceği biri gibi hissetmeye başlamıştı. Yine de hiçbir söz vermemişti ve şimdi kafası mavi gökyüzü gözleriyle doluydu, avuç içi Vivien'in elinin dokunuşundan hâlâ elektrikliydi.

"Elbette kalacağım," dedi, sanki kız sorduğunda kalmama ihtimali varmış gibi.

Odanın diğer ucunda, Charlie Raven yükseltilmiş sahneye sıçradı ve bagetlerini havaya kaldırdı, omurgası dikleşti, vücudu dalgalanan kalabalığın hayranlığını emerken başı geriye atıldı.

"Sanırım bu benim oraya gitmem için bir işaret," dedi Viv, Felipe'nin adım atıp gitarının askısını omzuna atmasını izleyerek.

Sahneye doğru ilerlediler ve Felipe yanına çekmek için elini aşağı uzattı, iki parmağını alnına götürerek kardeşini sessizce selamladı, sonra dönüp vahşi gözlü, çıplak göğüslü Charlie'ye başıyla selam verdi. Santo sırtını beton bir sütuna yaslamış, nefesi boğazında düğümlenmişti. Buraya kardeşini görmeye gelmişti ama gözlerini Viv'den alamıyordu.

Sadece o değildi, ağzını açar açmaz mekanın enerjisi tavan yaptı, sesinin dumanlı eski soul tınısı Pat Benatar cover'ıyla açıkları

kalabalığı . Kalabalık coşmuştu. Viv'in gözleri, sözleri çınlarken, harekete geçmeye, şarkı söylemeye, hareket etmeye, çetelerinin bir parçası olmaya çağırırken, itişip kakışan bedenlerin üzerinde dolaştı. Santo dansçı değildi. Olmak isterdi ama gelen çekingenliği onu grafitilerle kaplı beton sütuna sabitlemişti, sert ritim kanına işliyordu. sahneye hakimiyetini, hareket ettikçe bacaklarındaki kaygan ter tabakasını, etrafındaki yabancılara kendini ne kadar verdiğini izledi. bir gözleri ona takılıyordu ve onun ani ve bölünmemiş ilgisinin ağırlığı duvara yapışmış gibi hissetti. Mekândaki diğer herkes aralarındaki bağı fark etmiş miydi? Nasıl fark etmesinler ki? coşkuluydu, grubun orijinal parçalarından birinin sonunda dönüp kulübü ve Santo'yu içinde tutuyordu. Yirmi üç yıldır gibi birini hiç görmemişti. Bir yanmadan düşünmeyecek kadar akıllıydı ama yine de denemek istiyordu.

-

"HOŞUNA GİTMEDİ Mİ?" Viv sahneden aşağı atladı ve Santo'ya doğru ilerlerken kendisine uzanan birçok eli görmezden geldi. "Dans etmedin."

"Harikaydın," dedi ve yüz ifadesinden bunu ne kadar içten söylediği anlaşıyordu. Onun bu yönünü takdir ediyordu; şimdiye kadar hayatında karşılaştığı çoğu insanın aksine, yalan söylemeyen, açık ve samimi yüzü vardı. Ergenlik çağında eline tutuşturulan bakım ajanslarından on beş yaşından beri çalıştığı çeşitli perakende patronlarına kadar herkesin kendi gündemi vardı ve bu hiçbir zaman onun yararına olmamıştı. Louis'in bile kendi gündemi vardı ama şu anda bunu görmezden hazırıldı çünkü onun gündemi de kendisine uyuyordu.

"Aç mısın?" Santo söyledi.

"Tanrım, evet," dedi. "Açlıktan ölüyorum." "Bir yer biliyorum," dedi Santo.

Viv sıırttı. "Gidelim o zaman." "Emin misin?"

Bunu düşündü ve öyle olduğunu anladı. Santo bir yabancı değildi, Felipe'nin kardeşıydı. İçgüduları ona onun güvenebileceği biri olduğunu söylüyordu ve yıllar içinde kendi sezgilerine güvenmeyi öğrenmişti. Onunla biraz zaman geçirmek istiyordu, hem de hayatı başka biriyle zaman geçirmek istediğini kadar çok.

"Eminim."

Sokağa çıktıklarında Santo deri ceketini kızın omuzlarına doladı ve onları birkaç blok ötedeki bir gece lokantasına götürdü. Turta yiyip espresso içtiler ve sonraki iki saat içinde, o gece ilk kez tanıştığınız birine olabildiğince aşık oldular. Kız onun sadakatini ve derin güvenilirliğini hissetti, erkek ise onun özgür ruhuna ve macera tutkusuna hayran kaldı. Birbirlerinde, hayatlarında eksik olduğunu düşündükleri şeyleri görüyorlardı. "Sonsuza kadar bu yerde kalmak zorunda olmak seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu, aile dondurma işini devralmak için sıranın ona geldiğini duymuştu.

"Benim yerim Belotti'de tezgâhın arkası." Kızın bunu olumsuz olarak değerlendirmesine bile şaşırılmış gibiydi. "Herkes göre olmayabilir ama bana uyuyor."

"Ama Felipe değil mi?"

Santo güldü, göğsünde Viv'başını göğsüne neden olan derin bir yuvarlanma vardı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Burayı bir hafta içinde kapattırırdı," dedi. "Dışarı çıkar ve gelato makinelerini insansız bırakırdı, ta ki tüm mekan gelato ile dolup taşana kadar, sonra tüm cadde, sonra da tüm şehir gelato seli altında kaybolurdu. Ve New York'taki tüm çocuklar ellerinde kaşıkla dışarı çıkıp her bitene kadar yemek yemek zorunda."

"Tüm şehrin Belotti'nin vanilyasıyla kaplanması fikri oldukça hoşuma gidiyor," dedi. "Ve çilekli, ve çikolatalı, ve muzlu," dedi.

Espressosunu karıştırırken başını salladı. "Sadece vanilyalı yapıyoruz." arkasına yaslandı. "Hiç mi?"

Başını salladı. "Evet, hanımefendi. Hayatınız boyunca tadacağınız en iyi vanilya, ihtiyacınız olan tek lezzet olacak kadar iyi."

Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu, hâlâ onun ceketini giyyordu. "Sanırım kendim için denesem iyi olacak, değil mi?"

"Yarın gel," dedi. "İlk iş."

"Rock yıldızları ilk yapmaz," diye güldü. "Öğle yemeğinden sonra gelirim."

-

VE YAPTI. SANTO ertesi öğleden sonra onu boyalı cam kapıdan çıkan sıranın sonunda gördü ve aceleyle önlüğünü çözdü, bir küveti vanilyayla doldurup neon plastik kaşıkları kaparken babasından günün geri kalanında izin istedi. Babası itiraz etmedi; Santo hiçbir zaman hastalık izni almamış ya da izin istememişti ve açıkçası en küçük oğlundan gelen spontane bir parıltıyı görmekten memnun olmuştu. Santo'nun ani ardındaki nedeni bilseydi belki farklı düşünürdü; o ve Santo'nun annesi Maria'ya ve ailesine büyük saygı duyuyorlardı ve henüz erken olmasına rağmen, zaman içinde bir eşleşme olacağından umutluydular. Öyle de oldu, Santo gözden kayboldu ve sıranın geri kalanının hoşnutsuzluğuna rağmen gülerek Vivien'e bir küvet dondurma verdi.

"Rock yıldızları sırada beklemez," diye sırtarak onu hızla Mulberry Caddesi'ne doğru yönlendirdi. Dondurmayı aldı ve inceledi. "Aklımı başımdan almak üzere miyim?"

Santo onun yarı saydam kireç yeşili kaşığı küvete daldırıp kocaman bir lokma almasını izledi. Bu kız için yarım ölçü yoktu - dün gece onun performansını izlerken bunu fark etmişti ve daha sonra kendi turta dilimini ve kendisinininkinin çoğunu hızlıca bitirdiğinde de fark . Hayatın tam gaz devam etmesi alışık olduğu bir tempo değildi ve kız dün gece kulüpte elini tuttuğundan beri sürekli bir neşe içindeydi. Kızın gözlerinin yuvarlaklaşmasını ve kaldırımında aniden durmasını zevkle izledi.

"Lanet olsun! Santo," diye soluk soluğa kaldı, sonra sevinçle güldü. "Haklıymışsın. Şehri bunlarla , New York'un sana ihtiyacı var."

Omuz silkti, kızın beğenmesi onu heyecanlandırmıştı. "Sana en iyisi olduğunu söylemiştim." Kocaman bir kaşık daha yedi, sonra birazını ona uzattı.

"Tadının nasıl olduğunu zaten biliyorum," dedi gülerek ve başını sallayarak.

"Evet, ama sana yedirirken değil," diye gülümsedi ve başını bir tarafa doğru uzattı.

Santo onun mavi gözlerindeki meydan okumayı, sarhoş edici cesareti gördü ve bir tereddütten sonra eğilip kaşıktaki gelatoyu aldı. Yavaşça ağzından kaydırıldı ve yutmasını izledi.

"Eee?"

"Gizli tarifimizin düşünmemiştim," dedi. Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi dünyada bunu daha da iyi yapan bir şey olduğunu biliyorum," dedi yavaşça, onun cevap veren gülümsemesinin tadını çıkararak.

"Çok tatlısın Santo Belotti," dedi.

Boynunda bir hissetti. Hayatı boyunca hiçbir kız ona sevimli dememişti ve adı İngiliz aksanıyla kulağına yepyeni geliyordu.

"Sinemaya gitmek ister misin?" dedi.

"Şimdi mi? Öğleden sonra mı?"

"Tabii, neden olmasın?"

Kaşlarını çatı. "Bilmiyorum," dedi. "Filmler en iyiler için olduğu için mi?"

"En iyisi için mi? Yani, özel bir durum için mi?" Santo şaşırarak güldü. "Filmler her zaman içindir."

Yarısı yenmiş gelatoyu tekrar eline tutuştururken gözlerinden bulutların geçtiğini fark etti. "Belki senin için."

"Ve bugün de senin için," dedi, neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışarak. "Benim ikramım."

"*St. Elmo's Fire*'i izleyebilir miyiz?" dedi.

Her zaman evet diyecek olmasına rağmen düşünüyormuş gibi yaptı. Sinemada Viv'in yanında birkaç saat oturma şansı için boyanın kurummasını bile izleyebilirdi.

"Patlamış mısır alabildiğimiz sürece."

Burnunu, adamın onun küçük tuhaflıklarından biri olarak tanımaya başladığı şekilde kırıştırdı. "Devam et o zaman, sıra sende."

-

NE VIV NE DE SANTO filme pek dikkat etmedi. Santo zamanının çoğunu Viv'e yan gözle bakarak, yirmi dört saatten az bir süredir tanıdığı halde nasıl sonsuza dek tanıyormuş gibi merak ederek geçirdi. Viv zamanını yandan hikâyeyi takip çalışarak, bir yandan da Santo'nun da kendi bedeninde yaşadığı aynı filizlenen, garip, lezzetli hisleri yaşayıp yaşamadığını merak ederek geçirdi. onu kendisine çeken şeyin ne olduğunu söyleyemiyordu; sanki tembel bir pazar öğleden sonrasını Akdeniz'in sığ sularında sırt üstü yüzerek geçirmek ve güneşin kol ve bacaklarını kızartması gibi, içinde güneşlenmek istediği bir dinginlik havası yayıyordu. Akdeniz'e hiç gittiğinden değil.

Vaftiz annelerinin en beklenmedik olanı Louis ona'daki pis sahnelerde performans sergilemesi için altın bir bilet teklif edene kadar Londra'dan daha uzağa hiç gitmemişti. Londra'da sıradan erkek arkadaşları olmuştu ama Santo, bu şekilde, bir anda ve hiç yoktan bağlandığı ilk kişiydi ve Emilio Estevez, Andi MacDowell'ı karda öpmek için geriye doğru eğildiğinde ona döndü ve izlediğini gördü.

"Sanırım seni seviyor olabilirim Santo Belotti," dedi, ikisini de şaşırtarak sonra eğilip inanılmaz büyüklükteki patlamış mısır kovalarının üzerinden onu öptü. İkisi de ekranda olanlardan başka bir şey görmedi, nefes nefese, titreyen ilk öpücüklere ve ilk aşkın o enfes mucizesine kendilerini kaptırmışlardı.

-

Sinemanın dışındaki bir sokak arabasından tanesi bir dolara SICAK PRETZELS ALDILAR, işlek kaldırımında parmaklarıyla ayırdılar.

"Bu benim ilk sokak simidim," dedi Viv, akşam sığağında hâlâ hareketli olan sokağın görüntülerini ve seslerini içerken kendini çok sofistike hissediyordu. Nesnel olarak, Londra'dan daha göz alıcı değildi. Aksine, daha tehlikeli geliyordu ama pisliğin, grafitinin, eklektik gürültü dalgasının ve sonsuz görsel dramının bağımlılık yaratan bir yanı vardı. Kürk mantolu bir kadının sigarasını yakmak için yanmış bir arabaya yaslanışını izlerken, "Televizyon reklamında oynuyormuş gibi görünüyor," dedi.

"Neyin reklamını yapıyor olabilir?" Santo kendi krakerini çoktan bitirdiği için ona kendi krakerinden biraz uzattı.

"New York City, bebeğim!" Viv güldü, etrafında dönerek kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. "Burası çılgın bir yer, sonsuza kadar burada kalmak istiyorum!"

Kadının sözleri ona daha önce sinemada söylediği şeyi . *Sanırım seni seviyor olabilirim*. Onu yanlış mı duymuştu? Bu sokakları içi gibi biliyordu ama onun güzel mavi gözleriyle yeniden görüyor, kapalı dükkânların ve binaların cephelerine yayılmış sokak sanatındaki güzelliği fark ediyor, kaldırımın altında atan bir kalp atışı gibi huzursuz enerjiyi hissediyordu. Gerçekten sonsuza kadar burada kalmak istiyor muydu? Ve eğer istiyorsa bu onun için ne anlama geliyordu? Kendisine sorduğuna inanmadığı sorulardı bunlar ama kız, içinde olduğunu bilmediği bir şeyi ortaya çıkarmış ve kendisini daha önce hiç olmadığı kadar iyi hissetmesini sağlamıştı.

-

"GELİN İÇERİ, HERKES EVİNE GİTTİ," dedi kot pantolonunun arka cebinden gelateria'nın nahtarlarını çıkararak.

"Güzel kapı," dedi, parmak uçlarını boyalı camın üzerinde gezdirerek onu içeri kadar takip etti. "Tezgâhın arkasına geçerken tezgâhı okkalı deri koltukları işaret etti.

"Size kahve yapayım, en sevdiğim müşterim gibi servis edeyim."

Tünerken fırfırlı ekose mini eteğini kalçalarının üzerinde düzelterek sırttı. "Gelato da var mı? Vanilyalı tabii ki," dedi.

Başını iki yana salladı. "Hiç yok - her gün taze yapıyoruz ve hepsi bitti." "Dondurucuda küvetleriniz mu?"

Güldü. "Sana söylemiştim. Gizli tarif. Her gün taze."

Dirseklerini dayayarak eğildiğinde gözleri parlıyordu. "Sırlara bayılırım. Tarifini biliyor musun? Bana söyler misin?"

"Elbette biliyorum ve hayır, size söyleyemem. Ailede aynı anda bunu bilen sadece iki kişi var ve iki kişinin bunu tek nedeni, birine bir şey olması ihtimaline karşı."

Viv gülerek, "Biriniz uçurumdan falan düşerse diye," dedi. Omuz silkti. " gibi bir şey. Artık sadece ben ve babam varız."

Viv onun sesindeki gururu fark etti ve gözleri arkasındaki duvarda çerçeveli fotoğrafları taradı, Belotti erkeklerinin birçok nesli aynı tezgâhın arkasında duruyordu. Adamın hayatı, kendi yeni yetme başlangıçlarından ne kadar da farklıydı. O boş bir levhaydı, evlilik parmağındaki altın mühür yüzüğü onu terk eden annesiyle olan tek bağıydı.

"Tüm bunlara sahip olduğun için şanslısın, biliyorsun. Bir yer, bir aile, bir geçmiş." "Biliyorum," dedi.

"Sana sahip oldukları için de şanslılar," dedi. "Çünkü aksi takdirde Felipe'ye bel bağlamak zorunda kalacaklardı."

"Doğru," dedi Santo. "Buraya çok az geliyor. Bazen kendini suçlu hissediyor mu diye merak ediyorum."

Vivien' Felipe'de gördüğü kadarıyla, suçluluk duygusu pek yoktu ama Santo'ya bu bilgiyi vermekten kaçındı.

"Mükemmel kahve yapıyorsun," dedi Santo'nun cam tezgâha doğru ittiği küçük beyaz fincan ve tabaktan yudumlarken.

"Çok fazla pratik yaptım," dedi.

Ellerini içkisinin etrafına sardı. "Kızlarla da çok pratik yaptın mı?" Santo'nun rahat ifadesi bozuldu. " değil," dedi.

Belli ki bu hikâyede daha fazlası vardı ama Viv aslında bunu duymak istemediğini fark etti, bu yüzden tabureden kaydı ve parmaklarını sandalye arkalıklarında ve ahşap masa kenarlarında gezdirerek gelateria'da yavaşça yürüdü.

"Piyanonuz varmış," dedi memnun bir ifadeyle.

"Çalabilir miyim?" "Bilmiyorum," dedi adam. "Çalabilir misin?"

Yumuşak bir şekilde güldü ve pencerenin yanındaki piyano taburesine oturdu.

"Affedersiniz efendim," diye seslendi, adam kahvesini alıp masaya oturduğunda piyanonun üstünden ona bakmak için boynunu büktü. "Bu konser için giriş biletiniz var mı? Çok özel bir konser."

Kot pantolonunun ceplerini yokladı ve daha önce aldığı sinema biletini çıkardı. "İşte burada," dedi, Masanın üzerine koyarak.

Parmaklarını esneterek başını salladı. "Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Sen seç," dedi ve bakışlarındaki bir şey midesinin yavaşça takla atmasına neden oldu.

"Tamam," diye mırıldandı, kafasındaki şarkı kitabının sayfalarını zihinsel olarak çevirirken parmaklarını tuşların üzerine yerleştirdi. *Ah, tabii ki.* Dudağını çalmaya başladığında gözlerini kapattı ve Madonna'nın "Crazy For You" şarkısının giriş dizelerini söylerken de kapalı tuttu. Grupla söylediği türden şarkı değildi ama şu anda radyoda duvardan duvara çalıyordu ve gizliden gizliye hoşuna gidiyordu.

Tek kişilik samimi dinleyicisine söylediği her dumanlı kelimedede ciddiymi, alçaktan batan yaz güneşi yüzüne altın tonlar saçıyordu. Son nakarat için gözlerini açtığında Santo'yanında durduğunu ve elini piyanonun üstüne koyduğunu gördü ve yüzündeki çiğ kırılganlık neredeyse şarkı sözlerini aklından çıkaracaktı.

"Sonsuza kadar burada kalmak istediğini söylerken ciddi miydin?" dedi.

"Evet mi?" dedi. "Hayır mı? Bilmiyorum. Eğer her gün bugünkü gibi olsaydı, o zaman evet, ama bu gerçek hayat değil, değil mi?"

Piyanonun etrafında döndü ve taburede onun yanına oturdu, yüzü onunkine yakındı.

"Ama ya her gün böyle olsaydı? Sen ve ben? Turun geri kalanı için ayrılman gerektiğini biliyorum, ama burada kalabilirsin, belki gerçekten bir şeyler yapabiliriz. Sana her gün dondurma yapabilirim..."

Uzandı ve elini onun yanağına koydu. "Santo, ben... Biz -"

Eğildi ve adını kızın ağzından öptü. "Başka bir şey söyleme," diye fısıldadı. "Bu gece bunu düşünecek misin?"

Viv bir an için burada, New York'ta kurabileceği hayatı hayal etmesine izin verdi. İşe yarayacak mıydı? Gelateria'da Santo'nun yanında çalışarak, buraya yerleşerek ve onun hikâyesinin bir parçası olarak mutlu olabilir miydi? Yoksa zaman planına kalsaydı ve hayallerinin peşinden gitseydi neler olabileceğini mi merak edecekti? On sekiz yılının tamamını parmak uçlarıyla hayatın kenarlarına, başkalarının masalarında yemek yiyerek, başkalarının yataklarında uyuyarak geçirmişti ve açıkçası çok yorulmuştu. Louis'le tesadüfen karşılaşması sonunda onu karnını doyurmak ya da başını sokacak bir çatı için başkalarına muhtaç olmaktan kurtarmıştı - Santo'yla aralarındaki bu şeyin daha da ileri gitme ihtimali karşısında zor kazanılmış özgürlüğünden ve kırılgan güvenlik duygusundan vazgeçmek büyük bir kumardı. Bu hayal için çok mücadele etmişti ve Santo'nun kulağa ne kadar güzel gelse de henüz yeni bir hayale başlamaya hazır olduğundan emin değildi.

"Bunu bu gece düşüneceğim," dedi alnını onunkine bastırarak. "Söz veriyorum."

-

Viv bir saat sonra grubun dairesindeki küçük ranzasına girdiğinde kafasında Santo'nun, Belotti'nin gelateria'sındaki boyalı cam kapının ve düzgün bir aileye davet edilmenin çağrıştırdığı şeylerin görüntüleri dönüyordu. Hayatı boyunca başına yaşamıştı, yukarı, gelateria'nın duvarındaki Belotti ailesinin geçmişine kalbini kıskançlıkla burkmuştu. Gözlerini kapadı ve kendini beş yıl sonra, sonra on, sonra yirmi yıl sonra Santo'yla birlikte o tezgâhın arkasında görmeye çalıştı. Mesafeleri aşabilecekler miydi? Çocukları olacak, birlikte yaşlanacaklar mıydı? Adamın saçları ağaracak, kadının uzuvları memnuniyetin yağıyla yumuşayacak ? Bu imkânsız bir hayal gibiydi, Viv gibi insanların başına gelebilecek bir şey değildi. Sonra grubu, Louis'i ve Amerika'nın dört bir yanında verdiği konserleri düşündü. Çok seviyordu

dünyadaki her şeyden daha fazla performans gösteriyordu. Kendine bir isim yapmak için bu altın fırsattan vazgeçtiğine pişman olacak mıydı? Sabahın küçük saatlerini bu kararı kafasında evirip çevirerek, hangi yoldan yürüyeceğini, hangisini ayak basılmamış ve vahşi bırakacağını düşünerek geçirdi. İkisine de sahip olmak hayatta bir kez elde edilebilecek bir değerdı.

4.

"Burada ne yapmam gerekiyor Bobby?"

Bobby yan masaya kahve ve meşe zeminli katında benimkinin karşısındaki mavi kadife koltuğa yayılıyor. Sabahın erken saatlerinde şehrin sokaklarında çöp kutuları boşaltılırken aşağıda şışeler tıngırıyor, sirenler ve kornalar, New York'un yeni bir gün için tazelenme sesleri. Kendimi hiç de yenilenmiş hissetmiyorum - gece boyunca neredeyse her saati gördüm ve sorunlu vicdanımı Bobby'ye yukarı taşıdım.

"Şu anda dünyada Belotti'ye yardım edebilecek tek kişi benim," diyorum. "Tuhaf değil mi?"

Kahve fincanına uzandı. Uzun soluklu hikâyemi dinledi ve annemin hatıra defterindeki Santo'nun fotoğrafına baktı, buraya geldiğimden beri geçmişimle ilgili en fazla şeyi duydu. Sabah altıda uyandırma kapımı homurdanmadan açması onun için bir övünç kaynağı ve muhtemelen Robin'in iş için uzakta olması da iyi oldu. Bobby'nin kocasını çok severim ama annemin sırrını tek bir kişiyle paylaşmak düşüncesizlik gibi geliyor; iki kişiyle paylaşmak ise imkânsız olabilirdi. Bu durumda, yükümü paylaşacak biri olduğu için minnettarım.

"Festivalde o kapıyı fark etmiş olman bile kozmik bir dürtme." İki eliyle beni itme taklidi yapıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Onlara tarifi e-posta ile gönderip bir daha geri dönmeyebilir misin?"

"Bunu düşündüm. Ama ne diyebilirim ki? Sana nasıl bildiğimi söyleyemem ama işte senin sıkı korunan gizli tarifi?" Birkaç caz eli atıyorum. "Çünkü bir saniye bile bunun son olacağını düşünmüyorum, değil mi?"

Bobby, "O kadar rahatlamış olabilirler ki soru sormazlar," diyor, ama yüzünden buna kendisinin bile inanmadığı anlaşılıyor.

"Pek olası değil," diyorum. "Son yüz yıldır bu çok gizli aile tarifi hikâyesinin ticaretini yapıyorlar; bunun dışarıdan biri tarafından bilinmesi onlar bir şok olur."

"Ya da... onlara göndermeme ne dersiniz?" diye öneriyor. "Diyeceğim ki, oh bilmiyorum, bir zamanlar gözlerini kısarsanız Zooey Deschanel'e benzeyen bir İngiliz şef tanıyordum ve sadece erişte restoranımda servis etmek için benimle paylaştığı gizli bir eski İtalyan tarifinden bu muhteşem gelatoyu yapıyordu ve belki de tuhaf bir tesadüf eseri aynısıdır..."

Her gün yaptığı yemek tarifi kapma girişimine gözlerimi deviriyorum.

"Ben ciddiğim Bob. Santo annemin hayatının gençlik aşkıydı ve şimdi hasta ve aile işini kurtarabilecek tek kişi benim."

Bobby dikilmiş parmaklarının üzerinden ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Ama senin yapmanı ister miydi?"

Bu soru beni gece boyunca uyutmadı. Bir yandan, Santo'nun aile sırrını paylaştığı gerçeğini ifşa etmemi istemeyeceğinden kesinlikle eminim. Belotti ailesini tanımıyorum ama web sitelerini inceledim ve gelateria'nın içinde bulundum, aile sadakati ve gururu kanlarında var. Ve o gelato... yıllar boyunca benim ve annem için çok şey ifade etti, iyi ve kötü zamanlarda bizi ayakta tuttu. Benim için bu kadar önemliyse, Belottiler için ne kadar önemli , sırlarını bir başkasının da bildiğini öğrendiklerinde ne kadar ihanete uğramış hissedeceklerini hayal bile edemiyorum. Ama aynı zamanda, tarifi bana verdiği keyif, ödemem gereken bir borç gibi geliyor.

"Çok genç olmalılar," diyorum. "Santo bunca yıl sırrı paylaşmış olmanın suçluluğuyla yaşamış olmalı. Annem onun güvenini kırma fikrinden nefret ederdi, bunu çok iyi biliyorum. Bu sırrı saklamak onun gerçekten ciddiye aldığını gördüğüm tek şeydi."

"O yüzden bir şey söyleme." Bobby ellerini iki yana açıyor. "Onların şu anki sorunları hakkında bir şey bildiğini unut ve hayatına devam et."

Şeytanın avukatlığını yapmasını takdir ediyorum.

"Kurtarmalarına yardım edebilecekken işlerinin izin mi vereyim?"

Bobby omuz silkiyor. "Yaşlı adam yarın tarifi hatırlayabilir ve tüm bu vicdan muhasebesi boşa gider."

Başımı sallıyorum. İdeal senaryo bu olurdu. Belki de hatırlar, ama yarın, gelecek hafta, gelecek ay ya da ilkbahar son teslim tarihinden önce hatırlamayabilir, tabii hatırlarsa. Bobby keskin bir şekilde nefes alırken başımı kahvemden kaldırıyorum.

"Bu Santo denen adamın baban olduğunu , değil mi? Ya ortaya çıkabilecek birden fazla sır varsa?" diye fısıldıyor, skandala uğramış bir halde, sonra da kahkahayı basıyor.

"Defol git," mırıldanıyorum, alınmıyorum çünkü sadece ruh halimi hafifletmeye çalıştığını biliyorum. Annemin hatıra defterinin sayfalarını Charlie Raven'ın setin ortasında, ter bandını kafasına dolamış, bagetlerini havaya kaldırmış bir fotoğrafına geliyorum. manik, yaptığı müzikle ve muhtemelen başka bir kafayı bulmuş bir adamın . "Babam," diyorum fotoğrafa dokunarak.

"Ben doğduğumda iki yıldır turnelerdeydi," diyorum Bobby'nin kafasında netlik olsun diye. "Yani kesinlikle hayır. Tarifi Belotti's'e isimsiz olarak gönderebilir miyim?" Bu fikirden çoktan vazgeçmiş olmama rağmen Bobby'nin fikrini ölçmek için bunu ortaya .

Bunu düşünüyor.

"Yapabilirsin. Başlangıçta "Yaşasın, kurtulduk!" . Ama sonra kim ve nasıl olduğunu merak etmeye başlarlar ve Santo'nun tarifi başkasına vermiş olması gerektiğini anlamaları sadece bir dakika sürer. Ya da kardeşinin tarifi bir yabancıya verecek kadar dikkatsiz olduğunu düşünürler ve bu da ailede yeni bir yol açabilir." Bobby dirseklerinin üzerinde öne eğilir. "Ama Santo daha olası bir aday olduğu ve hafıza kaybı yaşadığı için kime verdiğini hatırlamayabilir ve hepsi sonsuza dek Santo'nun unutulmuş bir metresi ya da gelato imparatorluğuna sahip çıkmak üzere olan gizemli bir aşk çocuğu olup olmadığını merak ederek yaşamak zorunda . Yani her halükarda ailelerini gibi görünüyor."

Tüm bunları daha az renkli bir şekilde de olsa düşündüm ve aileye zarar vereceği gerekçesiyle isimsiz bir mektup ya da e-posta göndermekten vazgeçtim. İşletmenin kapanmasına izin vermek daha nazik bir davranış olurdu. değil mi? Bu soruyu çevirdim ve son birkaç yıldır her açıdan baktım.

kimsenin kaybetmeyeceği mükemmel bir denge bulmaya çalışıyorum. İçgüdüsel olarak annemin Santo'nun patavatsızlığını asla ortaya çıkarmayacağını biliyorum ama aynı şekilde, eğer kurtarmak onun olsaydı efsanevi aile şirketinin batmasına da izin vermezdi. Ama bu onun gücü dahilinde değil Benim elimde. Kendimi bildim bileli Belotti ailesinin hikâyesi bizimkiyle görünmez bir şekilde bağlantılı. Fotoğraftaki adam ben çocukken masallara konu olurdu, bir film yıldızına benzeyen ve anneme dondurma yapan adam. Onları hüzünlü, karşılıksız bir aşk hikayesi değildi. *Sonsuzluk* yıldızlarında yazmıyordu, dedi. Onlar çok gençti, annemin grupla ilgili hayalleri aşk yüzünden raydan çıkamayacak kadar büyüktü. Bana göre o bir öncüydü, hırsının sürücü koltuğuna geçmesine izin kadar cesur, kalbinden ziyade hayallerinin gidecek kadar güçlüydü.

Bobby uzanıp elimi tuttu. "Bu sabah seninle Belotti'ye gelmemi ister misin? Doğaçlama yapabilirim ve bu adamın ellerini kontrol etmem gerekiyor, seni bu kadar ateşlendirip rahatsız ettiklerine göre."

Bobby'ye ellerden hiç bahsetmemeliydim, beş dakika güldü. Yine de ekürim olmayı teklif ettiği için onu seviyorum.

"Evet, ama hayır. Sen New York'un en meşgul adamısın." Omuzlarımı geriye attım. "Sanırım bunu kendi başıma yapmalıyım."

5.

Pratikte, bunu tek başıma yapmak kulağa geldiğinden çok daha zor geliyor. Birkaç saat sonra Belotti'ye yaklaşırken yine yağmur yağıyor, savaş gemisi grisi gökyüzü tepemde. Hala ne söyleyeceğime ya da ne yapacağıma dair net bir planım yok. Geleceğimi söylediğim için ve Gio'nun bana benzediği için geliyorum.

Dün pamuk ipliğine . Kapı aralığında oyalanıyorum, elim pirinç kulpun üzerinde. İçerisi yine bomboş, vitray Tiffany lambalar zeminde kırmızı ve yeşil ışık havuzları oluşturuyor, aynı sıcak zamansızlık hissi. Muhtemelen otuzlarda, ellilerde ve annemin buraya geldiği seksenlerde de hemen hemen aynı görünüyordu. Perde arkası farklı belki ama ön taraftaki eskitilmiş ahşap, cilalı pirinç ve okkalı deriden oluşan aynı kutsal dekorasyon üçlüsü. Eski ama eski moda değil, sinirlerinizin yatışmasına ve bazı şeylerin hep aynı kalacağını bilmenin güvenine ihtiyaç duyduğunuzda gidebileceğiniz türden bir yer. Eminim satacak gelatolarının olduğu yoğun bir yaz gününde durum farklıdır ama bugün kapıyı itip içeri girdiğimde bir tür kütüphane sakinliği var.

"Iris, geri döndün."

Gio belirdi, kapının üstündeki geleneksel pirinç çan tarafından çağrıldı. daha iyi uyumuş gibi görünmüyor. Arkasındaki aile resimleri galerisi tarafından çerçevelenmiş haliyle, onu zihnimde bu yerle ilgili zamansız şeyler listesine ekliyorum. Nesiller boyu siyah saçlı adamlar onu , hepsi aynı üniformayı giymiş, uzun kollu beyaz gömlek ve Belotti önlüğüyle örtülmüş siyah kravat, hepsi benzer şekilde uzun boylu, mürekkep karası gözler doğrudan kameraya bakıyor. Gio' saçları belki daha uzun ve gömleği kesinlikle vücuduna daha yakın kesilmiş ama tema güçlü.

"Yapacağımı düşünmedin mi?"

"Geleceğini umuyordum," diyor tezgâha doğru gelerek. "alayım."

Eşarbımı çözüyorum ve kocaman, hırpalanmış serseri çantamı deri bar koltuklarından birine bırakıyorum, sıırıslıklam olmuş ceketimi almasına izin veriyorum. Ceketini radyatörün üzerine asmak için tezgâhın arkasına dönüyor ve ben de sanki kolayca ayrılma seçimim alınmış gibi hissetmek yerine bunu basit bir nezaket eylemi olarak kabul etmek için kendimi . Adam'la olan eski hayatımın gölgelerinin beni burada tutmasına izin vermeyi reddediyorum, ancak bu, böyle zamanlarda kendime bilinçli olarak hatırlatmam gereken bir şey. Bir nezaket eylemi basitçe şu olabilir: art niyet veya altta yatan tehdit olmadan nezaket.

Gio kahve makinesiyle uğraşırken ben de dünkü bar koltuğuna tünüyorum, mavi çizgili bobble şapkamı tezgâhın koyuyorum ve nemli saçlarımı yüzümden geriye çekmek için bir toka çıkarıyorum.

"Uzaklardan gelmek zorunda mıydın?" diye soruyor arkasını dönüp kahveyi koyduğunda.

İşte yine, kendimi çok fazla göstermeme içgüdü. Onu sıkıca bastırıyorum. "Hayır," diyorum. "On dakika yürüyeceğim."

Cevap vermiyor -aslında sözlerimi fark ettiğini sanmıyorum. Kaşlarını çatıyor, başı hafifçe yana kaymış, bakışları şapkama sabitlenmiş. Gözlerini tekrar benimkilere kaldırdığında yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor.

"Daha önce bir yerde karşılaştığımızı biliyordum," diyor.

Elimi şapkamın üzerine koyuyorum, ne demek istediğinden emin değilim. "Logan'ın Kitabevi mi? Sevgililer Günü mü?" diyor.

korku çökerken elim boğazıma gidiyor. *Tanrım, hayır.*

"*Lapin*," diye mırıldanıyorum, şey sıcak ve panik dolu bir telaşla aklıma gelirken. Geçen Sevgililer Günü'nü varoluşumdan silmeye çalışarak yeterince iyi bir iş, muhtemelen mutfak duvar takvimimden kayboldu. bile seğiriyorum.

"Kitabı hiç okudun mu?" diyor. Elim
sıcak yüzümde gezdiriyorum. "Hayır."

Ertesi gün bir kopyasını aldım, ancak o zamandan beri açamadım bile ve o lanet şeyi okumak için gerçekten yandım. Ne zaman elimi atsam, "ölü kocam" hakkında söylediğim yalan aklıma geliyor, sırf birilerini kötü için patladığım için duyduğum utanç, kendimi gereksiz yere teşhir ettiğim için yaşadığım utanç. Ve şimdi burada aynı adamla birlikteyim, bir yalan daha söylüyorum, bu sefer ona yardım etmeye çalıştığım için olsa bile. Şu anda gelateria'nın zemininin açılıp beni yutmasını çok isterdim.

Elinde bir bulaşık havlusu dolaştırıyor. "Bak, kocan hakkında için özür dilerim Iris, gerçekten özür dilerim. Karımdan bahsederken beni zayıf noktamdan vurdun, seninle böyle hakkım yoktu."

Geçmişe dönüyorum ve kendimi o günkü halimle görüyorum, öfkeli gözlerim onun alyansına takılıyor, onun kırgın bakışları parmağımdaki annemin yüzüğüne sığıyor.

"Aman Tanrım. Asla söylememeliydim -" Ben başlıyorum, ama o beni kesiyor.

"Lütfen ." Elleri kaldırdı. "Anlıyorum. çok daha fazla." Bakışlarını tavana doğru çevirdi. "Penny, karım... yedi yıl önce öldü."

Gözlerime bakmadan bilgiyi ölçülü bir şekilde, kelimeleri yüksek sesle söylemenin bile bana acı verdiğini söyleyen sesindeki ürkeklikte kalbim daralıyor. Kendi kelimelerimden yoksunum, kesinlikle cehennemdeyim. Onu daha önce kitapçı olarak görmediğime inanamıyorum. O gün söylediğim yalan yüzünden daha fazla utanabileceğimi sanmıyordum, ama onun, dul bir adamın böyle düşündüğünü bilmek

a) Bir kocam vardı ve b) o vefat etti, aklımın alamayacağı kadar çok nedenden ötürü utanç duyuyorum.

Gio sessizce beni izliyor, sonra başını sallıyor. "O gün hakkında bir daha asla konuşmama anlaşması mı?"

"Asla," diye aceleyle kabul ediyorum, yalanımı geri çekmenin bir yolunu bulamadan teklif ettiği cankurtaran salını alıyorum.

"Kahveni iç." Tabağı bana doğru itiyor. "Sonra gelato hakkında konuşabiliriz."

Biri kapıyı açarken bakıyor ve yüzü aydınlanıyor. Kendi adıma, zilin beni kurtardığını hissediyorum.

"Sophia," diyor. "Geç kaldın."

Buradaki kütüphane atmosferi Sophia'nın gelişiyle dağılıyor; Sophia ters dönmüş şemsiyesini ehlileştirmek için mücadele ederken bilezikleri takırdıyor.

"Benim dramatik en küçük kız kardeşim," diyor bana dönerek.

Tezgâhın arkasına geçip ıslak paltosunu benimkinin yanına, radyatörün üzerine sarkıtırken gülüyor.

"Ve en güzeli," diyor. "Ve en akıllısı. Ve aslında onun kız kardeşi değil."

Gio gözlerini deviriyor, belli ki bu cümleye alışmış. "Sen de öyle olabilirsin," diyor. "Sophia, Santo'nun en küçük, en gürültücü ve en iğrenç kızı. Diğer üçü çok daha kibar."

Sophia bu hakaretten hiç etkilenmiyor. Aralarında hissedilir bir kardeş sıcaklığı var, sözlü atışmaları aşinalıkla vurgulanıyor. "Az önce hastaneyle konuştum. Bir değişiklik yok. Gerçi hemşire cannoli istediğini söyledi, o yüzden dün akşamki festivalden birileri ona biraz getirmiş."

Gio başını sallar.

"Bu Iris," diyor.

Sophia'nın gözleri merakla bana kaydı.

"O bir şef," diyor ona. "Tarif konusunda bize yardımcı olmaya çalışacak."

"Mükemmel," diyor Belotti'nin önlüğünü başına geçirirken. "Elimizden gelen her türlü yardıma ihtiyacımız var.

olsu

n." "Ne kadar bilmiyorum," diyorum, rolümü oynamaktan çekinerek. "İngiliz mi?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Ama artık burada yaşıyorsun, değil mi, tatile falan gitmiyorsun, değil mi?" "bu, Soph?

Sorgulama mı?" Gio diyor ki.

"Artık burada yaşıyorum," diyorum. "Stajyer bir New Yorklu, eğer böyle bir şey varsa."

"Belki Gio'yu ürün yelpazemize yeni tatlar eklemeye ikna edebilirsin." Ona yandan ateş ediyor-
O konuşurken gözleri.

Yüz ifadesi sertleşiyor ve tıpkı Sevgililer Günü'nde kitapçada olduğu gibi kepenklerinin indiğini görüyorum.

"Logomuzda ne yazıyor?"

Sophia iç geçirir. "*Sonsuza kadar vanilya*. Bunların hepsini biliyorum, ama ya onu hiç bulamazsak, Gio? O zaman ne olacak?

Şimdi çeşitlendirirsek, kendimizi gelecek için korumuş oluruz." İfadesi hiç değişmedi. "Tarifini bulacağız."

"Ya bulamazsak?"

"Zamanımız var. Bulacağız."

İkisi de bana bakıyor ve ben de bir şey söylemekte tereddüt ediyorum çünkü bu açıkça iyi işlenmiş bir tartışma.

"Diğerleri de benimle aynı fikirde." Sophia konuşurken kollarını göğsünde kavuşturuyor, yüz ifadesi en az Gio'nunki kadar inatçı. Bu ikisi arasında düzenli olarak kıvılcımların uçtuğu hissine .

"Maria da mı?" diyor.

Sophia cevap vermiyor. Santo'nun karısının da Gio ile aynı fikirde olduğunu tahmin ediyorum. "Kesinlikle," dedi. "Dava kapanmıştır."

"Onunla çalışırken iyi şanslar." Sophia bu kez benimle konuşuyor. "O büyük bir baş belası göt."

Kazmayı görmezden geliyor ve bana bakıyor. "Hadi kendimizi duyabileceğimiz bir yere, mutfağa gidelim.

düşün."

"Yeni lezzet fikirlerinin bir listesini yaptım, ne zaman hazır olursan," diyor Sophia, sinirli bir şekilde. Gio ısırıyor, sadece arkasını dönüyor.

"Bu taraftan," diyor.

Sophia bana sırtıyor, tirbuşon gibi siyah bukleleri yüzünün etrafında sallanıyor. Gio'nun dikenli küçük kız kardeşinden hoşlanmamak elde değil. Eğer diğer üçü de onun gibiyse, Belotti ailesinin partileri tam bir cümbüş olmalı.

-

GELATERIA mağaramsı, vitrinde görüldüğünden çok daha büyük, geleneksel ve modernin ilginç bir karışımı. Etkileyici paslanmaz çelik endüstriyel gelato makineleri bir duvarda sıralanıyor -Gio bana malzemelerin ısıtılıp pastörize edilmek üzere üst tarafa nasıl yüklendiğini ve ardından gelato oluşturmak için hava ile çalkalandıkları soğutulmuş alt silindire nasıl geçtiğini anlatıyor. Bu benim mikro sürecimin makro versiyonu, süper kaygan ve modern, ama nedense burada bulmayı beklemiyordum. "Bu Santo'nun favorisi," diyor Gio, beni fildişi emaye kıvrımları ve cilalı kromuyla çok daha eski bir makineye götürürken. "Bunun içinde yapılan gelato ile bunun içinde yapılan gelato arasındaki farkı tadabildiğinde ısrar ediyor.

daha yeni makinelerde."

"Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" Ben de öyle diyorum.

Eski makinenin yan tarafına şefkatli bir el koyar. "Ben olsam ona karşı bahse girmezdim." diyor.

Beni mutfağın en ucuna götürüyor, ön taraftaki dükkana benzer şekilde Zamanla el değmemiş. Tıknaz, dikdörtgen maun bir çalışma tezgahı, ısmarlama dolaplar ve açık raflarla desteklenen alana hakimdir. Dolapların altında, hepsi elle etiketlenmiş, çekmeceli ve pirinç isim plakalı iki uzun kare çekmece sırası yer alıyor. Genel etki, miksolog sihrinin gerçekleştiği bir yer olan lüks bir eczane gibi. Ya da burada olduğu gibi gelato büyüsü. Ben büyülendim.

"Burası benim şef ruhuma hitap ediyor." Nefes alıyorum, parmaklarımı pürüzsüz, yıpranmış tezgahın üzerinde gezdiriyorum. Kaç nesilden beri burada kadınlı erkekli gelato üreticileri aynı gizli tarifi yeniden yaratmak için çalışıyor? Buradaki geçmişi görmek, Gio'nun Sophia ile neden bu kadar inatlaştığını anlamama yardımcı oldu. Aile kendilerine bir yer edinmiş, korumaları gereken bir itibarları .

"Santo ve Maria ilk randevularını burada ," diyor elini çalışma masasının ucunda . "Caddenin karşısından pizza ve tatlı olarak gelato. Her yıl evlilik yıldönümlerinde bunu tekrarlıyorlar." İki avucunu da masanın üzerine koyuyor, iç çekerken kollarını kavuşturuyor. "Şimdi tarihi hatırlayamamak onu öldürüyor."

Hikâyenin basit romantizminden etkilenerek yarı gülümsüyorum.

"Bana gelatodan bahset," diyorum. "Onu özel kılan şeyi söyle."

"Onu özel yapan nedir?" Yarı ofluyor, yarı gülümsüyor, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış toplanıyor. "Onu özel yapan pek çok şey var. Tadı tabii ki, ama bundan daha fazlası. Bağlantı, anılar, tadın duyguları tetikleyebilmesi."

Konuşurken yüzü canlanıyor ve kendini sözleriyle olduğu kadar elleri ve bedeniyle de ifade ediyor. Arka duvardaki çekmecelerden birini açmak için dönüyor ve elinde bir avuç kâğıtla masaya dönüyor: mektuplar ve kartlar.

"Gördün mü?" diyor, onları havalandırarak. "Bunlar müşterilerden. Her yıl tatile gelen, çocukken buraya gelen ve şimdi bir geçiş töreni gibi kendi getiren insanlardan teşekkür notları. Bu, babalarının cenazesinde gelato servis etmemizi isteyen bir aileden çünkü son haftalarında yiyebildiği tek şey buydu."

Hepsine bakıyoruz, aslında hepsi aynı şeyi söylüyor: Teşekkür . "Bu sadece gelato değil," diyor, kararlı bir şekilde. Metanetli.

"Bunu görebiliyorum," diyorum kâğıtları dikkatlice bir yığın haline getirirken. Söyleyebileceğimden çok daha fazlasını anlıyorum - o mektuplardan birini kendim de yazabilirdim.

"Santo'ya her şeyi borçluyum." Elini göğsüne koyuyor. "Ben beş yaşındayken beni aldı. Maria da öyle yaptı, o sırada Francesca'ya beş aylık hamile olmasına rağmen. tezgâhın arkasında büyüdüm. Ben buraya aitim." Mektupları aldı ve çekmeceye geri koydu. "Kızım buraya ait."

Şaşırarak bir adım geri çekildim. "Bir kızın mı var?"

"Bella." Adımı söylediğinde yüz ifadesi değişiyor. Gurur, çiğ ebeveyn korkusuyla karışıyor. "On beş yaşında, yirmi beşe yaklaşıyor ve dünya hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini sanıyor."

"Korkunç bir şey," diyorum zihnimden hesap yaparak. Bella annesi öldüğünde sadece sekiz ya da dokuz yaşındaydı, akıl almaz derecede küçüktü. Annem öldüğünde otuz bir yaşındaydım ve hâlâ o mutlak ıssızlığa tamamen hazırlıksızdım. Ama sonra dünyada yapayalnız kaldım; en azından Gio'nun kızının etrafında Belotti sıcaklığı vardı. Belki de sırtımı yaslayabileceğim insanlar benim için her şey daha farklı olabilirdi.

"Tamam," diyorum, işleri dikkatlice ilerleterek. "Bana tarif hakkında ne bildiğini anlat."

Öne doğru eğilip kollarını masaya dayıyor, avuç içlerini birbirine bastırıyor. "Dürüst olmak gerekirse? Temel bilgilerin ötesinde pek bir şey yok. Santo şu anki emanetçi rolünü ciddiye alıyor, aile hikayemizi canlı tutmaya gerçekten inanıyor. Muhtemelen diğer insanlara tuhaf geliyordur ve tüm bunlardan sonra bana geldiğinde bazı yedek planlar yapacağımdan eminim ama gelenek ve sadakat bizim için önemli. Santo'yu tanısaydınız anlardınız, hayatını bu tezgahın arkasında hepimizin fayda ve refahı için harcadı."

"Özel birine benziyor," diyorum ve bu insanlara Santo'nun tariflerini annemle paylaştığını asla ama asla söylememe kararlılığımı iki katına çıkarıyorum. O bu ailenin reisi ve Belotti dürüstlüğüünün poster çocuğu; buna zarar verecek bir şey yaparsam annem ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmaz. Ve doğrusu, bu artık sadece annemle ilgili değil. Burada çok az zaman geçirdim ama ben de kişisel bir yükümlülük hissetmeye başladım. Bu yer ve bu insanlar.

Köklere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu, bir ailenin parçası olmanın ne demek olduğunu hiç anlamadılar. Bu insanların sadece kökleri yok. Onlar güçlü bir meşe -ya da belki de yaşlı bir İtalyan zeytin ağacı daha uygun bir tanımlama- Küçük İtalya sokaklarının gömülü, gururlu ve güvenli kökler çünkü onu beslemek için zaman ayırıyorlar. Özenle korunmuş cam boyalı kapı. Gizli tarif. Duvarlarda sergilenen aile galerisi. Güçleri geliyor ve perdenin arkasına küçük bir bakış, şimdiden hayran kalmam için yeterli.

"Ama iş tarife gelince bunların hiçbiri yardımcı olmuyor," diyor Gio. "Genel fikri biliyorum - şeker, süt, krema- tabii ki yumurta yok- ama nasıl dengeleyeceğimi ya da diğer malzemeleri bilmiyorum."

Endüstriyel gelato makinelerine bakıp düşünüyorum. "Eğer deney yaparsak, büyük makineleri doldurmanın bir anlamı yok, israf olur" diyorum. "Daha küçük bir şeyiniz var mı?"

Gio kaşlarını çattı. "Daha mı küçük?"

Gülümsememi yutuyorum. "Bilirsin, insanların kendi evlerinde kullandıkları gibi, bir ev makinesi. Hayır mı? Yüzünüzden yapmadığınızı anlıyorum," diyorum aceleyle, çünkü insanların Belotti'den almak yerine kendi mutfaklarında gelato yapmaları fikrine biraz kırılmış görünüyor. "Bende bir tane var, yarın yanımda getirebilirim."

"İstersen gelip alırım, sen de gezmekten kurtulursun," diye teklif ediyor.

"Sorun değil." Teklifini geri çeviriyorum, içgüdülerim tutmamı sağlıyor. "Yarın gelir misin?" diyor bakışlarımı tutarak.

"Aynı saatte, eğer beni kabul edersen," diyorum

zorlukla yutkunarak. "Burada olacağım," diyor, dünkü gibi.

Santo'nun kararlılığı hakkında bana söylediklerini düşünüyorum ve kendisinin de aynı şeyi ne kadar yaydığının farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Çıkarken ceketimi kapığımda Sophia dergisinden başını kaldırıp bakıyor.

"Şansın yaver gitti mi?" Yarıyı yenmiş bir elmayı yere bırakıyor.

" çok erken," diyorum.

Buklelerini kulaklarının arkasına itiyor, mutfığa bakmak ve Gio'nun duymadığından emin olmak için öne doğru eğiliyor.

"O benim kardeşim, gerçekten. Yani, değil ama burada öyle." Kalbine dokunurken gözlerini deviriyor, kendi duygusallığını hafifletiyor. "Muhtemelen sana sıkıcı geliyordur ama değil, sadece korkuyor. Zamanının çoğunu burada geçiriyor ve yeterince vakit geçirmiyor." Başını sokağa doğru eğiyor.

Sessiz dondurmacıya şöyle bir göz gezdiriyorum. "Zaman geçirmek için fena bir yer değil," diyorum. Gio denince aklıma sıkıcı kelimesinin gelmediğini eklemiyorum ama o da kitapçıda yaşadığımız felaketi bilmiyor.

"Bayıldım," diyor, Belotti'ninkilerden bahsederken gözlerinde Gio'nunki gibi koruyucu bir parıltı var. "Sadece biraz zamana ayak uydurabileceğimizi düşünüyorum. Bir şeyleri , anlıyor musun?"

Gio mutfaktan çıkıp ona uzun ve bilmiş bir bakış attıktan sonra o güzel boyalı kapıyı benim için açıyor.

"Yarın," diyor.

izgili f tr Şapkamı takıp ceketimin d ğmelerini ilikliyorum. "Yarın."

6.

Tekrar eve döndüğümde botlarımı çıkarıp doğruca yatak odama gidiyorum, paltomu ve şapkamı çıkarıp yorganı başımın üzerinde sürükleyerek yatağıma uzanıyorum. Bu sabahla ilgili işlenmesi gereken o kadar çok şey var ki, bağırsaklarım endişe dolu bir düdüklü tencere gibi hissediyor. Mümkün olduğunca küçük bir topun içine kıvrılıyorum,

Sıcak, güvenli ve yalnız. Sanırım tek çocuk olmanın yan etkilerinden biri bu; dünya beni aşırı yüklediğinde yalnızlık istiyorum ve küçüklüğümden beri yorganın altı tercih ettiğim yer oldu.

Gio Belotti kitapçıdaki adam. Sevgililer Günü'nde beni kızdıran adam. Bağlantıyı nasıl hemen kuramadım bilmiyorum. O gün şapkalar ve atkılarla sarmalanmıştık, belki de etrafımızdaki tüm Sevgililer Günü saçmalıkları dikkatimizi dağıtmıştı, dikkatimiz kitabı elimize almaya odaklanmıştı. Ve tabii ki bu olayı hafıza bankamdan silmek için çok çalıştım. Meğer çok uğraşmışım. Fark etmeliydim ki, objektif olarak konuşursak, Gio yakışıklı bir adam. Uzun boylu, kesinlikle 1.80'in üzerinde ve uzun bacaklı, kot pantolon kampanyalarında gördüğünüz türden gevşek bacaklı. Sophia onun kan kardeşi olmayabilir ama ona donuk derken kesinlikle kız kardeş gözlüğü takmıştı, çünkü o çarpıcı bir adam. Onu henüz gülerken görmedim; kendimi neşenin yüzünü nasıl değiştirebileceğini merak ederken buluyorum. Belki de Sophia donuk derken ciddiyeti kastetmiştir - kesinlikle öyle bir izlenim edindim, ama o bir baba. Tüm ebeveynler bebek bezleri, uykusuz geceler, cebir, ve Paskalya şapkası yarışmaları karşısında ciddiyetlerini kaybetmezler mi? Bunların çoğu hakkında pek tecrübem yok. Annem beni evde eğitti, çünkü gençlik yıllarımda çoğunu şarkıcılık kariyerinin bizi götürdüğü her yere seyahat ederek geçirdik. Şikâyet etmiyorum; çoğunlukla hırpalanmış Vauxhall Viva'mızın soğuk arka koltuk sınıfında yapılsa da, tüm derslerimizi büyümlü göstermenin bir yolu .

Gio ise her şeyi kitabına göre yapan biri gibi görünüyor; Santo'nun ve ondan önce gelen tüm Belottilerin ayak izlerine dikkatle basmaya çalışarak hayatını sürdüren biri. Merhum karısından bahsederken acıyı hatırlıyorum ve dizlerimi göğsüme daha sıkı bastırıp gözlerimi korku dolu bir şekilde kapatıyorum.

O bir dul ve Sevgililer Günü'nde Adam hakkında söylediklerimi hatırlıyor. Gio Belotti'ye o korkunç yalanı ağızımdan kaçırıldığımı bilmek beni derinden, ölümcül bir şekilde utandırıyor. Onu çok iyi tanımıyorum ama yine de dürüstlüğün onun göbek adı olması beni şaşırtmaz. Ona Adam hakkında yalan söylediğimi kesinlikle söyleyemem, bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor. Tanrım, şimdi bile, neredeyse bir yıl sonra ve binlerce mil uzakta, Adam'ın hala hayatımı mahvetme kapasitesine sahip olmasından nefret ediyorum. Kendimi yavaşça, bilinçli bir şekilde nefes almaya zorluyorum, hızla atan kalbim sakinleşene kadar nefeslerimi sayıyorum ve yavaşça tekrar veriyorum.

yok, sorun , sorun yok. Ama değil. Gio'ya yalan yalan söyledim. Gelateria'ya yardım etmek için gittim ama şu anda tam tersini yapma tehlikesiyle karşı gibi hissediyorum.

-

"ÖZÜR DİLERİM BOBBY," diyorum, gece yarısından sonra kanepemde yanıma geldiğinde. "Gelato menüde yok, yarın Belotti'ye götürmek üzere makinemi topladım."

Şaşkın görünüyor. "Elbette kendilerinin var? Bizimkine nasıl ihtiyaçları olabilir?"

Ona yaslanıyorum ve bitkin bir halde gözlerimi kapatıyorum. "Her şeyi o kadar berbat ettim ki Bob."

Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni vücudunun içine alıyor. "Gel buraya," dedi. "Bobby amcana her şeyi anlat."

Yarı gülüyorum. "Bunun kulağa ne kadar ürkütücü geldiğini biliyorsun, değil mi?" Omuzlarımı sıkıyor.

"Dökül."

Bu konuşmayı başka biriyle ama buraya geldiğimden beri geçen aylar boyunca Bobby ile geçmişimle ilgili bazı korkunç detayları yavaş yavaş paylaştım. Adam'dan sadece "pislik" olarak bahsediyor ve söz konusu pisliğin New York'a ayak basması durumunda, içindeki Liam Neeson'ı ortaya çıkaracağını, onu bulmak için çok özel yeteneklerini kullanacağını ve... onu öldüreceğini tam olarak sanmıyorum, ama beni koruma niyeti var ve bunun için onu seviyorum.

Yine de Sevgililer Günü'nde kitapçada olanları kendime sakladım, çünkü bu yüzden benim hakkımda kötü düşünmesini istemiyorum. Şimdi ona anlatırken gözlerimi kapatıyorum, yüzünü görmek . Adam'ın ölümü hakkında yalan söylediğimi söylediğimde "keşke" diye mırıldanmasını ya da Gio Belotti'nin kitapçı çocuktan başkası olmadığını söylediğimde keskin nefes alışını özlemiyorum. Gio'nun gerçekten dul olduğunu söylediğimde, iki eliyle ağzını kapatarak koltukta bana dönüyor, kara gözleri benim adıma utanıyor.

"Bu çok, çok kötü," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diyorum, tamamen perişan bir halde. "Ne yapacağım ben?"

Bana bakarak başını yavaşça sallıyor. Hiç yardımcı olmuyor. Bekliyorum.

"Tamam," diyor bir elini dizime koyarak. "Ya itiraf edersin, ki bu tam bir felaket olur ve muhtemelen ikinizi de ömür boyu yaralar, ya da o pisliğin hayatta olduğu konusunda sessiz kalırsın ve A planına sadık kalırsın: tarifi damlat ve kaç."

"Yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum," diyorum. "Dünyadaki insan varken, neden o olmak ?" Bobby sesimdeki kontrol edilemez titremeden görünüyor.

"Yapma bile, Iris-Tanrı senin çirkin bir ağlak olduğunu biliyor." Beni çabucak kolunun altına geri sokuyor. Kendimi annesinin kanatları altına sığınmış yavru bir kuş gibi hissediyorum ve bu beni hem daha iyi hem de daha kötü . Annemin hâlâ burada olmasını ne kadar çok istediğimi anlatacak kelime yok - ne söyleyeceğini ve ne yapacağını çok iyi bilirdi. Ama o burada olsaydı, bunların hiçbirisi . Adam beni , çünkü kendimi savunmasız, yalnız ve yeniden iki kişiden biri olmak için çaresiz hissetmezdim. Şu anda hala Londra'da yaşıyor ve şeflik yapıyor olacaktım, belki de sonsuza dek hayalim olan kendi restoranımın kapısında adımları görme hayalime yaklaşıyor olacaktım. Bobby ile hiç tanışmamış olma düşüncesi kalbimi titretiyor,

Yine de, o benim umut ışığım. Başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda ona doğru yığılıyorum ve bu sabah Belotti'den çıktığımdan beri ilk kez omuzlarımı gevşetiyorum.

"Her şeyi halledeceğiz," diyor ve geç olduğu, bitkin olduğum ve Bobby olduğu için kendime ona inanmamı söylüyorum.

-

GELATO MAKİNEM kibrit kutusu taşımak için ağır olmayabilir, ancak onu mahallede taşımanın hayal ettiğimden çok daha fazla çaba gerektirdiği ortaya çıktı. Belotti'ye ulaştığımda, kutu kollarımda dengede, çantamı en yakın çöp kutusuna fırlatmanın eşiğinde, bir at gibi oflayıp pufluyorum çünkü omzumdan aşağı kaymaya devam ediyor ve eşarbımı da beraberinde sürükleyerek neredeyse beni boğuyor.

Sırtımla kapıyı çarparak açıyorum ve tökezleyerek içeri giriyorum, kutuyu tezgâha, çantamı da en yakındaki tabureye bırakıyorum, hamile bir anne gibi nefes nefese kalıyorum.

"Yardım edin," diye yarı bağıriyorum. "Kahveye ihtiyacım var. Ve bir defibrilatör."

Gio geliyor, yanında Sophia var ve ardından üç kadın daha peş peşe geliyor. Tezgâhın arkasında bir sıra oluşturuyorlar ve bana gülümsüyorlar; bunların Belotti kardeşler şüphe yok, benzerlikleri çarpıcı. Ve korkutucu.

"Francesca," diyor sondaki. "Elena,"

diyor sonraki. "Viola," diyor üçüncüsü.

"Sophia." Gio'nun en küçük kız kardeşi reverans yapıyor.

Gio ise sinirli görünüyor, çenesi kaskatı kesilmiş. "Göründüğünün aksine, *The Sound of Music* için seçmelere katılmıyoruz," diyor. "Kız kardeşlerim az önce ."

"Şarkı söyler misin, Iris?" Sophia onu görmezden gelerek şöyle der. "Yeni mürebbiyemiz olabilirsin."

Eşarbımı çözerken gülüyorum. "Aslında var." Bunu neden itiraf ettiğimi bilmiyorum. Yıllardır şarkı söylemedim, en azından insanların önünde. Annemin sesini ve mavi gözlerini miras almıştım ama o ailedeki en iyi oyuncuydu. "Korkarım berbat bir mürebbiye olurum. Perdeden elbise dikemem ya da kukla gösterisi yapamam. İyi olduğum tek şey yemek yapmak."

"Lütfen kız kardeşlerim adına özür dilememe izin verin," diyor Gio, eli kalbinin üzerinde.

Sophia, "Hep böyle huysuzsun," mırıldanırken Viola güldüğünü gizlemek için yere bakıyor.

Francesca, en uçta, kontrolü ele aldı. "Yeter kızlar. Iris, bu bir tuzak gibi görünüyorsa özür dilerim."

"Çünkü tam olarak ," diyor Gio.

Francesca, "Hastaneye giderken uğradık," diyor ve hepsi gözlerini kocaman açarak başını sallıyor. "Ziyaret saatlerinin öğlene kadar başlamamasına ve hepinizin gerçekten işte olması rağmen mi?" Gio

diye ekler ve kız kardeşlerinin kötü bakışlarını üzerine çeker.

"Bu benim işim," diyor Sophia, sınıftaymış gibi elini kaldırarak. "Diğer herkesin burada ne yaptığını bilmiyorum."

"İşte bu, Soph," diyor Elena, ortada. "Hepimize mesaj atıp Gio'nun *New Girl*'deki Jess'in tıpatıp aynısıyla çıktığını söyledikten sonra bizi otobüsün altına attın. O diziyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Sophia gülerek ellerini havaya kaldırıyor. "Yine de yanıldım mı?"

"Yanılıyorsunuz ve kabalık ediyorsunuz," diyerek araya giriyor Gio. Hepsi özür dilemeden omuz silkiyor ve o da sokağa açılan kapıyı açıyor. "Dışarı. ."

Kız kardeşleri yanımdan geçerken "tanıştığımıza memnun oldum" ve "ona katlanmakta iyi şanslar" gibi sözler mırıldanarak dışarı çıkıyorlar.

Sıranın arkasındaki Sophia'nın kapüşonunu kapar. "Sen değil. Burada çalışıyorsun, unuttun mu?" "Seni bırakmamı tercih edeceğini düşünmüştüm," diyor tatlı tatlı gülümseyerek.

"*Seni* yalnız bırakmamı tercih edeceğini düşünmüştüm," diyerek önlüğünü başına geçirip ona uzatıyor. "Iris, gidelim mi? Bir fikrim var."

Tezgâhın üzerindeki sevgili gelato makineme kararsızca bakıyorum. "Küçük makineni orada bırakabilirsin, güvenlidir." Çantamı ve atkımı aldım. "Umm, tamam. Yolu göster."

7.

''

ÖZÜR DİLERİM, SADECE ORADAN ÇIKMAM GEREKİYORDU," diyor beni kaldırım kafelerinin ve festivalin son günü hazırlıklarının yoğunluğu yönlendirirken. "Yemin ederim, böyle bir araya geldiklerinde sadece..." Doğru kelimeleri için başını sallıyor.

"Çok mu?" Ben öneririm.

"Çok fazla," diyor. "Çok, çok fazla."

Yürürken sessizliğe gömülüyoruz, şimdi yalnızız ve kız kardeşleri olaylara kendi yorumlarını kattılar.

"Sadece şaka yapıyorlardı," diyorum, bizi tekrar rayına oturtmaya çalışarak. "Söylediklerini unut. Unutacağım. Aslında çoktan unuttum bile. Hiç hatırlayamıyorum."

Bana bakıyor ve yüzündeki gerginliğin hafiflediğini görüyorum. "Teşekkür ," diyor. "Çünkü seni kaçırmalarını istemem, en iyi umut sensin." Duraklıyor ve sonra aceleyle ekliyor: "Tarif için tabii ki. Hiçbir şey için değil... Tanrı aşkına."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çünkü kendini düğümlüyor ve durumu daha da kötüleştiriyor. En yakındaki parlak ışıklı yöneliyorum, havayı değiştirmek için dikkatimi dağıtıyormuş gibi yapıyorum.

"Gerçekten mi?" diyor, kuşkulu bir şekilde durarak.

duruyorum, bir an şaşıyorum. New York'ta dışarıda yağmurlu bir sonbahar sabahı, ama bu yerde duvardan duvara, yüzünüze karşı, çingiraklı Noel neşesi var.

"Aman Tanrım," diyorum, Mariah Carey'nin tatlı sesiyle desteklenerek. "Daha Eylül'deyiz."

"Burada olmaz," diyor "New York'ta Noel!" tişörtü giyen mağaza görevlisi. Tişört giymiş, kırmızı ve yeşil yanıp sönen deely boppers.

"Burada olduğu için o kadar da heyecanlı görünmüyor," diyorum, hâlâ duvarlardaki parıltı , dönen ağaçlara ve başını sallayan ren geyiği kafalarına alışmaya çalışırken. Mağaza çok büyük ve her tarafı şenlikli şeylerle dolu, sanki yanlış bir yola sapmışız da kendimizi Kuzey 'nda bulmuşuz gibi.

"Ben de öyle," diyor Gio.

Yalan söyleyemem, bayılıyorum. Dondurma tarifleri ya da kitapçı yalanları hakkında düşünmüyorum çünkü parmaklarımı ev yapımı çobanpüskülünden güneş şapkalı yapışkan pembe flamingolara ve Yıldızlar ve Şeritler'e bürünmüş altın meleklerle kadar raf raf süslerin üzerinde gezdirmekle meşgulüm. Aşçılıkla ilgili süslerin bulunduğu bir rafta durup gümüş yaldızlı bir çırpma teli tutuyorum.

"Aralık ayında olsaydık, bunu kesinlikle alırdım," diyorum ve isteksizce geri asıyorum.

Gio yürüyor, her yere çok daha az hayran; ama sanırım için yeni bir şey değil, mağaza neredeyse

komşusu.

"Buranın yerinde annemin imzası var" diyorum, devasa bir Noel köyü sergisine bakmak için duraklıyorum. Küçük buharlı trenin ışıklandırılmış evlerin ve eski moda dükkânların etrafındaki rayları boyunca ilerleyişini izliyor ve çocukluğumun Noellerini hatırlıyorum. O yıllara dair hatırladığım tek şeyin puslu, nostaljik bir parıltı olması annemin bir kanıtı. Pahalı hediyelere ayıracak pek paramız yoktu elbette ama sade ve bize aitti, sadece ikimiz bayram balonumuzun içindeydik. Karizmatik bir insandı, etrafında olmak heyecan vericiydi, her günü, her olayı, her durumu eğlenceli hale getirebilen biriydi.

"Hâlâ Londra'da mı?" Gio soruyor.

Ona bakıyorum, anılardan kurtulmak için birkaç kez göz kırpyorum ve kendimi şu ana geri çekiyorum. "Annem mi? Hayır. Onu üç yıl önce kaybettim" diyorum. "Kardeşim de yok. Sadece ben varım."

"Özür dilerim," diyor elini omzuma koyarak. "Baban mı?"

Charlie Raven aklımda dolaşıyor, dağınık saçlı, bir elinde bagetleri, diğerinde birası. "Ben çok daha gençken öldü, ama dürüst olmak gerekirse, hayattayken bile hayatımda hiç yer almadı." Omuz silkiyorum. "Sadece o şeylerden biri."

Gio bir kar küresi alır ve ters çevirir. "Aileler karmaşık, ha?" rafa geri koyarken karın çöküşünü izliyor. "Bu sabahki kız kardeşlerim buna bir ."

"Onları sevdim," diyorum. "Ödümü kopardılar ama onları sevdim."

"Onların da kendi anları var," diyor. "Santo ve Maria beni yanlarına aldıktan kısa bir süre sonra Fran doğdu. Soğuk bir apartman dairesinden sıcak bir eve, Disney seviyesinde ebeveynlere ve bir kız kardeşe sahip oldum. Sonra bir tane daha. Ve sonra bir tane daha."

"Ve sonra bir tane daha?" Ben de diyorum ki.

"Özellikle inatçı biriydi," diyor.

"Evet, ikinizin bazen çatıştığınızı fark ettim," diyorum.

"Bu iş için hırsım olmadığından değil," diyor bıkkın bir ifadeyle. "Mobil şehir arabaları benim fikrimdi, riskten kaçınmıyorum. Belotti's lezzeti hariç her yönden zamana ayak uydurdu."

Konuşurken bir adım geri atıyor ve yanlışlıkla gerçek boyutlarda şarkı söyleyen bir kardan başlat düğmesine basıyor ve uzaklaşmak için acele ederken tökezleyip iki tanesine daha basmayı başarıyor. Üçü de gürültülü, teneke gibi bir , kollarını sallayarak "Last Christmas" şarkısını söylüyorlar, o kadar saçma bir nakarat ki gerçekten gülmeye başlıyorum. Gio dehşet içinde önce onlara, sonra bana bakıyor, sonra da başını sallayıp gülüyor.

Demek güldüğünde böyle görünüyor, diye düşünüyorum. "Bu kesinlikle buradan gitmem için bir işaret" diyor.

Sokağa döndüğünde, Noel parıltılarının izlerini silkelemek istercesine omuzlarını yuvarlıyor. Önce dondurmacıya, sonra da diğer tarafa bakar.

"Hadi bir şeyler deneyelim," diyor ve elini dirseğine koyarak beni tezgahlar ve jeneratörler arasındaki geçiriyor. Burada insanlar onu tanıyor: O geçerken ellerini kaldırıyorlar, Santo'nun nasıl olduğunu sormak için yolunu kesiyorlar. Bu bana Belotti'nin bu toplumda ne kadar yerleşik olduğunu hatırlatıyor ve Gio'nun bu bir yere sahip olmanın ne anlama geldiğini takdir edip etmediğini merak ediyorum. O, ailesinde çok önemli bir dişli.

ve onlar da Küçük İtalya'nın kurucu dişlileridir. Ben böyle bir şeyin parçası . Ben çocukken çok sık taşındığımız için hiçbir yerde önemli olamadık.

Gio durur. "Burada," diyor.

Arkama yaslanıyorum ve bir gelateria'da olduğumuzu görüyorum, ama Belotti'ye olan benzerlik burada sona eriyor. Burası büyük ve ultra-modern bir yer ve cam vitrinin içinde az yirmi farklı gelato çeşidi, bir muhabbet kuşu renk ve draması var.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Nasıl seçim yapıyorsun?"

Tertemiz makyajlı bir kadın tezgâhın karşısına geçip Gio'nun yanağını öpüyor ve sosyal olarak kabul edilebilir bir öpücükten bir saniye daha uzun süre kalıyor.

"Gio! Seni burada en son gördüğümüzden beri epey zaman geçti," diyor. "Ne ?" Ellerini bardağın üstünde zarıfçe gezdiriyor ve gülümsüyor. Nedense bana bir yılan oynaticısını hatırlatıyor.

"Vanilya," diyor. "Geldiği gibi, sos yok, teşekkürler."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Böğürtlen bugün en iyisi."

Adam bir şey söylemiyor ve kadın bir fincana uzanırken iç geçiriyor. "Bu günlerden birinde," diyor, vanilyayla doldururken. Herkesin porsiyonuna bu kadar çok koyduğunu hayal edemiyorum, bir hafta içinde işsiz kalırdı.

"Iris?" Bana döndü. "Senin için mi?"

serilen tatlar ve renkler dizisine bakıyorum, etkileniyorum. İçimdeki şef için bu bir kuyumcu vitrininden daha iyi. Sonra beni izleyen Gio'ya bakıyorum ve ne seçeceğimi biliyorum.

"Aynısından lütfen. Vanilyalı." Gio için tezgâhın üzerindeki fincanda duran dağ gibi dondurmaya bakıyorum. "Ya da, aslında, ikinci bir kaşık alabilir miyim?"

Memnun görünüyor, ki bu da tezgâhın arkasındaki kadın için söyleyebileceğimden çok daha fazlası, fincana kaşık daha sokup tehlikeli gelato kulesini sallıyor. Emin değilim ama sanırım gözüme sokmayı hayal etmiş olabilir.

"Müesseseden," diyor Gio cüzdanına uzandığında. "Yakında seninkine uğrayacağım ve sen de bu iyiliğe karşılık verebilirsin."

Standlardan birine oturuyoruz, gelato masada duruyor. "Araştırma mı?" Dedim.

Bana doğru itiyor. "Önce bayanlar."

Neon yeşili plastik bir kaşık çıkarıyorum ve dondurmanın içinde döndürüyorum.

"Belotti'ninkinden daha sarı," diyorum kaşığı incelemek için göz hizama .

Kaşığına dokunmuyor, sadece ben tadına bakarken beni izliyor. Soğuk dondurma boğazımdan aşağı kayarken kendimi ondan uzağa bakarken buluyorum.

"Sanırım daha ağır?"

Diğer kaşığa uzanıyor ve test ediyor, bir kaşık ve sonra bir kaşık daha.

"Daha çok krema, daha az süt," diyorum.

Başını sallıyor. "Bu güçlü bir vanilya aromasına sahip."

Adam haklı. Belotti'nin gelatosunda bunun yoğunluğuna kıyasla incelik var. "Biraz muhallebi gibi," diyorum.

"Evet," diyor kaşığını bana doğrultarak.

"kadarını yiyebilmemin imkânı yok," diyorum kaşığımı tepeleme dolu fincanın üzerinde sallayarak. Gio'nun bakışları tezgâha doğru kayıyor. "Sanırım Priscilla bir şey çalışıyordu."

"Bence açıkça sana asılıyordu," diyorum kaşığımı tekrar gelato dağına kaydırarak.

Kaşları havaya kalkıyor ve kaçırırken yüzü kızarıyor. "İyi bir ortak olacağımızı düşünüyor," diyor bir süre durakladıktan sonra. "İş konusunda."

İçimden gülüyorum. "Diğer şeylerin yanı sıra. Belki de kız kardeşlerin seni çalışıyorlarsa sokağın karşısına bakıyor."

İç geçiriyor ve kaşığını bırakıyor. "ihtiyacım yok."

"Bugün onları gördüğüm kadarıyla, muhtemelen sadece seni mutlu görmek istiyorlar." "Yeterince mutluyum," diyor ama kaşları farklı bir şey söylüyor.

"Bu cümlelerin sonunda yeterince demek zorunda bana muhtemelen öyle olmadığını söylüyor, gerçekten," diyorum ve sonra kendimi tutup bunun nereden geldiğini merak ediyorum. Priscilla vanilyanın yanına biraz da gerçek özü mü serpti?

Kaşığını tekrar eline alıyor ve yemekten çok dikkat dağıtmak dondurmanın kaydırıyor. "Bunu herkesten daha iyi anlayacağını biliyorum, Iris. Penny'yi kaybetmek... Dünya dönmeyi bıraktı.

Tüm planlarım, umutlarım ve hayallerim bir anda yok oldu." Kaşığını vurgulamak için dondurmanın içine sonuna kadar sokuyor ve orada bırakıyor. "Bella sabahları yataktan kalkmamın tek sebebiydi. Karımı kaybetmiştim ama o da annesini kaybetmişti ve benim öne çıkmam gerekiyordu. Tanrı biliyor ya, etrafımızda ailemiz olduğu için şanslıydık ama geceleri kapıyı kapattığımda, evimizdeki bu boşluğun kenarlarında sadece ikimiz yürüyorduk. Ve sonsuza kadar böyle , değil mi?" Başını sallıyor, ifadesi kasvetli. "Ben ve Bells... bu karmaşada yolumuzu birlikte bulduk ve bir mucize eseri ayaklarımızın altında sağlam bir zemin inşa etmeyi başardık." Bana bakıyor. "O oldukça müthiş biri," diyor.

"Bahse girerim," diyorum, onun da öyle olduğunu düşünerek.

"Ben yalnız değilim," diyor. Beni mi yoksa kendini mi ikna çalışıyor bilmiyorum. "Bells var, ailem var, gelateria var. Yani 'yeterince' mutluyum dediğimde, muhtemelen kastettiğim şey dünyanın yeniden döndüğü ve durduğunda nasıl hissettirdiğini deneyimlediğim için, bu korumaya değer bir şey. Benden çok Bella için. Kız kardeşlerim romantizmin her şeyin başı ve sonu olduğunu düşünüyorlar çünkü onlar şanslı ve saflar. Ben ise onu ve güvenilmez, hiç beklemediğiniz bir anda hayatınızda bir delik bir şey olarak görüyorum."

Onu dinlerken kızının onun dünyasının merkezi olduğu açıkça anlaşılıyor.

"Kulağa harika bir baba gibi geliyor," diyorum. "Ben de tek ebeveynle büyüdüm, bu yüzden 'sen ve ben dünyaya karşı' hissinin nasıl bilirim."

Gio usulca oflar. "Sen ve ben dünyaya karşı. Evet, bunu tarif etmenin iyi bir yolu."

Sessiz bir nefesle annemin en sevdiği cümlelerden birini tekrarlarlarken ve yavaşça bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında, en kısa saniyeliğine konuşuyormuş gibi hissediyorum. Masanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz; öyle çiğ, öyle savunmasız bir bağlantı anı ki, uzanıp ellerimi onunkilerin üzerinde gezdirmek istiyorum.

Ama , yeterince cesur değilim. Onun yerine kaşığımı dondurmaya gömüyorum.

"Hadi geri dönelim," dedim. "Sana küçük dondurma makinemin ne kadar güçlü olduğunu göstereceğim."

Ne sandalyesini geri iterkenki rahatlamış yarım gülümsemesini ne de ayrılırken Priscilla'nın kem gözlerini kaçırıyorum.

8.

"TAZE SOĞANLARI UZATIR MISIN?" Bobby'nin yanındaki tezgâhta duran tabağı işaret ederek söylüyorum. Kaşlarını çatıyor, kafası karışıyor ve İngilizcemi hemen Amerikan terminolojisine göre düzeltiyorum. "Taze soğan."

Cumartesi akşamı ve restoranın önünde tıklım tıklım doluyuz. Sadece on sekiz, yirmi kişilik yerimiz var ama masa devir hızı yüksek ve Shen başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde siparişleri sıralıyor. Mekânı iyi yağlanmış bir makine gibi işletiyor, bir avuç öğrenci bekleme personeline insanların Gordon Ramsay'in kıskanacağı bir verimlilikle beslenmesini ve taşınmasını sağlamalarını emrediyor. Burası insanların oylanmak için geldiği bir yer değil; geçen yılın takviminin hâlâ duvarda asılı olduğu, düzensiz bir guguklu saatin ve daha iyi günler görmüş kağıt fenerlerin bulunduğu "doldur ve git, aradaki formika masaları sil" türünden bir yeriz. Yine de değişim için bir plan yok, buraya gelen müşterilere uygun. İlk buluşmalar ve kahve eşliğinde oylanmak için başka yerler de var.

Neyse ki çok geniş bir menümüz yok. İnsanlar noodle spesiyalitelerimiz için geliyorlar, biz açmadan önce hazırlık yapıldığı sürece dakikalar süren yemekler. İşin yüksek oktanlı enerjisini, kase kase cızırdayan yemekler çıkarmanın vızıltısını, telaşlı zamanlarda tempoyu korumak için gereken tüm konsantrasyonu seviyorum.

Bobby bu gece bana "yardım ediyor" çünkü Robin hala uzakta ve her zamanki komimiz hasta, bu da pratik anlamda çoğunlukla yalnız uçtuğum anlamına geliyor. Bu aslında Bobby'nin suçu değil; iyi yemek yemeyi seviyor ama Robin dümende sürece fırınının hiç hareket gördüğünü sanmıyorum. Şu anda kâğıttan şef şapkasını takmış, tişörtünün kollarını omuzlarına kadar sıvamış, sanki küçücük mutfağımızda iki saat yerine yirmi saatlik bir mesai yapmış gibi. Kaseleri her yerleştirdiğinde Shen'e kapaktan "Servis!" diye bağırmaya ve sonra bana "Üç karides, iki ördek!" diye ya da sıradaki siparişin ne olduğunu düşünüyorsa ona bağırmaya hevesli. Birkaç dakika önce bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı ve Shen kafasını kapaktan uzatarak onu öldürmemi emretti, yoksa öldürecekti.

Saate bakıyorum. Neredeyse on, dükkânı kapatmamıza ve kanepeye yığılmama sadece yarım saat var. Pütürlü olması umurumda değil. Sadece çöp televizyon izlemek ve ölülerin uykusunu uyumak istiyorum.

Bobby yanağını paslanmaz çelik buzdolabına dayayarak, "Şu anda hayattan daha çok ihtiyacım var," diyor. "Burası bir devenin toynağından daha sıcak."

Buzdolabını açıyorum ve o da onunla birlikte sallanıyor.

"Al. Soğuk su." Şişeyi diğer yanağına bastırıyorum. "Sen sıcak mutfaklar için yaratılmamışsın."

"Yine de Rus saunasında en uzun süre kalma konusunda gayri resmi rekoru elimde tutuyorum" diyor. "Hayret bir şey."

Bir avuç erişteyi cızırdayan atıyorum. "Tavuk, diğer dolabın sol alt köşesinde."

Bana getirmek için kendini kapıdan sıyrırken inliyor. "Yemek yaparken çok otoriter oluyorsun," diyor. "Belotti'de de böyle misin?"

Son birkaç haftadır her sabah gelateria'ya gidiyorum, Gio ile birkaç saat geçiriyorum, malzemeleri deniyorum. Yeterince şey söylemekle çok fazla şey söyleyip şüphe uyandırmamak arasında denge kurmakta zorlanıyorum. Hava soğuk ve talep az olduğu için biraz zamanımız olduğu için rahatım; eğer bu olay yazın ortasında başlarına gelseydi gerçekten baskı altında olurlardı.

"Hayır, çünkü Gio beni dinler."

Bobby tavuk kabının kapağını açıp bana uzatıyor. "Onu buraya getir. Onunla tanışmak istiyorum."

"Gio? Neden?"

"Çünkü son dokuz aydır bu binadan neredeyse hiç çıkmadın ve şimdi o iğrenç saatin içindeki guguk kuşundan daha sık girip çıkıyorsun."

Söz konusu guguk kuşu, canı ne zaman şalvarlı bir yay üzerinde saatten dışarı fırlıyor ve yakındaki lokantacıları ürküten garip bir sarhoş hıçkırık çığlığı . Onu indirmeyi denedik ama duvarda leke bıraktı, bu yüzden yeniden dekore etmek zorunda kalmaktansa tekrar yerine astık. Karşılaştırma hoşuma gitmiyor ve Bobby'ye bakmak için dönüyorum, bir elim kalçamda, diğeri erişte savuruyor. Yemin ederim bu hareketi uykumda yapıyor olmalıyım.

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun,"

diyorum. "Elleri iyi olduğu için mi?"

"Çünkü onlara borçluyum." Erişteleri uzun maşalarla tencereden yukarı kaldırıyorum, bekleyen kaselere indirirken yığınlar döndürüyorum.

"Ama yok ve dondurma makineni özledim. Artık eve gelebilir mi?" "Bu

kadar muhtaç olmayı bırak," diyorum ona bulaşıkları uzatırken. "Sırada ne var?"

"Bilmiyorum," diyor. "Beni dondurmacılar için terk ettin ve eve hiç dönmedin mi?" Tabakları pasoya vuruyor, kafasını kapaktan içeri sokuyor ve "Servis!" diye bağırıyor.

Geri döndüğünde, pişirme aletlerimi yere bırakıp ona hızlıca sarılıyorum.

"Bu ne içindi?"

"Beni önemsendiğin için teşekkür etmek için." Geri çekiliyorum, ellerim omuzlarında. "Her zaman eve geleceğim."

Dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırıyor ve bir an için ağlamak üzere düşünüyorum. "Asıl endişelendiğim dondurma makinesi," diyor ve gülerek ona tekrar sarılıyorum.

Bobby'den her zamankinden daha çok memnun bir şekilde gecenin son pişirmek için geri dönüyorum. Bu gece bana, henüz köklü bir çark olamasam da, kendime ait bir evim ve iyi bir arkadaşım olduğunu ve bunun uzun zamandır sahip olmadığım bir şey hatırlattı. Kendine özgü, dolambaçlı bir şekilde

Bana dikkatli olmamı, Belottilerle aramda sağlıklı bir mesafe bırakmamı, böylece zarar görmeyeceğimi söylemeye çalışıyor. İyi bir tavsiye. Gio'nun yanında kendimi tehlikeli bir şekilde tanıdık hissetmeye başladım ve dürüst olmak ona Adam hakkında yalan söylediğim gerçeğini görmezden geliyorum, çünkü Londra'daki son iki yılının anılarına kapıyı açmak beni nefret ettiğim bir şekilde kendi içime gönderiyor. Omuzlarımın kalkıp içe doğru kıvrıldığını, başımın eğildiğini ve çarpmaya hazırlandığını hissediyorum. Yeterince derin nefes alamıyorum ya da düzgün düşünemiyorum, panik beni ele geçiriyor ve bir kedinin fareyle oynadığı gibi beni oradan oraya savuruyor. Ben artık o fare değilim. Değilim.

-

PAZARTESİ SOĞUK, aydınlık ve açık, yağmurlu bir hafta sonundan sonra hoş bir rahatlama. Robin'in Chicago'dan dönüşünü kutlamak için dünü özenle hazırlanmış üç çeşit yemek pişirerek geçirdim. Oraya gidip onlarla birlikte yemedim. Benden istediler elbette, ama bu yemekten çok yaratma zevkiyle ilgiliydi, en azından benim için. Ayrıca, üç kişi kalabalıktır, yetişmeleri gereken şeyler vardı. Dürüst olmak gerekirse, günü kendime ayırdığım için oldukça mutluydum - Belotti'ler yok, sadece ben, tarif kitaplarım ve pencerelerime vuran yağmur. Smirnoff benimle takıldı, mutfak kokularının cazibesine kapıldı, artıklar umuduyla etrafta dolanırken paslı mutfak kaslarımı esnetmemi izledi.

Mulberry Caddesi festivalin gürültüsü olmadan çok daha sessiz, sabah işe ve kaldırımdaki boş alanın daha yavaş bir temposu var. Belotti'nin önünde durup, ellerinde dumanı tüten kahve fincanları ve yeşil çizgili kâğıt torbalar tutan, takım elbiseli ve spor ayakkabılı birkaç kadının geçmesine izin veriyorum. İçeri girdiğimde piyano müziği duymak beni şaşırtıyor.

Tezgâhın arkasındaki Sophia'ya gülümsüyorum ve sonra dikkatimi piyanonun başına çeviriyorum; biri az önce akortun ortasında çalmayı bırakıp piyanonun üstünden bana bakıyor.

"Bella, yine ," diyor Gio, elinde büyük bir kahve çekirdeği fiçisiyle belirirken ona ve fiçiyi yere indirirken beni fark ediyor. "Oh, Iris, merhaba."

Piyanonun arkasındaki kot pantolonlu kız tabureden kayıyor ve Sophia'nın yanında durmak için atlıyor, koyu renk at kuyruğu sallanıyor. Zayıf ve hardal rengi tişörtünün altında, deri koltuklardan birine tünediğimde gözleri beni takip ediyor.

"Bells, bu Iris," diyor Sophia, kolunu kızın omuzlarına dolayarak.

Gio'nun kızının gözleriyle karşılaşıyorum ve merakını hissederek gülümsüyorum. Umarım Sophia'nın geçen hafta yardım etmekten başka bir şey için burada olduğumu ima eden mesajlarına dahil olmamıştır.

"Parçanı beğendim," diyorum başımla piyanoyu işaret ederek. Bana çekingen bir yarım gülümseme atıyor.

"Çalıyor musun?"

Annem evde eğitim konusunda, özellikle de matematiğin ve bilimsel teorilerin zor yönleriyle boğuşmak söz konusu olduğunda bazen zorlanırdı, ancak müzik söz konusu olduğunda oldukça muhteşimdi.

". Ben de severdim. Yıllardır içmiyorum ama eskiden çok severdim." Gio bana doğru bir kahve itti. "Bunu

bilmiyordum."

"O şarkı söylüyor," diyor Sophia, belli ki von Trapp sohbetimizi hatırlayarak.

"Ben de," diyor Bella, gülümsemesi genişliyor. Onda Gio'dan çok şey görüyorum; gözlerini ondan almış. "Sadece piyano çalışıyordum."

"Yarın bir değerlendirmesi var," diyor Gio. "O yüzden belki kışını tabureye doğru kaydırıp tekrar üstten alabilir."

Yorumu ona abartılı bir iç çekiş kazandırıyor ama kadın yine de onun istediğini yapıyor. O başlarken kahvemi yudumluyorum, duruyor, sonra tekrar .

"Hepiniz beni izleyerek beni sinirlendiriyorsunuz," diye homurdanıyor ve pembeleşiyor.

Kahvemi alıyorum ve Gio onu mutfağa kadar takip etmem için başını eğiyor. Başını konsantrasyon içinde eğmiş olan Bella'ya bakıyorum ve o yaşlarda annemin yanımda taburede hatırlıyorum. Ona sahip olduğum için şanslıyım.

-

Gio bu sabahki gelato partisini test ettikten sonra, "Sanırım şimdiye kadarki en yakını bu," diyor. Hafta sonu ikinci el bir kitapçada bulduğu eski bir yemek kitabındaki tarifi ve iyi sonuç verdi.

Denemesi için ön tarafa götürdüğümüzde Sophia "Çok tatlı," diyor.

Dondurmayla piyanodan daha fazla ilgilenmiyormuş gibi davranarak kötü bir iş çıkaran Bella'ya bakıyorum. Son birkaç saattir ara ara pratik yapıyordu. Kendimi, bocalamadan ya da hayal kırıklığı içinde ellerini tuşların üzerinde kaydırmadan parçanın sonuna ulaşip ulaşmadığını görmek için ilerlemesine kulak verirken buldum.

"Hadi o zaman, bir molayı hak ettin," diyor Gio ve bir kaşık kapıp karşıya geçiyor.

Deniyor, düşünürken burnunu yukarı kaldırıyor. "Nonno' aynı değil," diyor babasına bakarak. "Yine de güzel. miyim?"

"Evet dersem biraz daha pratik yapar mısın?"

Kazandığını bilerek sırtıyor ve eklemek için gelato bardağını alıyor. Belotti's sadece tek bir lezzet sunuyor olabilir ama tezgâhın arkasındaki cam kavanozlara yerleştirilmiş etkileyici sos koleksiyonu var. Serpintiler, çikolata bukleleri, şerbetler, şekerleme küpleri, antep fıstığı ve amaretti bisküvileri, çikolata ezmeleri ve meyve soslarının yanında duruyor. Bella mavi-beyaz desenli büyük bir kutuya uzanıyor, plastik kapağını soyduktan sonra kokusunu çekmek için yüzüne kaldırıyor.

"Amarena kirazları," diyor Gio bana.

"Tanrıların yemeği," diyor Sophia, kutuyu yeğeninden alırken.

Bella'nın vişneleri ağır ağır üzerine krem şanti ve çikolata bukleleri yığmasını izliyorum, arada bir onu durdurup durdurmayacağını görmek için koyu renk kirpiklerinin altından Gio'ya nasıl baktığını fark ediyorum.

"Tüm bunlardan sonra notunun mükemmel olmasını bekliyorum," diyor adam ve o sadece sallıyor, gözleri ödülde. "Bebek Leo bir dondurma yiyebildiği zaman çok heyecanlanacak," diye mırıldanıyor ve

Uzun kaşık.

Gio'yu baba rolünde görmek rahatsız edici. Ona bir oğul ve kardeş olarak alıştım, ailesinin yanında durduğu, güvendiği ve asilce geçtiği biri. Bir baba olarak, o

incelikli bir şekilde farklı. Kızının gözleri sürekli onu arıyor ve karşılığında o da bir gözünü ve bir kulağını onun üzerinde tutuyor, insan görülemeyecek kadar ince sevgi iplikleri var. Sanırım bu, tek ebeveynli bir aile olmaktan kaynaklanıyor - daha geniş Belotti klanının yastığı olsa bile, kaçınılmaz olarak deneyimlediğim şekilde birimlerinin somunlarını ve cıvatalarını sıkılaştırırdı. Çocuğunuz için her şey olmaya çalışan bir ebeveyn olarak zor olmalı, yaslanacak ya da bakacak kimse yok ve büyürken bazen ben bunun ağırlığını hissettim, tek çocuk olmanın daha da kötüleştirdiği.

Tezgâhta oturup Sophia ve Gio'nun paket siparişi veren birkaç müşteriye bekleyişini izliyorum; Gio kahve makinesinin başında, Sophia ise şekerli hamur işlerini yeşil çizgili kâğıt Belotti poşetlerine yerleştiriyor. Dükkândaki hamur işlerinin çoğunu kendisinin yaptığını biliyorum; buraya geldiğim çoğu sabah kahve eşliğinde tarifler üzerine konuştuk. Kendi kendini eğitmiş -ya da daha doğru bir ifadeyle Maria'yı- ve fikirlerle ve hırsıyla dolu. Bella piyano parçasında son üç provada olduğu gibi aynı yerde bocalarken irkildiğini görüyorum ve bir süre sonra vitrinden bir cannoli alıp bana uzatıyor, burnundaki elmas küpe göz kırparken parlıyor.

"Bu apaçık bir rüşvet," diye fısıldıyor. "Bells'e yardım etme şansınız var mı? Onu seviyorum ama bunu daha uzun süre zorunda kalırsam..." Gözleri cümleyi tamamlıyor ve ben de Gio'ya bakmak için dönüyorum ama o mutfağa gözden kayboluyor.

"Deneyebilir miyim?" Şüpheli bir şekilde "Deneyebilir miyim?" diyorum. Annem öldüğünden beri canım oyun oynamak istemiyor ama yine de kendimi sandalyemden kayarken buluyorum.

Kollarımı piyanonun üzerine koyduğumda garip bir şekilde gergin hissediyorum. "Biliyor musun, bir döngüde takılıp kaldığımda tamamen farklı bir şey çalmanın bana yardımcı olduğunu fark ederdim."

Bella gözlerini kaldırıp bana bakıyor, perişan bir halde. "Değerlendirmede başarısız olacağım." Dudağımın içini çiğneyerek geçmişi düşünüyorum. "Çalmayı en çok sevdiğin parça hangisi?" O genç omuz silkiyor, ısırıyor.

"Sana benimkini göstereyim mi?"

Muhtemelen gerginlikten ağrıyan parmaklarını esnetiyor ve sonra küçük bir baş hareketiyle taburede ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Piyanonun etrafını dolanıp yanına oturuyorum, önümdeki siyah ve beyaz tuşlar dizisi karşısında paniğe kapılmamaya çalışıyorum.

"Uzun zaman oldu, paslanmış olacağım," diyorum, ellerimi yerlerinde dinlendirirken öksürüyorum, kas hafızasının devreye girmesini umuyorum. Bildiği bir parça olması için şansımı zorluyorum; İngiltere'döğrencilerin vazgeçilmezidir, bu yüzden şansım yüksek. "The Entertainer" ın ünlü açılış parçasını iki parmağımla seçip Bella'ya bakıyorum ve kaşlarımın hafifçe oynamasından tanıdığımı anlıyorum. Cesaretlenmiş bir şekilde çalmaya başlıyorum, önce tereddüt ediyorum sonra vazgeçiyorum, vücudum bu duyguyu, bu sevinci hatırladıkça parmak uçlarımdan dirseklerime, omuzlarımdan kalbime kadar sevinç parlıyor. Çocukluğumdan beri annemin yanında, onun uzun, altın halkalı parmaklarını izleyerek piyano çalmışım ve bu gürültülü dörtlüde ezgi her zaman repertuarımızın sevilen bir parçası olmuştur.

Bella'ya bakıyorum ve gülümsediğini görüyorum ve bana katılması için tuşlara doğru başımı sallıyorum. Alt dudağını ısırıyor, ellerini bir saniye havada ve sonra benimle birlikte müzikteki yerini alıyor.

Ellerinin ne kadar hafif olduğunu, notalara uzanırken kırılğan parmaklarının açıklığını fark ediyorum ve annemin, gençken taburede ona katıldığım sayısız durumda benimle ilgili aynı şeyleri fark

edip etmediğini merak ediyorum. Neredeyse işçi kulüplerinin bayat dumanının kokusunu alabiliyorum ve

Çoğu zaman çalıştığımız arka sokaklardaki barlarda herhangi bir piyano işimizi görürdü. Bazen şarkı da söylerdi, akşamüstü içki içen bir avuç insanı eğlendirirdi. Bella ve ben birlikte çalarken, gittikçe hızlanırken, ellerimiz birbirimize ayak uydurmak için yarışırken, güçlü anılar kafamda kaleydoskop gibi dönüyor. Bella kahkahalarla solurken Sophia da aynı anda alkışlıyor ve sanki ötücü kuşlarla dolu bir kuş kafesinin kapısı yaylarından fırlayıp açılmış gibi kaburgalarımın arkasından neşe fişkırıyor. Bu vahşi ve büyülü müziğin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. , özgürüm, dünyanın tepesindeyim.

" oluyor?"

Gio piyanonun başında beliriyor, bize bakıyor, sesi daha önce hiç duymadığım kadar sert. Sophia alkışlamayı bırakıyor, Bella tüm yanlış notalara basıyor ve ben onun karanlık, okunamayan gözleriyle karşılaştığımda parmaklarım yavaşlıyor.

Bella savunmaya geçerek, "Sadece ," diyor.

"Benim hatamdı," diyorum otomatik olarak, neyi yanlış yaptığımdan pek emin olmasam da. "Bella'nın biraz gevşemesine, farklı bir parçayla biraz eğlenmesine yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Zaten mükemmel bir öğretmeni var," diyor kırparak.

"Baba, beni utandırırıyorsun," diyor Bella nefesinin altından, kollarını ellerinin üzerine indirerek.

"Bugünlük bu kadar yeter," der ve kapının üzerindeki zil çalınca arkasını döner. "Bu insanlar buraya bunları için gelmedi."

"Ama ben hep burada çalışıyorum ve sen hiç..." Bella vermeye başlar ama sonra muhtemelen Gio'nun ona attığı uzun uyarı bakışından dolayı vazgeçer.

Kendimi aylar önce o kitapçada hissettiklerimi hatırlarken buluyorum ve buradan gitmem gerekiyor. Aniden ayağa kalkarak bir elimi kısa süreliğine Bella'nın omzuna koydum.

"Yarın iyi şanslar, sadece rahatla ve harika olacaksın."

Çantamı ve montumu toplarken Gioya bakamıyorum çünkü yanaklarımın yandığının ve duygularımı bastırdığımın farkındayım. Öfke, kafa karışıklığı, aşağılanma. Burada ağlamayı kesinlikle reddediyorum. Tavrındaki keskin ve beklenmedik değişiklik beni sarsıyor, Adam'la Londra'daki o korkunç daireye geri götürüyor ve ben sadece gitmek istiyorum. Sophia'ya hızlıca veda ederek başımı yukarı kaldırıyorum ve Belotti'den dışarı çıkıyorum.

9.

GERİ DÖNMEYECEĞİM. Ne bu sabah, ne yarın, ne de belki bir daha. Dün şeyi kafamda evirip çevirdim, işlerin nerede yanlış gittiğini, neden bu kadar sert hissettirdiğini, neden bu kadar sert tepki verdiğimi anlamak için yetersiz konuşmayı gözden geçirdim. Son yirmi dört saat içinde kendimi hiç hissetmediğim kadar kötü hissettim.

Önceki hayatımı hatırlatan aylar ve mantıksal olarak *elbette* Gio'nun Adam olmadığını ve ona benzemediğini biliyorum, Tanrı'ya şükür. Bu duygularla başa çıkmak bana düşer. Sadece o, New York'ta Very Tasty Noodle House dışında tanımama izin verdiğim ilk kişi ve sanırım onu ya da Belotti's'teki herhangi birini kendi karmaşık duyguları olan bütün insanlar olarak görmeye zaman ayırmadım. Onları benim için kim olduklarına ve annemin hikayesi için ne ifade ettiklerine göre tanımladım ve dün bana kendi hikayeleri ve kendi yükleri olan kendi başlarına insanlar oldukları gerçeğini getirdi. Onlar şarkı dans eden von Trapp ailesi değiller, onlar gerçek bir aile. Ve bence bu onları daha da iyi yapsa da, aynı zamanda bir adım geri atmam gerektiği anlamına da geliyor.

Burada, erişte evinde güvendeyim. Burası hayatımın sahnesinin güvenlik perdesi; Bobby ve arkadaşlarıyla birlikte perdenin arkasına geçiyorum ve biz iyi yağlanmış bir ekibiz. Smirnoff bile rolünü biliyor. Gerçek hayat güvenlik perdesinin ötesindeki sahnede yaşanıyor ve Gio ile ailesi sahneye çıkmalarına izin verdiğim ilk insanlar. Onların cam kapısını setin arka planına boyadım, Mulberry Sokağı'nın prodüksiyonumun bir parçası olmasına izin verdim. Bunun tek perdelik bir performans olmadığını şimdi anlıyorum. Setimin daha fazla binaya ihtiyacı var, daha büyük, daha dolgun ve daha zengin olmalı, bu yüzden bu sabah Belotti'ye gitmesem de dışarı çıkıyorum. O boyalı kapıyı görmeden önce sabahlarımı güvenlik perdesinin arkasına saklanarak geçirmeye çok alışmışım ama artık onun arkasından çıkmaya hazırım. New York tüm dağınıklığı ve enerjik ihtişamıyla kapımın önünde duruyor; arka planıma yeni renkler için kendimi oraya götürüyorum.

-

Ne kadar zor olsa da, Katz's Deli'den başlamaya karar verdim. Meg Ryan orada orgazm taklidi yaptığı için değil, annemle o filmi izlerken çok güzel anılarım olduğu için. Yani aslında, evet, belki de Meg Ryan yüzünden gidiyorum, dolaylı yoldan. New York'a ilk geldiğimde oraya daldım ve kendimi hemen geri çektim; mekân, parçası olmak istemediğim bir enerjiyle dolup taşıyordu. Bugün de farklı olmasını beklemiyorum ama *ben* farklıyım ve umarım bu yeterli olur. Bobby'ye dün Belotti'de neler olduğunu anlatmadım, bu yüzden ondan benimle gelmesini isteyemem ama sorun değil. Geçmişimi resmetmenin bir parçası da bir şeyleri tek başıma yapabilecek kadar iddialı olmaktır, aksi takdirde geçmişim her zaman bir başkasının hayata bakışı olacaktır ve bu benim olmalı.

Parlak mavi gökyüzü günlerinden biri, pencereden sıcak görünen ama sonra çıktığınızda kendinizi sıcak bir cekete ihtiyaç duyarken bulduğunuz türden. Ve tercihen bir atkı. Ellerimi ceplerime sokup başım dik bir şekilde yürürken, New Yorklu özgüvenini yansıtmaya çalışırken bu iki şeye de sahibim. Çok uzun bir yürüyüş değil, yirmi dakika kadar, ama geniş, kalabalık caddeler ve darmadağın kaldırımlar, kesik kesik konuşmalar, kamyon kornaları, sokak sanatı ve alışveriş arabası çeken yaşlı bir kadının iki yanında salınan kaykaylı çocuklar. Her şey canlı, ileriye doğru bir yolculuk hissi veriyor, bu da beni heyecanlandırıyor. Nerede göstermek Bobby'yi görüntülü aramak üzere neredeyse cep telefonuma uzanıyorum ama sonra fikrimi değiştiriyorum. Ona daha sonra söyleyebilirim. Uzakta köşede Katz'ın görüyorum ve rahatlamak için içgüdüsel olarak evlilik parmağımdaki kalp şeklindeki yüzüğü çeviriyorum. Annem onu bana on altıncı yaş günümde vermişti, kendi elindeki sonsuza dek kalacak yerinden benim elimdeki sonsuza dek kalacak yerine kaydırarak. Mücevher konusunda biraz , ne kadar bohem olursa kadar iyiydi, ancak mühür yüzüğü bana güne kadar elini hiç bırakmadı. Tüm yüzüklerinin kalbimde özel bir yeri var, ama bu biraz daha özel.

"anne," diye fısıldıyorum. "İçeri girelim."

Buraya ilk geldiğimde içeri girmek için sıraya girmiştım ama girişteki adam bana bir bilet uzattığında cesaretimi kaybettim ve geri döndüm. Bu sefer ne yaptığımı biliyormuşum gibi gülümsedim. Bilmiyorum, ama telaşlı olacağını ve saf altından yapılmış gibi tutmam gerektiğini bilecek kadar araştırdım. İçeri girdiğimde tereddüt ediyorum çünkü gerçekten de akıllara veren bir yer, özellikle de tek başıma. En azından erken geldiğim için memnunum: sabah saat ondan biraz önce ve neyse ki buraya son gelişimden daha sessiz. İçeride nasıl olacağını biliyorsunuz, gösteriş yok, neonlar, soluk hatıra eşyaları ve çoklu kuyruklar, kaos ve düzen el ele gidiyor. Ne yaptığımı biliyor gibi görünen öndeki adamı takip ediyorum ve kendimi bir kesici istasyonunda sırada buluyorum. Beklemek değil. Buranın kokusu ağırlıkla açıcı; eğer bir mağara adamı kendini beklenmedik bir şekilde buzu çözölmüş ve New York'ta bulsaydı burası onu kedi nanesi gibi kendine çekirdi. adamın siparişini gevelemesini ve menüyü hızlıca tarıyorum - burada değer verilen bir şey varsa, o da sıra size geldiğinde ne istediğinizi bilmektir. Mühür yüzüğümü tekrar çevirip "club'ta yarım pastırma" diye tekrarlıyorum ve kelimeleri net ve yüksek sesle söyleyerek önümde bıçağı tutan kadından etkili bir baş selamı alıyorum. Kesici istasyonları tam olarak şudur: etin dilimlendiği ve ekmeğe yüklendiği yerler - ve aman Tanrım, çok fazla et var. Sandviçimi hazırlarken test etmem için bir parça pastırmayı mızraklıyor, deneyimli elleri siparişimi dilimleyip doldururken bulanıklaşıyor. Beklerken pastırma ağzımda bambaşka bir şey oluyor, eriyip lezzetten başka bir şeye dönüşmüyor. Sonra işim bitiyor kenara çekiliyorum, elimde tepsiyle arkaya doğru ilerleyip kendime bir masa buluyorum.

Buraya gelmek benim için hiçbir zaman yemekle ilgili olmadı, ama şimdi önümde bu devasa sandviçle otururken, bir anda öyle oldu. Tüm yetişkinlik hayatım boyunca mutfaklarda çalıştım, ancak hiç bu boyutlarda bir sandviç servis etmem istenmemiştir. Telefonumdaki yemek dosyası için fotoğrafını çekmekten kendimi alamıyorum, sonra et katmanlarını sayıyorum: sekiz, sanırım - hatta sinsi bir dokuzuncu bile olabilir. Annemin buraya hiç girdiğini sanmıyorum ve kesinlikle bu büyüklükte bir şey yemezdi. Çocukluğum boyunca Marlboro Lights ve şurada burada yemeklerle beslenerek yalınayak yüzdü, sık sık yanıma oturup

yemek tabağını kendisi servis etmek yerine. Bir yetişkin olarak geriye dönüp baktığımda, paranın onun için ne kadar kısıtlı olduğunu şimdi anlıyorum ve benim yemediğimden emin olmak için bazen öğünleri kaçırpı kaçırmadığını merak ediyorum.

Harry Sally ile Tanışınca filminde kullanılan masa olarak işaretlenmiş masada bir kadın tek başına oturuyor ve oraya bilerek mi oturduğunu merak ediyorum. Yemek yerken kitabının sayfalarını çeviriyor, hikayesine dalmış ve kendimi tam olarak hangi masada oturduğunu bildiğini ve umarken buluyorum. Sandviçimi alıp insanları izliyorum, yerken gürültünün etrafımda dolaşmasına izin veriyorum, gürültüyü ve hareketleri içime çekiyorum. Beklendiği gibi, sandviçin lezzeti de ölçeği kadar destansı ve bu anı kendime zihinsel bir gözden geçirme yapmak için tek başıma değerlendiriyorum. Bir yıl önce kendimi umutsuz hissediyordum, kontrolcü bir ilişkinin içinde kapana kısılmıştım ve da geriye gidersek, kederin karanlık çenelerinde debeleniyordum. Adam beni orada bulup elini uzattı ve ben de ona tutundum çünkü biri, herhangi biri, hiç kimseden daha iyi hissettiriyordu. Ne kadar yanıldığımı, boyumdan büyük bir işe kalkışana ve net bir çıkış yolu göremeyene kadar fark etmemiştim.

Yakındaki bir müşteri boş bir soda şişesini yere düşürüyor ve tangırtı beni o istenmeyen anılardan uzaklaştırmaya yetiyor. Birkaç derin, sakinleştirici nefes alıyorum ve kendime şu anda nerede hatırlatıyorum. Burada New York'tayım, efsanevi Katz's Deli'de oturmuş sekiz ya da dokuz kat mükemmel pastırma yiyorum ve arka plan renklerini gibi boyamakta özgürüm. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve zihnimde Katz's kırmızısı ve bisküvi bejinden bir tutam ekliyorum. Dünkü hoşnutsuzluğumun temelinde yatan şey de buydu aslında: Birinin, sırf kendi hatalarından sizi uzaklaştırmak için, halde size yanlış bir şey yapmışsınız gibi hissettirmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlattı bana - zor yoldan öğrendiğim bir ders. Gio bunu bilmemeliydi ve elbette niyetinin bu olmadığının farkındayım ve kendi gündemi ve duygusal parlama noktaları olduğunu anlıyorum, ancak ihtiyaç duyduğunda her zaman başvurabileceği ailesi ve Bella'sı olacak. Benim böyle bir güvenlik ağı yok, bu yüzden kendimi bir arada tutmak zorundayım.

-

ÇARŞAMBA SABAHİ yağmur pencerelerimi dövüyor ve ben yatağımın sığınağından çıkmak , kalk ve git ve git. Gio'dan haber alamadım, ama sonra ben de iletişime geçmedim. Adresimi bilmiyor ama Sophia'da cep numaram var, eğer o ya da ben iletişime geçmek istersek. Telsiz sessizliğine şaşırmadım, ne de olsa tüm koşuşturmayı yapan bendim. Gerçekten karmaşık birkaç hafta oldu, duygusal olarak yorucu bir atlıkarınca. Sanki sürekli olarak Belotti ailesine zarar iyilik yapmayı dengelemeye gibi hissediyorum. Tarifle ilgili gerçekleri gizlemek çok zor ama günün sonunda sadakatim anneme bağlı. Otuz yılı aşkın bir süredir gömülü kalmış bir sırdan ödün vermeden Santo'nun ailesine yardım ederek onun anısını onurlandırmaya çalıştığım gerçeğine sadık kalarak kendimle hesaplaştım. Ve esasen bu iyi hissettirdi. Gio'yu tarife daha da yaklaştırdım, ancak gelateria'da ne kadar çok zaman geçirirsem, kişisel düzeyde o kadar uzlaşmış hissediyorum.

Adam'ın ölümüyle ilgili yalandan nefret ediyorum, *nefret* ediyorum, nefret ediyorum. Tüm kalbimle saati geri sarabilmeyi ve o kitapçı karşılaşmasını tekrar yaşayabilmeyi diliyorum - o kelimeleri hızlı ve akıllı bir şekilde geri çekirdim. Evet, bazen özel olarak, kendi kafamın içinde kendime eski sevgilimin öldüğünü söyleyebilirim. Bu çok çirkin bir itiraf.

sessizce bile olsa yapıyorum ve bunun için kendimi acımasızca yargılıyorum. Adam'a zarar vermeyi dilemek yanlış olduğu için değil.

-Açıkçası o adam gelecekleri hak ediyor. Beni rahatsız eden kendi ruh üzerindeki zararlı etkisi, her gün bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam etmenin tek yolunun kendime ve başkalarına onun ölümü hakkında yalan söylemek olması. Gio bunu nasıl anlamaya başlayabilir ki? Bu yalanı ortaya çıkarabileceğim ve bundan bir parça haysiyet ya da özsaygıyla çıkabileceğim bir senaryo yok. Gio öğrendiğinde -eğer öğrenirse- benden nefret edecek ve en azından onun bakış açısından haklı olarak nefret edecek. Hayat ona çok farklı kartlar dağıttı ve o da elini buna göre oynayacak. Kendime iyi bir şey yapmaya çalışan iyi bir insan olduğumu ve sonra başımı yastığımın altına sokup dünyayı bir süreliğine dışarıda bırakıyorum.

10.

Chrystie Caddesi'nde yaşamamanın en güzel yanlarından biri, cadde uzanan ve diğer taraftaki Forsyth Caddesi'nden parıldayan yeşil bir çizgiyle ayrılan uzun, ince park. Bobby bana buranın her zaman için en güvenli yer olmadığını, ancak bugünlerde sıcak şehir günlerinde gölgeli bir sığınak olduğunu söylüyor.

günler ve her türlü günde bir vaha. Çocuklar oyun alanları ve basketbol sahaları için, yeşil parmaklı yerel halk ise topluluk bahçeleri için geliyor. Kendimi pek iyi hissetmiyorum ama dünkü kendime acıma partimden sonra büyük kız pantolonumu giydim ve yürüyüş yapmak için kışımı dışarı çıkardım. Yürürken arka planıma mevsimsel gölgeler çiziyorum -kuşburnu ve yanık turuncu, herdem yeşil ve frenk üzümü leylakları sonbaharın dumanlı, toprak kokuları. Kendimi... Bilmiyorum. Huzurlu mu? Belotti's konusunda ne yapacağım konusunda hala kararsızım ama dünkü gergin sabahımdan sonra kendimi biraz rahat bırakıyorum. Bir evim, arkadaşlarım, bir işim var. O kapıyı görmeden önce sahip olduğum her şeye hala sahibim. Londra'dan ayrıldığımdan beri kaydettiğim tüm ilerleme hâlâ ortada.

Müzik parçaları kulağıma çalınıyor ve ben de onları takip ederek sallanan ayakları üzerine bir synthesizer , önüne de bir mikrofon yerleştirmiş olan bir çalgıcıya doğru ilerliyorum. Genç, benden daha genç ve o küçük klavyeyi ciddi bir beceriyle çalıyor. "Don't Get Me Wrong "un neşeli açılış notalarını hemen hatırlıyorum - Pretenders annemin müzik tarzı üzerinde büyük bir etkiye sahipti. İlerleyen yaşlarında bile Chrissie Hynde saçakları ve ağır eyeliner'ı vardı. Diğer insanlar da dinlemek için oyalanıyor ve kendimi sempati duyarken buluyorum çünkü kızın çok güzel bir sesi var ama belli ki boğaz enfeksiyonuyla mücadele ediyor. Dışarısı soğuk; biri kalkık kasketine birkaç bozuk para attığında minnetle sallıyor. İçimin derinliklerine bana annemin orada sahne için ruhunu nasıl sattığını hatırlatıyor. Müzik benim de her zaman hayat kaynağım olmuştur, bu yüzden süre oturup bu kıza kendini ölüm gibi hissettiği halde ortaya için minnettarlığımı gösteriyorum.

"I'll Stand By You "nun melankolik açılış notalarını çaldığında tek duyabildiğim annem oluyor; bu onun en sevdiği şarkılardan biriydi. Bir nota buluyorum ve şapkasına koymak için yaklaşıyorum, sonbahar yapraklarıyla birlikte uçup gitmesin diye eğilerek şapkanın kenarına sıkıştırıyorum. şarkı söylerken, sesi çatallaştığında dayanışmak için doğruluyorum. Soluk yeşil gözlerinde minnettarlık görüyorum ve sempatiyle gülümsüyorum, ama ben kolumu tutuyor ve mikrofona doğru başını sallıyor. Bocalıyorum ve elinden geldiğince söylemeye devam etse de parçanın sonuna kadar dayanamayacağı ve bir yabancından yardım isteyecek kadar çaresiz olduğu belli oluyor. Benden. Yapabilir ? O anda felç olmuş durumdayım, yardım etmek istiyorum ama yapamayacağımı hissediyorum. Bakışlarımı tutuyor, parmakları hala ceketimin kolunda. Annem olsa gözünü kırpmadan yapardı. Bu parka hiç geldi mi? Bildiğim kadarıyla, burada çalışmış bile olabilir. Yutkundum, cesaretimin kırıntılarını topladım.

Şimdi olduğum kadın ve o zamanlar annemin olduğu kadın için, bu kıza ihtiyacı olduğu anda yardım ediyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum, sallantılı şapkamı çıkarıp saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyorum.

Mikrofonu bana uzatırken rahatlamış bir şekilde gözlerini bir anlığına kapatıyor ve etrafta duran insanlar arasında bir beklenti dalgası hissediyorum. Bu oyunu izliyor olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Bu rastgele insanın bir notayı tutup tutamayacağını ya da biraz iyi niyetli bir kulak ağrısı olup olmayacağını merak ederdim. *Lütfen birincisi* olsun, bence. Duşta şarkı söylemek bu günlerde benim için en iyisi ve Smirnoff yeteneklerim konusunda güvenilir bir hakem. Omuzlarımı yuvarlayarak boğazımı temizliyorum ve müziği dinliyorum. Bu şarkıyı avucumun içi gibi biliyorum.

"Senin yanında olacağım..." Şarkıyı nakaratta açıyorum, gözlerim çalgıcıya dikilmiş, onun gözleri beni izliyor, umut ve korku karışımı. Tuşları ezberden çalarken zar zor başını eğiyor ve sesimin parkta yükseldiğini duyuyorum. Rahatlama gözlerindeki korkuyu dağıtıyor ve beni dinlerken yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. Kendimi müziğin içinde bulurken ve acılı sözlerde kendimi kaybederken göğsümde cevap veren bir sevinç çiçek açıyor. *İşte bu*. Tıpkı geçen hafta Belotti'de piyano çalarken olduğu gibi, müzik yapmak ruhumu sulamak gibi bir şey.

Şarkı sona erdiğinde alkışlar yükseliyor ve az önce herkesin içinde şarkı söylediğime ve bunun çok iyi hissettirdiğine inanamıyorum.

İşportacı omuz silkiyor, ona doğru baktığımda gülüyor. "Daha fazla mı?"

İstiyorum. Burada durup sonsuza kadar şarkı söylemek istiyorum. Bana müzik kitabını uzatıyor ve ben de göz , bir Pat Benatar parçasında duraklıyorum. "Bu ve belki bu?"

Parmaklarını klavyenin üzerine koyuyor ve "Hit Me With Your Best Shot "ın taş gibi açılış akorlarını çalıyor ve ben de annemle birlikte eski Vauxhall Viva'sına binip, yaz günlerinde avazımız çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyoruz. Bu bir marş ve ben de bir marş gibi söylüyorum, gelip beni alaşağı etmek isteyen herkese mecazi bir orta parmak. Sanki Adam'ın kulağına şarkı söylüyormuşum gibi hissediyorum; o zamanki kızın beni şimdi görmesini ne kadar isterdim. Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve onun için şarkı söylüyorum. Sözler içimden güçlü ve gururlu bir şekilde dökülüyor ve yanaklarımdan süzülen sevinç gözyaşlarını siliyorum. Artık kalabalığa daha fazla insan katılmıştı ve yeni arkadaşım Joan Jett'in "I Love Rock 'N' Roll" şarkısının ikonik açılış ritmini söylediğinde, ön taraftaki bir adam hava gitarı çalıyor ve insanlar davul gibi ritmi alkışlamaya başlıyor. Otuz kişilik bir grup olarak bu işte birlikteyiz ve bu gerçekten elektrikli bir şey. Ben şarkı söylüyorum, onlar da bana söylüyor ve nakaratı söylediğimde kendimi Madison Square Garden'da sahnedeymişim gibi hissediyorum. İnsanlar müzik kutusuna sentten fazlasını atıyor, çalgıcının şapkasına ağzına kadar para dolduruyor ve bu sanki şişeden şampanya içmek gibi bir şey Anne, bu yüzden miydi? Bu yüzden miydi? İnsanların önünde şarkı söyleyecek kadar hiç cesur olmamıştım ve bir şekilde New York'taki bu parkın bu köşesini bir anlığına durma noktasına getirdim ve bu saf, ışıltılı bir sihir gibi hissettirdi. filmlerde görürsünüz, tüm okul kantini ayağa kalkar, çocuklar masaların çıkar, insanlar sokaklara dökülür ve bir sıra sarı taksinin tavanında dans eder ya? İşte öyle hissettim ve dürüst olmak gerekirse, son yarım saatin beni sonsuza dek değiştirdiğini düşünüyorum.

İşportacıya kaburgalarını kıracak kadar sıkı sarılıyorum, böcek yakalasam bile umurumda değil çünkü bana paranın satın alamayacağı bir şeyi geri verdi: güvenimi. Gülerek parayı reddediyorum.

bana teklifte bulunuyor ve ben olay yerinden uzaklaşana kadar yol boyunca neredeyse zıplayarak uzaklaşıyor. Merhaba New York, buradayım ve evim dediğim bu çılgın, yürek hoplatan, hayat dolu mahallede birkaç saat daha dönüp durmak için sabırsızlanıyorum.

-

Gece yarısından hemen sonra, BOBBY kapıma vurdu.

"İçeri girebilirsin ama hâlâ gelato yok," diye bağıyorum, koltuktaki yerimden kalkmadan. Alt kattaki restoranda yoğun bir gece oldu ve bina sürece yerimden kıpırdamayacağım.

Kapıyı aralıyor ve elinde bana doğru çevirdiği telefonuyla çerçevenin içinde duruyor. Ekrandaki videonun bu sabah parkta olduğunu ve videodan gelen sesin Pretenders'a taş çıkartacak cinsten olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

"Tanrı aşkına, Iris!"

İnliyorum ve yüzümü ellerimin kanepenin köşesine büzülüyorum. Bu sabah spontane ve keyifliydi, ama bunun kaydedildiğini görmek anlaşılanın bir parçası değildi.

"Bunu nereden buldun?"

"? Peki ya bu sesi nereden aldın?" diyor, kapımı çarpıp kanepeye çökerek. "Sen Chrissie Hynde' daha çok Chrissie Hynde'sın."

Kendimi oturur pozisyona çekiyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Annemin en sevdiğiydi."

"Ve sen de onun görsel ikizisin," diyor başını sallayarak. "Bunu nasıl kaçırmışım?"

"Sadece bu sabah olan bir şeydi, planlı değildi," diyorum ve uzanıp videoyu kapatıyorum. "Kim kaydetti?"

Omuz silkiyor. "Kahve arabasındaki adam bunu Buskers of New York sayfasına koydu, parkı falan etiketledi sanırım. Yerel yayınlarda çıkıyor, Robin görmüş. Bu viral olabilir." Kolumu tutuyor. "Sabaha *Oprah*'a çıkmış olursun."

Gözlerimi deviriyorum ve iç çekiyorum.

"İnsanlar bu çılgın yetenekli kızın kim olduğunu ve onu daha fazla nerede görebileceklerini bilmek istiyorlar, Iris." Başımı sallıyorum. "Göremezler."

"Yani, belli ki onu daha fazla görebilecekleri yer New York'un en yeni müzik mekânı Very Tasty Noodle House," diyor ve yüzünde bir an önce dağıtmam gereken Evet, kızım" ifadesiyle alt katı işaret ediyor.

"Kesinlikle olmaz, Bob. Ne burada ne de ." Pencereye ve ötesindeki parka doğru işaret ediyorum. "Kesinlikle tek seferlik bir şeydi."

Kanepeye sırtını yaslar. "Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim?"

"Beni bu şehirdeki ve muhtemelen tüm dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığın için mi?" "Belki," diyor iç çekerek. "Ya da en azından ben sanıyordum, ki Robin bana bunu gönderene kadar, Tamam, içkimi tut, eve gitmem lazım çünkü Mariah benim apartmanımda yaşıyor. Yani, bunun için tatlıyı kaçırdım."

Uzanıp elini okşadım. "Ve sana verecek dondurmam bile yok." "Şu anda gerçekten benden nefret ediyor gibisin," diyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun,"
diyorum. "Bana şarkı söyler
misin?"

Ona tarifimi veremem ama sanırım şarkı söyleyebilirim. "Ne duymak
istiyorsun?" Bana yaslanıyor, başı omzumda. "Şaşırt beni."

Elini sıkıyorum ve bir süre düşündükten sonra sessizce "Golden Slumbers" şarkısını söylüyorum
çünkü bu şarkı annemin kucağında küçük bir çocukken seçtiği ninniydi. Bobby'nin başının ağırlaştığını
hissediyorum ve bitirdiğimde battaniyeyi üzerimize çekip ben de gözlerimi kapatıyorum.

11.

Sevgili Iris,

Aptalca davrandığım için özür dilerim, lütfen geri dön. Seni özledik, ben de seni özledim.

G x

Yatmadan önce dişlerimi fırçalarken metin geliyor. En az yirmi kez okudum. "Sevgili Iris"e-posta girişi gibi, değil mi? Resmi olmak tam Gio'ya göre. Mesajlarımın çoğu Bobby ya da Robin'den geliyor ve direkt konuya giriyorlar. "Sevgili Iris" sık mesaj atmayan biri olduğunu gösteriyor. Ama Söylediği diğer her şey, sadeliği ve herhangi bir hafifletme girişiminde bulunmadan özür dilemesi beni etkiledi. Ve "Seni özlüyoruz, seni özlüyorum." Bunu yüksek sesle okudum, ne demek istediğini biliyordum çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. Genel olarak onları, mekânı, Sophia'yı, gelato avını özlüyorum... Her sabah orada birkaç saat geçirmek hızla günümün en önemli olayı haline geldi. Bir de Gio'nun kendisi var, geleneklere ve ailesine bağlı, arka mutfaktaki endüstriyel makineler kadar sağlam bir şekilde oraya yerleşmiş, yerinden oynamaz bir kaya. Bazen tüm bu geleneğin arasında kim olduğunu unutmuş gibi hissediyorum ama sonra sadece ikimiz olduğumuzda, içindeki adamın kıvılcımlarını görüyorum. Yemek tarifi konusunda kendimi o kadar korumaya almışım ki, bu küçük, kabul edilmemiş anlar ihmal edilmiş bir yığın halinde birikmiş.

Objektif olarak, elbette, onun seksi olduğunu kabul ediyorum - sadece öyle - ama bir erkek grubu tarzında değil. Kırkına yaklaşıyor ve ne bileyim, bir şeyler bilen bir adam havası yayıyor. Sanki bana bir kitaplık yapabilir ve o güzel elleriyle kendi arabasını tamir edebilirmiş gibi görünüyor ve bir kriz anında etrafınızda olmasını türden bir insan. Bu demek istediğimi tam olarak . Küçük şeyler. Bazen doğrudan bana baktığında fark ettiğim kehribar rengi gözlerindeki yeşil cam kırıkları, mutfakta beyaz gömleğinin kollarını geriye katladığında görünen görünmeyen bir dövmenin kenarı. Bu, onun içinden bir nehir gibi akan, çeliğin yanında som altından bir dikiş olan karakter ve cesaretin gücüdür. Sevdiği insanlardan, kaybettiği kadından ve kızı için endişelendiğinden bahsederken kırılganlık gösteriyor. Karmaşık bir hayatın içine gömülmüş karmaşık bir adam ve son günlerde onunla ilgili tüm bu şeyleri özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. New York'ta hayatımı bilinçli olarak küçük tuttum ama Bobby'yle festivale gitmek gibi önemsiz görünen bir hareket bana yeni olasılıkların kapılarını açtı. Dünyam açılıyor. Tanrı aşkına, yabancılara Joan Jett şarkıları söylüyorum ve bu yeni beni seviyorum. Bu hassas bir denge: Belotti' geri dönmek istiyorum çünkü onları özlüyorum, onu özlüyorum ama saklamam gereken sırlar beni kötü bir insan yapıyormuş gibi hissetmek istemiyorum. Elimde diş fırçasıyla banyo aynasında kendime bakıyorum ve ona geri mesaj atmaya karar veriyorum. Bu almaya değer bir risk ve aynadaki kıza onu kollayacağıma dair söz veriyorum.

Kapıyı itip açtığımda GIO Belotti'de yalnızdı. Zilin sesiyle dönüyor ben duraklıyorum, yarı içeri yarı dışarı, buraya geldiğim ilk günkü kadar gerginim. Elindeki bezi tezgâhın üzerine bırakıyor ve o da kıpırdamadan duruyor; ağzının bir köşesi yavaşça gülümsemeden önce bir an birbirimizi süzüyoruz.

"Geri döndün," diyor, yine birkaç hafta önceki o sabahı anımsatarak.

"Makinemi burada bırakamazdım," diyorum ama şaka yaptığımı anlaması için kendi gülümsememle yumuşatıyorum.

Yarı güler ve yere bakar. "Ben de düşünmüştüm. Kahve?"

Bu sabah dışarıısı gerçekten soğuk, burnumun ucu ve ellerim kısa yürüyüşten dolayı üşüyor. "Evet, lütfen," diyorum montumu ve atkımı çıkararak. "Bir kova."

Arkasını dönüp makineyle meşgul oluyor ve geri döndüğünde önüme bir kupa .

"Tam olarak bir kova değil," diyor.

Buradaki müşterilerin hepsi aynı küçük beyaz fincan ve tabağı alıyor ve şimdiye kadar ben de aldım. Bu sabah orman yeşili bir kupam var ve ona uzandığımda üzerinde altın harflerle ismimin yazılı olduğunu görüyorum.

"Oh," diyorum, beklenmedik bir şekilde duygulanarak. Gio ve Sophia'da aynısından var - mutfağın arka tarafında aile kupalarından oluşan bir raf . "Bayıldım buna."

Memnun görünüyor ve sonra küçük omuz silkme hareketiyle giysisini omzuna . "Ben de yenilerini sipariş ediyordum."

Ve şimdi yere ve okul diskosundaki bir çocuk gibi hisseden benim. Küçük ama önemli mesajlaşmamız aramızdaki dengeyi bozmuş gibi görünüyor. Sanırım bunu düzeltmek bana düşüyor.

"dilerim," dedi aceleyle. "Geçen hafta haddimi aşım."

Tamam, belki bana değil. Gio'nun bu konuda konuşmaktan kaçınmasını bekliyordum ama buradayız. " değil," diyorum tarafsız bir şekilde. "Bella'ya karşı haddimi aşmak niyetinde değildim."

İç çekip başını sallıyor ve zaten tertemiz olan tezgahı parlatıyor. "Yapmadın Iris, gerçekten yapmadın. Beni hazırlıksız yakaladı, hepsi bu ve bana onun neler kaybettiğini hatırlattı," diyor, sonra aydınlanıyor. "Bu arada piyano sınavını geçti."

"Öyle mi? Gerçekten sevindim," diyorum, az önce söylediklerini düşünürken dudağımın içini ısıırıyorum. "Annesi müzikalci miydi?"

Elleri hareketsiz. "Penny? Hayır," diye gülüyor. "Pek çok şeyde harika ama tamamen sağır."

Ellerimi kupamın etrafında birleştirip kendime doğru çekiyorum. "Bella yetenek dolu," diyorum. "Bunu nereden alıyor?"

"Belottiler gösteriş meraklısı dev bir gruptur," diyor. "Kız kardeşlerimin hepsi enstrüman çalar ve şarkı söyler."

"Ya sen?"

Kaşlarını çatıyor. "Huysuz bir gençken bir süre gitar çalmıştım," diyor. "Bugünlerde bir şey yok."

Birden parkta şarkı söylerken çekilmiş videomu görüp görmediğini merak ediyorum ve utanarak konuyu değiştiriyorum.

"Gelato" diyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Makinenize alışmaya çalışıyordum," diyor. eşlik eden el hareketleri, makinenin üç pintlik mükemmel bir bira çıkarma kapasitesinden ziyade bir yüksük büyüklüğünde olduğunu gösteriyor.

"Ve?"

"Sanırım seni daha çok seviyor," diyor.

Eski dondurmacıma zihinsel bir beşlik . "Bu işte bir hüner var." Kapının üstündeki zil çalıyor.

"Aman Tanrım, bu sabah hava buz gibi!" Sophia kendini sıcacık dondurmacının içine atıyor ve beni gördüğünde gözleri parlıyor. Kendimi sarılmış buluyorum, yanağı sıcak yanağıma karşı soğuk. "Sıcaklığını çalmak için sana tutunuyorum," diyor, oyalanarak.

"Belki bir palto giyebilirsin?" Gio benim düşündüğüm şeyi söyledi. Gözlerini devirdi. "Evet, tamam *baba*."

"Sakın başlama, huysuz bir ergen herkese yeter," diyor ve mutfağa önce Sophia'nın iş önlüğünü ona fırlatıyor.

Geri çekilen adamın arkasından bir yüz ifadesi takınıyor ve sonra bana doğru eğiliyor.

"Şarkı söylediğin videoyu gördüm," diye fısıldıyor sahnede, gözleri dans ediyor. "Onu tanıyorum!" dedim. Ve kimse bana inanmadı."

Neden Gio'nun görmesini istemediğimi bilmiyorum ama . "Tanrım, Sophia, bu konuda konuşmasak olmaz mı?" Ben de aynı şekilde sessizim. "Sadece anda olan bir şeydi, kimsenin filme aldığı bilmiyordum."

"İşte bu yüzden çok havalı," diyor kolumu tutarak. "Oraya şarkı söylemek için gitmediğin belli, sonra da mekânı ." Mikrofonu bırakma taklidi yapıyor.

"Gio'ya gösterme mi?" Neden istemediğimden bile emin olmadan soruyorum.

Gözlerini kısıyor ve sonra omuz silkiyor. "Tamam, ben yapmayacağım. Ama başka biri yaparsa şaşırmayın."

Başka biri derken sanırım Bella'yı kastediyor. Tek yapabileceğim parmaklarımı çaprazlamak ve otuz küsur yaşında bir İngiliz kadının parkta rastgele seksenlerin güçlü hitlerini söylemesinin onun pek ilgisini çekmeyeceğini ummak.

Gio mutfak kapısından kafasını uzatıp beni arıyor. "Geliyor musun?"

Kişisel kupamı alıp onu takip ederken Sophia'ya bir "teşekkür " çekiyorum.

-

Soğuk havaların iyice bastırdığı şu günlerde gelatoya olan talep en düşük seviyede olsa da, GIO'yu tarife daha önce cesaret ettiğimden daha fazla yaklaşıtıyorum. Bu hafta New York'ta hava mevsim normallerinin dışında soğuk, bu sabah binadan çıktığımda kaldırımda mevsimin ilk kırağıları görülüyordu. Yine de, işleri çok fazla uzatmayı meşru göremem: Aralık düğünleri ve tatil döneminde üretime geri dönemezlerse tehlikeye girecek kurumsal rezervasyonlar var.

Ahşap köşesinde duruyoruz, gelato önümüzde, o bana iki kaşıktan birini uzatıyor.

"Bu konuda içimde iyi his var," diyor.

Yutkunuyorum. "Önce sen dene."

"tam olarak nasıl olduğunu unuttuğumdan endişeleniyorum," diyor sessizce, önündeki gelatoya bakarak.

"Doğru olduğunda anlayacaksın." Yüz ifademi çelikleştirdim. ". "

Başını sallıyor ve göz göze gelmeden test ediyor. İkinci kez giriyor ve kaşığını dikkatlice tabağın yanına bırakıyor.

"Çoğundan daha yakın. Şimdiye kadarki en iyimiz bile olabilir ama tam olarak doğru değil."

Her yeni partiye bir puan verme alışkanlığı , tarifi Gio'nun arka duvardaki çekmecelerden birinde tuttuğu mavi deri günlüğe kaydediyoruz. Sayfaları karıştırıyorum.

"Şu ana kadarki en yüksek puanımız yedi nokta sekiz," diyorum kalemimin ucunu çiğneyerek.

"Bunun için ne düşünüyorsun?"

Kaşığını alıp gelatoya daldırıyor. "Renk ve kıvam mükemmel. Tadı da güzel." Durup tekrar tadına ve tam kararını vermek üzereyken mutfak kapısı açılıyor.

"Anne."

Tüm duruşunu değiştiren bir gülümsemeye bürünüyor, kollarını iki yana açmış ve kucaklıyor.

"Gel, gel," diyor, kapı aralığında tereddüt ederken onu bize doğru çağırıyor. "Iris, bu

"Annem, Maria."

Birdenbire heyecanlanarak ayağa kalktım. Maria, Sophia'nın daha yaşlı, daha kıvrımlı bir versiyonu ve kuzguni dalgalarının arasında tek bir kalın gri çizgi ile muhteşemden başka bir şey değil. Pahalı parfümler kokuyor, ve kulaklarında mücevherler parlıyor. Bir araya getirilmiş diyebilirsiniz ama bana sarılması kemik kırıcı ve yanağıma kondurduğu eli beklenmedik bir şekilde sıcak. Esasen bana göre Maria, annemin hayatının aşkı olabileceğini düşündüğü adamla evlendi, ama ben onun aurası ve varlığı tarafından anında çekildim.

"Senin hakkında çok şey duydum, Iris," diyor beni bir kol mesafesine yerleştirirken, yumuşak aksanı görünüşüyle mükemmel bir uyum içinde.

"Ben de sizi duymuştum," diyorum gülümseyerek. "çocuklar sürekli senden ve Santo'dan bahsediyor, seninle tanışmak çok güzel."

Gio'ya bakıyor. "Onu götürüyorlar," diyor. "Rehabilitasyon merkezine." Adam kaşlarını çatıyor. "Bu iyi bir şey mi?"

Maria yavaşça başını sallıyor, yanındaki tabureye oturuyor. "Bu eve dönmek için bir adım," diyor. "Orada hareket kabiliyeti üzerinde daha fazla çalışabilirler, daha uzmanlaşmış bir yer."

"Peki ya hafızası?" Gio diyor ki.

Maria omuz silkiyor ve başını sallıyor. "Bilmiyorum, Gio. Onlar da bilmiyor."

Gio iç geçirir ve endişe ve belirsizlik dolu bir bakış paylaşırlar.

"Son gelato denememizi denemek ister misiniz?" Önümüzdeki tabağa doğru başımı sallıyorum, çünkü belki hafif bir ruh hali değişikliği morallerini düzeltmeye yardımcı olur.

Başını sallıyor ve Gio ona bir kaşık uzatıyor. Gio'nun izleyişini, kaşığı denerken nefesinin sıkışmasını izliyorum.

İkimiz de bunun tam olarak doğru olmadığını biliyoruz, ancak yine de Maria'nın kararı önemli hissettiriyor.

Acele etmiyor, kaşığı yere önce Gio'ya sonra da bana önce kaşıktaki ve ağzında inceliyor.

"İkiniz de çabalıyorsunuz," diyor elimi sıkarak. "Santo bunu takdir ediyor, ben de . mükemmel bir gelato ama Belotti'nin gelatosu değil."

"Biliyorum," diyor Gio, teslim olmuş bir halde. Bana bakıyor. "Sekiz puan bir verelim." Tarifin yanına skoru karalıyorum ve defteri kapatıyorum.

"Gitmeliyim," diyorum. "bırakayım."

Maria Gio'ya bakar. "Iris'i Ognissanti'ye davet ettin mi?"

"I -" Sözüünü kesiyor ve yanakları kızarmış bir halde başka tarafa bakıyor.

"Tanrı aşkına, Gio." Ona doğru küçümseyici bir el salladı. "Iris, Pazar akşamı bir aile yemeği veriyorum, lütfen gel."

Bocalama sırası bende ve yol göstermesi için Gio'ya bakıyorum. Yüzünü okumak imkânsız, açıkçası bunun da bir faydası yok. Evet deyip hassas dengeyi tekrar bozmak istemiyorum ama Maria başlı başına bir güç alanı gibi ve onun davetini kabul etmek zorunda hissediyorum kendimi. Ama o zaman... bu kadın tarafından bu kadar büyülenmiş hissetmek anneme sadakatsizlik mi olur? Daha önce tanışıp tanışmadıklarını bilmiyorum; içgüdülerim bana tanışmadıklarını söylüyor. Gio'nun bakışlarını tutuyorum ve sessiz bir mesaj iletmeye çalışıyorum: *Bana yardım et, bir dümene ihtiyacım var.*

"Annem haklı, yemeğe gelmelisin," dedi sonunda. "Bella'nın seni tekrar görmek isteyeceğini biliyorum."

"Peki, bu durumda nasıl hayır diyebilirim?"

Kendisini nasıl dahil etmediğini fark ediyorum ve bu konuda baskı altında hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Maria bu atlamayı fark ettiyse de ellerini çırparken görmezden geliyor, bileklerindeki altın bilezikler beni tekrar kendine çekerken müzik yapıyor.

Gio, omzunun üzerinden göz göze geldiğimizde başını sallayarak, "Çok sarılıyor," diyor. Yüzünden onu sevdiği ve kızın onu çıldırttığı anlaşılıyor. Ben de ona sarılıyorum ve onun anaç kucağında toplanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini fark etmiyorum. Annemi düşünüyorum, Maria'dan çok farklıydı ama yine de duygularını aynı şekilde özgürce ifade ederdi ve her zaman birilerine sarılmaya ve herkesin kendini özel hissetmesini sağlamaya hazırды: Ölmeden bir yıl önce *Pretty Woman* filminin bir gecelik gösterimi için sinemada koltuklarımızı süslü yükselten kız; yerel pazarda, en fazla beş ya da altı yaşındayken bana tezgahından parlatılmış kocaman bir şeftaliyi bedavaya veren adam; Trafalgar Meydanı'nda, diğerleri dans edip etrafında dönerken çalışan bir polis, berrak ve net bir Yeni Yıl Arifesi. Anılar etrafımı sararken neredeyse onun parfümünün kokusunu alabiliyorum, bu yüzden vedalaşıp kendimi sokağa atıyorum, yüzüme vuran soğuk rüzgarın anıları güvenli yerlerine geri göndermesinden memnunum. Geçmişimle bugünümü dengelemek, iyi bir insan gibi hissetmeye çalışmanın yanı sıra iyi bir şey yapmaya çalışmak çok zor. Belotti'annemi çok fazla düşünmeye cesaret edemiyorum, geçmişi yüzeye çok yaklaştırıyor. Başımı sert ve soğuk rüzgara karşı eğiyorum ve biraz yalnız kalmak için endişelenerek eve doğru yürüyorum.

GÜNÜ

PAZAR BENİ HASTALIK DERECESİNDE GERGIN BULUYOR. Bu gece New York'taki çoğu insan için Cadılar Bayramı, ancak hayaletler ve hortlaklar içermeyen bir şey yaptığım için üzgün olduğumu söyleyemem. İngiltere'deyken Cadılar Bayramı'nı pek sevmezdim, muhtemelen sadece gerçekten eğlenceli görünen şeylerden biri olduğu için eski dostlar ve iyi komşularla. Bu gece tamamen cahil görünmemek için Google'da araştırdığım Ognissanti hakkında olacak. Artık bunun ailelerin bir araya gelip ziyafet verdiği bir İtalyan ulusal bayramı olduğunu ve neyse ki katılmak için cadı şapkası almam gerekmediğini biliyorum.

Maria ve Santo Brooklyn Heights'ta yaşıyor, ki burası kuş uçuşu sadece birkaç mil uzaklıkta olsa da Brooklyn Köprüsü'nün karşısında yer alıyor ve Manhattan Adası'ndan ayrılmak anlamına geliyor. Amerika Birleşik Devletleri'ne geldiğimden beri bunu birkaç kereden yapmadım, bu muhtemelen bazılarına olağanüstü gelebilir ama şimdiye kadar benim için doğrudur. Gio bu akşam benim için birilerini aramayı teklif etti - Bella ile birlikte gelateria'nın üst katındaki dairede yaşıyorlar ve bu onların yolunun dışında olmayacaktı - ama Lyft'e binerken kendi çizmekte ısrar ettiğim için memnunum. Artık tek başıma döndüğümde garip gelmeyecek.

Bu gece ne giyeceğimden emin değildim. En sevdiğim yıpranmış kot pantolonum bana çok gündelik geliyordu ama tek düzgün siyah elbisem de çok kısa ve çok resmiydi. Sonunda yerel mağazaları araştırdım ve muhtemelen benim için fazla moda olan yeşil kadife bir bluz buldum, ama yine de beğendim. Dar siyah kot pantolon ve topuklu eşleştirdiğimde, "Gösterişten uzak durdum ama çaba gösterdim" ve kollarımdaki kocaman çiçek demetinin "Beni davet ettiğin için teşekkürler" dediğini umuyorum.

Brooklyn Köprüsü'nden geçerken gece vakti şehrin görüntüsü dikkatimi dağıtıyor. Özümde bir Londralıyım ama yine de buradaki siluetin büyüklüğü ve ihtişamı nefesimi kesiyor, özellikle de bu gece Doğu Nehri'ne uzanan ışıklı köprüden geçerken. Gözlerim kamaşıyor, sinirlerim her şeyi çekmek için bir kenara atılıyor, minibüsteki tek ses kadın şoförün kulaklığındaki biriyle sessizce sohbet etmesi. Taksi, her birine siyah ferforje korkuluklarla çevrili taş basamaklarla çıkılan zarif kahverengi binaların bulunduğu bir sokağın yarısında durur durmaz sinirlerim bir geri tepiyor. Santo and Maria's'ın her kış çiçekleriyle dolu küçük saksılar ve en üstte süslü bir taş çevre içinde büyük ahşap çift kapı var. Göz kamaştırıcı. Aslında ürkütücü. O kadar ürkütücü ki neredeyse cesaretimi kaybedeceğim, ama sonra kapılardan biri ve Sophia beni içeri çekiyor.

"Seni pencereden gördüm" diyor, ahşap panelli koridordaki sehpaye paltomu asarken. "İyi misin?"

"Ailevi bir şeyi bölmediğime emin misin?" Cilalı parkeleri, geniş merdivenleri ve alçak avizeyi incelerken dudağımın çiğneyerek söylüyorum.

"Annem seni burada ağırlayacağı için çok heyecanlı, yemekleriyle seni etkilemek istiyor," diyor gülerek ve beni oturma odasına götürmeden önce misafir banyosunu işaret ediyor. Çok şaşırdım.

Yüksek tavanlar, büyük çerçeveli aynalar ve muhteşem, davetkâr oymalı bir şömine. Derin kanepeler alçak bir sehpanın iki yanında karşılıklı duruyor, lamba ışıkları sahneyi sıcaklık ve konforla yıkıyor. Tüm bunlara rağmen, hiç de sade değil ve mekânı dolduran aile törenle ayakta durmuyor ya da oturmuyor. Kanepeler Belotti kardeşlerle dolu ve çocuklar yanımıza , hepsi de aralarındaki yeni kişiye göz atmak için geliyor.

"Çoğumuzla tanıştın," diyor Sophia, kız kardeşleri bana sarılmak için ayağa fırlarken çiçekleri benden alıyor. Çok fazla: çok fazla insan ve çok fazla sarılma, herhangi hatırlama umuduna sahip olmak için çok fazla çocuk ve eş ismi .

"Iris."

Maria pahalı kokular ve ince bir sofistikelik bulutu içinde beliriyor - evinin tarzını mükemmel bir şekilde yansıttığını fark ettim.

"Çiçekler çok güzel, teşekkür ," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Gio yolda, arayıp trafiğe takıldıklarını söyledi." Emekleyen bir çocuk bacağının üzerine çıkarken yere bakıyor ve bebeği kucağına almak için eğiliyor. "Ne oldu Leo? Iris'e de merhaba demek ister misin?"

Çocuk açıkçası çok sevimli, yuvarlak bacaklı ve pembe yanaklı ve kollarını bana doğru uzattığında tamamen hazırlıksız yakalandım.

"Tam bir kadın erkeği," diyor Maria, hiç düşünmeden yanından geçip giderken. Bir an saf bir panik hissettim - küçük çocuklarla hiç deneyimim yok. Ne yeğenlerim ne de arkadaşlarım benden vaftiz ebeveyni olmamı ya da bebek bakıcılığı yapmamı istedi. Leo ile ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum, Maria'nın yaptığı gibi onu kalçamda dengeliyorum, bana iyice bakmak için arkasına yaslanırken kollarım onun küçük, sağlam vücudunu sarıyor. Sırtarak alt diş etinden yeni çıkmış iki süt dişini gösterdiğinde gülümsüyorum. Bu çocuğu kucağıma almanın bana verdiği beklenmedik haz beni gafıl avlıyor, sanki asırlık bir içgüdü kollarımda bir bebeğin ağırlığıyla uyanıyor. Leo saçlarımı avuçlarken gülüyorum ve kafamı kaldırdığımda Gio kapının çerçevesine yaslanmış beni izliyor. Ben telaşla başımı çevirene kadar bakışlarını benden ayırmıyor ve Bella onun arkasında bana doğru zıplıyor, bebeği kucağına alıp onu öpücüklere boğuyor ve bana küçük bir gülümseme fırlatıyor.

"Piyo sınavını geçtiğini duydum," diyorum.

"Konser piyanisti olacak," diyor Maria, kolunu torununun omuzlarına dolayarak. "Iris bana yardım etti," diyor Bella, kıvranan bebeği yere için eğilerek. Birdenbire Etkileyici bir hızla dört ayak üzerinde kanepelere ilerliyor ve küçük, tüylü bir köpek arkasından yaklaşıyor. Köpek bebeğin ayağını koklarken kimse gözünü bile kırpmıyor, bunun üzerine Leo yavru köpekle burun buruna kadar etrafında dönüyor.

Gio'nun kız kardeşlerinden biri Leo'yu kucağına almadan önce köpeğin kulaklarını okşamak için kanepenin koluna eğilirken Maria, "Bruno, zavallı yaşlı çocuk," diye mırıldanıyor.

Belottilerin arasında duruyorum, onlar sohbet ediyor, gülüyor ve hareket ediyorlar, üç sevgi dolu nesil ve ben... bilmiyorum, ısınmış hissediyorum? Kendimi her zaman dışarıda, diğer insanların aileleri arasında yüzümü pencereye dayamış bir çocuk gibi hissetmeye meyilliyimdir. Annem çocukluğumun yoğun geçmesini sağladı ve sevildiğimi biliyordum, ancak sadece ikimizin olduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Herhangi birini kaybetmek yıkıcıdır, ancak paylaşılan anılardan ve aileden çıkarılacak bazı teselliler olmalıdır.

diğer insanlarla deneyimler. Bende böyle bir şey yok. Kimse benim çocukluğumu hatırlamıyor ve eğer bana bir şey olursa, kimse annemin hikayelerini paylaşamayacak.

"İçki?" Gio gelerek "İç" diyor.

Onu gelateria'da her zaman giydiği siyah-beyaz kıyafetlerinin dışında ilk kez gördüğümü fark ediyorum. Koyu renk gömleğinin düğmeleri açık ve kolonyasında bana dumanlı orman yürüyüşlerini ve gece yarısı burbonunu düşündüren bir yetişkin baharatı var. Diğer insanların gözlüklerine bakıyorum, uyum sağlamak için endişeleniyorum.

"Şarap iyi olur mu?" Ben de öyle dedim.

O kıpırdayamadan Sophia diğer tarafıma geliyor ve bana bir bardak kırmızı uzatıyor.

"Annem bizi iyi eğitti. Elinizde bir içki olmadan burada beş dakikadan fazla kalmayacaksınız" diyor.

"Sen kadar bekle," diyor Gio. "Buzdolabının içindekilerin yarısını yanında götürmen için ısrar edecek.

sen."

Maria diğer tarafında ellerini çırpıyor, mücevherler parlıyor ve bilezikler takırdıyor. "Herkes geldiğine göre artık yemek yiyelim!" der ve ailesi ayağa kalkarak onu takip eder onu yemek odasına götürdü. Gio gülümsüyor ve hafifçe elini sırtıma koyuyor.

"Önden buyurun."

Kendimi Gio ve Sophia'nın arasında, güzelce hazırlanmış uzun bir masanın etrafında otururken buluyorum ve her ne resmi görünse de etrafındaki insanlar hiç de öyle olmadığını gösteriyor. Gio'nun kız kardeşleri bir araya geldiklerinde hesaba gereken güç oluşturuyorlar, her biri diğerini güçlendiriyor ve hepsi de Gio'yu gaza getirmekten zevk alıyor. Onun biyolojik kardeşleri olmadığını asla tahmin edemezsiniz. Eşler ve birlikte sayıları on altıya çıkıyor, artı ben, biliyorum çünkü gizli bir sayım . Bir Belotti olmanın, iyi ve kötü günlerini böyle bir ailenin içinde geçirmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorum bile. Klostrofobik mi? Masanın etrafındaki gürültü hiç kesilmiyor, eski aile şakaları ve gelenekleriyle örtüşen çoklu konuşmalar, çocukların kahkahaları ve bağırıışları. Maria sık sık hızlı İtalyancaya kayıyor, diğerleri de ara sıra. Kulağıma tutkulu ve lirik geliyor, konuşmaları el kol hareketleriyle noktalıyor. Dilleri kadar bedenleriyle de konuşuyorlar, Gio da dahil - bu gece hiç görmediğim kadar hareketli. Hayat bu, ama benim bildiğim değil. On yıl önce, yirmi yıl önce bu masanın etrafının nasıl olduğunu, yüzlerin ve modanın nasıl olgunlaştığını ama insanların aynı kaldığını merak ediyorum. Odanın da aynı kaldığını düşünmeliyim: bir duvarı kaplayan dolapları dolduran deri kaplı kitaplar; bu sefer taze çiçeklerle dolu başka bir şömine. Masanın üzerinde ince bir avize asılı, narin cam damlalıklar ışığı duvarlara yansıtıyor. Odadaki her şey sanki sonsuza dek böyleymiş gibi görünüyor; Belottiler için sevecekleri, değişecekleri ve içinde büyüyecekleri değişmez bir fon. Ve şimdi Santo bu tabloda yok, onun için hala en uçta bir yer ayarlanmış, onun için bir bardak doldurulmuş, Gio'nun onun hızlı bir şekilde sağlığına kavuşması kadeh kaldırması gecenin en dokunaklı kısmı. Acaba onunla tanışabilecek miyim? Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Onu düşünmek bana bu masadaki yerimin geçici olduğunu hatırlatıyor, bu gece aklımın bir ittiğim istenmeyen bir düşünce.

Maria'nın yemekleri tam bir ziyafet, bana Napoli'de annesinden öğrendiğini söylediği geleneksel yemekler. Vezüv'gölgesindeki hayat hikayelerini doğal bir hikaye anlatıcısının yeteneğiyle ,

Eski şehrin canlılığını ve renklerini, dolambaçlı Arnavut kaldırım sokaklarını, yedi çocuğun en küçüğü olarak büyüdüğü yüksek, altın renkli taş konağı çağırıştırıyor. Benimle yemeklerin, baharatların ve otların, tatlı hamur işlerinin ve acı kahvenin diliyle konuşuyor, beni daha rahat olduğum güvenli bir mutfak zeminine yönlendirdiğinin farkındayım.

"Limoncello zamanı, sanırım," diye anons ediyor Francesca, ayağa kalkarak. Gio'nun en büyük kız kardeşi hem görünüş hem de tarz olarak annesine çok benziyor, göz alıcı ve her zaman gülümsemenin sınırında. Cam tıpalı bir içki şişesi çıkarıp havada tutuyor. "Pascal bu yıl başardı, o yüzden sabahki baş ağrılarınız için şimdiden özür dilerim."

Herkes homurdanıyor ve Fransız kocası yanında iyi niyetle omuz silkiyor ve Leo kucağında şarap kadehini kaldırıyor. Maria herkesi oturma odasına geri gönderiyor ve ben kendimi Gio'nun yanında, ateşin önündeki derin kanepede buluyorum. Üç kadeh şarap içmiş olmanın heyecanını yaşıyorum ve sessizce limoncello'yu hafifletmeye karar veriyorum.

"Bruno," diyor Gio, küçük köpeği kucağına alarak. Sanırım bir tür terrier, küçük, pasaklı, kibar gözlü bir tüy yumağı, kendi etrafında birkaç kez döndükten sonra Gio'nun kucağında rahatlamış bir top haline geliyor.

"On dört yaşında," diyor Gio. "Babamı deli gibi özlüyor."

"Hep bir köpeğim olsun istemişimdir," diyorum Bruno'nun kulaklarını kaşıyarak. "Senin hiç köpeğin oldu mu?"

Başımı salladım. "Hiçbir zaman doğru zaman değildi." Kabilemize beslenmesi gereken üçüncü bir ağız eklemek için hayatlarımızın her zaman çok geçici ve mali durumumuzun çok güvenilmez olduğunu eklemiyorum.

Francesca kristal shot bardaklarından bir tepsiyi dengede tutarak içeri giriyor ve dikkatlice üzerine yerleştiriyor. Misafirleri olarak önce bana bir tane uzatıyor ve herkes eğilip bir bardak kaparken ben de kokluyorum. Gio, Bella'ya ilgisini gösteren bir bakış atıyor ve o da gözlerini devirip ateşin yanındaki yerine geri kayıyor. Maria torununun kendi bardağından bir yudum almasına izin verdiğinde fark etmemiş gibi ve Gio'da aynı şekilde geldiğine eminim.

"Cazzo," diye mırıldanıyor Viola, içkisini yudumlarken.

"Viola!" Maria kaşlarını çatıyor.

Açıklığa kavuşturması için Gio'ya bakıyorum. "Sikmek demek," diyor gülerek. "Gio!" Maria diyor.

"Kusura bakmayın, çok sert," diyor Viola, gözleri sulanmasına rağmen biraz daha . Ben de aynı fikirdeyim; limoncello roket yakıtı gibi.

Sophia koyu yeşil deri düğmeli bir koltuğa kıvrılmış, ayaklarını poposunun altına sokmuş. "Ne düşünüyorsun, Iris?"

Tüm gözler bana çevrilirken sanki biri spot ışıklarını üzerime çevirmiş gibi hissediyorum. "Bu, umm..." Boğazımı işaret ediyorum - "limon ateşi içmek gibi."

Gülmekten yerlere yuvarlanırlar ve Pascal sanki kendi yarattığından sorumlu tutulamazmış gibi yine omuz silmektedir.

"Şu anda Iris'e gösterilecek en mükemmel şey ne olurdu biliyor musun anne?" Sophia Bella'ya ince bir göz kırpmıyor. "Gio'nun çocukken çekilmiş gerçekten utanç verici fotoğrafları. Hani şu parkta altına kaçırdıktan sonra Fran'in pembe tulumunu giydiği fotoğraflar."

"Gio çok güzel bir çocuktuk," diyor Maria, bağlamı görmezden gelerek. "Hepiniz öyleydiniz. Bella, albümü uzatsana."

Gio'nun odanın öbür ucundan Sophia'ya fırlattığı saf kardeş nefreti bakışını ya da karşılığında Sophia'yüzünde beliren mutlak sevinç ifadesini özlemiyorum.

Maria kalın ve eski fotoğraf albümünü dizlerinin üzerinde dengede tutarak açar ve ilk birkaç sayfayı karıştırırken bir eli kalbinin üzerindedir. Bir süre sonra albümü Gio'ya uzatır, duyguları yüzeye çıkmak üzeredir.

"İşte, Iris'e gösterebilirsin."

Albüm, eski doğum günü fotoğraflarından oluşan bir sayfayla açılıyor: Gio'nun yedinci doğum günü, pasta ve Garfield tişörtüne iliştirilmiş rozet. Diğer sayısız aile partisine benziyor, kıyafetler ve saç stilleri seksenli kalma. Bella babasının omzunun üzerinden bakmak için kanepenin koluna .

"Kız gibi görünüyordun," diyor Gio'nun buklelerine gülerek.

"Kesmeye kıyamadım," diyor Maria.

"Saçlarımı atkuyruğu yapmama izin verdiğin zamanı hatırlıyor musun?" Francesca diyor ki.

"Sana izin vermedim, bir iddiayı kaybettim," diye düzeltiyor Gio onu. "Her zaman sözümün eri olduğumu biliyorsun."

Sayfaları çeviriyor: Coney Adası'ndaki aile günleri, bu odanın köşesindeki Noel ağaçları, dondurmacıdaki tezgahın arkasında çocukların sayısız fotoğrafı, bazıları üzerinden görülemeyecek kadar küçük. Annemin tek kare fotoğrafı dışında Santo'nun başka bir fotoğrafını ilk kez görüyorum. Benim için her zaman seksenlerde donmuş o havalı adam oldu, ama elbette her zaman öyle değildi. Burada hayatının nasıl geçtiğini görüyorum. Ağzını çevreleyen çizgiler, azalan saç çizgisi ve kurduğu aile.

Gio sayfayı tekrar çeviriyor ve en garip hisler kemiklerimin üzerinde kayıyor ve bunun şarapla ya da limoncello ile ilgisi yok.

"Bu benim babam Felipe," diyor Gio, siyah-beyaz bir fotoğrafa dokunarak. "Babamla birlikte."

Felipe kolunu Santo'nun omzuna atmış, ikisi de ellerinde yarı dolu bira bardaklarıyla objektife bakıp gülüyorlar. Felipe'nin uzun sıksa vücuduna asılı bir elektro gitarı var ve sahne ışıklarının parıltısı altında kalmış birinin terli parlaklığı var.

Kafamın içinde aynı anda birkaç küçük patlama oluyor. Gio'nun biyolojik babasını daha önce fotoğraflarda görmüştüm. Annemin grubundaydı. Ama sadece o değil. Fotoğraf gece geç saatlerde bir kulüpte çekilmiş gibi görünüyor ve arka planda yüzü kameraya dönük olan annem.

"Bir grupta mıydı?" İdare ettim. Herkesin birkaç kadeh içki içmiş olmasına seviniyorum çünkü bunu sindirmekte zorlanıyorum ve sesimin gergin çıktığının farkındayım. Orada otururken parçalar kafamda yerine oturmaya başlıyor. Annemin Belottilerle bağlantısı bu . Santo'yla bu şekilde tanıştı.

"Her zaman bir grupta ya da başka bir gruptaydı," diyor Gio. "Hâlâ da öyle."

"O hiçbir zaman gerçekten büyümedi," diyor Maria. Sesinde hiçbir gerginlik yok; aksi takdirde asla sahip olamayacağı oğlu olarak Gio'nun varlığına hiçbir şekilde kızmadığı açık.

Birdenbire ateşten midem bulandı, yemek ve şarapla dolup taşım ve burada bir saniye bile oturamayacak kadar gafil avlandım.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum, dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak. "Koridorun sonunda," diye hatırlatıyor Sophia.

Banyoya girip kapıyı kilitleyene kadar bekliyorum, sonra ağır bir şekilde kapalı tuvalete oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Titriyorum. Annemi Belotti aile albümünde görmek beni çok şaşırtmıştı, neyse ki yüzü başka tarafa çevrilmişti - ben büyürken yabancıların ilk yorum yaptığı şey hep benzerliğimiz olmuştu.

Keşke o limoncelloyu içmeseydim, doğru düzgün düşünemiyorum. Annem bana Santo hakkında neredeyse hiçbir şey söylemedi, kardeşinin onun grubunda gitarist olduğunu da. Tanrım. Onların albümündeydi. Annem Gio'nun aile albümünde. Kendimi bir sahtekar, yuvada bir guguk kuşu gibi hissediyorum ve eve dönmek istiyorum. Buraya gelmeyi asla kabul etmemeliydim. Cesaret edebildiğim kadar tuvalette kalıyorum, Adam'dan ayrıldığımdan beri sık sık yaptığım nefes egzersizlerini yapıyorum, , kendimi ki dışarı çıkıp her şeyi mahvetmeyeyim. Eğer çok kaba olmasaydım ceketimi alırdım ve tekrar yüzleşmeden kendimi dışarı atardım ama bu çok saçma görüneceği için yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum ve aynada kendi gözlerimle karşılaşıyorum. Annemin mavi gözleriyle. *Ah anneciğim. Seni çok özliyorum ama beni tam bir karmaşanın içine soktun.* Omuzlarımı düzelterek oturma odasına geri .

Ben yokken oyunlar getirilmiş; Bella Monopoly'yi kuruyor ve Pascal'ın elinde kartlar var. Kendimi bir yabancı gibi hissederek bir an tereddüt ediyorum, sonra Gio bir bakış atıyor ve gözüme çarpıyor.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," diyorum, bir ayağımı garip bir şekilde diğer bileğimin arkasına sokarak. "Bütün gün migrenim tuttu, eve gidip yatsam iyi olacak."

Söylediğimde aptalca geliyor ve eminim hepsi yalan söylediğimi biliyor.

"Ama şapkayı senin takmana izin verecektim," diyor Bella, uzattığı avucunda küçük gümüş oyun parçasını tutarken.

"Her zaman şapka olmakta ısrar eder," diyor Gio bana. "Bu oldukça önemli bir şey." Ben de gülümsüyorum. "Ben her zaman çizme oldum."

Gio ellerini . "Bu benim parçam."

"Ne diyebilirim ki? Asla Monopoly oynayamayız," diyorum kot pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkararak. "Gerçekten üzgünüm Bella. Başka zaman, söz veriyorum."

Gio ayağa kalkar. "Hadi Bells, biz de gidiyoruz, aynı yöne , Iris'i de ."

Bella'nın yüzünün düştüğünü görüyorum ve kendimi çok kötü hissediyorum.

"Bella'nın kalmasına izin ver," diye araya giriyor Sophia, bankacının parasını masanın üzerine .

"Bu işte onu yenmemin zamanı geldi. Ayrıca, sen gidersen, ben de bot olurum."

Bella tekrar masaya oturur ve gümüş botu Sophia'ya doğru iter, sonra sonradan aklına gelmiş gibi tekrar Gio'ya bakar.

"Olur mu baba? Lütfen?"

Ne yapacağından emin değilmiş gibi kaşlarını çatarak ona bakar.

"Sen de kal," diyorum hemen. "Ben tek gidebilirim. Bir Lyft çağırayım, hemen gelir."

Maria gülerek ellerini Bella'nın omuzlarına koyar. "Bir ırpıda! Bunu sevdim. Şimdi Gio, sen Iris'i sağ salım eve götür, ben de sabah bunun için krep yapmayı dört gözle bekleyeceğim."

Bella büyükannesine yaslanıyor. "Kırazlı mı?"

Gio bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Sanırım bu iş ," diyor. "Ben paltolarımızı alayım."

13.

Gecenin geç saatlerinde, özellikle de alkol kanımızı ısıtırken ve şehir ışıklarının balesi etrafımızda bulanıklaşırken, bir taksinin arkasında bir yakınlık vardır. Belotti'deki sabahlarımızda bize biçilmiş rollerimiz var. Burada bu tür kısıtlamalardan özgürüz, kıvılcımı titizlikle görmezden gelen iki kişiyiz. Aramızdaki kıvılcım, elimizdeki işe devam etmekten yana. O kıvılcımın ne olduğundan bile emin değilim. Gio'nun duyguları ortaya çıkardığı kesin. Kitapçıdaki ilk karşılaşmamızda sinirli bir öfke duymuştum, ama onunla gelateria'da vakit geçirmek dışarıda bir şezlong alıp güneşin altında oturmak gibiydi. Onun arkadaşılığının tadını çıkardım. Ondan çok hoşlandım. Daha önce yemek masasında söylediğim bir şeye güldü ve dürüst olmak gerekirse, göğsüme altın bir yıldız takmış gibiydi. Ve şimdi bu taksinin içinde karanlıkta bacak bacak üstüne atmış durumdayız ve ben ne bilemiyorum. Küçük konuşmalar her zaman benim düşmanım olmuştur.

"Bu gece geldiğin için teşekkür ederim," diyerek beni aptalca bir şey söylemekten kurtardı. "Masada babam olmadan nasıl olacağı konusunda endişeliydim ve senin orada olman herkesin kafasını dağıtmasına yardımcı oldu."

Biyolojik babasının ve annemin aynı grupta yer almasının ne kadar çılgınca olduğu hakkında yorum yapmak isterdim, böylece küçük dünyaya hayret edebilirdik, ama tabii ki gerçek şu ki bu bir tesadüf değil. Bunu dolambaçlı bir şekilde tasarladım. Belottis'lerle bu kadar içli dışlı olmak gibi bir niyetim yoktu.

"Çok keyif aldım, aileniz harika," diyorum.

Pencereden dışarı bakıyor. "Arkadaşılığımıza çok fazla anlam yüklüyorlarmış gibi görünüyorsa özür dilerim."

"mi?"

Elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Penny'den beri kimse olmadı, anlıyor musun?"

"kimse mi?" Belotti'nin karşısındaki gelateria'göz alıcı, keskin bakışlı kadını düşünerek .

Gio başını sallar. "Birkaç garip öğle yemeği, bir sinema randevusu. önemli değildi, çünkü tüm o duyguların kapısını tekrar açmak istemedim. Şimdi birlikte vakit geçirdiğimizi gördükleri için her türlü çılgın sonuca atlıyorlar."

"Çılgınca," diyorum, sanki *o kadar da* çılgınca değilmiş gibi hissediyorum çünkü adını koyamadığım şey hissediyorum. Elimi koluna koyacak kadar cesur olmadığımı düşünürken şoför aynada Gio'yla göz göze geliyor.

"Üzgünüm çocuklar," diye homurdanıyor. "Bu gece Chrystie'nin bu tarafında acil bir inşaat var, boru patladı. dolaşabilirim ama biraz zaman alacak."

"Buradan yürüyebilir miyiz?" Ben .

"Emin misin?" Gio bana bakıyor, bu soğuk Cadılar Bayramı akşamında sadece kibarlık yapıp yapmadığımı kontrol ediyor.

Şoför sanki tam da bunu söylememizi umuyormuş gibi bakıyor, çoktan kaldırımda yavaşlayarak ücreti topluyor ve cep telefonundan işi .

-

Sokağa çıktığımızda, kaldırımda parıldayan ayazdan dolayı soğuktan ölüyordum. "Keşke Converse'lerim yanımda olsaydı," diyorum, topuğum kayarken elimi uzatarak destek oluyorum.

Gio onu yakalıyor ve beni yanına çekerek kolumu onun koluna doluyor. "İşte, bana tutun."

Gece yarısı Gio Belotti ile kol kola yürümenin ne kadar güzel bir his olduğunu kelimelerle ifade edemem. "Hep New York'ta mı kalacaksın?"

"Evet," diyor, hiç tereddüt etmeden. "Bella burada olduğu sürece tabii ki ama Belotti'nin hayatı benim hayatım. Santo ve Maria'nın bana burada ihtiyacı var."

"Bunun bir sakıncası var mı? Yükümlülüğün ?"

"Her şeyimi onlara borçluyum," diyor. "Bana bir yuva ve sevgi verdiler, kaldığım için . Bunu asla hafife almayacağım, anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum," diyorum.

"Ve Penny'den sonra... şey, beni ve Bella'yı bir arada tuttular."

Hayatının en kötü döneminde etrafında ailesinin sevgisi olduğu için mutluyum. Benim hayatım onunkinden çok farklıydı. Annem benim tek insanımdı. Onu kaybettiğimde kırılgan bir karahindiba gibi hissettim, sanki tüm parçalarım soğuk bir rüzgâra kapılmış ve her yöne savrulmuştu. Adam parçaları havadan kaptı ve ceplerine soktu, avuçlarının içinde ezerek küçülttü. Hayır. Bu gece o anıların içeri girmesine izin vermeyeceğim, burada yerleri yok. Onun beni daha fazla etkilemesine izin vermeyecek kadar çok yol kat ettim ve çok çabaladım.

Donmuş bir su birikintisinin üzerinde kayıyorum ve Gio beni yakalıyor, bir yığın halinde düşmemi engellerken kolu belime dolanıyor.

"Tanrım, Bambi gibiyim," diye mırıldandım, neredeyse tekrar gidiyordum. "İstersen seni omzuma alabilirim."

"Bundan şüpheliyim." Gülüyorum. "Göründüğümde daha sağlamımdır."

"Bu gece çok fazla yiyecek paketlemişsin," diyor.

"Kaba," diye soluyup koluna vuruyorum. "Sadece Maria'ya karşı kibar olmaya çalışıyordum." Gülüyor, omuz silkiyor. "Özür dilerim. Sanırım kadınlarla konuşma konusunda paslanmışım."

"Bedava bahşiş, yediklerini söylemeyin," alaycı bir tavırla. "Ne diyeyim o zaman?"

"Bana nasıl flört edeceğimi mi soruyorsun?"

"Yirmi yıldır flört etmedim," diyor ve sonra . "Tanrım, bu beni yaşlı gösteriyor." Ona yan gözle bakıyorum. "şeyler söylemek için çok gençsin."

Bana bir bakış fırlattı. "Bu flört etmek, değil mi?"

"Sadece nasıl yapıldığını hatırlatıyorum." Ayaklarımın üzerinde durmak için elimden geleni yaparken usulca gülüyorum.

"Anladım," diyor ceketinin yakasına doğru gülümseyerek. "Bella bana şarkı söylediğin videoyu gösterdi, biliyorsun."

"Oh," diyorum, yanaklarımın soğuktan pembeleşmiş olmasına sevinerek. Sophia dışında, Belottis'in geri kalanının o klibi görmemesiyle sanmıştım.

"Sadece devreye girecek birine ihtiyacı vardı ve ben oradaydım."

"Beni şaşırttın. Sanki şarkı söylerken farklı bir insan oluyorsun."

"İnsanlar annem için de böyle derlerdi" diyorum, ne zaman mikrofonu eline alsa insanların koltuklarında daha dik oturduklarını hatırlayarak.

"Ona çok mu benziyorsun?"

"Bazı açılardan," diyorum, bizi kanepede *Sleepless in Seattle*'ı izlerken, patlamış mısırı aramızda dolaştırmak için hayal ediyorum. "Görünüş olarak evet, şarkı söylerken sesim ona çok benziyor ama o daha... daha coşkuluydu sanırım? Her zaman dans pistindeki ilk kişi, hayat dolu bir insan, insanların doğal olarak yöneldiği biri."

"Ve sen kendini bu şekilde görmüyorsun?"

Donmuş bir su birikintisinin yanından geçiyorum. "Ailede sadece bir saksağana yer var," diyorum, çünkü hayat beni bastırmadan önce belki bir zamanlar daha çok böyle olduğumu söylemek istemiyorum.

"Bilmiyorum, ailem onlarla dolu," diyor. "Senin parlaklığını görüyorum, Iris. Yani, bana baksana - kız kardeşlerime göre kendini gelateria'da tezgâhın arkasına kilitleyen adam, ama işte seni gergin bir ergen gibi eve götürüyorum."

"Seni sinirlendiriyor muyum, Belotti?"

"İltifat aramaktan vazgeç yoksa bir tane alabilirsin ve o zaman nerede " "Çok garip," diyorum.

"Aynen öyle."

Benim hesabıma göre, herkesin hayatında bir avuç dolusu filme değer an vardır. Bazı insanlar muhtemelen düğün günlerini ya da çocuklarının doğumunu film şeridi için seçerdi, ancak çoğumuz için en iyi anıları oluşturan, hayatın ara sıra bize sunduğu beklenmedik anlardır. Bu benim film anlarımdan biri. Bize bakan biri, omuzdan kalçaya kadar birbirine sarılmış bir kadın ve bir erkek görürdü; topuklarının üzerinde sendeliyordu, adamın kolu kadının belindeydi. Buz tutmuş kaldırımda ağır ağır kadının kırmızı gümüş iplikler sokak lambalarının ışığını , kadının ayağı her kaydığında ve adam onu düşmekten kurtardığında konuşmaları kısık kahkahalarla noktalanıyor. Aşık gibi görünüyorlar.

Erişte evinin tanıdık görüntüsüne yaklaşırken ayaklarım yavaşlıyor. Üst katta kendim için bir lambayı açık bırakmıştım ve Bobby ile Robin'in evinde de bir dizi turuncu balkabağı ışığı var.

"Bu benim," diyorum. "Kemiklerimi kırmama izin vermediğin için teşekkürler." "Bir randevudan bekleyebileceğin en asgari şey bu, değil mi?" diyor.

"Sonunda hastanelik olmamak için." Başımı salladım. "O zaman bu bir randevu muydu? Bir randevu mu?"

Gözlerini kaçırıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "başlamadı ama şu anda öyle gibi hissediyorum."

"İyi flört," diye mırıldanıyorum ve o gülüyor.

"Peki bu bir randevuysa, sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum, Gio," diyorum. Gerçekten de bilmiyorum. Bu gece bir değişim oldu ama önümüzdeki yol, onun diğer yönden geldiğinin farkında olmadığı engellerle dolu. Ama ben onları görüyorum ve gördüğüm için de ne kadar çok ilişkiye girerek, bu süreçte ona ve kendime o kadar çok zarar verebileceğimi biliyorum.

"Uzun bir gece oldu," diyorum sessizce. "Muhtemelen içeri girmeliyim."

Sertçe yutkunurken boğazının hareket ettiğini görüyorum. "Tamam." Uzanıp bir an için çenemi kavırıyor, karanlık gözlerini belirsizlik dolduruyor. "İyi geceler, Iris."

Avucunun sıcaklığına karşı gülümsüyorum. "İyi geceler."

Bakışlarımı tutuyor ve sonra başını sallayıp arkasını dönüyor, dönüp bana doğru adım atmadan önce birkaç adım atıyor ve karnımın beklentiyle düşmesine neden oluyor. Yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve başını benimkine doğru eğiyor, nefesi ağzımda ılık, dokunduğumuzda dudakları titriyor. Tüm vücudu gergin, omuzları kalkık, gözleri sımsıkı kapalı. Keşke bunun onun için ne anlama geldiğini, toplamak zorunda kaldığı cesareti, mücadele ettiği karmaşık duyguları bildiğimi ona söyleyebilseydim. Onun ani yoğunluğu, onu daha da yakınımaya çekerken içimde uyandırdığı derin özlemle yanlara savruluyorum. Gösteri anımızın baygınlığa layık doruk noktası, bu güzel, acıtıcı derecede seksi öpücük, yavaş ve elektrikli, saf, savunmasız sonsuza dek öp beni büyüyle dolu. Dili benimkine değdiğinde parmaklarım kışkık ceketinin boynuna kıvrılıyor, eli saçlarımın arasına girip başımı kucaklarken nabızı parmak eklemlerimin altında hızla atıyor. Biz burada birbirimize kenetlenmiş halde dururken başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemi yok. Sakladığım sırların ağırlığını ya da en karanlık köşelerimde yaşayan güvensizlik ve korkuyu hissetmiyorum. Bu hayatımın en güzel ilk öpücüğü. Herhangi birinin hayatının.

"Bu flört müydü?" diye fısıldıyor, kahkahası titriyor.

"Birinci sınıf," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı.

Alnını benimkine yaslıyor.

"Hâlâ var," diyor ve ağzını saçlarıma bastırırken beni ceketinin içine çekiyor. "Sıcak," diyorum, çünkü onu yangın merdivenine sürüklememek için her şeyimi harcıyorum ve ona soruyorum yatağıma.

"Sabah görüşür ?" alt dudağımyı yakalıyor, elini düz ve sıcak bir şekilde sırtımın küçük kısmına koyuyor.

"Evet." Yüzümü boynuna çeviriyorum, başparmağının omurgama tadını çıkarıyorum. Gecenin keskin havasını ve daha sıcak, daha boğucu yerleri kokluyor ve sevgilisi olmanın, yatağını, vücudunu, hayatını paylaşmanın nasıl olacağını merak ediyorum. Bu çok baştan çıkarıcı bir düşünce. Önüme çıkan tüm o engelleri başka bir yola göndermeyi ve bizi bu konuda özgür bırakmayı ne kadar isterdim, çünkü dışarıda onun ve benim birbirimizi mutlu edebileceğimiz bir dünya olduğunu biliyorum. İç çekiyorum ve dudaklarımı boğazının dibindeki nabzına bastırıyorum, insani ve hayati, ilkel ve çiğ. Eğer bu sonsuza dek sürmeyecekse, şu anın her saniyesini açgözlülükle değerlendiriyorum. Daha ne kadar kilitli kalacağımızı bilmiyorum, ikimiz de uzaklaşmaya hazır değiliz.

"Iris, senin bir kedin var mı?"

Gözlerimi açtım, irkildim. ". Neden?"

"Arkanda ve bana kötü kötü bakıyor."

Yarı gülüyorum ve omzumun üzerinden, dar kırmızı ön kapımın önündeki basamakta oturmuş

bize bakan Smirnoff'a bakıyorum. Eğer bir saati ve ona dokunabilme yeteneği olsaydı, bunu yapardı.

"Sanırım akşam yemeğini istiyor," diyorum.

Gio benden uzaklaşıyor ve gecenin soğuk havası buz gibi üzerime çöküyor. Onun vücut ısısına geri adım atmamak için Herkül iradesi gerekiyor.

"İçeri gir," dedi. "Böylece güvende olduğunu bileceğim."

"Buradan oraya kadar başıma bir şey geleceğini sanmıyorum," diyorum kapının eşiğine doğru başımı sallayarak.

"O topuklarla kim bilir," diyor.

"Ölümcüller," diyorum, Smirnoff'un yanında durmak için yolumu seçerken abartılı bir özen gösteriyorum.

İlgisiz bir şekilde bana bakıyor.

"Kesinlikle," diyor Gio, bakışları benimkilere kilitlenmiş. bıçak sırtı gibi: İçeri gelmek istese evet kahve içmeyi teklif etsem beni üst kata kadar takip ederdi. Ama yapmadım, o da . Dönüp uzaklaşıyor ve bu sefer fikrini değiştirip geri gelip beni öpmüyor.

14.

Yukarı çıktığımda kapıma bir not iliştirilmişti.

Gelin, sizi dışarıda öpüşürken gördük! Kesinlikle sana göz kulak olmuyorduk, sen sormadan söyleyeyim, sadece kedi sesi duyduğumu sandım. Kahveler hazır, derhal tam bir bilgilendirme gerekli!

Tek yapmak istediğim kendi daireme girip yatağıma uzanmak, bu geceyi adım adım atlatmam gerekiyor. Yine de buna karşı koymanın bir yolu yok - ben yukarı çıkmazsam onlar aşağı inecek, o yüzden lüks içinde bilgi alalım ve Robin'i topaklı kanepemin dehşetinden kurtaralım. Çok sevimli ama zengin bir aileden geliyor; pahalı pantolonu insan yapımı değdiğinde midesi bulanıyor. Burada yaşıyor olmaları Bobby'yi ne kadar sevdiğinin bir kanıtı ve üst katın dekorasyonunda özgür olması şartıyla.

Smirnoff bana bakıyor, ağlamaklı. Eğer konuşabilseydi, sanırım alçak sesle, tehditkâr bir tonda ve şu anda bana şu aptal kapıyı açmamı ve burayı dağıtmadan önce ona biraz ton balığı bulmamı söylüyor olurdu.

"Kusura bakma dostum, Bobby'lere gidiyoruz," diyorum, beni yukarı kadar takip edeceğini ve oraya vardığında kanepeye izin bilerek. Ya da yatağa. Yine de onun için üzülüyorum - Robin ona pencere kenarı için süslü bir kedi minderini aldı, böylece krallığını rahatça inceleyebilir. Ayrıca, benim evimde çok rahat hareket ediyor, bu yüzden birilerinin ona terbiye vermeye çalışması iyi bir şey.

Ben kapıyı çalamadan kapıları açılıyor ve Bobby'nin yüz ifadesi o kadar kendini beğenmiş ki tekrar merdivenlere dönüyorum. Kolumdan tutup beni içeri çekiyor, kapıyı kapatırken ayağıyla Smirnoff'u da içeri itiyor.

Robin mutfak kapısında beliriyor. "Kahve mi G&T mi?"

Bu gece yeterince alkol aldım zaten. "Kahve. Def kahve. Donuyorum."

Bobby ceketimi alıyor ve ben de kocaman deri koltuklarının köşesine çöküyorum, kaslarımın bu gece ilk kez nihayet gevşediğini hissediyorum. Bobby bacaklarıma kalın bir örme battaniye örtüyor ve Robin bana kesinlikle rom kokan bir kahve uzatıyor, sonra oturup beklentiyle bana bakıyorlar.

"Yani..." Bobby diyor ki, ben bir şey demeyince.

"Kahvenin içine rom düştü." Robin yanağını kaşır. "Yüksek raf. Beklenmedik bir şeydi." "Kazalar olur," diyorum, sıcak ve sakinleştirici olduğu için .

Bobby'nin bir parmağını sandalyesinin koluna hızlıca vurması dışında yine sessizliğe gömülüyoruz.

İkisi de rahatsız edici sessizliğin beni her şeyden daha hızlı konuşturacağını biliyor.

"Tamam," diyorum. "Yani, akşam yemeği bunaltıcıydı. Büyük, gürültülü bir aile, herkes aynı anda konuşuyor. Yemekler mükemmeldi. Ev bir Zillow bağımlısının ıslak rüyası. Ciddi avizeler." Büyüklüğü göstermek için kollarımı iki yana açıyorum. "Sevimli bebekler ve cılız köpekler."

"Kulağa Sandra Bullock filmi gibi geliyor," diyor

Robin. "Sandy B'yi severim," diye mırıldanıyor

Bobby.

Başımı sallıyorum. *Speed*, annemin film gecesi listesinde düzenli bir yer edinmişti - romantik komedi diyetimize tam olarak uymuyordu ama Sandra ve Keanu? Kimya skalasının dışında.

Bobby sabırsız hareketler yapıyor çünkü avizeler ve bebeklerden daha önemli şeyler olduğunu biliyor.

"Ve sonra -" Duruyorum, çünkü daha fazlasını söylemek Gio'ya vefasızlık gibi geliyor.

"Oh, ama." Bobby gözlerini deviriyor. "Seni pencereden dilini onun boğazına sokarken gördük, bu bir sır değil ki."

İç çekiyorum, hâlâ öpücük sarhoşuyum. "Anlatacak bir şey yok. Birlikte eve gitmek için bir taksiye bindik, indik ve yol çalışmaları yüzünden son kısmı yürüdük, sonra da... gerisini gördün."

Bobby başını sallar. "Oh hayır. Hayır, hayır. Bunu yapmayacaksın." Robin'e doğru döner. "Sana nazlanacağını söylemişim. Buraya gelmeden hemen önce nazlanacağını tahmin etmemiş ?"

Robin'e ve ateşe odun daha atmak için ayağa kalkmadan önce romunu geri deviriyor. "Beni karıştırma." Bobby'nin boş bardağını alıp mutfaka doğru giderken gülüyor ve giderken başımın tepesine . "Görmem gereken her şey yüzünde yazılı," diyor bana gülümseyerek. "Ben yatmaya gidiyorum." Saatine bakıp kaşlarını çatıyor. "Alarm beş saat sonra."

"Sana her şeyi sonra anlatacağım," diyor Bobby, sandalyesinden kanepemin yanına, yere kayarak. Robin iç geçiriyor. "Oh, biliyorum."

Bobby onun gidişini izliyor ve ben başımı sallıyorum, sessizce ikili hareketlerini seviyorum.

"tekniğini sormuyorum, ama istersen en ince ayrıntısına anlatabilirsin," diyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Sadece hislerini anlat." Parmaklarıyla bir kalp şekli yapıyor ve beni güldürmek için göz kırpmıyor.

Kahvemi bitiriyorum ve boş bardağı üzerine koymak için öne doğru eğiliyorum.

"O... Gio..." Orada yaşananların hakkını verecek kelimeler arıyorum. "Bu gece çok farklıydı. Neşeli. Komikti. Ailesi onu çok seviyor, o da onları."

Bobby battaniyeyle örtülü bacağını okşuyor ve karmakarışık düşüncelerimi ifade etmemi bekliyor.

"Korkuyorum Bob. Konuştuk, takıldık ve oradaki öpücük hayatımdaki en dolu dolu, beynimi eriten öpücüktü. Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Yarın tekrar yapalım mı?"

Ellerimi yüzüme sürüyorum, kemik yorgunluğuyla. "Sadece bu . Ben istiyorum. Ona gerçekten güvenmek istiyorum ve bu bile beklenmedik ve damdan düşer gibi oldu. Açıkçası Adam'dan sonra bu duygulara bir daha güvenebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Bazen geceleri siyah bir keçeli kalem aldığımı ve redakte edilmiş bir polis dosyası gibi onu hayat hikayemden çıkardığımı hayal ediyorum. Muazzam bir rahatlama olurdu.

Bobby başını bacaklarıma yaslayarak, "Bütün erkekler pislik değildir," diyor.

"Tanrıya şükür." Adam'ın yüzü kafamda canlanınca ürperiyorum. Onu tekrar aşağı indirmek için zihinsel bir çaba harcıyorum. "Biliyorum, çünkü sen ve Robin bunu her gün kanıtlıyorsunuz."

"Dünyadaki tüm şehirlerdeki erişte lokantaları arasında..." diyor.

"İyi ki seninkine girmişim," diye bitiriyorum. Bu düzenli olarak içine düştüğümüz rahatlatıcı bir rutin ve kendimi ifade edecek kelimeleri ateşi izliyorum.

"İkimiz de oraya birlikte gitmemem gereken tek kişinin Gio Belotti olduğunu biliyoruz. Tanrı aşkına, ona Adam'ın öldüğünü söyledim." Başımı Robin'in muhteşem kürk yastıklarından birinin üzerine koyarak ateşe bakacak şekilde yan yatana kadar ayağımı sürüyorum. "Şimdi de ona her gün tarif hakkında ve tesadüfen babam Charlie ve Gio'nun gerçek babası Felipe'yle aynı grupta olan annem hakkında yalan söylüyorum. Santo'yla da tanışmış olmalı."

Bobby'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor ve ben de Belottis'lerin albümündeki annemin fotoğrafını açıklıyorum.

"Ne olursa olsun, seninle gurur duyuyorum," diyor. "Kendini tekrar ortaya koymanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bazı şeyleri fazla düşünme, olan ."

Saçlarını düzeltiyorum. "Bu benim için çok değerli aslında."

Birkaç dakika sonra ayağa kalkıyor. "Bu gece burada mı kalacaksın?"

Kendimi bildim bileli hiç olmadığım kadar rahatım. Rom sıcağı ve ateş uykusu. "Robin erken kalkmak zorunda," diyorum.

"Yoluna çıkmayacaksın, kalktı ve gitti. Ayrıca, seni sıcak tutmak için üzerine bir kütük attı, bunu zaten konuşmuştuk. Cidden, Smirnoff bile bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

Aşağıdaki soğuk dairemi düşünüyorum ve kılımı bile kıpırdatacak bir neden bulamıyorum.

"Sizler hiç sahip olmadığım en iyi kardeşlersiniz," diyorum, Bobby ve Robin'i kastederek, her ne kadar kedi bunu kanepede bana katılması için bir davet olarak da.

Bobby yan lambayı kapatıp battaniyeyi omuzlarıma kadar çekerek, "Onunla ilgilenmeyi sana bırakıyorum," diyor. "Şimdi biraz uyu."

Uzanıp bir süre ateşi izliyorum, kedi dizlerimin arkasına kıvrılmış. *Her şeyi fazla düşünme, olan olur.* Şu an için en iyi tavsiye bu.

15.

Belotti'nin tanıdık yeşil-beyaz tentelerine yaklaşıırken ayaklarımı . Dün gece Bobby'nin kanepesinde ölü uykusu uyumuştum ama şu anda iç organlarımın etrafında zıplayan bir tenis topu varmış gibi hissediyorum ve geri dönüp eve doğru koşmayı düşünüyorum. Yapabilirim, hala zaman var. Kimse görmedi henüz.

"Günaydın!" Sophia, koyu renk bukleleri omuzlarına dökülmüş, önlüğü puf ceketinin altından dışarı fırlamış bir halde dondurmacıdan dışarı fırlıyor. "Süt teslimatı . Biraz bulmak için ava çıktım, günü geçirmeye yetecek kadar sütümüz yok."

Yani eğilmek bir seçenek değil. Sorun değil. Ben eğimli bir kız değilim. Tenis topu olsun ya da olmasın, burada fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Gio'yu cam vitrine hamur işleri dizerken görüyorum. Masalardan birinde kahve yudumlayan bir kadın, diğerinde ise gazete okuyan adam var. Kapıyı itip açıyorum ve Gio kafasını kaldırıyor, yüzünde bana onun da işleri nasıl yürüteceğinden emin olmadığını söyleyen bir dizi mikro ifade beliriyor.

"Günaydın," diyorum çantamı tezgâhtaki taburelerden birinin üzerine bırakarak. "Hey, sen," diyor.

İki kelime ve şimdi kendimi dün gece okul diskosunda havalı çocukla öpüşen sınıf ineği gibi hissediyorum. Lisede olsaydık şu anda çantamı bırakmış olurdum ve o da gelip kitaplarımı almama yardım ederdi. Ama burası lise değil. Otuzlu yaşlardayız ve buranın tehlikeli bir mahalle olduğunu bilecek kadar ilişki bloğunun etrafında dolaştık ve çantanızın dökülmesine izin vermek yerine onu korumanız akıllıca olacaktır.

"Iris, ben-"

Kapı itilerek açıldığında ve birkaç kadın içeri tezgâhın yanında durduğunda konuşmayı kesiyor.

"Siz gidin, ben hâlâ düşünüyorum," diyorum ve onları ileriye doğru sallamak için dönüyorum.

"Her şeyi buraya koyabilir miyiz?" İçlerinden biri dokunuyor, gözleriyle tarıyor. "Ve"-parmaklarıyla saymak için duraklıyor-"on beş Americano lütfen?"

Arkadaşı onun yanında iç geçiriyor. "Personel toplantısı, yemek şirketi bizi hayal kırıklığına uğrattı." "Elbette," diyor Gio, bana .

"Yardım edebilir miyim?" Dedim.

Bana bir önlük veriyor ve sonraki birkaç dakika boyunca bir ekip olarak çalışıyoruz, ben hamur işlerini kutuluyorum, o kahve yapıyor ve uyumlu bir his veriyor, yeşil-beyaz çizgili kutuların etrafına ip bağlarken dün gecenin gerginliği eriyip gidiyor.

Önümdeki kadın tezgahın üzerindeki müşteri ilanını okuyor ve sonra bana bakıyor.

"Yakında yine gelato olacak mı? O özledim."

Gio elinde paket servis bardaklarıyla makineden döner. "Umarız öyledir," diyor. "Bu geçici bir aksaklık."

Müşteri başını sallar, iş arkadaşıyla başka bir konuşmaya geçmiştir bile.

Geçici bir aksaklık. Toparlanıp gitmek için sıraya girerken onun sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Bu bizim için iyi bir özet, birbirimizin zaman çizelgesinde geçici bir aksaklığımız.

Onlar gittikten sonra ortalık doğal olmayan bir sessizliğe bürünüyor. Masadaki kadın da gitmiş, sadece pencerenin yanındaki gazetesinin adam kalmıştır.

"Bence yapmalıyız -" Sessizce başlıyorum ve tekrar duruyorum çünkü Sophia kolları süt kutularıyla dolu olarak geri dönüyor.

"Priscilla'dan aşırmayı başardım," diyor ve tezgâhın üzerinden öne doğru eğilerek hepsini bir kerede yere bırakıyor. "Bir ara öğle yemeğiyle geri ödeyebileceğini söyledi."

Sokağın karşısındaki gelateria'daki kadın Priscilla'yı hafızamda canlandırıyorum ve gereksiz kıskançlık iğnelerini yutuyorum. Gio istediği kişiyle öğle yemeği yiyebilir. Ben de öyle tabii. Gio vitrini doldururken ve Sophia paltosunu asarken kartonları tezgâhın altındaki buzdolabına yerleştiriyorum.

"Düşünüyordum," diyor. "Gelato meselesi hakkında."

"Kulübe katıl," diyor Gio.

Duraklıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Beni duyuyor musunuz? Tarif üzerinde çalıştığınızı biliyorum ve ikinize de sonuna kadar güveniyorum. Ama şu arkadaki makineler bize kâr sağlayabilecekken boş boş duruyor, biliyor musunuz? Bazı konuk tatlar planlasak, tanıtımla bu konuda büyük bir sıçrama yapsak nasıl olur?"

"Yine mi bu?" Gio kesinlikle ikna olmamış görünüyor. "*Vanilya için-*"

"*Sonsuza kadar*, biliyorum," diye araya giriyor. "Ama şu anda elimizde sonsuza kadar sürecektir bir şey yok ve bana göre bu yaratıcı olmak için bir şans."

"Tarifi doğru, her zamankinden daha yakınız," diyor inatla.

Kendimi konuşmanın dışında tutmak için alçakta duruyorum ve süt kutularını yeniden düzenliyorum, çünkü her iki tarafı da görebiliyorum. Gio her şeyin olduğu gibi kalması konusunda kararlı, Sophia ise değişim için ateş, hırs ve fikirlerle dolu. Tatlar ve pasta tarifleri hakkında pek çok sohbetimiz oldu - Sophia denemeyi seven, kendi kendini yetiştirmiş aşçı ve Belotti'nin müşterileri için düzenli olarak eski pasta klasiklerine yeni yorumlar getiriyor. Ve çok iyi. *Gerçekten* iyi. Söylediklerinde çok fazla haklılık payı görebiliyorum.

"En azından bunu söyleyin. Küçük partiler, alışılmadık tatlar, tarifimizi kaybettiğimize dair bir hikâye atmak ve biz onu ararken gelip heyecan verici konuk tatlarımızı denemek?" Caz elleri ve geniş bir gülümsemeyle bitiriyor.

"Yani rakiplerimize aile tarifimizi kaybettiğimizi duyurmak, hepsinin babamın hatırlayamadığını bilmesini mi istiyorsunuz? Bunun onu nasıl hissettireceğini düşünmek için bir dakika bile durdun mu?" Gio ellerini iki yana açıyor ve kız kardeşine ters ters bakıyor.

"O zaman New York'a gelato yaptığımızı tamamen unutturalım," diye karşılık veriyor Sophia, elini tezgâha sertçe vurarak. "Sence babam bu konuda ne düşünür?"

Birbirlerine bakıyorlar, bir çıkmaza giriyorlar ve gazeteli adam gazeteyi kapatıyor ve çıkarken bana benden çok sana bakıyor.

Gio önce kırılır, topuklarının üzerinde dönerken oflayıp puflar ve mutfağa doğru gözden kaybolur.

"Benim için onunla konuşur musun? Belki seni dinler," diyor Sophia gözlerini devirerek. "Kendi bildiğini okuyor."

Dün geceki yorumunu düşünüyorum, kız kardeşlerinin hepsinin onu bu tezgahın arkasında kilitli olarak gördüğünü ve hepsinin belirlenmiş rollerini oynarken nasıl güvenlik anlayabiliyorum.

"Deneyebilirim," diyorum, söz vermeyerek.

"Neden her zaman kadar inatçı olmak zorunda olduğunu anlamıyorum," diyor ve kendisinin de aynı şekilde olduğunu fark edip etmediğini merak ediyorum. "Yani, onu seviyorum ve her şeyini seviyorum, ama onun eğilmezliği bazen beni duvara çarpıyor."

"Olabileceği daha kötü şeyler de var," diyorum, ortalığı yatıştırmaya çalışarak. "Var mı? Çünkü şu anda hissetmiyorum."

"O zaman bu konuda bana güvenmen gerekecek," diyorum. "Sanırım her şeyi kendi başına halletmeye alıştı ve bu alışkanlığını kırmak zor."

Sophia'nın ifadesi yumuşar. "Biliyorum," diyor iç çekerek. "Ama o tek başına değil. Pen öldüğünde bile hiç yalnız kalmadı. Hepimiz bunca zamandır onun yanındaydık."

"Ve buna sahip olduğu için inanılmaz şanslı," diyorum. "Ama dünyadaki tüm desteğe sahip olabilirsin ve yine de gece ışıkları söndürdüğünde kendini yalnız hissedersin ve sadece yarını nasıl düşünmeye çalışırsın."

"Tanrım, özür dilerim Iris, beynimi çalıştırmadan ayağımı soktum," diyor Sophia, kolunu omuzlarıma koyarken koyu renk gözleri endişe dolu. Bu kardeş şefkati beni şaşırtıyor, ona kolay gelen ve daha önce hiç bilmediğim bir şey. "İstersen bana çenemi kapatmamı söyleyebilirsin ama bir şeyler hakkında konuşmak ben her zaman buradayım. Kocan hakkında yani. Gio anlattı."

Sertçe yutkundum, gafil avlandım.

"Çünkü Penny öldükten sonra yas hakkında nasıl konuşulacağını, onun yüklerinden bahsetmenin, başkalarının da kaybettiğin kişiyi hatırladığını bilmenin nasıl iyi olduğunu okudum," diyor, kelimeleri her daha da hızlı bir şekilde karmakarışık bir şekilde aceleyle çıkararak. "Burada böyle bir desteğin olmadığını biliyorum, onu tanıyan insanlar var, bu yüzden onun hakkında konuşmak istersen benimle konuşabilirsin, tamam mı?"

Dönüp bana bakıyor ve ben de onun nezaketi karşısında gözlerim yaşarırken başımı sallıyorum. Elbette Adam'dan bahsediyor ama annemin derin kaybıyla ilgili duygularını hissediyorum.

"biriydi?"

İçim kıpır kıpır oluyor. "O... o... ilişkimiz karmaşıktı," diyorum. "Ben... Bazen ondan korkuyordum." Kelimeler düşünmeme fırsat vermeden beni terk ediyor, çünkü Sophia'nın omuzlarıma dolanan kolu savunmamı düşürüyor.

Sophia'nın gözleri yüzümü tarıyor, kaşları düşük. "Kahretsin, seni incitti mi?"

Gözlerimi kapatıp uzaklara bakıyorum, keşke tüm gerçeği . "Fiziksel olarak değil," diyorum ve omzumu sıkıyor, sıkıca kavlıyor ve güven veriyor, "ama bir insanın sizi incitebileceği pek çok başka yol olduğunu fark etmemi sağladı."

"Siktir," diyor, nefesinin altında.

Elimin tersini gözlerime götürüyorum. "Evet," diyorum. "Dediğim gibi, karmaşık."

Birkaç dakika sonra, "Belki de Gio'nun olabileceği en kötü şey inatçı olmak değildir," diyor ve ben de ona eğilip hafifçe gülüyorum, çünkü gerginlik ortadan kalkıyor.

"Kesinlikle en kötü şey değil," diyorum. "edersem iyi olacak mısın?" Boş gelateria'nın etrafına bakıyor. "Sanırım buradaki şeylerle başa çıkabilirim."

-

GIO'YU mutfak tezgâhında malzemeleri istiflerken buluyorum, hassas hareketleri ve sabit çenesinden gerginlik yayılıyor.

"Sen iyi misin?" Gözleriyle buluşmaya çalışarak söylüyorum.

"Kesinlikle iyi," diyor ve arkasındaki çekmecedен bir şey almak için dönüyor.

O zaman hiç de iyi değil. Kendini meşgul etmeyi bırakıp bana bakmasını bekliyorum.

"Başlayalım mı?" diyor, kesik kesik.

Bu çok kötü. Her zamanki sabahlarımıza hiç benzemiyor ve dün gece aramızda olanlardan mı yoksa önce Sophia ile olanlardan mı kaynaklanıyor bilmiyorum. Her iki durumda da, beklediğim bu değildi ve bununla nasıl başa çıkacağım konusunda kararsızım.

"Önce konuşabilir miyiz?"

Avuçlarını masanın üzerine koyuyor ve yavaşça nefes veriyor. "Sanırım önce orada olanlardan da anlaşılacağı üzere konuşmak benim güçlü değil."

Tezgâhın yanındaki uzun taburelerden birine oturuyorum ve birkaç vuruştan sonra o da oturuyor, dizi benimkine değiyor.

"Bundan emin değilim. Dün gece oldukça konuştuk," diyorum, beni eve bırakırken yaptığımız abuk sabuk konuşmaları hatırlayarak.

Yavaşça başını sallıyor, bakışları botlarımın aşağısında bir yere

kilitlenmiş. "Dün gece hakkında," diyor ve iç çekişi kurşun gibi ağır.

"Pişmansın," diyorum, onu okumaya çalışarak.

Sonunda gözlerini kaldırdı ve bana baktı. "Evet. Ve hayır. Hayır, çünkü beni yeniden genç bir kız gibi hissettiren bir öpücükten nasıl pişman olabilirim? Bana kalbimin hâlâ attığını, Iris, sadece bir oğul, bir baba ve bir olmadığımı hatırlattı. Ama evet, çünkü bir oğul, bir baba ve bir olmak benim şu anda olduğum kişi. Bu benim için yeterli."

"Gio, anlıyorum," diyorum. "Hayatımı bilerek her şeyle doldurdum, böylece romantik , büyük aile yemeklerine ya da parkta şarkı söylemeye yer kalmadı, ama sonra seninle tanıştım ve bu şeyler yine de başıma geliyor ve bu beni gerçekten çok ."

Az önce mecazi kitap çantamı ayaklarının dibine döktüm ve şimdi kitapları yerden alacak mı yoksa bir pislik gibi davranıp beni yerde süründürmeye devam mı edecek diye bekliyorum. Bu onun bile bilmediği bir an.

biliyor.

Ellerini dizlerime koyuyor. "Romcom'a layık, ha?"

Parmak uçlarımın onunkilere dokunmasına izin vererek, "Beni paltonun içine katlamak tam Mark Darcy'ye *göreydi*," diyorum.

"Neden bahsettiğini biliyormuş gibi yapmayacağım," diyor ve başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor.

Parmaklarımı kıvrıp ellerini yakalıyorum ve gözlerindeki bakış hayal kırıklığından beni yumruklayacak kadar sıcak bir şeye dönüşüyor. "Her şeyi fazla düşünmeyip ne olacağını görebilir miyiz?" Diyorum, sesim kavernöz mutfakta sessiz.

Gözleri yüzümü tarıyor. "Ailem çok fazla olabiliyor," diyor. "Bell de şu tuhaf yaşta, her şeyi çok önemsiyor. Hiçbir işe yaramayacak bir şeye bu kadar bağlanmasını kaldıramam, anlıyor musun?"

"Benden kirli sırrın olmamı mı istiyorsun?" Alay ediyorum. "Hayır." Boğazının altından gülüyor. "Evet mi?"

"Sanırım romantik komedilerden uzaklaşıp yetişkin kanalına yöneldik," diyorum. bakıyor, gerçekten bakıyor. "Sana herhangi bir söz ," diyor.

"Ben de öyle," diyorum. Dizlerim şimdi onunkilerin arasında, bedenlerimiz ilk oturduğumuz zamankinden daha yakın.

Onu öpmek istiyorum ve her fazla düşünmediğim ve olacıklara izin verdiğim için boşluğa eğilip gözlerimi kapatıyorum. Ağzı benimkiyle buluşuyor, nazik ve özlem dolu, parmaklarım onunkini kavlıyor, şehvet ağırlaşıyor. Tanrım, son bilmem kaç haftadır birbirimizin kıyafetlerini yırtmadan nasıl birlikte çalıştığımızı gerçekten bilmiyorum, çünkü bu ölçüsüz, şimdi al ya da sonsuza kadar kaybet seksi. Sonunda geri çekiliyor ve bir şişe votka içmiş iki sarhoş gibi birbirimize bakıyoruz.

"Bu..." Cümlemi bile bitiremiyorum ve yanaklarımın yandığını biliyorum.

"Bunu daha burada yapmayalım," diye mırıldanıyor, gözleri kapıya kayıyor, nefesi sığ patlamalar halinde geliyor.

"Ama yine yaparız, değil mi?" Diyorum, çünkü bu ihtiyaç içimde aniden o kadar ağırlaştı ki, hayır derse muhtemelen öleceğim.

Çenemi tutuyor ve başparmağını dudaklarımda gezdiriyor. "biraz ağırdan alalım diyor ama içimden bir ses seni üst kata, yatağıma sürüklemek istiyor Iris, o yüzden evet, bence tekrar yapmalıyız."

"Gio," diye soluk soluğa gülüyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış, elim kalbimin üzerinde. "Kendimi uyuşturucu almış gibi hissediyorum." "En azından önümüzdeki beş dakika boyunca ayağa kalkamam," diyor.

Birbirimize ihtiyatla bakıyoruz ve sonra tekrar gülüyorum çünkü bu çılgınca. "*Moonstruck*'ı hiç izledin mi?" Diyorum.

Başını sallıyor. Hiç şaşırmadım.

"Cher dürüst bir muhasebeciyi, Nicolas Cage ise nişanlısının erkek kardeşini canlandırıyor ama aralarında patlayıcı bir kimya var ve bir noktada 'Loretta, yukarı gel ve gir' diye bağırıyor. Gir. Yatağıma. Yatağıma." " Repliği Nicolas Cage'in yaptığı gibi hırıltılı, akli başında olmayan, acil bir şekilde söylüyorum ve Gio hafifçe telaşlanarak gülmeye başlıyor.

"Az bana o filmi hatırlattın," diyorum.

"Peki onun istediğini yapıyor mu?" Gözümü kırpmıyorum.

"Evet."

"Bir ara izlerim." "Seninle izleyebilir miyim?"

"Daha görmüşsün gibi geliyor," diyor. "Ama seninle değil," diyorum.

"Peki," diyor iç çekerek. "Benimle birlikte izleyebilirsin." "Pazartesiler hariç her gece çalışıyorum," diyorum.

"Ben her gün çalışıyorum," diyor. "Pazartesi gecesi o zaman?"

"Bu gece, Iris."

"Tamam," dedim. "Patlamış mısır getireceğim."

16.

Belotti'ye giderken patlamış mısır ve kırmızı şarap almak için Mulberry Caddesi'ndeki bir BODEGA'ya girdim. Öğleden sonrayı yalnız geçirdim, çay içmek ve kendi tavsiyelerimi dinlemek için kendime zaman ayırmaya çok ihtiyacım vardı. Bir şey nasıl aynı anda hem bu kadar doğru hem de bu kadar yanlış hissettirebilir? Bu öğleden sonra kanepeye uzandım ve İptal etmeyi düşündüm ama parmaklarım mesajı yazmayı reddetti. Kendimi banyo suyunun altına batırdım ve hayatımın yeni, daha kolay bir versiyonuna doğru diledim, ancak daha sonra yüzeyi kırdığımda ve lavabonun üzerinde oturup beni gözlemleyen kediye gördüğümde kendimi rahatlamış buldum. Küçük mutfak masamda annemin hatıra defterini inceliyor, bana ne gibi tavsiyelerde bulunacağını merak ediyordum. Kafamın içinde onun sesini bulamamak beni çok üzüyordu. Yararlanabileceğim tek tavsiye Bobby'ninki, bu yüzden Gio Belotti ile şarap içmek ve olacıkları akışına bırakmak için kapalı dondurmacıya gidiyorum.

"Tereyağı aroması ve Cheddar aldım."

Patlamış mısır poşetlerini elime alıyorum ve Baby Houseman'ın karpuz taşıdığını söylediğinde nasıl hissettiğini anlıyorum.

Gio patlamış mısırdan bana bakıyor ve başını sallayarak beni gelateria'dan geçirip mutfakların arka tarafındaki ÖZEL yazan götürüyor. Daha önce Gio'nun evinin üst katına çıkmamıştım ve mutfak tezgâhının etrafında geçirdiğim onca sabahtan sonra garip geliyor. Omzumun üzerinden karanlıkta kederli bir şekilde duran gelato makineme bakıyorum ve sonra onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum.

"Hep burada mı yaşadın?" Keşke yüzü düştüğünde soruyu geri alabilseydim. "Hayır. Bella ve ben Penny öldükten sonra buraya taşındık. Eski dairemizde çok fazla hatıra vardı.

biliyor musun?"

Cevap vermek için kendime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Adam'ı hatırlatan şeylerden uzaklaşmak için kıtalar değiştirdim. "Güzel görünüyorsun," diyor ceketimi alırken.

Daha önce o klasik şeyi yaptım, gardırobumun tüm içeriğini , sonra kot pantolon ve Bobby ile Robin'in doğum günüm için bana verdikleri siyah kazakla yetindim. Doğru yerlere yapışan ve omzumdan kayan türden pahalı bir kazak. Bu geceden önce giyme fırsatım olmadı, çünkü kesinlikle erişte atılacak bir şey değil.

Gio alışılmadık şekilde gergin görünüyor. "Yemek yapmalı mıyım emin ?"

"Hayır, yemek yedim," diye yalan söyledim, çünkü daha önce yemekle yüzleşemeyecek kadar gergindim. "Bella burada mı?"

Başını sallıyor. "Annem bu gece eve gelmesini istemeyecek kadar çok yaygara koparıyor. Tahminimce en az üç gün orada kalacak. Belki bir hafta bile."

"O krepler kulağa harika geliyordu."

Patlamış mısır kasesi için mutfak dolabını karıştırıyor. "Her iki taraf da kazanıyor. Babam yokken annem birilerini besleyecek ve Bella da kendisine el pençe divan durulmasından çok mutlu olacak."

"olmak gerekirse iyi bir işe benziyor."

Yine o şeyi yapıyoruz, odadaki fili geliyoruz. Ama her ne kadar bu berbat havadan sudan konuşmalardan nefret etsem de, şu anda bununla bir sorunum yok çünkü o bana her dokunduğunda kafamda ve bedenimde mantıksız şeyler oluyor.

"Burası süper havalı," diyorum, etrafıma bakıp evini inceliyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum - sanırım alt kattakinden daha fazlasını. Klasik, geleneksel, Maria ve Santo'nun Brooklyn'deki küçük bir versiyonu. Hiç de öyle değil. Gio'nun dairesi muhtemelen Zillow'da rustik-lüks, çıplak tuğla duvarlar ve çıplak kirişler, soyulmuş zeminler ve hırpalanmış deri kanepeler ve sıcak tonlu halılarla yumuşatılmış endüstriyel mobilyalar olarak tanımlanabilir. Tüm bunlara rağmen de sıcak ve gösterişsiz hissettiriyor; kapının yanında Stella'nın spor ayakkabıları, sehpanın üzerinde okul kitapları, buzdolabınaıştırılmış fotoğraflar gibi bir aile evinin izlerini taşıyor. Gio evine çok yakışıyor. Bu gece de aynı oturmuş, rahat ve kendi teninde bir havası var. Yıpranmış kot pantolon, soluk grup grafikli koyu renk tişört, alt katta çalışan ve aile yemeğine katılan yeni bir versiyonu daha. Gerçekte olduğu kişiye yakın bu olduğunu tahmin ediyorum.

"Bu devam eden bir sevgi emeği" diyor. "Beni meşgul ediyor zaten. Yerleri zımparalarken veya duvarları yıkarken bir şeyler düşünmek için daha az oluyor."

Gio'nun tulum giymiş bir görüntüsü aklıma geliyor ve zihnimdeki hortumu ona çevirip onu uzaklaştırıyorum.

"Peki bu film," diyor raftan iki şarap kadehi indirirken. "Söyle bana, ben neyin içindeyim? için."

"Başımı salladım. "Uh-uh. Keyif bilmemekte. Ayrıca, bunun veremem." Şarabın mührünü kırıyor. "Daha önce oldukça iyi bir Nicolas Cage taklidi yapmıştın." "Gördüğünde ne kadar iyi olduğunu anlayacaksın," diye gülüyorum.

Onu kanepeye kadar takip ediyorum ve bana uzattığı şarap bardağını kabul ederek bir ucuna tünüyorum. O alır

patlamış mısırı aramızdaki boş koltuğa koyuyor, sonra televizyonun kumandasını tıkladıyor. Film grafiği ekranı doldururken "Çoktan hazır," diyorum. "Etkileyici."

"Bundan kurtulmaya mı düşündün?"

"Film ya da..." Bunu bir randevu olarak adlandırıp adlandırmamaktan emin değilim.

"Film," diyor. "Bu değil." Eliyle aramızdaki mesafeyi gösteriyor. "Patlamış mısır?"

"İlk kelime söylenene kadar süsleme yapmamak gibi bir kuralım var," diyorum. Bu annemin kuralıydı ve şimdi bile bu kuralı çiğnemeyi imkânsız buluyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ama PLAY tuşuna basıp ışıkları konuşmuyor. Patlamış mısırı da yemiyor ki bu hoşuma gidiyor. Filmin mükemmelliği beni zaten çok iyi bildiğim hikayenin içine çekiyor ve Gio'ya gizlice baktığımda onun da kendini kaptırdığını görüyorum. Gerçekten dikkatinizi vermeniz gereken hızlı konuşan, fırtınalı, zeka dolu bir topluluk parçası ve tanıdık yüzler ekranı doldurdukça ve şarap gevşettikçe sinirlerimin çözüldüğünü hissediyorum. Gio yarı yolda şarap şişesini almak için hareket ediyor ve geri döndüğünde eskisinden daha yakınıma oturuyor. Birkaç dakika sonra tuvalete gitmek için izin istiyorum ve geri döndüğümde ben de ortaya daha yakın oturuyorum,

Sanki sinemadaymışız gibi neredeyse omuz yan yanayız. Daha önce alıntıladığım Nicolas Cage repliğine bilerek şarabımdan bir yudum alıyorum. de aramızda sıkışmış patlamış mısır kasesine uzandığımızda elim onunkiyle çarpışıyor.

"Sen git," diyor.

"Hayır, sen,"
diyorum.

Ekranda Nicolas Cage Loretta'ya onu yatağında istediğini söylüyor, ben de belli etmeden Gio'ya bakmaya çalışıyorum ve onu bana dönmüş, filmi izlerken buluyorum.

"En iyi kısmını kaçıracaksın," diyorum.

"*Sen en iyisisin,*" diyor ve sonra öne doğru eğilip ağzını benimkine değdiriyor, yavaş danslar ve tatilde geç saatlere kadar süren geceler için yapılmış telaşsız bir son öpücük. Vücudumu ona doğru çeviriyorum ve kolu omuzlarımin etrafında kayıyor ve birbirinize uyacak mısınız yoksa birbirinizin açalarına ve kıvrımlarına mı çarpacaksınız diye merak ettiğiniz o an geliyor. Biz . Birleşiyoruz.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu gerçekten
klişe bir cümleydi," diyorum. "Ben yaşıyım," diyor.

"Otuz dokuz yaşındasın."

"Filminin geri kalanını izle," diyor parmaklarını ensemden geçirerek. "Sonra sana göstereceğim bir şey var."

Ona bir bakış attım. "Kulağa geldiği kadar müstehcen değil,
değil mi?" Patlamış mısıra uzanıyor. "Bence hoşuna gidecek."

Filmi daha önce izlediğime memnunum, çünkü ne kadar zekice olursa olsun, parmak ucuyla boynumda yavaş daireler çizerken kelimeleri algılayamıyorum ve bu o kadar delicesine seksi ki sanki gerçekten rahim ağzımda daireler çiziyormuş gibi hissediyorum.

Tanrı aşkına Cher, Nic'in yatağına gir artık, olur mu? Gio Belotti'nin bana göstereceği bir şey var ve ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

-

"BURAYA."

Gio az önce bana bir battaniye uzattı ve ince bir merdivenin tepesindeki kapıyı açtığında nedenini anladım.

"Çatı terasınız var mı?"

Omuz silkiyor. ". En azından bir çatı."

Dışarı çıktığımda soğuk gece havası yüzüme çarpıyor ama beni rahatsız etmesine izin vermeyecek kadar gözlerim kamaşıyor. Dar bir alan, desenli bir dış mekan halısı üzerinde bir bahçe kanepesi için yeterli alan, rahat bir hava katmak için etrafa yerleştirilmiş birkaç büyük saksı. Yine de asıl olay kesinlikle nefes kesici manzara.

"Gel şurada dur." Gio beni göğüs hizasındaki duvarın kenarına götürüyor. Dirseklerimi taşlara dayayıp şehri çekiyorum: hareket halindeki arka lambaların bulanık kırmızı çizgileri, Doğu Nehri'ni boydan boya geçen Brooklyn Köprüsü'nün ışıltısı, ışıklandırılmış silüetin üzerinde yükselen Empire State Binası'nın heybeti. Ve tabii bir de sahnedeki başrol oyuncusunun bisini kabul etmesi gibi orada asılı duran üç çeyreklik ay var.

"Burayı hiç yukarıdan görmemiştim," diyorum. "Çok fazla yaşam var."

Battaniyeyi omuzlarıma sarıyor ve Brooklyn'e doğru işaret ediyor. "Orada, o yönde yaklaşık üç mil kadar ileride Cranberry Caddesi var."

Ona yan gözle bakıyorum, konuyla ilgisinden emin değilim.

"O filmi sevdiğini söylüyorsun ve Cranberry Sokağı'na yapılan göndermeyi fark etmedin mi? Yazıklar olsun sana, Iris."

Gülümsüyorum ve parmağının yönünü takip ediyorum. Annemin sevdiği tüm filmlerin içinde yaşıyorum-Katz's Deli, ve şimdi burada Loretta'nın evinden bir taş atımı uzaktayım.

"Annem buna çok sevinirdi," diyorum.

Kolunu omuzlarıma doluyor. "Onu çok özlüyorsun, ha?"

"Her gün," diyorum. "O özel bir insandı. İnsanlar bağımlılık yaptığını söylerdi." "Anne gibi, kız gibi," diyor beni kollarının arasına alarak.

"Bu flört gittikçe daha iyi oluyorsun," diyorum.

"Aynada pratik yapıyorum," diyor. "Yapmadın."

"Hayır, gülmedim," gülüyor ve sonra artık gülmüyor, ciddi gözlerle ve hafifçe ayrılmış dudaklarla bana .

"Bekle." Beni öpmek için eğilip bizi doksan derece döndürdüğünde elimi kaldırıyorum.

"Dans mı ediyoruz?"

"Hayır," diye gülümsüyorum. "Beni öperken arkadaki manzarayı görmek istiyorum."

"Tanrım, çok talepkârsın," diyor, yüzünü benimkine yaklaştırırken yarı gülümseyerek. geldiğinde o kadar sıcak ve emin ki ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Parmak uçlarımda duruyorum, böylece ufuk çizgisi onu çerçeveliyor ve arka planıma yeni renkler ekliyorum: altın parıltıları, bulanık kırmızı çizgiler, gece mavisi bir yıkama.

Dudağımı ısıtıyor ve sonra başını kaldırıyor, eli ensemden. "Iris, lanet merdivenlerden in ve yatağıma gir."

Gülmekten kırıştım. "Gio, bu korkunçtu. Küfür etmeden tekrar dene." "Tamam."

Boynumu öpüyor. "Bana bir dakika ver."

Parmakları kazağımın arkasından içeri kayıyor, omurgamı ısıtıyor. "Iris," diye mırıldanıyor, dumanlı ve alçak sesle, "benimle yatağa gelir misin?"

-

GIO beni elimden tutup yatak odasına götürüyor, başparmağı bileğimdeki nabzı okşuyor.

"Gerginim," diyorum ve o da lamba ışığında bana dönüyor. Buranın dekoru da oturma odasıyla aynı temayı izliyor; sadeleştirilmiş, çıplak tuğla, sade beyaz nevresimli büyük oyma yatak odanın odak noktası.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diyor yatağın kenarına oturarak. "Ben de gerginim. Gerginden de öte."

Yanına oturuyorum ve elimi tutup parmaklarımla oynuyor. "Pen'den beri kimseyle birlikte olmadım. Doğruyu söylemek gerekirse, arayış içinde de değildim, sadece hayatımın o kısmının bittiğini düşündüm." Gözleri ellerimize sabitlendi. "Ve sonra... sen çıktın. Sende saf güneş ışığı gibi şey var."

Sözleri beni etkiledi. "Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en iyi şey olabilir."

Gio'ya bakıyorum ve gözlerindeki çıplak kırılganlık ve istek beni cesaretlendiriyor. Önünde kazağımı çıkarıyorum, sonra dizlerimi kalçalarının iki yanına koyup kucağına oturuyorum. Ben yerleşirken kolları etrafımda dönüyor.

"Bence kıyafetlerimizi çıkarıp bir süre güneşin tadını çıkarmalıyız," diye fısıldıyorum ve o da bana doğru eğilip ağzını göğüslerimin üzerinde gezdiriyor.

"Burası birdenbire sıcak oldu," diyor.

Arkama uzanıp sütyenimi çıkarıyorum, o da askıları kollarımdan aşağı kaydırıyor. "Neredeyse sana bakamıyorum," diyor. "O kadar güzelsin ki."

"Seksi küfürler etmen hoşuma gidiyor," diyorum, onu tahrik ettiğini çok iyi bildiğim bir şekilde kucağında hareket ederek. Ağzı üzerimde, elleri kıcımda ve vücudumda, şekillendiriyor ve avuçluyor, boğazında düşük inlemeler. Elini kalçalarımın arasına kaydırduğunda nefesim kesiliyor, iki kat kıyafet içinde bile orgazm olmak üzere olup olmadığımı emin değilim.

"Dur," diyorum, beklemem gerektiğini düşünüyorum, sonra "Tanrım, durma," diyorum ve gülüyor omzumu ısıyor, başımı boynuna yaslayıp titremeye başlayana kadar aşağıdaki sürtünmeyi artırıyor.

"Başka bir hayatta olsam bu utanç verici olurdu," diye mırıldanıyorum sonra.

"Bu seferki çok ," diyor, altına yatırıp yavaş ve sert bir şekilde öpüyor. "Ve daha yeni başlıyoruz."

Tişörtünü çıkardığında kendimi kaybediyorum, o kadar pürüzsüz bir ten ve kaslar var ki, vücudunun benimkine değmesinin yarattığı şokla en güzel kısma geçip soyunmak istiyorum. Aramızdaki düğmelere uzanıp teker teker açıyorum ve o gözlerimin içine bakıp dudağını ısıyor.

"Bu konuda biraz paslanmış olabilirim," diyor.

"Güven bana, paslanmamışsın," diyorum. "Kotunu çıkar."

Kıyafetlerini çıkaracak kadar benden uzaklaşıyor, sonra kot pantolonumun fermuarını açıyor ve onları da çıkarmak arkasına yaslanıyor. Siyah dantel külotumu üzerinde bırakıyor ve nazik parmaklarıyla kenara çekip başını eğdiğinde iki elimle yüzümü kapatıyorum.

Daha o bir kez orgazm olmadan iki kez orgazm olmanın açgözlülük olduğunu biliyorum ama o bir elini kalçamın iç kısmına koyuyor ve acele etmiyor, sessiz bir dua gibi adımı söylüyor ve bana acele etmememi söylüyor ve sonra içimde aniden müthiş bir heyecan . Bunu biliyor ve beni orada tutuyor, diğer eli karnımda düz duruyor ve tüm günlerim boyunca bir daha asla bu kadar kemik kırıcı, şiddetli seksi bir şey hissedeceğimi sanmıyorum.

Vücudumda yukarı doğru kayıyor, dizi arasında ve bacağıma kalçasına doluyorum.

"Kendime bu gece ağırdan almamı söyledim," diyor.

"Bir dahaki sefere bunu yapabilirsin," diyorum kalçalarımı sallayarak. "Prezervatif mi?"

Gülümseyerek başını sallıyor ve komodinine uzanarak meseleyi hallediyor.

Beni kendine doğru çekerken yüzünü izliyorum, kontrolünü çok çabuk kaybetmemeye çalıştığını görüyorum. "Bırak, Gio," diye nefes alıyorum, elim çenesinde. "Sorun yok, ."

O da öyle yapıyor. Bırakıyor, içime gömülüyor ve birbirimize sarılıyoruz, sarılıyoruz, soluk soluğa, yavaş ve sonra yavaş değil. Nefesi hızlanıyor ve kulağa acil İtalyanca küfürler gibi gelen şeyler mırıldanıyor ve kendimi Roma'da uzun, sıcak bir gecede ateşli sevgilimin yatağına dolanmış gibi hissediyorum. Boğucu ve samimi ve sonra vücudunun titremesi o kadar şehvetli ki onu kendime doğru sertçe kavırıyorum. Sonrasında birbirimize karşı şefkatliyiz. Dudaklarını kapalı gözlerimin üzerinde gezdiriyor, ellerimi saçlarında gezdiriyor. Bir süre şekilde kalıyoruz, iyileşiyoruz ve kendimi tüm bunların hayvani güzelliğinden dolayı açıklanamaz bir şekilde gözyaşlarına yakın buluyorum.

"Paslı değil," diyorum.

"Bir dahaki sefere daha yavaş,"
diyor. "Bir dahaki sefer olduğu
sürecek."

Başını başucundaki saate bakacak kadar kaldırıyor. "Bana bir saat ver."

Omzuna doğru gülüyorum. "Üç orgazm. Bence biraz uykuyu hak ettin." "O
çıtayı çok yükseğe koydum," diyor.

"Ve tüm o İtalyan şeyleri," diyorum iç çekerek. "Çok
sıcak." Gülüşünü duymak yerine hissediyorum.

"Bana ne demiştin?"

Başını sallar. "Bilmiyorum. Tam olarak doğru düşünemiyordum."

"Kulaklarıma sihir gibi geldi. Bunu her pazartesi yapalım mı?"

"Yani seks randevusu gibi mi? Bana teklif mi ediyorsun?"

Başımı salladım. "Her sabah normalde yaptığımız her şeyi yapabiliriz, böylece başka kimse bilmez ve sonra Pazartesi geceleri - bom." Ellerimle havada havai fişekler yapıyorum. "Bana İtalyanca ağza alınmayacak pis şeyler fısıldarsın ve ben üç kez orgazm olurum."

"Bütün hafta ellerimi senden uzak tutabilir miyim bilmiyorum," diyor. "İçimde çoktan öldüğünü sandığım bir şeyi uyandırdın ve şimdi tek bu."

Duraksıyorum çünkü sözlerinin temposunda doğal olmayan bir şeyler var. "*Moonstruck*'ı mı oynuyorsun?"

"Evet," diyor, yan dönüp bana bakıyor ve saçlarımı geriye doğru düzeltiyor. "Çok ikna ediciydi." Sırt üstü dönüyorum. "Bu benim hayatım gibi bile gelmiyor."

O da sırt üstü yuvarlanıyor. "Benimki de öyle. Ben bunu deneyimleyemeyecek kadar kendi yöntemlerine saplanıp kalmış bir adamım." "Ben de kendi gölgesinden korkan erişte şefiyim."

Gio tek kolunun üzerinde yükseliyor, bana bakarken başını elinin üzerine koyuyor.

"Neden korkuyorsun?"

Kendimi çok fazla açığa vurdum. Ona gerçeği, bir daha kimsenin yanında kendimi güvende hissedemeyeceğimi düşündüğümü, burada olmamın onun kemiklerinden yayılan inkar edilemez iyiliğin bir kanıtı olduğunu söyleyebilmeyi kadar isterdim. İç çekip başımı sallıyorum, bu balonu patlatmak istemiyorum.

"Bilmiyorum. Hayat bazen insanı darmadağın ediyor, mi?"

Daha fazlası için zorlamıyor, sadece kolunu omuzlarımın altından geçiriyor ve yorganı üzerimize çekiyor. Vücudunu benim küçük bedenimin etrafında kıvrıyor, sırtım göğsüne yaslanıyor, dizleri benimkilerin arkasında, kolu bedenimin üzerinde.

"*Cucchiaino*," diyor. "Bu ne
anlama geliyor?"

Başparmağıyla göğsümün alt tarafını okşuyor. "Küçük kaşık." "Büyük
kaşık nasıl deniyor?"

"*Grande cucchiaino*."

Gülümsüyorum. "İtalyanca kulağa daha hoş
geliyor." "Her şey öyle."

Nefesi boynumu okşuyor, ben gözlerimi kapatırken eli göğüs kafesimde
geziniyor. "Mutluluk nasıl denir?"

"*Beatitudine*."

"Çok fazla hece var," diye mırıldanıyorum, sırtımı göğsüne
yaslayarak. Ve uykuya dalana kadar böyle kalıyoruz. *Beatitudine*.

KIZMA AMA, test etmen için bir şey hazırladım."

Sophia sabah vardiyası için geldiğinde bir saat kadar aşağıdaydık, geceyi burada geçirdiğimi belli etmemek için her zamanki işimize devam ediyorduk. Ama elindeki gümüş termosla kadar ki, genellikle çorba taşıdığınız bodur türden, öpüşürken içeri girse fark edeceğini sanmıyorum.

Tezgâha oturuyor ve kapıyı açıyor, kapıyı bize doğru iterken bana "yardım et" der gibi bakıyor. Şef merakıma engel olamıyorum, bu yüzden içine bakmak için öne doğru eğiliyorum.

"Harika bir renk," diyorum. "Böğürtlen mi?"

"Ve kan portakalı," diyor, gözlerinden ve sesinden heyecanın ışıltısını uzak tutamıyor.

Müşteri kabından iki tek kullanımlık kaşık alıyor ve bize doğru kaydırıyor.

Gio tepki vermiyor, bu yüzden ben önden gidiyorum ve tat alma tomurcuklarım koyu meyve ve narenciye ile canlanıyor. "Vay canına, çok etkileyici," diyorum, tekrar deneyerek. Fikrimin onun için önemli olduğunu görebiliyorum, bu yüzden sadece

Üçüncü bir kaşık alıp, eksik olan ne olabilir diye lezzet profilini zihinsel olarak gözden geçiriyorum.

"Bu haliyle çok lezzetli," diyorum, "ama acaba arka plana biraz tatlı bir şey, bal ya da belki biraz badem eklemek de güzel olur mu?"

Bir kaşık tadına bakıyor, önerimi düşünürken gözleri kısılıyor. "Aman Tanrım, evet, haklı olabilirsin," diyor, gözleri iyi bildiğim bir beklentiyle parlıyor

bir yemeğin şarkı söylemesi gerektiğini anlıyor. "Badem ilginç olabilir. Bir parti daha yapacağım."

Gio hâlâ tek kelime etmedi, ikimiz de ona dönüyoruz. Bir an için tadına bakmayı bile reddedeceğini düşünüyorum ve gözlerine bakıp bu seçeneği ciddi ciddi görüyorum. Sonra omuzlarını dikleştiriyor ve kaşığa uzanıyor. Sophia'nın gözleri bir parça açılıyor ve alt dudaklarını ısırtıyor, genellikle fasulye dolu biri için alışılmadık gergin. Gio kaşıktaki koyu mor gelatoyu incelerken ben de onun adına gerginim. O kaşığı ağzına götürürken gergin bir sessizlik içinde duruyoruz ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda çünkü dün gece o ağzın vücudumda dokunduğu her yeri hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Kaşığı dikkatlice yere bırakıyor ve bakışlarını indiriyor, kararını düşünürken inanılmaz derecede koyu kirpikleri gözlerini bizden saklıyor. Sophia bana endişeli bir bakış fırlatıyor ve ben de ondan daha iyisini bilmediğim için küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

"Tamam," diyor Gio.

Sophia biraz eğiliyor. "Tamam beğendin mi, tamam nefret mi, yoksa...?"

"Tamam, senin yöntemini deneyeceğiz" diyor."Tarifi tekrar aldığımızda vanilyaya geri şartıyla, misafir yapabilirsiniz."

Sophia'nın savaşa hazır olmaktan kuşku duymaya oracıkta mutlu mutlu dans etmeye kadar uzanan geniş bir duygu yelpazesinde hızla izlemek neredeyse komik.

"Aman Tanrım, Gio! Söz veriyorum pişman olmayacaksın, tatlar için bir sürü fikrim var" diyor, çantasını açıp bir not defteri çıkarırken çok hızlı konuşuyor.

"Ama Sophia, tarifi kaybettiğinden herkesin önünde söz edilmeyecek," diyor ciddi bir sesle. "Babamın hatırı için."

"Sì, sì." Dudaklarına hayali bir fermuar çekiyor. "Tek kelime etme."

Başını sallar, sonra topuklarının üzerinde döner ve mutfığa doğru gözden kaybolur. O gittikten sonra kapının kapanıp kapanmadığını kontrol ediyor ve sırtını yaslayıp keyifle gülüyor.

"Evet dediğine gerçekten inanamıyorum," diye fısıldıyor. "Onu sen de duydun, değil mi? Bunu sadece rüyamda görmedim, değil mi?"

"Cidden güzel dondurma," diyorum.

Sırıttıyor, omuzları kulaklarına doğru yükseliyor. "Öyle mi?"

Defterini açıyor ve bana diğer lezzet fikirlerinden anlatıyor, müşteriler arasında sohbet ederken yaptığım önerileri not ediyor. Hatırlayabildiğim en güzel yarım saatlerden biriydi, lezzet seçeneklerini değiş tokuş ediyor, bir fikri değiştiriyor, yemek bilgimi çıkarıyor ve bir süreliğine gün ışığına çıkarıyordum. Menü planlama eskiden en büyük zevklerimden , yeni lezzet kombinasyonları yaratmak için mevsimin en iyilerini seçer, test eder, ince ayar yapar, menüde yer almaya layık kadar içgüdülerimle yemekleri geliştirirdim.

"Güzel yemeklerle çalışmayı musunuz?" diyor.

Gülüyorum. "Çok iyi erişte yaptığımı bilmeni isterim."

"Eminim öyledir," diyor gülümseyerek. "Ama şu anda seni izlerken, yaratıcı olmayı sevdiğin çok açık," diyor. "Ve ne kadar çok şey bildiğin de ."

Birkaç saniyeliğine, Adam'dan önce, annemin hastalığından önce, gürültülü, yüksek enerjili otel mutfaklarında yoluma devam eden, baskıdan güç alan, müşterilerimizi yemekler hazırlamaktan zevk almak için yaşayan hırslı kadını hatırlıyorum. O kadın bugün olduğum kişiden çok uzakta gibi geliyor, ama hala orada bir yerlerde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

"Bazen özlüyorum," diye itiraf ediyorum, kendimi bile şaşırtarak. "Annem hastalandığında bir adım geri çekilmek zorunda kaldım ve sonra o öldükten sonra..." Omuz silktim. "Bilmiyorum, tekrar girmek için zor bir sektör." Adam'dan bahsetmiyorum ve Sophia beni zorlamadığı için minnettarım.

"Ayak parmaklarınızı tekrar daldırmak için New York'tan daha iyi bir şehir yok" diyor.

"Eğer tabii." "Belki bir gün," diyorum. "Şimdilik sahip olduklarımla mutluyum."

Sophia defterini kapatıyor. "Ama bu tatları mükemmelleştirmeme yardım edecek misin?"

Başımı sallıyorum. Bunu memnuniyetle kabul edebilirim. "Ben geçeyim," diyorum, mutfak kapısına doğru bakarak.

"Vanilya tarifini çok getirme," diyor ve sonra burnunu yukarı kaldırıyor. " demek istemedim tabii ki. Sadece, bilirsin işte. Bu heyecan verici."

"Anladım," diyorum ve sonra mutfığa ve Gio'ya doğru gidiyorum.

"SOPHIA uzaylıların bedenini ele geçirip geçirmediğini bilmek istiyor," diyorum mutfak tezgâhında Gio'nun yanında durarak.

"Ona evet dedin mi?" diyor.

Gözleri üzerimde, elinin tersi hafifçe benimkine değiyor. "Bence doğru yaptın," diyorum. "Bu yeni bir yaratacak."

"Umarım öyledir," diyor. "Sophia çok çalışıyor, buradaki yeri için takdir edilmeyi hak ediyor." "Diğer kız kardeşlerinizden burada çalışan var mı?"

"Hepimiz çocukken yazları ve gençken harçlık için çalıştık ama yetişkin olarak hayır." Omuz silkiyor. "Bu herkes için geçerli değil. Fran ve Pascal'ın Brooklyn'de bir şarküterileri var ve Elena Bella'nın lisesinde matematik öğretiyor. Viola Queens'te bir veterinerlik muayenehanesinin küçük ortağı oldu - sahip olduğu hemen hemen her oyuncak ayıyı kesti. Sophia ve ben ise... bizim için her zaman bu yerle ilgiliydi."

"Birbirinizin boğazına sarılmadığınız zaman iyi bir takım olursunuz."

"Biz İtalyan'ız, böyle severiz." Ellerini havaya kaldırıp gülüyor.

Kendimi gereğinden fazla övüyor olabilirim ama bana öyle geliyor ki Gio buraya ilk gelmeye başladığım zamana kıyasla şimdi daha çok gülüyor. Ya da belki de iyi şeyleri sadece tanıdığı insanlara ve onun yakın çevresinden biri olmak biraz zaman aldı.

"Seni tanıdıkça, senden daha çok hoşlanıyorum," diyorum. Dün gecedен önce bunu söylemezdim ama aramızdaki sınırlar yıkıldı.

"Ben mi ailem mi?" Kolunu bana doluyor, eli kürek kemiğimin üzerinde düz duruyor.

"Ailenizi çok seviyorum," diyorum, ağrıyan kaslarıma masaj yapmasının keyfini çıkararak. "Ama özellikle senden hoşlanıyorum."

"Ben de özellikle senden hoşlanıyorum," diyor. "Seni hemen şimdi tekrar öpmek istiyorum."

"Burada olmaz," diyorum, sözlerinden ve elinin dokunuşundan çılgınca tahrik olmuş bir halde. "Anlaşmıştık, unuttun mu?"

"Oh, hatırlıyorum. Ama bu engel değil," diyor. "Ya da sana istediğimi söylememe." "Bu sabah düzgün düşünebileceğimden emin değilim," diyorum. "Gelatoyu ertelemem gerekebilir."

"Gitme, *cucchiaino*," diye fısıldıyor.

"Küçük kaşığın sesini nasıl bu kadar seksi yapabiliyorsun?" Ben de öyle dedim.

Saçlarıma vurarak gülüyor. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce eve git."

BELLA, Sophia'ya baş ağrısı bahaneleri uydurmuş, tam ben çıkarken BELOTTI'ye giriyor. "Iris, burada olmanı umuyordum."

Kışlık montumdan ve atkımdan belli olmasına rağmen, "Ben tam çıkıyordum," diyorum.

"Sana bir şey sormam gerek," diyor sırt çantasını omuzlarından indirirken. Dışarıdaki soğuktan yanakları pembeleşmiş, saçları başının iki yanında örülmüş, daha öğrencimsi

Onu en son Maria'nın yemeğinde gördüğümde daha iyiydi.

"Okulumun Şükran Günü gösterisinde benimle şarkı söyler misin?" diyor. "Lütfen mi? Hepimiz bir performans sergilemek zorundayız ve ben bunu yapmaktan nefret ediyorum çünkü herkes beni izliyormuş gibi hissediyorum, ama ben piyano çalarsam ve sen şarkı söylersen, herkes senden o kadar etkilenecek ki bana bakmayacaklar bile."

İçimden gelen tepki dehşet oluyor ve yol göstermesi için Gio'ya bakıyorum.

"Bells, Iris meşgul bir kadın," diyor. "Vakti olacağını sanmıyorum..."

"Lütfen?" Bella dua eden bir çocuk gibi ellerini birleştiriyor, kararlı gözleri yuvarlak ve bana sabitlenmiş. "Lütfen evet de, Iris, lütfen? Söz veriyorum fazla vaktini almayacak. Zaten bildiğin bir şarkıyı söyleyeceğiz, böylece fazla pratik yapmana gerek kalmayacak ve okulum da uzak değil. Ellen Connelly sürekli şovun büyük yıldızı olduğunu söyleyip duruyor ve parkta şarkı söyleyerek viral sonra seni sürpriz konuğum olarak getirirsem çok kızar."

"Dil, Bella," diye mırıldanıyor Gio.

"Dürüst olmak gerekirse Ellen Connelly tam bir baş ." Sophia gözlerini deviriyor. " tanıyorum, o da aynıydı, hep caz yapardı ve herkes bana bakardı."

Düşünüyorum. Yerel bir okul gösterisinde sadece bir şarkı. Bu konuda içime sinmeyen bir şeyler var, ama bir pislik gibi görünmeden ve hissetmeden hayır demenin bir yolunu bulamıyorum, bu yüzden yumuşuyorum ve evet . Bella beni kucaklıyor ve omzunun üzerinden Gio'yla göz göze gelip omuz silkiyorum. Ne zararı olabilir ki?

-

Chrystie Sokağı'ndaki evime doğru yol KÜRKLÜ AYAKKABILAR VE BOBBLE ŞAPKALAR MERKEZDE, ama dün geceyi hatırladıkça kendimi içten dışa doğru yalıtılmış hissediyorum. Duygularım karmakarışık bir yün yumağı gibi, düğümlenmiş ve anlamlandırması zor. Asıl görevim açıktı. Doğrusal. Annem adına Belotti'ye yardım etmek ve hayatım boyunca tariflerinin benim için temsil ettiği her şey kişisel minnettarlığımdan dolayı. Ancak yol boyunca bir yerlerde bu düz çizgi farklı ipliklere ayrıldı ve şimdi hepsi üst üste biniyor ve dağınık. Belotti ailesi hesaba katılması gereken tutkulu bir güç -Onların sınırlarında olmak bile baştan çıkarıcı. Sophia benim aşçılık ruhum. Bella onun gösterisinde şarkı söylememi istiyor. Ve Gio. Gio benim sevgilim. Dün gecenin anıları prefrontal korteksimde titreşiyor ve yüzümü soğuk rüzgârdan memnunum. Bir süreliğine hepsinden uzak olmak neredeyse rahatlatıcı bir şey - bazen ışıklarını kapatıp karanlıkta oturmaya ihtiyaç duyan biriyim. Eve gidip banyoda yuvarlanacağım ve daha sonra erişte atıp beynimi yeniden ayarlamaya çalışacağım.

18.

BİRİLERİ HAYAT ÇALARIMI GÜVENLİ, ÖNGÖRÜLEBİLİR AYARINDAN YÜKSEK GERİLİMLİ, GİTMEK İSTİYORSAN ÇIĞLIK AT HIZINA ÇEVİRMİŞ GİBİ HİSSEDİYORUM. Son birkaç hafta hem fiziksel olarak heyecan verici hem de zihinsel olarak yorucu geçti, çünkü Gio ile aramızda olanları gizli tutmak o kadar da kolay değil

prensip olarak görünüyordu. Hayatımda ihtiyacım olan son şey fazladan bir hile katmanı, Belottisle olan ilişkimde zaten yeterince var. Kendimi tek bir bedende yaşayan iki kişi gibi hissediyorum ve dürüst gerekirse, çift görev talep etmek için en sağlam makine bu değil. Sabahlarım gelato yapmakla, Gio'yla yalnız kaldığım anları çalmakla ve Sophia'ya deneysel tatlarında yardım geçiyor, sonra da eve gidip erişte fırlatan kız oluyorum, *Groundhog Day*'in beni dengede tutmasından memnunum.

Gio geçen Pazartesi Bella evdeyken bana geldi ve Bobby dairemde arayıp alması gereken bir şey bıraktığından emin oldu. Beş dakikasını ağabeylik havası vermeye , bir otuz dakikasını da ben onu çaktırmadan üst kata geri göndermeden önce gevezelik ederek geçirdi. Gio'yu dairemin sınırları içinde görmek tuhaftı - böylesine muhteşem bir yarattığı barındırmak için fazla dar ve sadeydi. Beni öptüğünde bunun önemi kalmadı, bir süpürge dolabında ya da beş yıldızlı bir süitte olabilirdik. Aramızda bir haftadır süregelen gerginlik taşıtı ve birkaç saat boyunca tüylerimizi diken diken etti. Yalnız kaldığımızda inanılmaz bir şey oluyor: Sanki Gio kalbini bir süreliğine derisinin dışında taşımasına izin veriyor. Çabuk gülümsüyor, öpücüğünün yavaş, titrek duygusuyla beni öldürebiliyor. Bu parçasını o kadar derinlere gömmüş ki kimse göremiyor ve benim kadar bana yaklaşmasına izin vermesini son derece seksi buluyorum. Kırılганlığında güç var.

Salı günü, Gio'nun Bella'yı bütün gece yalnız bırakmamak için sabahın birinden hemen gitmesine rağmen kalkmak istemeyerek saat ona kadar uyudum. Başı yastıklarımın üzerindeydi, vücudu çarşafıma dolanmıştı ve sonra rüya hayatımdan gerçek hayatıma geri bir yolunu bulmam gerekiyordu.

-

"Bu öğleden sonra tatil rezervasyonlarını İPTAL EDECEĞİM." Gio kahveyi Sophia ve bana uzattı. "Çok geç kalırsak adımızı kötüye çıkarma riskiyle karşı karşıya ."

Bunu söylemesinden korkuyordum - yaklaşan Noel partisi siparişlerinin aklında olduğunu biliyorum. İptal ederek gelateria'nın ticari müşteriler nezdindeki itibarına zarar vermekten korkuyor ve tarifi tam umuduyla bekletiyor.

Sophia, "Dünkü test partisi gerçekten çok güçlüydü," diyor.

"Ama doğru değil," diyor.

"Yine de lezzetli," diyorum. Onu yavaş yavaş tam tarife oldukça yaklaştırdım ve hem Sophia hem de Gio doğru olmadığından emin olmadan önce dünkü çabayı iki kez test etmek zorunda kaldılar.

"Bunun yerine konuk lezzetleriyle şeyleri biraz değiştirmeleri konusunda onlarla konuşabiliriz?" Sophia öyle diyor. Sophia, deneysel tatlar konusunda Gio'nun sözünü dinlemek için hiç vakit kaybetmemiş ve hakkını vermek gerekirse, bu tatların çok tuttuğunu da kanıtlamış. Pek gelato havası sayılmaz ama de her gün biletler tükeniyor ve bu da kasanın bugünün lezzetinin ne olduğunu görmek için tekrar gelen müşterilerle çınlamasına yetecek kadar ses getirdi.

Gio iç çekiyor. "Vanilya için rezervasyon yaptırdık," diyor.

"Dünkü partinin tarifini kullansam çok mu kötü olur?" Ben de öyle dedim. "Gerçekten mükemmel bir şeydi."

Yüz ifadesinden cevabının hayır olduğunu görebiliyorum. "İnsanlar farkı fark edecektir."

"Ah, hadi ama, Gio." Kızgınlık Sophia'nın ses tonunu keskinleştiriyor. "İş partileri ve bahsediyoruz, tatlı çıkana herkes bedava bardan yararlanmış olacak. Kimsenin haberi olmaz."

Odadaki atmosfer dondurma sıcaklığının altına düşer.

"Kimse bilmeyecek mi? Ben bileceğim. Sen bileceksin. Ve babam da bilir. Şu anda tarifi bilmiyor olabilir ama tadını bilirdi."

"Ama Gio, babam bu konuda hiçbir şey bilmeyecek!" Elini cam tezgâhın üzerine vuruyor. "Siparişlerimizi yerine getiririz, müşterilerimiz mutlu olur ve babam hazır olduğunda her zamanki gibi işine döner."

"Bu şehirde yüz yılı aşkın süredir ticaret yapıyoruz ve sizce tarifimiz insanların değiştiğinde fark edebilecekleri kadar ayırt edici değil mi? Başarılı olmak için sadece tek bir lezzete ihtiyaç duyan kaç dükkan tanıyorsun?" Gio ellerini havaya kaldırıyor ve arkasındaki duvarda oturan ataları da aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor.

Kahvemi yudumluyorum ve bu işin dışında kalıyorum. Bu onların arasında. Elbette tarifle ilgili ama aynı zamanda aile işine duydukları ateşli aşk ve Santo'nun sağlığı için duydukları büyük korkuyla da ilgili. Şu anda endişeli bir aileler ve stresleri ateşli fikir çatışmaları şeklinde dışa vuruyor. Neyse ki, madalyonun öteki yüzünü de gördüm ve havaya uçurdukları köprüleri yeniden inşa etmekte iyiler, özür dilemekte ve tekrar bir araya gelmekte hızlılar. Bu daha önce tanık olduğum bir dinamik değil - tehlikeli ama güzel bir havai fişek kutusu gibiler.

"Söylediğim bu değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun," diyor.

Adam kollarını göğsünde kavuşturuyor, kadın da çenesini havaya kaldırıp aynısını yapıyor. Gio bana bakıyor. "Sen olsan ne yapardın, Iris?"

İçimden iç çekiyorum. Bu işin dışında kalmak için çok fazla.

"Şey," diyorum, ikisi de bana bakıp kendi taraflarını tutmamı beklerken zamana oynuyorum. "Açıkçası, ideal olan tam tarife sahip olmak." Annemin, üzerinde Santo'nun el yazısı olan yırtık peçetesini görmemeye çalışıyorum.

İkisi de başını sallıyor.

"Ve Belotti markasını korumak her şeyden önemlidir."

Bekliyorlar ve ben de diplomatik bir cevap arıyorum. Tanrım, asla bir politikacı olamam. Gözlerim Şükran Günü kapanış ilanına takıldı.

"Bir haftadan kısa bir süre içinde her yerin Şükran Günü için kapanacağını göz önünde bulundurursak, karar vermeden önce işleri sonraya bırakabilirim. Yani, kim birkaç günlüğüne dükkanı kapatmadan hemen önce kucağına bir sorun ister ki, değil mi? Bekleyerek onlara iyilik yapmış olursunuz ve bu arada bir şeylerin değişme ihtimali her zaman vardır." Birinden diğerine bakıyorum, onlar için yarattığım orta zeminde kılıçlarını bırakmaları için onları cesaretlendirmeye çalışıyorum.

Sophia, gözlerini kısarak düşünen Gio'ya yan gözle bakıyor. İş konusunda eşit derecede tutkulu olabilirler ama o Santo'nun ikinci adamı.

Adam omuz silkiyor ve kadın kollarını indirip İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Ama aradan sonra o kapıyı tekrar açtığımız anda, o aramaları yapacağım."

Kaçınılmaz olanı geçici olarak engellemiş gibi hissediyorum. Bu sorunu gerçekten çözebilecek tek kişi benim. Gözlerim kapanış ilanına takılıyor, tarif avına da son vermem için bana zaman tanıdığının farkındayım. Gelato deney sabahlarım olmadan ne yaparım bilmiyorum ama bu iş yeterince uzadı.

19.

"SANIRIM BAŞARDIK," diyorum telefonumun ekranına çakarak. "Bu sefer kendini kaybettin."

Bella sırtlıyor ve parmaklarını esnetiyor. Okulda öğle tatilinde, performansı için uzaktan prova yapabilmemiz için telefonunu müzik bölümündeki piyanonun üzerine koymuş.

"Çok çalıştım."

"Söyleyebilirim. Çarşamba günü aynen böyle yap. Bu iş sende," diyorum.

"Ellen Connelly'nin yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum," diyor ve bir süre sonra ekliyor, "ve babaminkini."

Arka planda bir zil sesi duyuluyor ve Bella kitaplarını sırt çantasına tıktırıyor. "Çarşamba günü görüşürüz," diye fısıldıyor. "Geç , değil mi?"

"Söz vermiyorum," diyorum çünkü onun sinirlerini kilometrelerce öteden duyabiliyorum.

"Çağırıyor sonlandır" düğmesine bastığında yüzümden destekleyici gülümsemenin düşmesine izin verdim ve kolumu gözlerimin üzerine koyarak kanepeye uzandım. Şarkı söylemeyi ilk kabul ettiğimde ailemin de gösteriye katılabileceğini fark . Kafamda küçük bir okul toplantısı hayal etmişim, ama bu tamamen daha büyük bir olay gibi görünüyor. Gio, Maria ve Sophia ile seyirciler arasında olacak, muhtemelen diğer kız kardeşleri de. Genelde Belottilerin bir aile olarak bir arada olmalarına büyük hayranlık duyarım ama bu durumda baskıdan midem bulanıyor ve keşke Perşembe sabahı olsa diyorum.

-

"TANRIM, BELLA, BU ÇOK BÜYÜK. Elton John bunu daha küçük kalabalıklara söylemiştir," diye mırıldanıyorum, her ihtimale karşı gözümü yangın çıkışına dikiyorum ve gerekiyor. "Okul salonunuz İngiltere'deki bazı tiyatrolardan daha büyük."

Kalbim gövdemin içinde ping-pong yapıyor, kaburgalarımın sekiyor, ciğerlerime çarpıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Hiç bu kadar dolu görmemiştim," diye fısıldıyor Bella, de yardımcı olmuyor.

Okul gösterisinin sahne arkasındaYIZ, akşam yedide perdenin açılmasına on dakika var ve gerçekten öğle yemeğimi kaybetmek üzere olduğumu düşünüyorum. Neden buna evet dedim ki? Her yer insan kaynıyor, çoğunlukla aşırı heyecanlı gençler ve onları bir tür düzene sokmaya çalışan endişeli yüzlü öğretmenler. Genellikle performans listesinde en sonda yer alırız, bu yüzden sinirlerimin gerilmesi için bolca zaman var.

"Alfabetik sırayla gidemezler miydi?" Bella'ya söyledim.

"Neden ilk olmak istiyorsun ki?" diyor geniş ve gergin gözlerini bana çevirerek.

Salondaki kalabalığın konuşmalarının vızıltısını, sandalyelerin sürtünmesini ve çukurlarda akort yapan okul orkestrasının altını çizdiği yüzlerce küçük konuşmanın alçalmasını duyabiliyoruz. Ne tür bir lise salonunda gerçek orkestra çukuru vardır? Ve bir balkonu? Annem buna bayılırdı ama ben annem değilim. Muhtemelen o da bir Elton John şarkısı seçmezdi ama "Your Song" bu geceki performansımız için tam olarak doğru şarkı. Bella'nın piyano becerilerini ön plana çıkarıyor ve bu akşam salonda toplanan çeşitli kuşaklar arasında evrensel olarak biliniyor. Umarım popüler cazibesi bizim lehimize olur.

"Bana parkta şarkı söylerken nasıl hissettiğini anlatır mısın?" Bella kapüşonunun kollarını ellerinin üzerine çekerek soruyor.

Kalabalık sahnenin arka tarafındaki bir masaya tünüyoruz ve ben uzun bir nefes alıyorum. "Bunun gergin değildim," diyorum. "Ama düşünecek ya da prova yapacak zamanım olmadı çünkü her şey bir anda oldu."

"Bu Ellen Connelly," diyor ve ortalıkta duran uzun boylu bir kıızı başıyla işaret ediyor. "İlk sırada o var. Tabii ki."

"Tabii ki." Başımı sallıyorum, yüzüğümü parmağında döndürüyorum. "Her yoluna girecek, parçanın içini dışını biliyorsun," diyorum, çünkü gerçekten yetişkin bir omuza ihtiyacım var. "Sonuncu olmak kalabalığın gerçekten ısınacağı anlamına geliyor, seni sevecekler."

"Biz," diyor Bella. "sev."

Başımı salladım ve omuzlarını sıktım. "Evet, biz. Orada tek başına değilsin."

Bella ellerinin üzerine oturuyor ve bana bakmak için iki büklüm oluyor. "Tarifi bulduğunda bizi görmeye gelmeyi bırakacak mısın?"

Hay Allah. Keşke bu soruyu bana değil de Gio'ya sorsaydı.

"Bunu gerçekten düşünmemiştim, Bells," diyorum. "Sanmıyorum ama sadece birkaç blok ötedeyim ve hepinizi çok seviyorum. Ayrıca, sanırım tarifi bulursam ömür boyu dondurma almam gerekecek, bu yüzden bazen gelip gerekecek."

Vücudunun benimkinin yanında gevşediğini hissediyorum. "Babam senden hoşlanıyor," diyor.

"Ben de ondan hoşlanıyorum," diyorum, sonra da "Yani hepinizden hoşlanıyorum," diye ekliyorum.

Sanki şifreli konuşuyormuşuz gibi geliyor. Bana Gio ve benim hakkımda bir şeyler bildiğini mi söylemeye çalışıyor, yoksa şüpheleri ve babasına doğrudan sormak istemediği için mi olta atıyor bilmiyorum. Ya da böyle bir şey olmadığını umuyor ve görevimi tamamladıktan sonra bir duman bulutu içinde kaybolacağıma dair güvence mi .

Salonda beklenti dolu bir sessizlik hakim ve müdürün kalabalığa hoş geldiniz konuşmasını duyuyoruz. Ellen Connelly kanatlarda durmuş soluk mavi bale tütüsünü düzeltiyor, saçlarını sarı sıkı bir topuz yapmış.

"Muhtemelen o da en az senin kadar gergindir," diyorum, anons edilmeyi beklerken ısınma hareketleri yapmasını izlerken.

"?"

"Sinirler faydalı ," diyorum, ehliyet sınavımın annemin sözlerini hatırlayarak. Bana kendisi öğretmişti, her zamanki gibi her şeyi kendi yöntemiyle yapmıştı. Sınavıma onun külüstür Vauxhall'ında girdim ve sınavı geçtiğim andan itibaren kendimi ailenin şoförü olarak belirledim. Bu konuda müthişti.

Pek çok şey, ama onun araba kullanması beni her zaman ellerim titreyerek koltuğuma yapışmama neden oldu. Şarkı söylediği gibi kullanırdı: tam gaz. "İşin püf noktası sinirleri performansınıza kanalizasyonla atmaktır. Göreceksiniz. Oraya çıkacaksınız ve uçuşunuzu hissedeceksiniz."

Bella'nın lisesine hak veriyorum, nasıl gösteri yapacaklarını biliyorlar. Seyircilerin arasında olsaydım sanırım çok eğlenceli vakit geçirirdim ama sahne arkasındaki sıranın önüne doğru yavaşça ilerledikçe performanslardan duyabildiklerimizden keyif giderek zorlaştığını görüyorum.

Bella tırnaklarını birbirine vurarak, "Çok sürüyor," diyor. "Biz oraya varana kadar herkes evine gitmiş olacak."

"Bundan şüpheliyim, ailen neredeyse bütün bir sıra bilet aldı. Gerekirse gece yarısına kadar orada otururlar."

Başını iki yana sallıyor. "Çok utanç verici."

Çıkışlara doğru başımı sallarken ona göz kırpyorum. "Bunu atlatalım mı? Yangın kapısına doğru koşalım mı?"

Taciz edilmiş bir öğretmen belirir, kulaklığı takılıdır ve elinde kırmızı kalem vardır. Panosunu sert bir içkiyle takas etmek ister gibi görünüyor. "Bella, sende. Kanatlara lütfen ve sus." Vurgulamak için bir parmağını dudaklarına götürüyor.

Bella'nın yüz hatlarını donuk bir panik kaplıyor, ben de omuzlarımı dikleştirip elini tutuyorum. "Hadi Bells, gidip bu çocuklara bu işin nasıl yapıldığını gösterelim." Müdür onun adını anons ederken ve salondaki insanlar alkışlamaya başlarken ona doğru eğildim.

"Turta kadar kolay," diye fısıldadım.

"Çocuk oynadığı," diye tekrarlıyor ve yolu göstermesi için işaret ettiğimde geçiyor. Alkışlar burada çok daha yüksek ve Gio'yu görme ihtimalime karşı ön sıralardaki yüzlere bakmaya cesaret edemiyorum. Piyanonun başına oturup notalarını yerleştirirken gözlerimi Bella'dan ayırmıyorum, sonra başını kaldırıp bana hazır olduğunu belirten bir işaret yapıyor. Seyirciye dönüp gülümsüyorum ve gizlice nemli ellerimi kotuma siliyorum. Ne zaman başlayacağına karar vermek Bella'ya düşüyor ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra cesaretini kaybettiğinden korkuyorum, bu yüzden ona küçük bir gülümseme . Koridorda iğne ucu kadar sessizlik var. Bunu yapabileceğini biliyorum, sadece devam etmesi gerekiyor. an yanına tünesem ve açılış ölçülerini birlikte çalsak mı diye düşünüyorum ama sonra parmaklarını tuşların üzerine koyuyor, titreyerek nefes alıyor ve çalmaya başlıyor. Gözlerimi rahatlatarak kapatıyorum ve ellerimi mikrofona doğru kaldırıyorum, omzumdaki şeytanın tüm kelimeleri unuttuğumu söylemesini görmezden gelmeye çalışıyorum. *Boşluğa düşmeyeceğim Bella, söz veriyorum.* Gözlerimi kırıştırıyorum, sahne ışıklarının parıltısından neredeyse kör oluyorum, ama sonra gözlerim kalabalığın içinde Sophia'yı buluyor ve bana hızlı bir çift başparmak işareti yapıyor ve bu yeterli oluyor. Ben bu şarkıyı biliyorum, Bella bu şarkıyı biliyor.

İlk birkaç notanın arkasındaki yalpalamayı duyuyorum ve nefesimi kontrol altına almaya kelimelerin süzülmesine ve sonra bedenimden yükselmesine izin verirken bilinçli olarak omuzlarımı gevşetiyorum. Annem bir keresinde bana ağzından çıkan yaldızlı notaların dinleyicilerin başlarının üzerinde hayal ettiğini söylemişti ve şimdi nakarat için tam sesimi bulduğumda o notaların salonun her yerinde parıldadığını görüyorum. Annemin seslendireceği türden bir şarkı ama bana verdiği ton buna yakışıyor. Bella bakıyorum ve sırtıyor, elinin tersiyle piyanonun tuşlarında gezinirken neredeyse saf bir sevinçle gülüyor, performansını benimkiyle aynı tempoda geliştiriyor. Ona her baktığımda yüzünde bir sevinç beliriyor ve birbirimizden besleniyoruz çünkü biliyoruz ki

Lanet olsun, bu şarkıyı çok iyi çalıyoruz. Bu şarkı öyle bir hediye ki; tüm dinleyiciler bunu biliyor ve bizimle birlikte. Müziği hissediyorum, müzik benim Bella ve ben notalardan oluşan denizimizde yüzüyoruz ve şarkının bitmesini hiç istemiyorum çünkü bu çok baş döndürücü. Son satıra geldiğimizde, o büyük notayı kaçırmayacağımdan eminim ve ciğerlerimde yeterli boşluk yaratmak için kollarımı iki yana açıyorum.

Ve sonra bitti. Bitti ve Bella sahneden fırlayarak bana doğru geldi ve sarılmasıyla kaburgalarımı ezdi. Bir an için kafam karıştı ama sonra Bella'yla birlikte odaya geri döndüm ve gök gürültülü alkışların farkına vardım. Bells ve ben el ele tutuşup derin bir selam veriyoruz, gülüyoruz sonra bir tane daha çünkü bu böyle devam ediyor. Belotti ailesi ayakta, Maria mendiliyle gözlerini siliyor, Sophia tuttuğu takım sayı gibi tezahürat yapıyor, Gio'nun tüm kız kardeşleri alkışlıyor. Ve bir de Gio var, elini kalbinin üzerine koymuş Maria'nın yanında heykel gibi duruyor, gururu sahneyi kaplayan ışıklardan daha parlak. Elbette bu Bella'nın gururu ve ben de onun buraya gelmesine yardım ettiğim için bu ışıltının tadını çıkarıyorum.

"," diyorum, o bana bakıp omuz silkiyor, gülüyor ve inanamıyor.

Sonraki birkaç dakika kulisteki tebriklerle geçiyor ve Bella hızla diğer çocukların akınına uğruyor, ben de çekilip şamatayı izliyorum. Ben bunu hiç yaşamadım. geçen TV programlarını yeşil gözlü bir kıskançlıkla izlerdim, her gün okula giden çoğu çocuk muhtemelen benimle de değiş tokuş yapardı. En azından bir süreliğine. Benim günlerimin özgürlüğünü ve öngörülemezliğini severlerdi, ama ben onların destek ağını ve arkadaşlıklarını nasıl da özlüyordum.

"Iris!" Bella dönüp bana seslendi. "Buraya gel."

Arkadaşları da dönüyor, ben de masadan kayarak onlara katılıyorum. Otuz dört yaşımdayım ve bu genç kızlar topluluğu beni utangaç hale getirdi. Adımın tekrar söylendiğini duyduğumda ve Sophia'Belotti klanının geri kalanından birkaç adım önde zıplayarak bize doğru geldiğini gördüğümde rahatlıyorum.

"Yüreğini ye Lady Gaga," diye yarı bağırarak Bella'yı kendine çekiyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "İkiniz ortalığı "

Bir öğretmen dönüp ona kaşlarını çatıyor ve Bella'nın arkadaşları kahkahalara boğuluyor. Gio' göz göze geliyorum ve yüz ifadesini için bir saniye sonra bakışlarımı kaçırıyorum.

"Baba, Ruby'lere dönmemin bir sakıncası var mı? Annesi beni daha sonra eve getireceğini söyledi." Gio, parlak gözlü kızının balonunu hayır diyerek patlatacak türden bir baba değildir.

"Buna alışsan iyi edersin," diyor Maria usulca, Bella arkasına bakmadan arkadaşlarıyla uzaklaştıktan sonra onun yüzünü fark ederek. "Beş kişisiniz ve bu hiç kolay olmadı."

Sonunda birileri yangın kapılarını açtı ve biz de dışarı çıktık; havasız, aşırı heyecanlı okul salonundan ısırcı soğukluktaki otoparka soğuğa maruz kaldık.

"Seni eve bırakayım mı?" Gio, Bella'nın okul çantasını omzuna asmış bir halde, "Seni eve bırakayım mı?" diye soruyor.

Ailesi iyi geceler dileyip Brooklyn'e giden çeşitli araçlara dağılırken, "Elbette," diyorum.

"Bu gece ne kadar iyi olduğunu söylememe gerek var mı?"

Sokağa çıkarken sorduğu soruyu düşünüyorum. Nesnel olarak, iyi iş biliyorum. Bunu hissettim, parkta dolaşırkenki o içten gelen özgürlüğü.

"Sanırım ne düşündüğünü bilmeyi tercih ederim," diyorum.

Meraklı gözlerden uzak olmak için okuldan yeterince uzaktayız, bu yüzden yürürken kolunu omuzlarıma doluyor.

"Pek çok şey düşündüm," diyor. "Bu gece orada Bells'i izledim ve beni buraya getirdi." Kalbine dokunuyor. "Pen çok gurur duyardı."

Annemi kaybettiğimden beri her şenlikte ya da kutlamada her zaman eksik bir parça olduğunu öğrendim. Diğer şeyler ve diğer insanlar o boşluğu doldurmuyor, nehir sadece onun etrafında akıyor.

"Sonra ailemin yüzüne baktım ve hepsi o ana kendilerini kaptırmışlardı, babam ya da diğer şeyler hakkında endişelenmiyorlardı, bu yüzden bu benim için olduğu kadar onlar için de bir hediye idi."

Gio bu sabah bana Santo'nun Noel'e kadar eve için hazırlıkların yapıldığını söyledi ve hepsi bu haberle moral buldu. Maria evde adaptasyon çalışmaları için yoğun çaba harcıyor; hiçbir şekilde tam olarak iyileşmiş değil ve bu zihinsel olduğu kadar fiziksel mücadele de. Kayıp anılarını da henüz geri kazanmış değil, ancak Noel'de yemek masasının başında hak ettiği yerde olması hepsi için çok anlamlı olacak.

"Ve sonra sahnede sen de vardın," diyor. "Bella'ya nasıl yer açtığını gördüm. Sesin... Şovu kolayca çalabilirdin ama yapmadın. Onun parlamasına izin vermek için kendini tuttuğun tüm anları fark ettim. Kızımı izlemeye gittim ama gözlerimi senden alamadım."

Daha önce hiç bu kadar görüldüğümü hissettiğimi sanmıyorum ve Küçük İtalya'nın sessiz sokaklarında yürürken bu beni kelimelerin ötesinde etkiliyor. Belotti'nin çizgili tenteleri bizi çağırıyor kapıya ulaştığımızda beni içeri çekip vücut ağırlığıyla duvara bastırıyor, cam kapı yanımızda gölgeleniyor.

Öpücüğü bu gece için teşekkür ediyor ve sonra kaçınılmaz ateş tutuşuyor ve öpücüğü bana bu sıcaklıkla nasıl başa çıkacağını bilmediğini söylüyor. Ben de bilmiyorum. Öpücüğüm ona onu ne kadar istediğimi kontrol edemediğimi, bana dokunduğunda hep böyle olduğunu söylüyor. Bella'nın okul çantasını bırakıyor ve ellerini saçlarıma arasına sokuyor, başımı arkaya yatırıp ağzını boynumdan aşağı kaydırıyor. Kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum. Arzulandığımı ve aşırı derecede olduğumu hissediyorum.

"Yirmi yaş daha genç olsaydım kot pantolonunu tam burada çözerdim," diye fısıldıyor, nefesi kulağıma geliyor.

"Komşular ne der?" cevap veriyorum, soğuk eli kazağımın içine girdiğinde yarı gülerek, yarı nefes nefese.

Kapıyı açıp beni meraklı gözlerin önünden çekecek kadar ve sonra paltolarımızı, beni en yakın masanın üzerine yatırdı ve söz verdiği gibi kot pantolonumu çözdü.

Sonrasında nefes nefese ve bitkin bir halde birbirimize sarıldık ve bu masaya bakıp bu geceyi hatırlamadan bir daha asla o kapıdan geçemeyeceğimi biliyorum.

"Bella bana tarifi bulduğumuzda buraya gelmeyi bırakıp bırakmayacağımı sordu," diyorum. Saçımı okşuyor ve iç çekiyor.

"Ben bencil bir adam mıyım, *amore*? Seni biraz sevmesine izin verdim, çünkü ve şimdi onun şekerleme kalbini riske atıyorum."

Bu cümlede açıklanacak o kadar çok şey var ki, hepsini içime çekmek için durmam gerekiyor. Bana *amore* dedi ve bu dudaklarından o kadar doğal döküldü ki neredeyse fark edilmedi. Kızının beni biraz sevdiğini ve kendisinin de sevdiğini söyledi. Biraz hiçbir şey değil. Bu konuşmayı başka bir gün

yaparız, çünkü şu anda endişeleri Bella için.

"Marshmallow kalbi mi?"

Beni kolunun kıvrımına doğru kaydırıyor, avuç içi saçlarımın üzerinde duruyor.

"O yaşlarda nasıl olduğunu bilirsiniz," diyor. "Çok hassas. Kalbim neredeyse kırk yaşında ve hiç de hoş bir görüntü değil. Felaketlerden ve sihirden geçti, parçaları ve verildi, gelato, gelenek ve *famiglia* tarafından bir arada tutulan bir şey. Ama Bella... kalbi hala yumuşak, korumasız, kabuksuz. Sonsuza kadar böyle kalamayacağını biliyorum, "erkekler olacak" -duraklıyor, asit içmiş gibi yüzünü buruşturuyor- "erkekler." Kelimenin içini öyle bir karanlıkla dolduruyor ki, gelecekteki o çocuklar için korkuyorum. "Ama oraya ilk çatlağı koyan olmak istemiyorum ve korkarım ki sana yaklaştıkça -ben sana yaklaştıkça- incinme ihtimali artıyor."

Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Sanırım bana geleceğin neler getireceğini soruyor ve Bella ile kendisi felaket bir şey yaşadıkları için onları korumaya çalışıyor. Temkinli olmakta haklı. Kristal bir kürem yok ama , sanırım karşıdan gelen trafiğe doğru körlemesine yürüdüğümüzü, tutunduğum sırların çok geç olmadan yoldan çekilmemiz için bize ışıklarını yaktığını görürdüm. Az önce bana bencil bir adam olup olmadığını sordu. O değil. Bencil olan benim. O cam kapıdan içeri adım attım ve Belotti evrenine yuvarlandım, o kadar baştan ve her şeyi kapsayan bir yer ki, kapıdan temelli geri dönmeyi neredeyse imkânsız buluyorum.

-

El ele erişte evine doğru yürüyoruz, sessiz, kendi düşüncelerimize dalmış bir şekilde. Kapımın önünde oyalanıyor, beni kollarına çekiyor.

"Bu gece için teşekkürler, *cucchiaino*," diyor, sesi boğazında sertleşiyor. "Lanet bir melek gibi şarkı söylüyorsun."

"seksi küfürleri kes artık, bana ne yaptığını biliyorsun," diye fısıldıyorum ve beni yavaşça ve arayarak öpmeden önce nefesinin altında gülüyor. O uzaklaşırken dudaklarının izine bastırıyorum ve karanlık tarafından kadar onu izliyorum.

-

Yatmaya hazırlanırken GIO'hatmi kalbi benzetmesini, ailesi ve dondurmaya birbine yapıştırılmış kalbini düşünüyorum. Hem çok şanssız hem de çok , Belotti'nin güvenlik ağı kendini onarılamaz bir şekilde yaralamamasını sağlamak için her zaman altında uzanıyordu. Benim hayatım daha tehlikeli oldu. Annem benim tek güvenlik ağımdı ve o olmadan o kadar uzağa ve o kadar sert düştüm ki neredeyse kendimi tamamen kaybediyordum. Kaybetmemiş olmamın sorumlusu benim. Tam zamanında kimin kızı olduğumu hatırladım ve kendimi kuyudan çıkarıp kaçmak için bir yerlerden güç buldum. Benim hikayemdeki gerçek mucizeler, Chrystie Sokağı'na kadar koşmaya devam etmem ve Bobby'yi bulmam, o nemli kaldırımdan ezilmiş öz değerimi alıp ben yapamadığımda onu tutmasıdır. Yani, evet. Benim kalbim de lokum değil. En azından bu kadar ortak noktamız var.

20.

MARIA Şükran Günü'nü onlarla geçirmem için beni davet etti ama kibarca reddetmek zorunda kaldığım için kendimi rahatlamış hissediyorum. Robin'in ailesi için şık bir akşam yemeğine ev sahipliği yapacakları için heyecanlı olan Bobby ve Robin ile uzun zamandır yemek yeme planlarım vardı. Yemek yapmayı teklif ettim ve Robin de neredeyse başarılı bir şekilde Yemek şirketi tuttuğuna dair güvencelerin ardındaki korku. "Her geceyi ocağın başında geçiriyorsun," dedi. "İnsanları doyurmaktan arta kalan zamanın tadını çıkar." Teklifini nezaketle kabul etmeyi seçtim, ama aslında akşam yemeği pişirmeyi çok isterdim. Burada ince mutfak becerilerimi kullanmak için çok az fırsatım oldu, insanların ziyafet çekmesi için yemek yaratmanın verdiği adrenalini özledim. Bu benim ilk Şükran Günü deneyimim olacak. Belottis'lerden sır saklamak için harcadığım çaba ağır bir yük oluşturuyor ve bu da bana tam olarak uyum sağlayamadığımı sürekli hatırlatıyor. İç karartıcı bir düşünce. Hayatım boyunca hep hissettim, hiçbir yere kendimi oranın bir parçası hissedecek kadar uzun süre yerleşemedim. Bobby'ye kadar, en güzel kıyafetlerimi giyip üst kata çıkacağım ve daha sonra onlarla birlikte kendi pişirmediğim hindiye yiyeceğim ve Chrystie Caddesi'ndeki erişte evi için şanslı yıldızlarıma teşekkür edeceğim.

-

ROBIN'İN AİLESİ birkaç dakika önce kapımın geçti, ben de onlara merhaba demeleri ve yüzümü göstermeden önce yerleşmeleri için zaman tanımak amacıyla geri çekildim. Robin'in dolabın arkasına saklayacağını bildiğim iyi bir şişe kırmızı şarap aldım ve onlara bir miktar tarçınlı çörek yaptım - eğer yemeğine katkıda bulunamazsam, en azından sabahları atıştıracak bir şeyleri olacak. Kanepede oturmuş vakit geçirmek için telefonumdaki tariflere göz atarken ekranımın üst kısmında bir mesaj uyarısı belirliyor. Mesaja bir atıyorum ve ayağım birbirine dolaşıyor, göndereni yanlış okuduğumu umarak mesajı açmaya çalışıyorum. Yanlış .

Adam Bronson.

Sadece adı bile midemi bulandırmaya yetiyor. Ne istiyor bu adam? Bu numaraya nasıl sahip olabiliyor? Gözlerimi kapatıyorum ve panikle nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Sadece silebilirdim, bakmayabilirdim. Ama o zaman merak eder, endişelenir ve kafamda gerçek olandan daha kötü senaryolar yaratırdım. Onu kurduğum bu hayatta istemiyorum. Onun adını ekranımda görmek ya da kafamda ona yer açmak istemiyorum ama şu anda okumak zorundayım.

New York, New York, birileri karanlık at! Şarkı söyleyebildiğini kim bilebilirdi, küçük fare? Senin şarkın, benim şarkım. @BellsyB16 sana sürpriz bir ziyarette bulunmak için yakında buradan geçecek olan eski bir arkadaşına bilgilerini göndermekten mutluluk duydu.

Telefonu kanepeye fırlatıyorum, gözlerim kışkırtıcı kelimelerle kavruluyor. Siktir. *Lanet olsun.* Eğilip tekrar elime alıyorum ve ekrana bakıyorum. Bella bana daha önce, geçen haftaki performansımızın okul YouTube kanalında yayınlanan bir videosunun linkini göndermişti ve tabii ki açıklama için tam adımı vermişti. Ah, *Bella.* Neden? Nedenini biliyorum elbette. Çünkü on beş yaşında ve saf, çünkü bizimle gurur duyuyor ve tehlikeyi görmüyor, çünkü hepsine yalan söyledim ve o daha iyisini bilmiyor. Ve şimdi Adam New York'ta olduğumu biliyor ve beni birkaç sokak öteye kadar doğru bir şekilde tespit edebiliyor. Tanrı aşkına, Bella'yla da iletişime geçti. Gio'nun kızını Adam gibi bir kâbusa, onun şeker gibi kalbinin iyiliğini sömürmeye istekli bir adama maruz bıraktığım için utançtan derim yüzülüyor. Nefes alamıyorum. Başımı ellerimin arasına alıp oturuyorum ve içimde kaynayan öfkenin sıcak, öfkeli gözyaşları ve kanepeye vurulan sıkılı yumruklardan başka bir çıkışı yok.

Bobby yukarı gel ve onu Robin'in annesinden kurtar diye mesaj atıyor, ben de yüzümü bir mindere çığlık atıyorum. Yukarı çıkamam. Bu olmamış gibi davranamam. *Küçük fare.* Bugünün minnettarlık ve şükranla ilgili olması gerekiyordu ama şu anda tek hissettiğim çirkin bir nefret ve aşağılanma.

Regl krampları şeklinde bahaneler uyduruyorum ve kapının aralığından bana bir bakması Bobby'yi yalan söylemediğime ikna etmeye yetiyor. Zeki arkadaşım yarım saat sonra kapımı hafifçe tıkatıp bir tabak ve bir sıcak su şişesi bırakıyor ve Bobby'yi de artık yalan söylediğim insanlar listesine ekliyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Geçen yıl bu yeni hayatı kurmak için o kadar çok çalıştım ki, Adam birkaç satır içinde hayatın altına saatli bir bomba yerleştirdi. Neden okuldaki oyuncu listesinde gerçek soyadımı yazdım? Hiçbir şey öğrenmedim mi? O basit kâğıttan internete, arama motoruna adımı yazabilecek herhangi birinden bir , bir atlama ve bir sıçrama uzağa sıçrayacağı aklımın ucundan bile geçmedi. Cevap vereyim mi? Ne istediğini sorayım mı? Yoksa Görmezden gelip hiç olmamış gibi mi davranalım? İkisi de aynı seviyede risk gibi geliyor.

Yorganımı kanepenin çekip altına giriyorum, titriyorum, aylar önce buraya geldiğimde olduğum buruşuk kadına geri dönüyorum. *Küçük fare.* Gelato makinemi özlüyorum. Tanıdık tarifi makinenin tepesine yerleştirip, annemin pembe melamin kasesine kaşıklayarak, evimin ömür boyu sürecek tadını ağzımda hissederek terapi olmak istiyorum. İçi boş, gri kalbimi, bedenimi sarsan acı dolu hıçkırıklarla ağlıyorum. Annemi istiyorum.

-

"İRİS?"

Bobby kapıya vuruyor, sesi alçak ve yatıştırıcı. Robin'in ailesinin bir saat kadar önce ayrıldığını duydum, saat epey geç oldu ve ben de tam yorganımı kanepeden yatağa sürüklemek üzereydim. Onu görmezden gelmeyi düşünüyorum ama o bundan daha iyisini hak ediyor, bu yüzden kapıyı açıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. Başarısız oluyorum, ağzımın titrediğini hissediyorum ve o da içgüdüsel olarak içeri girmem için kollarını uzatıyor.

"Ne oldu?" diyor, kapıyı kapatıyor ve beni kanepeye geri götürüyor.

Acınası görüldüğümü biliyorum. Kendimi zavallı hissediyorum, sanki Adam'ın mesajını okuduğumdan beri geçen saatler boyunca kendi içimde büzüşmüşüm gibi. Telefonumu alıp Bobby'nin okuması için açıyorum ve birkaç kez okuduktan sonra ekranı kapatıp yüzüstü yere bırakıyorum.

"Eğer buraya gelirse, onu ben öldürürüm ve Robin de kurtulur. Onu bir bavulun içinde eritip Hudson Nehri'ne atacağız."

Botlarımdan sulu bir gülümseme çıkarıyorum, çünkü Bobby çılgılık attıracak kadar pahalı bavul koleksiyonu konusunda çok kibirli. "Vuitton , o buna değmez."

"Yine de öylesin," diyor, kararlı bir şekilde ve monogramlı el çantasını benim için feda etmeye hazır bir adamdan büyük bir sevgi olmadığını biliyorum. Bu benim sinirlerimi yatıştırıyor.

"Ne yapmalıyım?" Ben de diyorum ki.

Bana bakmak için başını çevirdi. "Kesinlikle hiçbir şey. DNR. Yanıt vermeyin."

"Her gibi devam mı edeyim? Yapabileceğimi sanmıyorum Bobby. Ya bu onu kızdırır ve buraya gelirse ya da Bella'ya tekrar mesaj atarsa? Bunu riske atamam." Tırmanan korkumu bastırmaya çalışıyorum ama yine benden kaçıyor. "Tanrım, Gio benden gerçekten nefret edecek, değil mi? Eski sevgilim ölmediği ve hiçbir zaman kocam olmadığı gibi, kızının etrafında dolanan vahşi bir yılan."

"Iris, kes şunu." Bobby dik oturuyor ve ellerimi tutuyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş. "Bunların hiçbiri senin suçun değil. Buna sen sebep olmadın, tamam mı?"

Parmaklarını sıkıyorum, ona gerçekten inanmıyorum.

"Adam New York'a gelmeyecek, bu boş bir tehdit. Burada oturup Bella'ya anlatabileceğin bir hikâye bulacağız onunla tekrar iletişime geçerse cevap engelleyeceğiz, ki geçmeyecek. Her şey yoluna girecek, sana kesinlikle söz veriyorum." Aşağı baktığımda göz temasını korumak için başını eğiyor. "Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, bitkin bir halde. "Ya da Gio'ya gerçeği söyleyebilirim."

"Yapabilirsin," diyor. "Ve hazır olduğunuzda yapmalısınız, ama bir pislik tarafından köşeye için değil."

Ona yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Akşam yemeğin nasıldı?"

"Oh, tahmin edilebilir," diyor. "Robin'in annesi alternatif bir Şükran Günü yemeği sunmaya çalışırsak diye kendi hindisini getirdi. Babası da bana kültürel açıdan uygun bir şeyler vermek amacıyla Japon viskisi getirdi."

"Yine de çılgınca yanlış," diye hayret ediyorum.

Bobby iç geçirir. "Denedi, sanırım. Ve ortaya çıktılar, ki kabul edelim ki bu pek mümkün değildi. Büyükannesi oturmak için kendi bile geldi. Hayret bir şey."

Robin'in eski paralı ailesi Bobby'ye karşı en iyi ihtimalle kararsızdır. Bir erişte evinin üstündeki daire, dekoru ne kadar zevkli olursa olsun, oğulları için bir anlam ifade etmemektedir.

Sırf onu güldürmek için "Belki de kontinans sorunu yaşıyordur," diyorum. Yüzü yeterince ödüllendirici. Vücut sıvılarıyla arası iyi değil.

"Bunu görmezden gelmenin gerçekten doğru mu düşünüyorsun?"

Elimi tuttu. "Gio'ya o pisliğin öldüğünü boşuna söylemedin. Bu kendini korumak içindi. Şimdi de çizgiyi koruyorsun. Onun varlığını kabul etme."

Haklı olduğunu biliyorum ama Adam'ın Bella'yla tekrar iletişime geçmesi fikri iğrenç. Artık bunu tekrar yapma ihtimalinin yüzde bir bile olduğunu bildiğime göre, onu Adam'a karşı korumazsam kendimle yaşayabileceğimden emin değilim.

Sadece bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum.

Hey Cucchiaino, Şükran Günü yemeğin nasıl? Buradaki herkes seni özledi, en çok da ben. Hala uyanıksan beni ara. G x

Mesaj gece yarısından hemen önce karanlık yatak odamı aydınlatıyor ekranı vücuduma bastırıp top kıvrılıyorum. Onu ben de özledim. Hepsini özledim, ama Pazartesi sabahı onlara tariflerini vereceğim ve o kapıdan son kez çıkacağım. Şu anda yapabileceğim tek düzgün şey bu.

21.

BİR NUMARALI İÇKİ KURALI: Sisteminizde alkol varken insanlarla mesajlaşmaktan uzak durun, ya kendinizi utandırabilirsiniz ya da ayık olduğunuzda pişman olacağınız bir şey söylersiniz. Bu kuralı gayet iyi biliyorum, yine de buradayım, kanım bir şişe kırmızı ile seyreltilmiş ve parmağım gönder düğmesi. Adam'ın mesajının gelmesinin üzerinden kırk sekiz saat geçti ve ben başka hiçbir şey düşünmedim. Bu beni tüketti. Hayatımı bombalamaya nasıl cüret eder? Ve Bella'ya mesaj atmaya gelince... O kadar çok çizgiyi aştı ki, öylece oturup görmezden . Yapamam. Denedim ve Bobby'nin haklı olduğunu bilsem de, hiçbir şey yapmamaktan ve bir şey olmasından korkmak, bir şey yapmaktan ve bir şey olmasından korkmaktan daha kötü. Bu yüzden sabahın birinde dizüstü bilgisayarım dizlerimin üzerinde, Adam'a yazdığım cevabı tekrar doğru tonu emin olmaya çalışıyorum.

Hakkımda bilgi edinmek için benimle ya da başka biriyle tekrar iletişime geçmeye çalışmayın. Hayatıma devam ettim ve artık sizinle hiçbir şekilde ilişkim yok. Size de aynısını yapmanızı öneririm.

Bence bu yeterli. Açık ve net ve en azından bu şekilde sürücü koltuğunda o varmış gibi hissetmiyorum. Bir kez daha okuyup GÖNDER tuşuna basıyorum, sonra bilgisayarımı kapatıp şarap kadehime uzanıyorum. İşte oldu. Bitti. Yarın Pazar, tatilin son günü ve ben bu günü evimi temizleyerek ve banyoda yuvarlanarak geçirmeye niyetliyim. Vücudumu kaplayan bu yağlı iğrenme temizlemek, evimden eski sevgilimin tüm izlerini silmek için çaresizce çırpınıyorum. Onun sözlerini odada duymak bile bir ihlal gibi geliyor. Pazartesi sabahı son bir kez Belotti'ye gideceğim ve tarifi doğru yapacağım. Bu onlar için bir kutlama, benim içinse bir veda olacak.

-

Erişte evi ile dondurmacı arasında yürürken öfkeliyim, ayaklarımın tabanlarını acıtacak kadar sert basıyorum. Hava ısıracak kadar soğuk; bu sabah radyo tahminlerinde potansiyel kar heyecanının vızıltısı vardı. Henüz gerçek bir New York karına şahit olmadım. Geçen yıl kış mevsimi boyunca mevsim normallerinin dışında ılıman geçti, sadece arada şehrin işlek caddelerine çarparak dağılan bir yağış oldu. Belotti'ye gitmekten korkuyorum. Son birkaç gündür Gio'ya iyi olmadığım konusunda yalan ; muhtemelen benim uyduruk bahanelerimin ne olduğunu anladığını biliyorum. Adam'a mı yoksa kendime mi daha çok kızgınlım bilmiyorum: tam kendimi toparlamaya başlamışken ortaya çıktığı için ona mı yoksa Atlantik'in ötesinden iplerimi çekmesine izin verdiğim için bana mı? Bobby yanlış bir şey yaptığım konusunda kararlı.

Ona bu sabah ne yaptığımı söylediğimde hiç tartışmaya yaklaştık. Adam'a cevap verdiğimi ona söylemedim. Bunun doğru bir şey olduğundan hâlâ emin değilim ama oldu artık. Boyalı gelateria'nın kapısına birkaç adım kala duruyorum ve sakın bir nefes almak için duraklıyorum. Sophia' içeride kahve makinesiyle uğraşırken arkasını döndüğünü görebiliyorum ve görünüşe birkaç müşteri de var. Önemli değil. Benim işim Gio'yla. Eski gelato makinemi , gizli tariflerini yükleyeceğim ve bunu tamamen aptal şansı olarak geçiştirdiğimde bana inanması için dua edeceğim. Zaten buna çok yaklaştık.

Mantıksız.

"Iris."

Gelateria'nın sıcaklığına, taze kahve kokusuna ve havadaki fırınlamanın tatlılığına adım atarken biri adımı söylüyor. Mekânı koltuklarla ve başparmakları iyi çekilmiş kitaplardan bir kütüphaneyle doldurmasalardı, kelimenin tam anlamıyla daha misafirperver olamazdı.

Sese doğru dönüyorum ve Maria'nın yakındaki bir masadan kalkıp beni karşıladığını görüyorum. Beni hazırlıksız yakalıyor, kollarına alıyor ve iki yanağımdan öpüyor.

"*Bambina*, daha iyi hissediyor musun?"

Gülümserken titremesini engellemek için dudağımın içini ısıırıyorum. "Öyleyim, teşekkür . Sizi görmek çok güzel."

Gio mutfaktan çıkarken başımı kaldırıp bakıyorum. Görünürdeki hastalığımla ilgili herhangi bir çekincesi varsa, bunu yüzüne yansıtmamak için iyi bir iş çıkarıyor. Gülümsemesi gerçek ve gözlerinde rahatlama okunuyor. Elinde bir kase dondurma var.

"Anne," diyor ve onu tezgâhın üzerine bırakıyor.

Maria yüksek taburelerden birine oturur ve bir kaşık alır.

Sophia bana bakıp kaşlarını kaldırıyor, sonra da ne olup bittiğine dair benden daha fazla fikri olmadığını gösteren bir şekilde omuz silkiyor.

Maria birkaç kaşık gelatoyu tatmak için acele etmiyor, her gözlerini kapatıyor. Gio bir şekilde tarifi bulmuş muydu? Santo hatırladı mı?

Kaşığı dikkatle yerine koyar ve Gio'ya selam vererek yanında durmak için hareket eder. Sophia dükkândaki tek müşterinin çıkabilmesi için kapıyı açıyor ve ardından kapıyı kapatıp sırtını yaslıyor.

"Neler oluyor?" diyor annesi ve ağabeyinin arasına bakarak. "Sonunda tarifi aldık mı?"

Maria cevap vermek için Gio'ya bakar.

"Annem ve ben tatil siparişleri için en son test tarifini kullanmaya karar verdik," diyor. "Kesin değil ama babam yakında eve döneceği için, tanıdık ortamlara geri döndüğünde kayıp anılarını hatırlama ihtimali yüksek. de deneyeceği için heyecanlı."

Sophia bir kaşık alır ve dondurmanın tadına bakar.

"Babamın sağlığı için bu arada yapılacak en iyi şeyin işi aksatmadan devam ettirmek olduğu konusunda hemfikiriz, bu yüzden bu"-Gio gelato kasesini işaret ediyor-"bugünden itibaren üretime koyacağımız tarif bu."

Gio ve Maria arasında açık bir birlik duygusu var. Bu birlikte aldıkları bir karar, Belotti'yi korumak ve Santo'mutfağa geri döndüğünde eski anılarını yeniden için en iyi şansı vermek için yapılmış bir anlaşma.

Maria bana bakıyor, yüzü şefkat dolu.

"Çok çalıştın Iris, herkesten beklenmeyecek kadar çok çalıştın. Sen olmasaydın buraya kadar gelemezdik."

Sophia yarım kase dolusu yedi. "Bence bu kesinlikle doğru bir karar," diyor. "Sana " dememesi Gio' saygının kanıtı.

Gafil avlandım. Santo umutlarını mutfağına dönmenin hafıza bankalarını canlandıracağı fikrine bağlamışken onlara tariflerini veremem. Herkesin iyiliği için haklı olmalarını umuyorum, gerçekten ama şimdi ne yapacağım? Kendimi gereksiz ve kaybolmuş hissediyorum.

Maria deve tüyü paltosunun düğmelerini ilikliyor.

"Markete gitmem gerekiyor," diyor Gio'ya kaşlarını kaldırarak. "küçük bir kuş bu gece benimle kalmaya geliyor."

Gio kırılmış gibi yapar. "Onu çok iyi besliyorsun anne, bundan faydalaniyor." "Santo olmadan ev çok sessiz." Çoktan bir bulutun üzerinde kapıdan çıkmaya başlamıştı. pahalı kokular ve bilezik şingirtıları. "İyi bir arkadaş."

"Anne, . Seninle geleceğim, bazı malzemelere ihtiyacım var," diyor Sophia, sonra Gio'ya bakıyor. "Tatlarımı yapmaya devam ettiğim sürece mi? Çünkü çok iyi satıyorlar ve ben hala-"

Akışını durdurmak için elini kaldırıyor. "Evet."

"Harika." Maria'nın peşinden giderken sırtıyor, giderken kollarını paltosunun içine sokuyor.

Onlar gittikten sonra bir sessizlik oluyor. Normal bir günde Gio ve ben şimdiye kadar mutfağa gitmiş olurduk ama bugün gelato yapılmayacak. Ya da olabilir ama benim küçük makinem yerine büyük endüstriyel makineler gümbür gümbür çalışacak.

"Kahve?"

Başımı sallıyorum, nasıl davranacağımı, oturmayacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Oturalım," diyor, içkilerimizi pencerenin masaya taşıırken.

Düşünerek süt ve şekeri karıştırıyorum. Bazı açılardan bu benim için işleri kolaylaştırdı. Lojistik olarak artık burada bana ihtiyaç yok. En azından kısa vadede işletmeyi tutmak için bir plan yaptılar. İlkbaharda tariflerine ihtiyaçları olacak ama bu birkaç ay sonra gerçekleşecek - umarım Santo hafızasını geri kazanır ve bu iş biter. Eğer , o zaman belki ben de evde bunun üzerinde çalıştığımı söyleyebilirim ve başarabilirim. Gerçekten bilmiyorum. Bu sabah tüm bunlar gereksiz , asıl söylemem gereken şey vedayken düşünmek için çok .

"Tatil boyunca benden kaçıyordun," diyor sessiz bir şekilde.

Tanrım, bu doğrudan oldu. Kulağa yalan gibi geldiğini bildiğim ve bunun için kendimden nefret ettiğim halde, " keyifsizdim," diyorum.

"Bir sorun mu var?"

Kahvemi içemiyorum, ağlamamak için çaba sarf etmekten boğazım şişmiş gibi hissediyorum. İşlerin bizim için bu hale gelmesinden dolayı çok üzgünüm. Farklı bir yer ve zamanda, Gio ve benim birbirimizi mutlu etmek için gereken her şeye sahip olduğumuzu düşünüyorum. Muhtemelen bu beni

zayıf bir insan yapıyor.

ona Adam hakkındaki gerçeği için. Karısı yedi yıl önce öldüğünden beri duygusal olarak bağlandığı ilk kişi benim. İlk tanıştığımız andan itibaren yalan söylediğimi bilmek ona yaparKendi yargılarına olan inancını kaybedip, sonsuza tezgahın arkasındaki yerine mi çekilecek? Bundan daha iyisini hak ediyor. Sırlar ve yalanlar üzerine kurulu bir ilişkiden daha iyisini hak ediyor. Sadece çekip gitmek için kelimeler bulmam gerekiyor, İngilizce dilinde yokmuş gibi hissettiren kelimeler, çünkü varlığınızın her lifi kalmak isterken bir şeyleri nasıl bitirirsiniz? Ama... Bella. Adam. Tarif. Yalanlara karşı devede keşiş gibi davranıyor ve kafamı kuma gömüyordum çünkü Gio'yla birlikte olmak çok ayrı, çok güvenli, ziyaret ettiğimiz, sadece bizim var olduğumuz ve her şeyin bizimle ilgili bir ada gibi hissettiriyordu ama bu gerçek hayat değil, değil mi? Ada köpekbalıklarının istilasına uğramış sularla çevrili ve hiçbir şey yapmazsam ikimizle birlikte batacak. Bunun olmasına izin vermek zorunda değilim. Suya girip köpekbalıklarıyla savaşabilirim - belki hayatta kalırım, belki kalamam ama en azından Gio bu süreçte parçalanmaz. Bella'nın babasına ihtiyacı var ve Belottilerin de onun her zaman olduğu gibi kaya gibi olmasına ihtiyacı var. Bu yüzden gözlerinin içine bakıp derin bir nefes alıyorum, ellerim üzerinde adım yazan kupanın etrafında.

"Kendimi hissetmediğim konusunda yalan söyledim," diyorum, perişan bir halde. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bekliyor.

"Ve artık buraya gelmeme gerek kalmadı. Tarif için yani." Bana dürüstçe bakıyor.

"bunun için mi geliyorsun?"

"Başlangıçta, evet." Yutkunuyorum. "Ama sonra şeyler kontrolden çıktı..." Yavaşça başını sallıyor. Yüz ifadesinin yeni siva gibi sertleştiğini görebiliyorum.

"Kontrolden mi çıktı?"

Dışarıda Mulberry Caddesi'ne , Noel ışıkları sokak lambasından sokak lambasına dizilmiş, bu soğuk sabahda bile oldukça güzel.

"Her şey çok çabuk oldu," diyorum. "birlikte olmayı ailenle Bella'yla birlikte olmaktan ayıramıyorum. İsteyeceğim son şey, herhangi bir şeyin onu incitmesi."

"O benim endişem," diyor, sesinde kalbime kar yağmış gibi hissettiren bir soğukluk var.

"Sanırım artık buraya gelmemem için doğru zaman," diyorum, artık birbirimizi görmememiz için doğru zaman olduğunu söylemenin sınırlarında dolaşarak.

"Anlamıyorum," diyor. "Senin de bizim hakkımızda benim gibi düşündüğünü ."

Ona bakamıyorum. "Yalnız kaldığımızda yaptığımız şey... iyi oldu, Gio. Bir süreliğine dünyanın geri kalanını sağladı, ama gerçek şu ki ikimizin de gerçek hayatları var ve bu onlara da sıçramakla tehdit ve ikimiz de bunun istemiyoruz."

Eğiliyor ve ellerimi kendi elleriyle kapatıyor. "Ya yaparsam? Ya herkesin bilmesine hazır olduğumu, Bella'nın çok heyecanlanacağını, ailemin muhtemelen çoktan tahmin ettiğini ve sadece bizim bir şey söylememizi beklediklerini söylersem?"

Bu kadar kolay olmasını ne kadar isterdim. Gözlerimi kapatıyorum ve Hallmark Channel'dan beş saniyelik bir montaj gibi canlı ve delici bir tatlılıkla hayal etmeme izin veriyorum. Bir ağaç, Noel süveterleri ve arka planda Bubl     alıyor. Neredeyse sıcak   okolatanın ve   am i  nelerinin kokusunu alabiliyorum, ocakta   ıtırdayan ateşin sıcaklığını hissedebiliyorum. Bu filmler genellikle y  ksek dozda şeker ve mantıklı bir sohbetle       bilecek sorun ve aşkın her şeyi fethedeceğine dair bir inan  la

birlikte gelir. Bu burada işe yaramayacak. Gio'yla eski sevgilimin aslında ölmediği ve annemle onun fiili babası arasında bir ilişki olduğu için burada olduğum hakkında mantıklı bir sohbet bir dünya göremiyorum.

aşk ilişkisini ve çok sıkı korunan aile sırlarını ifşa etti. Bu mantıklı bir sohbet değil, bunu hak etmeyen bir aile bir sorun seli.

"Buna hazır değilim, Gio," diyorum, fısıltıdan biraz daha fazla bir sesle. "Artık iyi bir fikir olduğumuzu düşünmüyorum."

"Oh."

O küçücük kelimenin içini dolduruyor ve ben yavaşça yüzüne indiğini, omuzlarının kaskatı , vücudunun masadan uzaklaştığını görüyorum. Benden uzağa.

İncinmiş, inanmaz bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. Bunu kolaylaştıracak söyleyebileceğim tek bir şey bile yok, bu yüzden sandalyemden kalkıyorum ve arkama bakmadan gelateria'dan çıkıyorum, cam kapı son kez tıkırdıyor.

Vivien

...

AŞAĞI DOĞU Sİ DE, NEW YORK, 1985 YAZI

Ertesi sabah boyalı cam kapıyı iterek açtığında kapı kolu güneşten ısınmıştı bile. Santo bir önceki gece masaya oturdu, gülümsemesi dalgındı, gözleri *iyi ki geldin* diyordu, o ise karşısındaki sandalyeye geçip ellerini üstünde tuttu.

"Burada kalamam," dedi. "Büyük bir parçam bunu istiyor ama yapamam." Bakışları kenetlenmiş ellerine kaydı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Viv."

Acı dolu gözyaşları Viv'in boğazını sıktı; daha önce hiç kimse ona böyle bir söz vermemişti. "Vermeyeceğini biliyorum," dedi. "Ama hep ne olabileceğini merak ettim ve kendimi grubun bensiz gidişini izlerken hayal ettim ve tek hissedebildiğim panik. Öğlen o otobüste olmalıyım."

Bu sözleri söylerken Santo'nun gözyaşlarıyla dolu gözlerinin sokağa doğru baktığını görünce üzüntüden irkildi.

Başını sallayarak usulca ofladı. "Bunu sormanın çılgınca bir şey olduğunu biliyordum. Sanırım senin gibi bir kızın benim gibi bir erkeğin kalacağını düşünerek kendimi kandırıyordum."

"Santo, hayır! Hiç öyle değil," dedi ellerini sıkıca kavrarken, kendisinden çok onun acı çekiyordu. "Sadece grupla bu şeyin beni nereye götüreceğini görmem gerek, anlıyor musun? Bu benim bir şey olma, insanların unutamayacağı biri olma şansım; buna daha önce hiç sahip olmadım ve bir asla elde edemeyeceğimden korkuyorum. Ya kalırsam ve beni tanıdıktan sonra sevmezsen? Başka hiç kimse beni sevmedi, sen neden sevesin ki? Ben her zaman insanlar için biraz fazla oldum-çok rekabetçi, çok inatçı, çok zor."

Yıllar boyunca, hem çocukken hem de gençken, insanların onu istemesini sağlamak için sivri uçlarını gizlemesi gerektiği ona defalarca öğretilmişti. İnsanlardan fazla bir şey beklememeyi erkenden öğrenmişti ve çoğunlukla da haklı çıkmıştı. Şimdiye kadar. Santo Belotti'ye kadar.

"kalabiliriz," dedi ve umutsuzca bunu kastetti. "Uzun mesafe, biliyor musun? Seni arayabilirim, yazışabiliriz..."

Adam ona baktı, ellerini tutarken onu gerçekten inceledi ve kadın onun yüzünde bir dizi duygunun oynadığını gördü.

"Benim hayatım burada Viv," dedi. "Her zaman burada, Mulberry Caddesi'ndeki bu küçük dondurmacıda olacak. Benim istediğim de bu. Diyelim ki grup büyük bir başarı elde etti. Cidden bu işi bırakıp gidecek misin?"

buraya gelip benimle olmak için mi? Hadi ama, ikimiz de cevabı biliyoruz. Ve eğer istediğin rüya buysa, bencilce burada kalmanı istesem de senin için bunu istiyorum."

Başparmakları bileklerini okşayan, güçlü ve güvenilir ellerine baktı. Elbette haklıydı. Hem pastasını alıp hem yemeye çalışıyordu...

"Dinle," dedi, sesi sessiz gelateria' yumuşaktı. "Burada benimle kalmak için fazla yeteneklisin. Evet deseydin bile muhtemelen sana izin vermezdim. Ama bil diye söylüyorum, sen tanıdığım en elektrikli insansın ve kimse seni asla ama asla unutamaz. Ben unutmayacağımı biliyorum. Seni sadece iki gündür tanıyorum ve şimdiden seviyorum. Kendin hakkında söylediğin tüm o şeyler? Seninle ilgili tüm o şeyleri seviyorum ve eğer kalacak olursan, seni kusurlu kıldığını düşündüğün diğer tüm yönlerini de seveceğim."

Sıcak, hızlı gözyaşları Viv'in yanaklarından aşağı yuvarlandı.

"Kalacağım," dedi, onu geride bırakma düşüncesiyle paniğe kapılmıştı. "Burada seninle kalacağım Santo. Kalacağım. Bir daha kimse beni senin gibi sevemeyecek."

Başını sallarken güldü. "Sen tam bir aptalsın," dedi. "Bütün lanet dünya seni sevecek."

Onun dünyaya pembe gözlüklerle bakmasını kısıkanıyordu. "Şimdiye kadar görmediler." "Güven bana," dedi kararlı bir sesle.

Viv ikiye bölündüğünü hissediyordu, gitmek ve kalmak istiyordu, her iki seçenek de onu farklı şekillerde dehşete düşürüyordu. "Keşke yapabilsem, istiyorum ama kimseye güvenmiyorum. Kimse de bana güvenmiyor," diye mırıldandı.

"Sana güveniyorum," dedi kararlı bir şekilde.

"Keşke sana inanabilseydim," diye fısıldadı sandalyesini geriye doğru iterek. "Muhtemelen git."

Bakışlarını onunkilere dikti ve sabit tuttu, sonra aniden ayağa kalktı ve elini tuttu. "Ben Sana göstereyim," dedi ve onu tezgâha doğru çekti. Nane yeşili bir Belotti peçetesini ikiye böldü ve bir kalem aldı; Belotti peçetenin üzerine koyu mavi mürekkeple bir şeyler yazdıktan sonra peçeteyi ona uzattı.

"İşte sana bu kadar güveniyorum," dedi.

Taradı, nefesi boğazında düğümlendi.

"Ailem dışında hiç kimse bunu görmedi," dedi. "Eğer ailem bunu sana bilseydi, ne yaparlardı bilmiyorum. Muhtemelen beni evlatlıktan falan reddederlerdi. Ama sana güveniyorum Viv. Onu güvende tutacağına güveniyorum. Artık dışarı çıkıp harika çünkü her zaman birbirimize bağlıyız. Ve o peçeteye her baktığında, bana ihtiyacın Mulberry Caddesi'nde olduğumu hatırlamanı istiyorum."

Onu kollarının arasına çekti ve daha önce kimsenin sarılmadığı kadar sert bir şekilde sarıldı.

"Onu geri getireceğim," diye fısıldadı, peçeteyi çılgınca atan kalbine bastırarak. "Bir gün geri getireceğim, söz veriyorum. Sana geri vereceğim çünkü artık ona ihtiyacım olmayacak, çünkü o günden sonra benim için gelato yapmak için orada olacaksın. Seni için tarife ihtiyacım olmayacak çünkü sen yine hayatımda olacaksın."

"O günü iple çekiyorum," dedi ve saçlarına bir öpücük kondurdu.

Geri çekilip gözlerini sildi ve kasaya yaslanmış bir fotoğrafı eline aldı.

"Bunu alabilir miyim?" dedi, Santo'vitrine yaslanmış, yaz güneşinden gözlerini korumak için elini kaldırmış resmine bakarak.

Başını salladı, sonra elleriyle bir resim çerçevesi yaptı ve içinden baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Zihnimle senin fotoğrafını çekiyorum," dedi. " dur."

Santo'nun hayali için titreyen bir gülümseme yarattı, sonra fotoğrafı ve peçeteyi saklamak için gömleğinin içine kaydırıldı.

"Görüşürüz," dedi ve parmaklarını sessiz bir selamla alnına dokundurdu.

Başka bir söylemediler. Adam siyah-beyaz dama tahtalı gelateria zeminini cam boyalı kapıyı açtı ve kadın başını sallayıp sıcak Temmuz sabahına doğru başı dik bir şekilde yürüdü.

Santo, o kaybolana kadar onu izledi, parmaklarını iki yanında esnetti, geçici olarak yıldırıma tutunmaktan kaynaklanan sonsuz yanığın farkındaydı.

22.

AMACSIZCA YÜRÜYÖRÜM, açık dükkan kapılarından bana ulaşan NOEL MÜZİĞİ ÇITILTILARI. Sanki New York, Şükran Günü'nden doğrudan tatil şenliklerine, balkabağı lattesinden tarçın baharatına geçmek kadar kolay bir şekilde pirouet yapmış gibi hissediyorum. Sanırım her şeyi berbat ettim. Yani, uzaklaşıyorum

bekar ve tarif konusunda da paçayı sıyırmış durumda, yani buna objektif olarak bir kazanç diyebilirsiniz ama kesinlikle öyle hissettirmiyor. Kalbim kırıldı ve daha da kötüsü Gio da kırıldı.

Eve gitmek , pazartesi günümde ne yapacağımı bilmiyorum. Nereye gittiğimi görmeden hayalet gibi yürüyorum, ta ki bir ara sokakta yükselen sesler dikkatimi tekrar kendi dışıma çekene kadar. On yedi ya da en fazla on sekiz yaşlarında bir kız ve biraz daha yaşlı görünen adam elinden telefonunu kapıyor, ekranı kızın korkmuş yüzüne doğru itiyor, kızın kafasını duvara çarpmasına neden olacak kadar yakın. Aldığı bir mesaja sinirlenmiş, ayrıntılar istiyor, ona kimsenin söylememesi gereken isimler takıyor. Başka kimse fark etmemiş ya da fark etseler bile müdahale etmek istemiyorlar. Duraklıyorum, zihinsel olarak Adam'la yaşadığım hayata geri döndüğümde midemin bulandığını hissediyorum. Birinin benim için müdahale etmesini ne kadar isterdim. Adamın kıza rahatsız edici bir şekilde yaklaştığını, kolunu kızın omuzlarına ve onu duvara sabitlediğini görüyorum.

"Ellerini onun üzerinden çek."

Kelimeler içgüdüsel olarak ağızımdan çıkıyor ve korkumu görmesini istemediğim için ara sokakta onlara doğru ilerlerken ikisi de bana doğru dönüyor. Adam vücudunun üst kısmını geriye sallıyor ve kim olduğumu düşündüğümü sorgularcasına kollarını iki yana açıyor, kadın ise başını sallıyor, beni yoluma göndermek için tasarlanmış küçük bir hareket, bana bu işe karışmamamı söylüyor. Bu bakışı çok iyi biliyorum ve içimde kobra benzeri bir öfke kabararak korkuyu .

"Sen kendi işine bak büyükanne," diyor, çenesini kaldırmış, kabadayılık taslıyor ve gülüyor. "Burada görecektir bir şey yok, değil mi Jade?"

Bir adım daha yaklaşıyorum ve başını sallarken yanağından tek bir damla yaş süzülüyor. "Bir şey yok. Dürüst olmak gerekirse, değil" diye fısıldıyor.

"Gidebilirsin."

"Ona telefonunu geri ver ve kaybol," diye tısladım. "Ya da polisi arayacağım. Sen seç." Arka cebimden cep telefonumu çıkarıyorum. "Tam on saniye var."

Bana bakıyor, iki katı yaşında ve bir karış daha kısa bir kadının dediğini yapmamak için kendini zor tutuyor ama ben kılımı bile kıpırdatmıyorum. *Senden daha kötüleriyle uğraştım, bok kafalı*, diye düşünüyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Yedi. Sekiz." Telefonumun ekranına dokunuyorum ve ona dik bakıyorum.

Dişlerini göstererek hırlıyor ve yanımdan geçerken kızın telefonunu yere fırlatıyor.

"Aptal sürtük," diyor kulağının dibinde. "Cam ye," diye karşılık verdim, gidişini izlerken.

Cep telefonumu cebime geri sokuyorum ve kıza dönüyorum. "Jade, değil mi?" Telefonunu alıp kotuma sildikten sonra ona geri .

"Teşekkürler," diyor. "Ben iyiydim, bunu yapmana gerek yoktu."

"Oh, gerçekten yaptım," diyorum, gerçekçi bir şekilde. Elini yüzüne götürüyor ve titrediğini görüyorum. Kalbim fkeleniyor.

"Bir dakika oturalım, ona defolup gitmesi için zaman verelim." Dkknlardan birinin yan girişine birkaç beton basamağa doğru başımı salladım.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Onun yanına oturarak söyledim.

Omuz silkiyor, öne doğru eğilmiş, elleri telefonunun etrafında kenetlenmiş. "Onu terk etmek için mi?"

"Tanrım, evet. Onu bir taş gibi düşür," diyorum, hiç tereddüt etmeden. "nk o değişmeyecek. Sadece da kötüleşecek ve sen daha da yalnızlaşacaksın."

Yavaş bir nefes alıyor. "Bana vurmuyor, eğer düşündüğün buysa."

Başımı salladım. "Benim eski sevgilim de bana vurmadı. şiddet istismarın tek şekli değildir. Ne zamandır birliktesiniz?"

Arkasına yaslanıp i geçiriyor ve başını kapıya yaslıyor. "Yedi ay. Belki sekiz." Bana eğik bir bakış attı. "Başka kimseyle böyle değil."

"Dur tahmin edeyim," diyorum. "Herkes onun çok komik olduğunu düşünüyor." Başımı sallıyor.

"Ve arkadaşlarından hoşlanmıyor, bu yüzden onlarla görüşmemek daha kolay." Bunu bir soru olarak ifade etmiyorum, onu savunulamaz olanı savunmaya çalışma zahmetinden kurtarıyorum.

"Eski sevgilim benden her şeyimi aldı. Birlikte olduğumuz son bir yıl boyunca ne bir cep telefonum, ne bir banka kartım ne de bir kapı anahtarım vardı. Tüm hayatımı mahvetti, kendimden şüphe etmeme neden oldu ve bana davranış şekli için kendimi suçladım. Bana küçük farem derdi, çünkü günlerimi ve gecelerimi yanlış bir şey yapmamaya ya da söylememeye çalışarak, onu kızdırmamak çaresizce etrafta koşuşturarak geçirdim."

Jade sonunda bana doğru düzgün bakıyor ve onu dinlediğimi ve kısmen de olsa onunla ilişki kurduğumu görebiliyorum. Umarım bu kara delikte çok fazla ilerleyemeyecek kadar gençtir ve belki de benim bazı yalın gereklerimi duyamayacak kadar da gençtir, ama onun gerçek bir belanın kıyısında sallanıp durduğunu görebiliyorum ve nöbet tutmanın benim görevim olduğunu hissediyorum.

"Jade, bu durum düzelmeyecek," diyorum. "İki yıl boyunca eski sevgilimle kaldım ve gerçek şu ki hâlâ arkada değil. Sonunda Noel günü onu terk ettim, o votkadan sızmişken en değerli eşyalarımı bir bavula attım."

"Peki şimdi iyi misin?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "alışıyorum. Ara sokaklardaki pisliklere meydan okumak gibi şeyler." Gözlerini deviriyor. "Senden iyi bir Marvel süper kahramanı olur."

Geriye dönüp baktığımda öyle olduğunu sanıyorum. "Bir dahaki sefere onu gördüğünde gözlerinin içine bak ve ona de ki

."

"Cam yemek için mi?" diye sorduğumda gözlerini kocaman açarak yarı gülerek bana bakıyor. "*Schitt's Creek'ten* esinlendim," diyorum.

New York'a geldikten kısa bir süre sonra *Schitt's Creek'i* keşfettim. Sevgili Rose ailesi, ben dünyayla tekrar yüzleşecek kadar güçlenene kadar takılabileceğim güvenli bir çete gibi hissettirdi. Bazen sırf soğuk terler içinde uyandığımda tanıdık yüzler için bütün gece arka planda açık .

"Annem bunu izliyor," diyor.

Kendimi yaşlı hissettirmenin bir yolu, Jade, sanırım. Pislik erkek arkadaşının bana "büyükanne" demesi de eklenince, iyi bir gece kremine yatırım yapmam gerekebilir.

"olduğunu biliyor mu?"

Başını sallıyor. "O bir hemşire. Uğraşmak zorunda olduğu diğer şeylerin üzerine bir de benim saçmalıklarına ihtiyacı yok."

Jade'in annesini sevdiğini ve onunla konuşmasını, birlikte zamanı en iyi şekilde değerlendirmesini söylemek istiyorum ama sanırım bir gün için yeterince istenmeyen tavsiye verdim.

"Seninle yürümemi ister misin?" Gitmeye hazır olduğunu hissederek söylüyorum. Başını sallıyor. "Böyle iyiyim."

Kaldırıma döndüğünde, uzaklaşmadan önce oyalanır. "Teşekkür ederim... bilirsin işte. Durduğun için."

" değil," diyorum.

Başını salladı ve günün etkisiyle hızla uzaklaştı, ben de sessiz bir kafeye daldım. Umarım bir fark yaratmışımdır. Umarım Jade için olayların gidişatını değiştirmişimdir ve o da zaman içinde bunu başkalarına ödetebilir ve aynı şeyi bir başkası için yapabilir, o da zincirin bir başka halkasını oluşturabilir.

İhtiyacım olduğunda etrafımda bir süper kahraman yoktu. Bunu tek başıma yaptım ve şimdi görüyorum ki o günden bu güne kadar harcadığım tüm çaba, kendi tavsiyelerimi dinleyemezsem boşa gidecek. Adam'ın binlerce kilometre ötede kendi sapkın zevkleri için hayatımın iplerini çekmesine izin *gerçekten* hazır mıyım? Aklının nasıl çalıştığını biliyorum. Londra'da bir yerlerde perişan bir şekilde çırpındığımdan emin olarak beni internetten düzenli olarak takip ediyor olmalı. Beni New York'ta sahnede bulduğunda kendi sidik fiçisinde kaynıyor olmalıydı. Bobby haklıydı, mesajına asla yanıt vermemeliydim, ama Bella'nın eklenmesi beni köşeye sıkıştırdı, korkuttu. Artık korkmuyorum. Telefonumu çıkardım ve mesajları açtım.

Hey Bells! Videonun bu kadar çok izlendiğini görmek harika, Ellen Connelly! Bu arada, biri sizin aracılığınızla benimle iletişime geçti - bir adam, bir okul buluşması organize etmeye çalışıyor, bleurgh! Hayır diyeceğim - iyi ki başka bir ülkedeyim de bahanem var. Sana mesaj için üzgünüm, her zaman biraz rastgeleydi! Bir daha mesaj atarsa, bana büyük bir iyilik yapıp görmezden gelebilir misin? Muhtemelen yapmayacaktır, ama her ihtimale karşı engelle ve sil! Yakında görüşürüz xx

İşte. Zincirin bir halkası daha yerine lehimlendi. Cam ye, Adam Bronson.

23.

ROBIN, BOBBY'yi bir gece sürprizi ile kaçırdı. Binada ilk kez tam anlamıyla yalnız kalıyorum ve bu biraz garip hissettiriyor. Kedi bile beni terk etti. İyi bir biftek ve bir şişe kırmızı şaraba para harcadım, daha önce süper kahramanlık yaptığım yerden dönerken ani bir kararla satın aldım. Ben sadece ızgara tavasını üzereyken biri sokakta zile bastı. Kıpırdamadan duruyorum. *Adam burada mı? Doğruca bir uçağa atlayıp beni takip mi etti?* Parmak uçlarımda yağmur sıçramış pencereye doğru ilerliyorum ve çerçevenin kenarından bakıyorum, ben aşağı bakarken onun yukarı bakmayacağını umuyorum. Bakıyor ve ben rahatlayarak neredeyse cama yığılıyorum. *Gio.* Kanadı yukarı çekiyorum.

"Özel teslimat," diye bağıyor, yüzü yağmura dönük. Kollarında bir kutu tutuyor. "Yukarı gelebilir miyim?"

Pencereyi kapattım ve onu içeri aldım.

"Bu şeyi dondurmacıya taşıdığına göre ciddi kasların olmalı," diyor, kapımda dururken koyu renk kirpiklerinden yağmur suyu fışkırıyor. "Bir ton ağırlığında."

Gelato makinem sonunda eve geldi.

"Göründüğümde daha güçlüyüm," diyorum, bir kadeh şarap içmiş ve kabadayılıkla doluyken. "İçeri girebilir miyim?"

"Oh. Evet, evet." Kutuyu mutfak üzerine koymasına izin vermek için kenara çekiliyorum.

Bana bakıyor, ellerini ceplerine sokmuş, omuzlarını kulaklarına kadar kaldırmış. "Bak, istersen bana söyleyebilirsin Iris, ama bu sabah söylediklerinde ciddi olduğunu sanmıyorum."

Dudağımı ısııyorum çünkü tek yapmak istediğim ona ne kadar haklı olduğunu söylemek ve o sessizliği kelimelerle dolduruyor.

"Pazartesi geceleri ve tüm sabahlarım sensiz çok yalnız olacak." Kutuya uzandı ve bir kese kâğıdı çıkardı. "Sana bir şey aldım."

Bu adamdan çok etkilendim. Çantayı aldım ve içine baktım.

"Noel mağazasına geri döndün," diyorum usulca, parıltılı gümüş çırpma teli süsünü parmaklarımdan sarkıtarak.

"Ve oradan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun," diyor.

"Hatırlıyorum."

"Bunu bitirme," diyor, gözleri benimkilerde ısrarla. "Daha fazlası olmak istemiyorsan anlarım ama sahip olduğumuz şeyi kaybetmek istemiyorum."

Adamızın üzerine çıkıyorum ve elimi ona uzatarak onu kendime çekiyorum. "Islaksın," diyorum, daha az umursamasam da.

"Yağmur," diye mırıldanıyor. "çok pis."

"Bu gece burada kalsan iyi olur," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

"Bu kıyafetlerden gerçekten kurtulmalıyım," diyor yüzümü tutarak.

"Sana bir banyo hazırlayayım," diyorum ve beni öperken ağzımın içine doğru iç çekiyor. "Biri benim için bunu yapmalı gerçekten uzun oldu."

Beni kendisiyle birlikte banyoya girmeye ikna etti, ki bu asla iyi gitmeyecekti çünkü küvet iki kişi için kesinlikle yapılmamış, büyük, şişkin muslukları olan küçük, eski moda bir küvetti.

"Bu kafamdaki kadar romantik değilmiş," diyor, bana yer açmak için yer değiştirip dizimi yan tarafa sıkıştırıp inlememe neden olunca .

Birkaç dakika sonra beni kucaklayıp yatak odama götürdüğünde, "Bu canlandırdığım kadar romantikmiş," diyorum.

"Sırtım aynı fikirde değil," diyor, ikimizi de yatağa yuvarlarken .

-

Bir süre sonra, yontma mutfak masasında birbirimize kenetlenmiş bir şekilde otururken, tek tabakta TEK bifteği PAYLAŞIYORUZ. Daha önceki şarap kadehim bizim kadehimiz oluyor ve bu umurumuzda değil çünkü bu şimdiye kadar tattığımız en iyi biftek ve şarap ağzımızda nektar gibi.

"İssız bir adada olduğumuzu hayal ediyorum," diyorum. "Adadaki tek yere yerleştik ve sadece bir odası var."

"Okyanus manzarası mı?"

Başımı salladım ve bir dilim biftek kestim. "Göz kesintisiz turkuaz renginde, şezlonglu, etrafı saran verandalardan biri."

"Günüşığı mı?"

"Her lanet gün güneş gözlüğü."

"Buranın adı ne?" "Pazartesi

Gecesi Moteli," diyorum.

"Yani adayı kastetmiştim ama şimdi sen söyleyince hoşuma gitti."

"Servis biraz kötü " diyorum boş şarap kadehimize vurarak.

Omzumun üzerinden bakıyor. "Birinin dikkatini çekmeye çalışacağım." "Boş , ben kendim yaparım," diyorum, üstümüzü toplayarak.

"Yönetime şikayet etmeliyiz," diyor şarabından bir yudum alarak. "

daha iyi," diyorum. "Gelecek Pazartesi yine gelebiliriz."

Yemeğimizi bitirdiğimizde "İçkilerimizi bara götürelim" dedi.

Onu kanepeye kadar takip ediyorum, köşedeki koltuğa yayılıp kolunu minderlere doğru başımı kucağına koyuyorum.

"Bu oldukça güzel bir tatil olmaya başladı," diyor, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatarak

Gözl

er. Bacaklarımı kanepenin arkasına dayayarak, "Tripadvisor'da beş yıldız kolay,"

diyorum. "Oh hayır, bu yerden kimseye bahsetmeyelim," diyor bana bakarak.

"Çok haklısın," diyorum. "Haberin istemeyiz."

İşaret parmağını burnumun köprüsünde gezdiriyor. "Huzurlu görünüyorsun," diyor.

Kolayca cevap veremeyeceğimi fark ettim. Çalkantılı bir gündü ve Gio ile bitmesini beklemiyordum. Kanepeye çıkıp kucağına oturuyorum ve başımı göğsüne koyuyorum, bu sabah sözüme inanmadığı için rahatlıyorum. Kanepenin arkasından battaniyeyi çekip üzerimize örtüyor, sonra kollarını etrafıma doluyor, böylece sıcak, sarılmış ve güvende oluyorum. Saçlarımı okşarken nefes alışını ve bu mutluluğun sözlük tanımını. bildim bileli bu kadar derin bir huzur hissetmemiştim. Belki de hiç.

24.

Annem beni on altıncı doğum günümde *Love Actually*'yi izlemeye götürdü, patlamış mısır indirim mağazasından kaçırılmıştı. Sinemaya gitmek bizim için büyük günlerin ve tatillerin vazgeçilmeziydi. Filmi televizyonda her izlediğimde, annemin Hugh Grant'in korkunç oyunculuğuna yanımda güldüğünü hatırlıyorum.

dansını ve Emma Thompson'ın yatak odasında ağladığında seyircilerin iğne ucu kadar sessiz kalp kırıklığını izledim. Annem daha sonra bir süre setinin bir parçası olarak Joni Mitchell şarkıları söyledi, sesinin melankolik dumanıyla cennetten bir .

Bella birkaç gün içinde on altı yaşına . Yarın kapanış saatinden sonra gelateria' sürpriz bir parti olacak ve ben de pastayı yapmayı teklif ettim. Özellikle Belotti's'in pırıl pırıl mutfağında yemek pişirme kaslarımı yeniden çalıştırmak büyük bir keyifti; evimdeki huysuz ocak on altıncı yaş günü pastası gibi özel bir şey için fazla riskli. Sıcaklık kadranı evde daha çok bir istek, hevesle yanan huysuz, yaşlı bir canavar.

Hediye almak benim için yepyeni bir endişe dünyasıydı. On altı yaşındaki kızların nelerden hoşlandığına dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden küçük bir piyano tılsımı olan basit bir gümüş zincir bileklik seçtim. Eğer böyle bir kategori varsa, "aynı zamanda babamın kız arkadaşı olan aile dostu" için doğru notayı yakalamaya çalışıyorum. Muhtemelen yoktur, oldukça niş bir kategori.

Gio ve ben Pazartesi Gecesi Rüyalar Moteli'ni bir kez daha ziyaret ettik ve artık tarif üzerinde birlikte "çalışmadığımız" için önümüzdeki hafta boyunca bizi idare edecek kadarını bir geceye sığdırmaya çalıştık. Bu biraz uzun mesafeli bir aşk ilişkisine benziyor, kemik eritecek kadar iyi bir ara ile noktalanan uzun bir hafta. Bazen gece yarısından sonra Bella yattığında beni arıyor, karanlıkta sessiz konuşmalar, telefonum üzerinde, başının olmasını dilediğim yerde. Ve sonra yalnız uyumak için gözlerimi kapatıyorum, içimdeki gerginlik sarmalının, tehlikeye atarak görmezden geldiğim bir saatin alçak, ısrarlı tik taklarının farkındayım. Rüyalarım giriyor, onları Gio'nun kafede bana döndüğü ama Adam'ın Belotti'nin önlüğünü giydiği ya da üzerinde yemek tariflerinin yazılı olduğu yırtık peçetenin cebimden Maria'nın cilalı maun döşeme tahtalarına düştüğü kabuslara dönüştürüyor. Sıcak panik içinde uyanıyorum, her zaman hepsini hayal kırıklığına uğratmış olmanın hastalıklı korkusuyla, yalanlarımın kalitesizliğiyle çevrili boyalı gelateria kapısından dışarı .

Shen'in yarınki vardiyamı karşılayabileceğinden emin misin?

Bobby'gönderdiğim mesajda GÖNDER tuşuna basıyorum, umarım ayarlamaları yapmayı hatırlamıştır. Cevabı şaşırtıcı olmayan bir hızla geliyor - adamın telefonu her zaman elinin altında.

Yeşil ışık, ötücü kuş.

Gülümsedim, rahatladım. Şu anda onu yeterince , yeni bir Very Tasty Noodle House lokasyonu açmanın ve Queens'te bir başkası için ön planların kasırgasına kapılmış durumda. Yine de beni asla hayal kırıklığına uğratmıyor.

-

"Sürpriz parti için ÇOK MU YAŞLI?"

Gio bana ve Sophia'ya bakıyor, yüzünün her yerinde şüphe var. "İmkânı yok," diyorum.

Sophia, "Sürpriz bir parti için asla çok yaşlı değilsiniz," diyor.

"Belki de sadece sürprizlerden hoşlanmadığım içindir," diyor telefonunu kontrol ederken.

Bu bilgiyi daha sonra yalnız kaldığımda incelemek üzere . Gio'nun tüm kız kardeşleri ve onların çeşitli eşleri ve çocukları gelateria'ya doluşmuşlar, bir de tabii Maria, hepsi onur konuğunu .

Herkes duysun diye yüksek sesle "Geliyor," diyor. "Sessiz olun!"

Sophia ışıkları kapatıyor ve gergin toplantının üzerine sessizlik çöküyor, en küçük aile üyelerinden heyecanlı fısıltılar geliyor. Gio'nun eli karanlıkta benimkini buluyor, anlık bir bağlantı.

Bella'nın silüetinin kapı doğru ilerlediğini görüp anahtarını kapıda duyduğumuzda biri "Şşşt," diyor. Kapı açıldığında Sophia ışıkları yakıyor ve herkes yerinden fırlıyor, şaşkınlık ve "İyi ki doğdun!" çığlıkları gelateria'yı gürültü ve heyecanla dolduruyor. Bella'nın ikiye katlanması herkesin gizli çabasına değişiyor: şeyin onun için olduğunu anladığında Rockefeller ağacının tepesindeki yıldız gibi parlıyor.

Sanırım *bu aile. bir şey işte.*

Çocuklar "İyi ki doğdun" şarkısını söylemeye başlar ve aile de İngilizce'nin yanı sıra İtalyanca da söyleyerek eşlik eder ve Gio öne doğru ilerleyerek kızına ayakları yerden kesilecek kadar sıkı sarılır. Gio onu yere bırakıp şapkasını çıkarırken kız gülüyor ve bir an için ailelerinin kar küresi içinde iki kişilik bir baloncuk oluyorlar.

"Bırakın geçsin, hepimizin kucaklanmaya ihtiyacı var," diyor Maria, elinde güzelce paketlenmiş bir paketle.

Arka planda radyoda tatil müziği çalıyor ve gelateria Noel için dekore edilmiş, duvardaki aile galerisinin etrafında beyaz peri ışıkları parlıyor, mutfak kapısında şenlikli bir çelenk var. Biri pasta için bağırana ve Sophia beni aramak için boynunu bükene kadar doğum günü kadar tatil partisi gibi hissettiriyor. Onu pastanın hazır beklediği mutfığa kadar takip ediyorum. Aile pastanın tasarımını bana bıraktı ve ben de uzun uzun düşündükten sonra Bella'nın en sevdiği vişne dolgusuyla süslenmiş, beyaz çikolatalı krema ile kaplanmış, kocaman, çift katlı, zengin bir çikolatalı pasta tercih ettim. Pastanın üzerine çikolatalı truffle'lar ve dolgun taze siyah kirazlar yerleştirdim ve doğum günü kızı için altın yaldız .

Bundan oldukça memnunum ve şimdi onu bekleyen aileye götürme zamanı geldiği için de gerginim. Tahtayı kaldırıyoruz ve yanan mumlarıyla görkemli şekilde tezgâhın üzerine yerleştirmek için dikkatlice yanlara doğru ilerlerken biri ışıkları söndürüyor.

Aile tekrar şarkı söylüyor ve herkes alev alev yanan pastayı görünce haykırırken Gio'nun gözlerini üzerimde hissediyorum.

"*Buon compleanno, mia nipote,*" diyor Maria, kolunu torununun omuzlarına dolayarak. Mumlar Bella'nın yüzünü aydınlatırken o da saçlarını geriye atarak öne doğru eğiliyor ve uzun bir nefesle tüm mumları üfleyerek bir alkış tufanı koparıyor ve Sophia'nın telefonu o anı yakalarken yanıp sönüyor.

"Pastayı Iris yaptı," diyor. "Harika değil mi?"

Herkes bana bakarken sıcaklığın ensemde yukarı tırmandığını hissediyorum.

"Yemek yapmayı seviyorum," diyorum, onların övgü dolu sözlerine omuz silkerek. Annem yıllarca aldığım eğitimi ve mutfak deneyimimi "yemek yapmayı seviyorum "a indirgediğimi duysa hiç etkilenmezdi ama burada bu sözüm kabul görüyor.

"Ben de yemek yapmayı severim ama hiç olmuyor," diyor Francesca, gözleri pastada.

Kocası Pascal bilgece başını sallıyor ama bir şey söylemeye cesaret edemiyor.

Bir bıçak belirir, pasta kesilir ve şampanya kadehleri bulunup doldurulur. Pascal ölümcül limoncello'sundan bir şişe getirdiğinde bir korku iniltisi duyulur, ancak o sadece gülümser ve omuz silkerek herkesin şampanyasına biraz koyarken umursamaz bir tavır takınır.

Kendimi Bella'nın yanında buluyorum ve çantama uzanıp küçük hediye paketini çıkarıyorum

Kut

u. "Mutlu yıllar," diyorum ve o da heyecanla sırtıyor.

"Yapmamalıydın," diyor, yayı çekip açarak. "Ama yaptığına sevindim!"

O açarken alt dudağımın içini çiğniyorum, doğru anlamış olmayı umuyorum. Doğru yaptığımı biliyorum.

Kutuyu açıp parmağının ucuyla küçük gümüş piyano tılsımına hafifçe dokunduğunda.

"Bayıldım," diye fısıldıyor gümüş baklalı bileziği kutudan .

yardım ediyorum ve o da hayran olmamız için bileğini uzatıyor.

"Mükemmel," diyorum.

Önce bana, sonra bileziğe bakıyor ve gülümsüyor. Tam bir şey söyleyecekti ki çocuklardan biri piyanonun tuşlarına vurmaya başladı, insanı irkiltten uyumsuz, akortsuz bir takırtı.

"Bella, durdur onları, sana yalvarıyorum," diyor Pascal. "Bizim için

bir şeyler çalar mısın?" Şaşkın görünüyor. "Ben-"

"Noel tarzı bir şey mi?" Maria kulak misafiri olarak araya giriyor.

Sophia yeğenine yardım eder. "Sen çalarsan ben de söylerim. sen, Iris?"

Bunun geleceğini hissetmiştim ve cesaretimi toplamak için limonlu şampanyamın yarısını içtim. "Tabii ki."

Bella bir omzunu kaldırıp iç geçiriyor ama gözlerindeki ışıltı, müziğe rağbet ettiği için aslında oldukça mutlu olduğunu gösteriyor. Piyanonun taburesine oturuyor ve kendini içeri atıyor, sonra Sophia ve bana bakıyor.

"Hmm, birkaç yıl önce okul konserinde 'Jingle Bells' çalmıştım?" diyor, cümlesinin sonundaki yukarı doğru eğim ifadeyi bir soruya dönüştürüyor.

Sophia bana bakıp gülüyor ve ben de telefonumdan şarkı sözlerini açıyorum. ". "

Bella çalmaya başlıyor, hızlı parmakları cıvıl cıvıl bir girişle anında Noel ruhunu çağırıyor. Sophia'nın sesi, şarkı söylemeye başladığında olduğu kadar net ve kendinden emin ve ben de için kendimi mutlu buluyorum çünkü tek ben değilim. Herkes sözleri biliyor ve az ya da çok katılıyor. Küçüklerden coşku, Maria'dan omuz sallama ve Gio'nun kız kardeşlerinin seslerinde sadece onlarca yıldır birlikte şarkı söylemekten gelen bir uyum var. Gio sırtını kapıya en yakın duvara dayamış, gürültülü şenlik arasında bir an göz göze geliyoruz ve bana öyle bir bakış atıyor ki beni doğrudan Pazartesi Gecesi Moteli'ne götürüyor. İçimi yakıyor. Sonra gözlerini kaçırıyor, cam kapının dışındaki hareketlilik dikkatini dağıtıyor. Çoğu insan kapı aralığında birinin olduğunu fark etmez ama ben fark ediyorum ve panik ses tellerimi buz gibi yapıyor. Şarkı söylüyorum ama ses çıkmıyor, çünkü dışarıda kapüşonlu bir adam var ve Gio kapının kilidini açarken kaşlarını çatıyor. *Sakin açma. Lütfen, Gio, kapıyı açma.* Kendimi sabitlemek için bir elimi yakındaki bir masaya koyuyorum, diğer herkesin tüm olurken nasıl hala şarkı söylediğinden, Bella'nın çocukları güldürmek için hızının nasıl gittikçe arttığından, çılgın bir topacın gittikçe daha döndüğünden emin değilim. Herkese susmaları için bağırma istiyorum çünkü Gio geriye doğru şaşkın bir adım atarken ve yabancı gelateria'ya girip kürklü parkasının kapüşonunu atarken her şey beyaz gürültüden ibaret.

Bella'nın elleri tuşların üzerinde hareketsiz kalır ve herkes odada yeni birinin olduğunu fark edince şarkılar kesilir.

"Hoş geldin partisi beklemiyordum!"

Sanki bir et parçasıyla boğuluyormuşum da biri sırtıma sertçe vurup onu yerinden çıkarmış gibi kesiliyor. Bu Adam değil. Adam değil. Kim olduğunu bilmiyorum ama Adam Bronson değil.

"Baba?"

Gio yeni gelene inanamayarak bakarken, Maria kollarını açıp onu kucaklamak için öne atılır.

"Felipe, bu gerçek bir sürpriz!"

Herkes tekrar harekete geçer, atalet anı kırılır. Biri yeni gelenin ceketini alıyor, bebekler kucağa veriliyor, şampanya kadehleri yeniden dolduruluyor, doğum günü partisi artık bir kavuşma partisi. Gio'nun bronz tenli, dünyayı gezen babasının etrafı sarılmıştı ve ben geride durup sahneyi kenardan izliyordum. Artık kim olduğunu biliyorum, annemin fotoğraf albümünden tanıyorum, yüksek enerjili konserlerden siyah-beyaz kareler, görüntülerden elektrik fişkırıyor. Elbette oldukça yaşlı, ama yaşlanmayı reddeden Peter Pan tarzı bir tuhaflığı ve çelik grisi saçları var. Mutfak kapısına doğru ilerliyorum ve şaşkınlıkla onu izliyorum.

"Bana onun gibi olmadığımı söyle."

Gio arkamda, bir şey için mutfaka girmiş olmalı. Parmakları kalçamın etrafında kıvrılıyor ve beni sessizce mutfaka çekip kapıyı kapatıyor.

"İyi misin?" Yüzüne dokunarak söylüyorum. "Bu senin için bir şok olmuş olmalı."

"Bunu hep yapar. Şişeden çıkan bir cin gibi birdenbire ortaya çıkıyor." Başını iki yana sallıyor, elini omzumun üzerinden kapıya dayayıp bana doğru eğilirken kaşlarını kaldırıyor.

"Burada olmana çok sevindim, *cucchiaino*," diye fısıldıyor.

Sevgi sözcüğü beni üst kattaki ilk gecemize, filme, çatıya, yatağına götürüyor. Onu öpmek için parmak uçlarımda duruyorum ve hemen aramızda her zaman olduğu gibi, dinamitin fitili ateşleniyor. Bir çentik daha atıyor, acil, kapının diğer tarafında olan gerçeklikten kaçmaya çalışıyor.

"Durmaliyiz," diyorum, varlığımın her zerresiyle buna olmamayı dileyerek. Alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Biliyorum. Sadece bir anlığına seninle birlikte olmaya ihtiyacım vardı."

"Böyle anlarım çok oluyor," diyorum, savunmasız bir şekilde ve başını geriye çekip gözlerimin içine bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzümü avuçluyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. Ben ona bakıyorum, o bana bakıyor ve mutfakta, tüm ailesi kapının diğer tarafındayken, ağzımızla söyleyemeyeceğimiz şeyleri söylüyoruz. Ona içimdeki karanlığı sessizce anlatırken nefesi dudaklarımı okşuyor ve gözleri beni, dokunduğumuzda gerçekleşen sihri özlediğini kalbi avucumun altında atıyor.

"Şimdi daha iyi misin?" Diyorum.
Başını salladı. "Şimdi daha iyiyim."

O partiye geri dönerken ben de yarısı yenmiş pastanın üzerini örtmekle meşgul oluyorum ve sakinleştirici birkaç dakikanın ardından oraya geri döndüğümde kendimi Sophia tarafından yakalanmış halde buluyorum.

"İris, gel rock yıldızı amcamla tanış," diyor limoncello-tipsy.

Başımı sallıyorum ve geniş bir gülümseme çiziyorum. "Merhaba," diyorum, bir şeyler yapmak için elimi uzatıyorum ve hemen yapmamış olmayı diliyorum.

Elimi birkaç saniye şaşkınlıkla inceliyor ve sonra sıkıyor çünkü bunu yapmamak kabalık olurdu. Benimle göz göze geliyor ve tokalaşmasının hissedip kaşlarının çatıldığını görüyorum.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diyor, başını bir yana eğerek.

Başımı sallıyorum. "Sanmıyorum," diyorum, yalan olmamasını umarak. Annem bizi Los Angeles'tan Londra'ya taşıdığında ben daha küçük bir çocuktum ve aradaki yıllarda Felipe Belotti'yi görüp görmediğini bilmiyorum. Beni şahsen tanıyacağından değil elbette ama yüzümün her yerinde annemin yankıları var.

Sophia'nın bu biraz tuhaf alışverişten bir şey anlamayacak kadar şampanya içmiş olmasına seviniyorum ve Pascal herkesin kadehini doldurmak için içkiyle beliriyor. Dikkatimi dağıtmak için uzaklaşıyorum, ceketimi vestiyerden alıyorum. Gio'yu hiçbir yerde göremiyorum, bu yüzden etrafa son bir kez bakıyorum ve kendimi sessizce Mulberry Caddesi'nin keskin, soğuk gece havasına bırakıyorum.

Hey sen, Pascal beni limoncello ile tekrar yakalamadan önce bu geceyi sonlandır, şimdiden kafama gittiğini hissedebiliyorum. Ortalık sakinleşince beni ara. Xx

Vedalaşmamak için uyduruk bir bahane ama gelateria' hızla uzaklaşırken en iyi bahane bu, Felipe Belotti ile arama koyduğum her adımda daha da güvende oluyorum.

25.

NE YAPACAĞIM, Smirnoff?"

Kedi beni erişte evinin basamağında bekliyordu, ruh halini düzeltmek için ton balığına ihtiyaç duyan huysuz bir kapıcı. Şimdi karnı doydu ve pencerenin kenarında oturmuş patilerine bir göz atıyor, konuşmalarımın hiç ilgilenmiyor.

"Mesele şu ki, Felipe neden daha önce tanışmış olabileceğimizi düşündüğünü anlayacak mı bilmiyorum."

Annemin hatıra defteri dizlerimin açık, genç Felipe sahnede annemle sırt sırta, elektro gitar vücuduna asılı, mikrofon havaya kaldırdığı elinde, monokrom bir fotoğraf. Annemin başı adamın omzuna yaslanmış, şarkının ortasında ağzı açık. Annemin üzerinde siyah bir yelek ve kot pantolon, adamın ise solmuş bir kot pantolon ve terden ıslanmış bir tişört var, kollarında dövme var, kulağının arkasında bir esrar. Seksenlerden kalma bir albüm kapağı gibi görünüyor. Saçları benimkine benzemeyen dalgalı kaküllerle kesilmiş, profili benimkine çok benziyor. Muhtemelen on dokuz yaşlarında, Bella'yla karşılaştırdığımda korkutucu derecede genç, bir kadın kadar çocuğa yakın. Bu fotoğraftan sonraki bir yıl içinde hamile kaldı ve hayatının hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir bölümü var. Albümü ellerimi koyuyorum, içim endişe ile çalkalanıyor. Şu anda ruh halime gelebilecek tek bir şey var, çocukça sığınağım. Saat on oldu ve gelato makinem biraz zaman alıyor ama malzemeleri eylemi bile rahatlatıcı.

Cep telefonum zıplıyorum.

Gece yarısı gelato randevusu mu?

Rahatlayarak iç çektim. Bobby.

Yarasa gibi kulakların var.

Bana bir dizi emoji, , dondurma ve aşk kalpleri gönderiyor ve ben de dolabın arkasından iki pembe melamin kaseyi çıkarıp hazır bir şekilde diziyorum.

-

"FUUUUUUCK," diyor BOBBY, ben ona gecenin önceki olaylarını anlatırken gözleri açılıyor.

Ellerimizde kaselerimiz, aramızda serili battaniyemiz, Felipe ve annemin resminin yer aldığı hatıra defterimiz açık bir şekilde kanepenin iki ucundayız.

"Şimdi nasıl biri?"

"Felipe?" Kaşlarımı çatıyorum. "Onda göçebe bir görünüm var, sanki ziyaret ettiği tüm yerler katmanlar eklemiş gibi. Solmuş dövmeleler, deri bilezikler, bu tür şeyler. Sıska ve hâlâ bu fotoğraflardaki gibi, sadece daha..."

"Daha...?"

Onu tanımlamak için uygun bir kelime aradım. "Bilmem ki. Cevizimsi?" Bobby dondurmasını yerken boğulurcasına gülüyor. "Cevizimsi mi?"

Burnumu yukarı kaldırıyorum. "Yani sanki yıllarca güneş kremi sürmeden güneşin altında oturmuş gibi görünüyor, yıpranmış ve çizgili, anlıyor musun? Ama bir şekilde çocuksu, bu garip."

"Sorumluluk eksikliği." Bobby kaşığını kâsesinin etrafında gezdirirken burun deliklerini genişletiyor. Sadakat onun ruhuna işlemiş, onda sevdiğim şeylerden biri bu ve bu, bir adamın gitar çalarak dünyayı dolaşmak için kardeşini çocuğunu büyütmesi için terk etmesi fikrinden etkilenmediği anlamına geliyor.

"Tanrım, bunları özlemişim." Ayağa kalkıyor ve dondurucudan gümüş dondurma kovanını çıkarıyor. "Biraz daha?"

Başımı sallıyorum. Kesinlikle iki porsiyonluk bir gece.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Bob," diyorum. Felipe'nin kim olduğumu anlaması kaçınılmaz gibi geliyor.

"Adam altmışlı yaşlarında ve çılgın bir hayat yaşamış, sabaha kadar seni tamamen unutmuş olma ihtimali var," diyor Bobby, yeniden doldurduğum kâseyi bana uzatırken. "Yani, ben otuz yedi yaşındayım ve hafızam çoktan zayıfladı, onun ne şansı olabilir ki?"

"Otuz sekiz yaşındasın."

" de nasıl." Duraklıyor, küstahlaşıyor, kaşık ağzının ortasına geliyor. "Tanrım, öyleyim." Omuz silkiyor ve kaşığını bana doğrultuyor. "Bu da ne demek istediğimi açıklıyor. O bir ceviz turşusu. Varsayımlarda bulunmuyorum ama tahminimce yıllar boyunca eski kıkırdama dumanından payına düşenden fazlasını içmiştir." Esrar içiyormuş gibi yapıyor, içine çekiyor ve duman halkaları üflüyor.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Bobby hâlâ hayali duman halkalarını izliyor. "Felipe yuvarlanan bir taşla benziyor. Uzun süre burada kalmayacak. Tekrar yola çıkana kadar ondan uzak durun."

Eriyen dondurmamı karıştırırken Felipe ve annemin fotoğrafına uzun uzun bakıyorum. Farklı koşullarda onunla annem hakkında konuşmayı çok isterdim, çok az bildiğim o dünyaya nadir bir bakış olurdu.

"Ciddiyim Iris, bunun o nefis adamı terk etmek için başka bir neden olmasına izin verme. Sana inanabilir ve bir dahaki sefere geri gelmeyebilir."

Tek umudum Bobby'nin haklı çıkması ve lambadaki cin gibi Felipe'nin de bir anda ortadan kaybolması.

26.

IRIS, DIŞARIDA SENİ SORAN BİR ADAM VAR."

Ocaktan fırladım ve panik içinde Shen'e baktım. Gio'yu görmüş, olsaydı söylerdi. Adam Bronson'ın sürekli hale gelen korkusu pis bir su gibi üzerime akıyor.

"Neye benziyor?" Fısıldıyorum.

Shen'in ağzı buruşuyor. "Karanlık olmasına rağmen köpekbalığı dişi kolye ve aynalı güneş gözlüğü takmak çok yaşlı" - bakıyor - "altı falan mı?"

Saat on buçuk, kapanmasına az kaldı. Kapının aralığından ötedeki restorana bakıyorum ve Felipe'nin yüzünü gölgeli sokağa çevirmiş, bir kadeh içtiğini görüyorum.

"Yuvarlanan taş olmak buraya kadarmış," diye mırıldanarak kapıdan geri çekiliyorum. Bella'nın doğum günü partisinin üzerinden yirmi dört saat geçti ve ne yazık ki Felipe'nin hafızası Bobby'nin öngördüğü gibi sihirli bir dolambaç değil gibi görünüyor.

"İsterseniz ona burada olmadığınızı söyleyebilirim?"

Bunun kaçınabileceğim bir şey olmadığını bilerek başımı sallıyorum. Önce Gioyla konuşmaktansa şimdi benimle konuşması daha iyi.

"Ona beklemesini söyle, buradaki işlerimi bitirmek için on dakikaya ihtiyacım var."

Geri Felipe'nin kabul ettiğini varsayıyorum ve mutfaktaki bitince evin önüne gidiyorum.

"Sen evine git Shen, ben kapıyı kilitlerim" dedim.

Felipe'ye kaşlarını çatarak bakıyor, sonra da bana soru dolu bir bakış fırlatıyor, ben de sessizce evet anlamında başımı sallıyorum, beni burada o adamla yalnız bırakmasında bir sakınca yok. Paltosunu toplarken bekliyorum ve kapıyı arkasından kilitleyerek dışarı çıktığını görüyorum.

"Bir tane daha mı?" Felipe'nin boş bardağına bakarak söylüyorum.

Başını sallayıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ben kendime bir bardak alıp Jack Daniel's masaya götürürken beni izliyor. İkimize de birer içki doldurup kapağını yavaşça kapatırken sessiz kalıyor ve önce onun konuşmasını bekliyorum.

"Dinle, ikimize de biraz zaman kazandırayım," dedi sonunda. "Sen hiç şüphesiz Vivien ve Charlie'nin kızıydın. Ona benziyorsun, sesin onunki gibi çıkıyor-oh, videoları gördüm-ve," masanın üzerinden elime dokunuyor, "onun yüzüğünü takıyorsun."

İçgüdüsel olarak evlilik parmağımdaki mühür yüzüğü çeviriyorum ve o da içkisini bir dikişte geri deviriyor. "Ve şimdi buraya geldin ve ailemin ortasına güzelce yerleştin. Belki yaşılanıyor, ama bir tesadüf değil, değil mi?"

Sanki Belottileri istismar etmeye çalışıyormuşum gibi soğuk ve önceden planlanmış gibi konuşuyor ve bu da canımı yakıyor. Felipe'nin gerçeğin ne kadarını hak ettiğini bilmiyorum. Sesindeki suçlayıcı tonu duyuyorum ve bu hem azarlayıcı hem de adaletsiz hissettiriyor, çünkü onu tanıdığım kadarıyla oğlunun hayatında neredeyse tamamen yok ve içeri koruyucu baba kartını pek hakkı yok.

Şişeye . "Biraz daha?"

"Cevapları tercih ederim," diyor ama de bardağını bana doğru itiyor.

"Tamam," diyorum ve bardağını . "Haklısın, ben Vivien'in kızıyım." "Seni bu işe o mu ?"

Onun adına kırıldım ama tabii ki bilmiyor. "Annem birkaç yıl önce öldü." Kelimeleri yüksek sesle söylemenin acısıyla oturuyorum, asla iyileşmeyen bir yara.

Hakkını vermek gerekirse, gerçekten şok olmuş görünüyor, kaşlarında derin çizgiler oluşuyor. "Ama yine de çok genç olacaktı," diyor başını sallayarak.

"Evet," dedim. "Elli iki yaşındaydı."

Haberi sindirirken sessizce oturuyoruz.

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm," diyor kesilerek.

"Teşekkür ," diyorum, yer hala benim olsa da aynı şekilde kırılmış. Annemle ilgili haberler ne olursa olsun, de sorularına yanıt vermem gerekiyor.

"O öldükten sonra işler zorlaştı," diyorum. "New York'a yeni bir başlangıç yapmak için geldim. Annemin en güzel anıları burada yaşanmıştı, yeniden başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Katz's Deli'ye gittim

-"Bana şarkı söylediği zamanı anlatırdı."

"Hemen sokağın aşağısında," diyerek kesti. "Sonunda polisler bizi götürdü. Şarkı söylerken bile içlerinden birinin anneni kaldırdığını hâlâ görebiliyorum." Başını sallıyor ve ofluyor. "Onu polis arabasının arkasına koyduklarında da hâlâ şarkı ."

Bu son ayrıntıyı bilmiyordum. Bir an oturdum ve kafamdaki hikâyeye nakış gibi izin verdim.

"Buraya geldim çünkü gidecek başka yerim yoktu. referans noktalarını görmek, durduğu yerlerde durmak, sevdiği şehri deneyimlemek istedim. Burada kendimi ona her yerden daha yakın hissedeceğime dair çılgınca bir his vardı içimde."

Ona küllerini New York'a getirdiğimi ve bir gün onu bırakacak kadar güçlü hissettiğimde savuracağımı .

"Sonra yürüdüm ve buradaki vitrinde 'şef aranıyor' yazısını gördüm, o kadar. Belotti'nin gelateria'sının varlığından haberim yoktu ta ki..." göstermek, söylemekten daha kolay olacaktır. "Orada bekle."

Annemin hatıra defterini almak için üst kata çıkarken onu kapalı restoranda bırakıyorum, önce yırtık peçeteyi dikkatlice çıkarmak için duraklıyorum. Bu sır Santo ve anneme ait, Felipe'nin gözleri için olmayan bir patavatsızlık.

"Bu annemindi," diyorum, tekrar hatıra defterini masanın üzerine koyarak. Santo'nun fotoğrafı açık, arkasındaki cam kapı arka planda.

"Bana onun gerçekten sevdiğini düşündüğü tek erkek olduğunu söyledi ama soyadını ya da fotoğrafın nerede çekildiğini hiç söylemedi."

Felipe sonunda aynalı güneş gözlüklerini çıkarıp fotoğrafı inceliyor ve işaret parmağıyla hafifçe vuruyor.

"Her zaman kahraman," diye mırıldanıyor, kardeşler arasındaki hikâye başka bir güne kalsın. Fotoğraftaki Santo seksenli yılların havasında ve gelecek yıllarda kardeşinin oğlunu yetiştireceğinden habersiz.

"Cam kapıydı," diyorum. "Fotoğraf herhangi bir yerde çekilmiş olabilir ama Mulberry Caddesi'ndeki o kapının önünden geçerken bunun annemin hikâyesinden bir başka yankı olduğunu hemen anladım. İçeriye görmemezlikten gelemedim. Bu kadar basitti. Hiçbir gündemim ya da planım yoktu, sadece kapıdan içeri girdim ve Gio, Sophia ve diğer herkesle tanıştım ve işte annemin hikayesinin bittiği ve benimkinin başladığı yer burasıydı."

"Annenin Santo ile bağlantısını kimse bilmiyor mu?"

"Bu tek fotoğraf dışında annemin onunla olan bağlantısını bilmiyorum," diyorum. "Onun geçmişi beni kapıdan içeri soktu ama o zamandan beri olanların geçmişle hiçbir ilgisi yok."

Annemin Belotti aile albümündeki fotoğrafını düşünüyorum, yüzü kameraya dönük.

"Onlara söylemek zorundasın," diyor. "Ailemiz sırlara tahammül edemez."

Çocukça bir meydan okuma beni yakaladı. *Neden? Neden onlara söylemeliyim? Bunun ne faydası olacak?* Aklımdan geçen soruları ona sormuyorum.

"Gio ile aranızda bir şey mi var?"

Meydan okumam çaresizliğe dönüşüyor. Felipe'ye gerçeği söylemek istemediğim için içkimin derinliklerine bakıyorum. Gio'yla Pazartesi Gecesi Moteli'nde sonsuza dek kalamayacağımızı biliyorum ama burada hiç bulunmayan bu adamın Motel'in sona ermesine neden olması büyük bir haksızlık gibi görünüyor.

Felipe sessizliğini anlıyor ve iç geçiriyor.

"Bak, bazıları ne kadar az etrafta olduğumu göz önünde bulundurarak bu kadar hızlı davranmaya hakkım olmadığını söyleyebilir, ancak aile seni gerçekten seviyor gibi görünüyor ve bu beni endişelendiriyor. İyi bir çocuk olduğuna eminim ama Santo'yla zaten yeterince şey yaşadılar. Uzun zaman önceydi ama annen ona çok kötü davrandı ve şu anki durumu göz önüne alındığında senin yüzünü görmenin şoku beni endişelendiriyor. Ve Maria - teselli ödülü gibi hissetmeyi hak etmiyor..." İçkisini yutuyor ve kendi bardağını doldurmak için şişeye uzanıyor. durdurmamakla sorumsuzluk edip etmediğimi merak ediyorum ama sonra annemle olan fotoğrafını düşünüyorum ve kendi sınırlarının fazlasıyla farkında olduğunu fark ediyorum.

"Gio'ya hiç babalık yapmadım," diyor. "Belki de bu onun arkasını kollamak için tek şansımıdır." Gözlerini masanın üzerinden bana diyor. "Seni ailemizin kapısından içeri sokan şeyin ne olduğunu ona kendin söyle, yoksa ben söylemek zorunda kalacağım." Viskiye bardağında evirip çeviriyor. "Bu bir ultimatom değil Iris, *bir vaftiz babası* anı yaşamıyorum. Sadece bir kez olsun çocuğum için doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

Bu konuşmanın beni ne kadar yorduğunu tahmin ediyorum ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi okşuyor.

"Acele etmeyin," diyor. "Kolay olmadığını ama bir süre daha buralarda olacağım." Boğazını temizliyor ve ağır bir New York aksanına bürünüyor. "Tatili New York'ta ailemle geçiririm, topun düşüşünü izlerim diye düşündüm, *kapış?*"

Başımı kaldırıp bakıyorum ve gözlerindeki haydut parıltısını görüyorum. Başka koşullarda muhtemelen ondan oldukça hoşlanırdım. Yani, acil bir durumda ona güvenmek zorunda kalmaktan nefret ederdim, ama hayatı neşeli bir oyun, her zaman davet bir parti olarak gören birine benziyor. Annem de böyleydi.

"Bu oldukça tehditkârdı," diyorum yarım bir gülümsemeyle.

Yanındaki koltuktan fötr şapkasını alıyor ve başına yerleştiriyor. Jaunty açısı, elbette.

"Kan sudan daha kalındır" diyor.

"Yine tehditkâr," diyorum, onu dışarı çıkarmak için ayağa kalkarken.

Kapıyı kilitleyip kendime bir içki daha dolduruyorum, önümdeki defter hâlâ açık. Kan sudan daha yoğundur, demişti Felipe, bu gece doğruluğunu kaburgalarımın arasında bir bıçak gibi hissettiğim hazırlıksız, fazla kullanılmış bir cümle. Belotti kanı yoğun ve zengin, hepsini bir arada tutan bağlayıcı bir madde, Felipe'yi bile. Bunu çok iyi anlıyorum çünkü aile birliğimizde sadece annem ve ben olsak da bizi birbirimize bu bağ beni ayakta tutuyor. Dünyada ama asla tamamen değil, çünkü onun sevgisi şu anda bile beni koruyor.

Kendine ait bir ailesi yoktu. Üç günlükken bir battaniye ve altın bir mühür yüzüğünden başka hiçbir şeyi olmadan belediye binasının merdivenlerine terk edilmişti. 1960'ların Londra bakım sisteminin bir ürünüydü ve Amerika'ya gidene kadar koruyucu aileden koruyucu aileye geçti. Sesi onu kurtardı. Bizi de kurtardı. Beş parasızken parası, doğum belgesi ya da sevgi dolu bir yuvası yokken kimliği idi. Annesiz bir çocuktı ve kendi deneyimleri nedeniyle bana daha sıkı sarıldı, beni daha çok sevdi.

Annemin mühür yüzüğünü tekrar parmağıma takıyorum, kalbimde doğru şeyi yapmam gerektiğine dair ağır bir inanç var. Felipe'nin program konusunda bana biraz lütufta bulunmasını takdir ediyorum ve topları sonsuza dek havada tutabileceğimi hiç düşünmemiştim: Adam; tarif; annem; Gio.

Gio. Her ne kendime olup bitenlerin dünyanın geri kalanından ayrı ve özel olduğunu söylesem de, aslında öyle değil. Hepimiz iç içe geçmiş daireleriz, çöl adaları değil. Perdeleri son kez çekmek zorunda kalmadan önce Gio ile fazla zamanım kalmadı, çünkü Gio Belotti hakkında bildiğim bir şey varsa o da dürüstlüğe ve sadakate her şeyden çok değer verdiğidir. Onunla birlikte olmak için bu iki şeyden de ödün verdim ve bir kez öğrendiğinde, hikayemizin devamının geleceğini sanmıyorum.

Hayat kadar da karmaşık, değil mi, bir dizi rastlantısal tesadüf ve tesadüfi buluşma bir ömür boyu devam ediyor. Belki de buraya gelirken annemin hayatı ile benimki arasındaki simetri fazla doğrusal hale geldi. İzlerimiz beklenmedik bir şekilde çakıştığında muhtemelen kozmik bir kazıma sesi duyuluyor, eterde kıvılcım saçan tehlikeli demir filamentleri yağmuru.

Erişte evinin karanlığında kendime bir ölçü daha viski dolduruyorum ve Felipe'nin topun düşüşünden nasıl bahsettiğini hatırlayarak tek başıma oturuyorum Geçen yıl küçük televizyonumda tek başıma izlemiştim; Times Meydanı'ndaki renkli reklam panoları, parti şapkaları ve puf ceketleriyle aşırı heyecanlı insanlar, gece yarısına doğru geri sayımı haykırırken gözlerini o devasa yüzlü topa dikmişlerdi. Erken yatmayı ve töreni tamamen kaçırmayı planlamıştım ama yeni yıl büyük bloklar halinde parlarken ve sunucular "Auld Lang Syne "ın duygusal sesi eşliğinde vals yaparken kollarımı bir mindere doladım ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına izin verdim. Ama sonra Times Meydanı'nda Sinatra'nın "New York, New York" şarkısıyla tempo değiştirdiler ve kalabalığı simli konfeti tuttular ve ben

Yastığımı indirdim ve gözyaşlarımın yanaklarımda rimel izlerine dönüşmesini izledim. Kendimi kelimeleri mırıldanırken buldum ve sonra oturup kelimeleri söyledim, sesim titriyordu ama güç topluyordum, çünkü New York'ta başarabiliyorsam, her yerde başarabilirim. Ve başardım da. Bobby ve Robin ile hayat boyu sürecektir arkadaşlar edindim, bir işim, bir evim ve isteksiz bir kedinin yarı zamanlı velayeti var. Bunlar önemli şeyler ve o boyalı cam kapıyı görene kadar da yeterliydi.

Karanlık erişte evinde tek başıma otururken yılbaşına kaç gün kaldığını sayıyorum. Sanırım on dokuz. Bunlardan üçü pazartesi, yarın da dahil, ama tatil nedeniyle Gio muhtemelen aile işleriyle meşgul olacak. Felipe açıkça bir Yeni Yıl tarihi belirlemedi ama onu yeterince iyi anladım - oğlumun kalbini bir ipte sallandırmayın. Yaklaşan dışlanma benim için yeni bir duygu değil, ama sanırım bunu geride bıraktığımı umuyordum. Öyle bir şansım yok. Yine o yalnız çocuk olmak üzereyim, yüzünü pencereye dayamış, dışarıdan içeriye bakan çocuk.

Keşke saati San Gennaro Bayramı'na geri çevirebilsem ve Belotti'nin önünden yan gözle bile bakmadan geçebilsem. O gün geçmişin ve bugünün izleri birbirine değdiğinde kıvılcım yağmurunun sıcaklığını fark etmemiştim ama bu gece onları hissediyorum, göğsümün üzerine saçılmış sıcak talaşları. Gerçekten acıtıyorlar.

27.

Bu gece sıkı giyinin, sizi seveceğinizi düşündüğüm bir yere götüreceğim.

Ben iç karartıcı derecede boş buzdolabına bakıp karar vermeye çalışırken GIO'nun mesajı geldi.

Ya da buraya gelip Moonstruck'ı tekrar oynayabilirsin? Usta Gio beni fena tahrik etti.

GÖNDER tuşuna basıyorum ve birkaç dakika sonra tekrar çalıyor. Telefonuma uzanırken bitmiş mısır gevreğini çöp kutusuna atıyorum.

Ceketini giy ya da don, istesen de istemesen de dışarı .

Gözlerim irkilerek dönüyor ve telefonum üçüncü kez çaldığında bile sessiz keskin bir kahkaha atıyorum.

Bilgin olsun, o mesajı gerçekten göndermek istemedim.

tam da bu yüzden bu adamın yanında kendimi güvende hissediyorum. Diğer elimle mesajlaşırken bir kaseye yumurta kırıyorum.

Şimdi mahvetme, ben de tam seni telefon seksi için aramak üzereydim.

Harika. Bella'nın öğretmeniyile bir toplantıya girmek üzereyim ve şimdi tek düşünebildiğim senin çıplak olduğun.

ederim.

Ve sen çok... ve öğretmen burada. 7'de hazır ol, seni .

Tavanın altındaki gazı açıyorum ve yumurtaları içine atıyorum.

, sütyenimin kancasını daha yeni açmıştım. Zil kurtardı, Belotti x

Omleti otomatik pilotta yapıyorum, saat ancak dokuz buçuk olmasına rağmen yorgunum. Dün geceki ağır Jack Daniel's porsiyonu beni uykuya gönderdi ama orada tutmadı - biraz endişeli uyandım

Dörtten sonra mutfak masasında kahve içerken kendimi. Felipe'den sırlarımı sonsuza dek saklamasını bekleyemem ve bunu ondan istemek de adil değil. İşleri kendi zamanımda halletmeme izin vermesi iyi bir şey. Geç saatlerde tür sonuca vardım. Times Meydanı'nda top düşene kadar hayatımı sadece şimdi ve burada yaşayacağım ve sonra Gio'ya her şeyi anlatacağım. Bu planın, ayağım yere basarken sağlam bir tuğla duvara kafa üstü çakılmaya benzediğinin farkındayım. Yine de yapabileceğim başka bir şey yok, çünkü bu sabah özel olarak kabul şey, Gio Belotti'ye kontrol edilemez, sarhoş edici, vahşi bir şekilde aşık olduğum.

-

Kapımın zili yerine bir araba kornası duyuyorum ve şaşkınlıkla pencereden dışarı bakıyorum. Saat yediden biraz önce ve istediğim gibi kışlık giymiş, şapkamı takmış, eldivenlerimi cebime sokmuş, atkımı da çıkarken üzere masanın üzerine bırakmıştım.

Gio dışarıda, beklediğim gibi bir takside değil, yolda uzun, alçak, retro siyah bir arabanın yanında duruyor.

Pencereyi sıyırıp nefes aldırmayan soğuk akşamın içine doğru eğildim.

"*Pretty Woman*'ı izledin mi hiç?"

Kolunu açık sürücü kapısına dayıyor ve bana bakıyor. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Richard Gere süslü bir arabayla geliyor ve yangın merdivenine tırmanıyor," diye .

Annem her zaman *Pretty Woman* filmindeki Vivian'ın ismini aldığını söylerdi, ne kadar filmin gösterime girmesinden yirmi yıldan fazla bir süre önce doğmuş olsa da. Gio binamızın önünde zikzaklar çizen köhne merdivene bakıp başını sallıyor, ben de gülüp pencereyi çarparak kapatıyorum.

Kaldırımın aşağısında durup heybetli kaslı arabaya bakıyorum. Pırıl pırıl siyah ve krom, uzun, alçak, *Saturday Night Fever* tarzı bir havası var.

"John Travolta'dan mı ödünç aldın?"

Sırıttıyor ve tavana vuruyor. "Bu 1972 model bir Cadillac Sedan Deville ve babamın gurur ve neşe kaynağı.

Ara sıra kullanmamı ve tekrar kullanabileceği zaman için yağlamamı istedi."

"Kendi posta koduna sahip olacak kadar büyük," diyorum Gio binerken ve benim posta kodumu açmak için eğilirken.

Kapı.

"Aman Tanrım," diye , çünkü kiraz kırmızısı deri tarafından sarılıyorum. Araba da aynı şekilde kokuyor.

Beslenmiş deri ve ahşap cilası, yaş ve seçkinlik, kesin bir centilmen kulübü havası.

"Burada yaşayabilir miyim? Bu benim kanepemden çok daha rahat."

Elimi tik ağacından gösterge panelinde gezdiriyorum. Üzerinde "buzlu burbon" yazan bir düğme görsem şaşırmazdım - ve ona da basardım. Arabalı filmlerdeki gibi bir sürüş, öndeki derin, düğmeli arkalıklı koltuk kol dayama yeri.

"Oldukça havalı, değil mi?" Gio motoru

çalıştırarak söylüyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Çok uzak değil," diyor. "Bu bir sürpriz."

Yerime yerleşiyorum, göz ucuyla gizlice Gio'yu izliyorum. "Seksi görünüyorsun Bu."

Bana bir bakış fırlatıyor. "Benden bir daha edepsiz konuşmamı isteme," diyor. "Başımı yeterince belaya soktun.

bu sabah."

"Hoşuna gitti," diyorum eşarbıma doğru gülerek.

İnkâr etmiyor. "Gerçekten sütyenini çıkarmadın, değil mi?" Yalan söylemeyi düşünüyorum. "Hayır, omlet yapıyordum."

Gülüyor, radyoyu açarken başını sallıyor. "Beni gerçekten kötü etkiliyorsun, Iris."

Penceremden dışarı bakıyorum, onun hazırlıksız sözlerinin beni Gio için ne kadar kötü olduğumu düşünmeye sürüklemesine izin vermektense o anda kalmaya çalışıyorum ve hakkımdaki düşüncelerinin dibe vuracağı Yeni Yıl'ı iple çekiyorum. Benim hakkımda kötü düşünmesi fikri kalbime kurşun gibi saplanıyor, bu yüzden onun yerine kulağımı radyodaki Noel şarkılarına verip mırıldanıyorum.

-

SÖZÜNÜ TUTTU, yolculuğumuz uzun sürmedi ama sonsuza kadar hatırlamayı umduğum bir yolculuktu. Brooklyn Köprüsü'nden geçerken arabanın, onu kullanan adamın ve parıldayan şehir ışıklarının birleşimi, cep telefonu kamerasıyla yakalamayı umamayacağınız türden mükemmel bir enstantaneydi. Bunun yerine onu zihnimde yakaladım ve tıpkı annemin Santo'nun o tek fotoğrafı etrafında milyonlarca aşk hikayesi ördüğü gibi, önümüzdeki günlerde ve yıllarda dönüp bakmak üzere dosyaladım.

Gio, arabayı sakın bir yerleşim sokağının kaldırım kenarına çekerken, "Burası iş görür," diyor.

"Restoran mı?" Umarım değildir diyorum çünkü Bobby ve Robin beni daha önce pizza paylaşmak için yukarı çağırmışlardı.

Gio inip arabayı kilitlerken başını sallıyor. "Bir bar mı?"

Tekrar başını sallıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

," diyor.

Yürüdükçe sokaklarda daha çok insan var, belli ki bizimle aynı yere gidiyorlar. Çiftler, küçük çocuklu aileler, herkes kışlık montlar ve şapkalarla sarınmış.

Bir köşeyi dönüyoruz ve ben şaşkınlıkla duruyorum. "Bu gerilime değer mi?"

İlerideki yol renk cümbüşüne dönmüş, her ev Noel ışıkları ve süsleriyle neredeyse gizlenmiş. Devasa altın kar taneleri, gerçek boyutlu kardan adamlar, bacalardan aşağı inen ışıklı Noel Babalar. Burası çocukluğumun filmlere konu olan fantezilerindeki Amerika, Disney-vari cesur ve küstahça güzel.

"Burası neresi?" Nefes alıyorum.

"Dyker Heights," diyor. "Bunu seksenlerden beri her yıl yapıyorlar, yirmi blok kadar daha devam ediyor."

Işıklandırılmış sokaklarda yavaşça yürüyen gezgin kalabalığına katılıyoruz ve dürüst olmak gerekirse, sanki biri beni kucaklayıp bir tatil filmi setine bırakmış gibi hissediyorum. Her ev sanki

Bir öncekinden daha süslü. Baston şekerler ve dans eden elfler ön doldurur, parıldayan hediyeler sundurma basamaklarını sıralar, yıldız ışığı ağları ağaçları ve çalıları kaplar.

"Muhtemelen bunu uzaydan bile görebilirsiniz" diyorum, bu muazzam ölçek ve manzara karşısında şaşkına dönmüş bir halde.

Gizli hoparlörlerden Noel müziği yükselirken, pirinç üniformalarının düğmeleri altın renginde parıldayan bir tabur findıkkıran tarafından korunan devasa eski bir evin önünde duruyoruz. Melekler ağaçların arasında dans ediyor ve gerçek boyutlu bir doğum sahnesi çimenlerin çoğunu kaplıyor.

Tek söyleyebildiğim "Vay be," oldu. "Bunu her yıl nasıl yapıyorlar? Tüm süslemeleri saklamak için başka bir eve ihtiyaçları olmalı."

"Bugünlerde çoğunlukla şirketler var," diyor Gio. "Büyük şirketler."

"Oh, bu iş çok hoşuma gider," diyorum, bu fikirden etkilenerek. "Profesyonel elf."

Bir otomattan sıcak çikolata , çünkü bu sahne zaten yeterince şenlikli değil ve Gio bir konyak şişesi bana uzatıyor.

"Her şeyi düşünüyorsun," diyorum fincanımın içine biraz karıştırarak.

Şişeyi ceketinin içine geri koyuyor ve şişeyi sadece benim için, sadece bu sıcak çikolata için getirdiğini fark ediyorum ve evden eve göz kamaştırıcı bir şekilde dolaşırken kolumu onunkine bağlıyorum.

Santo'nun Cadillac'ıyla boy ölçüşebilecek uzunlukta, metalik kırmızı renkte ve içine tırmanabileceğimiz büyüklükte eski bir metal kızağa hayranlıkla bakmak için duruyorum. Ama ; ön koltuğa Coca-Cola'ya layık bir Noel Baba oturmuş, çimenlerin üzerinde uçan sekiz ren geyiğinin dizginlerini tutuyor, hepsi de yüzlerce altın iğne ucu kadar ışıkla parlıyor. Kontrol ettim ve tabii ki öndekinin kırmızı bir burnu var.

"Noel mağazasını sevmeyen bir adam için bu büyük bir adım," diyorum.

Kolunu omuzlarıma atıyor. "Bu farklı. Çocukken her yıl buraya gelirdik."

Zihnimin gözünde Belottis'leri görüyorum, aşırı heyecanlı küçük kızlardan oluşan bir grup ve arkalarından gelen siyah saçlı ve ciddi gözlü Gio.

"Çok farklı hayatlardan geliyoruz," diyorum yumuşak bir iç çekişle. "Annem büyük bir Noel hayranıydı, ama hiçbir zaman aile süslemeleri veya yıllık geleneklerden oluşan bir koleksiyon biriktirmedik, çok fazla yer değiştirdik. Eğer Vauxhall'ın arka koltuğuna sığmıyorsa bizimle gelmezdi ve Santo'nun Cadillac'ının büyüklüğüyle yoktu."

Omuzlarımı sıkıyor. "Bu yıl tatili bizimle geçirmeye gelir misin?" Bana bakarken gözlerinde Noel ışıkları altın ve yeşil renkte yansıyor. "Tabii başka planların yoksa?"

Başka planım yok. Bobby, Robin'in en büyük kız kardeşi herkes bir aradayken evlenmeye karar verdiği için Robin'le birlikte tatillerini Robin'in ailesiyle birlikte bir gemi seyahatinde geçirmeye kararlı oldukları için tüm yıl boyunca çok öfkeliydi. Bugüne benim belirsiz planım bir kişilik hindi artı Smirnoff, muslukta dondurma ve televizyonun açık olmasıydı. Aslında fikir beni depresyona sokmadı, basit ve telaşsız geldi. Yeni pijamalara göz ve sadece büyük gün için bir şişe şampanya biriktirdim.

Ama şimdi ne olacak? Gio bana Belotti'nin yemek masasında bir koltuk teklif etti. Bu kez yüzünü cama dayamış küçük çocuk ya da yalnız Noel'inin şık ve bağımsız olduğunu söyleyen kadın olmak istemiyorum. Evet demek, gerçek bir aile Noel'i yaşamak için can atıyorum.

"Çok isterim," diyorum ve aklımla kalbim bu konuda en az on dakika tartışmadan önce kelimeleri ağzımdan kaçırdığım için kendime içimden bir kez daha kızıyorum. "Sadece eminsen mi? Fikrini değiştirebilirsin, alınmam."

Gülüğü kolay geliyor ve soğuk yanaklarımı ısıtıyor. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Tamam o zaman. Belottis'lerle Noel o . İzlemek için sıraya gireceğim bir film gibi geliyor kulağa ve Dyker Heights'ın abartılı ışıklarının ortasında durup kendime Noel Günü'nün Yeni Yıl Günü teslim tarihimden önceye denk geldiğini hatırlatmaya ve bu geçici neşenin tadını çıkarmaya çalışıyorum.

-

Cadillac'ın vişne derisi konforunda, ısıtıcılar sonuna kadar açıkken, "BUNLAR ÇILGINDI," diyorum. "Muhteşemdi ama çılgıncaydı."

"Çılgınca," diyor.

Bu kelime onun aksanıyla kulağa saçma geliyor. "Bilirsin işte, çılgın ama muhteşem," diyorum.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum," diyor.

Yavaş akan trafiğin içine giriyor ve ben dirseğimi aramızdaki kolçağa koltuğuma yerleşiyorum.

"Kendime bunlardan bir tane alacağım," diyorum, konyak kanımda ılık ılık dolaşüyor. "Her gece bunun içinde New York'ta görkemli bir şekilde dolaşacağım." Gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum, başımı koltuğa yaslıyorum. "Yolculuk için yanıma Smirnoff'u alacağım ve o eksantrik İngiliz kadın ve onun soğuk kedisi olarak ünleneceğiz. Yazın güneş gözlüğü, kışın da aynı örgü atkıları takacağız."

Cevap vermiyor ve tek gözümü açtığımda onu kırmızı ışıktaki durmuş bana buluyorum. "Sen benim ağrıyan gözlerim için bir manzarasın," diyor ve sonra elini dizime koyup bırakıyor ışıktan uzaklaştığında orada.

Bobby'ye Gio'nun iyi elleri hakkında itirafta bulunduğum zamanı hatırlıyorum ve birkaç ay sonra aynı el dizimin üzerinde duruyor. Arabanın karanlığında elimi küçük elimle ve hissettiklerimi ifade edebildiğim tek kelime memnuniyet. Tam olarak doğru kelime değil. İdeal olarak memnuniyeti Gio Belotti'ye bir ağaç gibi tırmanma ihtiyacıyla birleştiren bir şey isterdim ama arabayı o kullanıyor ve bu çok değerli bir araç, o yüzden şimdilik memnun olmak yeterli olacak.

"Nereye gidiyoruz?" "Bekle ve gör."

Elini sıktım. "Başka bir sürpriz mi?" "Evet."

"Daha fazla konyağa ihtiyacım olacak mı?"

"Olabilir."

"Sürprizlerden hoşlanmıyorsun," diyorum. "Geçen gün öyle demiştin." "Söyledim mi?"

Başımı salladım. "Sophia'ya."

"Muhtemelen çocukken sürprizleri severdim." Gözlerini yoldan ayırmıyor. "Bugünlerde o kadar da değil."

Karanlık sokaklarda ilerlerken dükkan cepheleri ve ışıklı sokak tabelaları profiline renkler saçıyor, elektrik mavileri, kırmızı flaşlar. Başparmağı diz kapağını okşuyor, sürekli bir ileri bir geri.

"Sen çok yetişkin bir yetişkinsin," diyorum, konyağın dili gevşeten faydalarıyla. Göz ucuyla bana bir bakış . "Sanırım öyle olmak zorundayım."

Başımı sallıyorum. Bunu anlıyorum. Kendimden başka sorumlu olduğum kimse yok ve bazen bu konuda o kadar da iyi değilim. Gio'nun omuzlarında Bella'ya ve ailesine bakmanın ağırlığı var.

"Benim için kendini sorumlu hissetmek zorunda değilsin," diyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Arabayı sürerken kaşlarını çatıyor ve ben daha iyi kelimeler bulmak için kafamı yokluyorum.

"Demek istediğim, zaten sana güvenen bir sürü insan var," diyorum. "gereken insanlar listesine beni eklemek zorunda değilsin. Hatta bırak listede *ben* olayım, sen de listede ol."

Sola dönüp bir otoparka giriyor ve ben gözlerimi kısarak ön camın ötesindeki karanlığa bakıyorum. "Bu deniz mi?"

"Atlantik Okyanusu," diyor. Bu bir düzeltme gibi gelmiyor, daha çok hüznü bir gözlem.

"Sahilde miyiz?"

"Coney Island."

"Lunaparktaki gibi mi?"

"Gezinti yerleri kış için kapalı ama evet. yürüyelim mi?"

Ahşap tahta kaldırıma doğru ilerlerken dışarıdaki hava sert, dudaklarımda tuzlu bir tat bırakıyor. Gio, "Yaz günü o kadar kalabalık oluyor ki zor hareket ediyorsun," diyor.

Şu anda kesinlikle öyle değil. Bu gece ahşap tahta kaldırımda ancak bir avuç insan var, birkaç köpek gezdiricisi ve ara sıra koşan cesur birileri. Burası hemen hemen bize ait ve Gio elimi tutup yürürken, bir yanımda roller coasterlar, diğer yanımda okyanus silueti belirdiğinde kendimi yine on sekiz yaşında hissediyorum. Ne zamandır kimseyle el ele yürümemiştim... Açıkçası ne kadar zamandır bilmiyorum. Adam ilk günlerde bile PDA türünden bir adam değildi.

"Acıktıysan bir şeyler yiyebilir miyiz?"

"Belki bir süre sonra," diyorum, çünkü toprağımız bitene kadar böyle yürümekten mutlu olurdum.

Bana konyağı uzatıyor ve ben de bir yudum alıyorum, gözlerim büyük tekerleğin dış hatlarında. Arabaların hepsi kaldırılmış ve kış için naftalinlenmiş, geriye sadece ufuk çizgisine doğru kavis yapan dişli çelik tekerlek kalmış.

"Bella bu sefer o kadar korkmuştu ki yol boyunca ağladı," diyor bakışlarımı takip ederek. "Sadece bu kadar yüksekteydi." Eliyle kalçasını işaret ediyor. "Binmek için ayaklarını yere vurdu ve sonra inmek için sabırsızlandı."

Bu bana onun tüm yaşam öyküsünün bu şehir etrafında örüldüğünü hatırlatıyor; bu gece benim için yeni ama onun için bir anı şeridinde yolculuk oldu.

"Çocukken annem beni bunun bir versiyonuna götürürdü," diyorum ara sıra Southend'e yaptığımız geziyi hatırlayarak. "Daha küçüktü elbette ama aynı köhne sahil kenarı havası ." Annemin ellili yıllardan kalma kırmızı sundress elbisesinin beklenmedik anısına hafifçe gülüyorum. Burası için

tamamen uygunsuzdu.

Lunapark trenleri onu bir an bile durdurmadı. "Balık ve patates kızartması, çarpışan arabalar, kova ve kürek günleri."

"Burada Nathan'ın sosisli sandviçleri var" diyor.

Her birimiz kendi düşüncelerimize dalmış bir halde biraz daha yürüyoruz ve ben soğuktan korunmak için bir yudum konyak alıyorum. Bu iyi bir şey - bu gece hava ne kadar soğuk olsun, içim yanıyor.

"Düşünceleriniz için penny," diyorum.

Bana doğru bakarken yüzündeki mikro irkilmeyi yakalıyorum ve daha dikkatli kelimeler seçmediğim için kendime kızıyorum. "Gio, özür dilerim, seçebileceğim onca cümle varken..."

"Hey, yok." Elimi sıktı. "Garip olmadan onun adını söyleyebilirsin." Başımı sallıyorum, sertçe yutkunuyorum, elini sıkıyorum ve de keşke bunun dışında bir şey söyleseydim diyorum.

"Iris, bir şey söyleyebilir miyim?" Durdu ve beni kendisine doğru çevirdi. "Senin kaybın benimkinden daha yeni. Eğer her şey çok hızlı ilerliyorsa, söylemen yeterli, hemen yavaşlatabiliriz." Uzanıp şapkamı ayarlıyor, böylece kulaklarımı düzgünce kapatıyor. "Noel çok büyük bir istekse anlarım, tamam mı?"

Kirpiklerimde soğuk gözyaşları birikiyor. Çirkin gerçeği buzlu havaya dökmek, kükürtlü rüzgârın onu okyanusa ve ikimizi de rahatsız edemeyeceği kulaçlarca derine batırmasına izin verme ihtiyacıyla savaşıyorum.

"Adam... ortağım... her zaman çok iyi bir insan değildi," diyorum çünkü bu yalana bir yenisini ekleyemem ve eklemeyeceğim. Gio'nun çok erken biten iyi bir ilişkisi vardı. Benimse hiç yaşanmaması gereken berbat bir ilişkim vardı.

Sözlerimin Gio'nun yüzüne inişini izliyorum. Yüz ifadesi , başparmağı çenemi okşuyor.

"Bu kadar dürüst olmak cesurca" diyor, gözleri yüzümü arıyor. "İyi şeyler kadar kötü şeyleri de hatırladığın için kendini suçlu hissetme, insanlar sadece öldükleri için aziz olmazlar."

Boğazımda yanan bir acı yumağı var, çünkü Gio kendi iyiliği için fazla iyi biri.

"Yapacaksın." Kendi kendime döktüğüm aptal brendi gözyaşlarımda boğuluyorum. " ve madalyalar alacaksın ve meleklerden ve aşk tanrısından oluşan kendi ekibini kuracaksın."

"Sanırım yeterince brendi içtin." Yüzümü ellerinin arasında tutuyor. "Bil diye söylüyorum, şu anda aziz gibi şeyler düşünmüyorum."

Yutkunarak kahkahalar atıyorum, o da beni kendine çekiyor ve başını benimkine doğru eğiyor. Öpüşmemiz tuzla karışık ve özlemle ağırlaşıyor.

"Arabanın arkasında öpüşebilir miyiz?"

Ağzımın içine doğru gülüyor. "Yapabileceğimize emin olabilirsiniz."

Karnım zil çalıyor ve ona, kontrolü ele almakla zorbalık arasındaki mükemmel *Moonstruck* tatlı noktama denk geldiğini söylemek istiyorum ama söyleyemiyorum çünkü bu düşünceyi kafamdan silip .

Issız araba parkına geri kendimi bir ergen gibi hissediyorum, hayatta kalmak için oksijen kadar gerekli hissettiren ateşli öpücükler için iki kez duraklıyorum ve kıyafetlerini parçalamak için arabaya canlı ulaşmamız gerekiyor. Gio cebinde anahtarları arıyor, ağzı benimkine yapışmış, seksi bir şekilde İtalyanca küfrediyor çünkü Cadillac'ın kilidinin elle açılması gerekiyor. Yarı gülüyorum ve

Aceleyle anahtarları düşürdüğünde yarım bir inilti duyuyorum ve sonra anahtarları alıp ağzını iç uyluğumda gezdirmek için eğildiğinde boğazımda hayvani bir ses çıkarıyorum. Siyah kafasına bakıyorum ve gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırıyor ve bu o kadar yıkıcı derecede seksi ki kendimi ayakta tutmak için gerçekten arabaya yaslanmak zorunda kalıyorum.

Vücudumda kayıyor, beni soğuk metale bastırıyor ve yutkunup anahtarlara . "Onları bana ," diyorum, tekrar düşürme ihtimaline karşı elinden alıyorum ve ona doğru dönüyorum arabanın kilidine uzanıyor.

Ağırlığını sırtıma yaslıyor, nefesi boynumu ısıtıyor. Bir anlığına insan ve makine arasında sıkışıyorum ve eli kazağımın altından göğsüme doğru kaydığında başımı omzuna yaslayıp inliyorum.

"Bu lanet arabanın içine girmemiz gerekiyor," diye mırıldandı.

"mi?" Diyorum çünkü az önce sütyenimin dantelli kupunu aşağı çekti ve ben de mutlu olduğum yeri buldum.

Anahtarları alıp kalçamın yanındaki kilide sokarken, "Ya öyle olacak ya da uygunsuz teşhirden bir hücreye düşeceğiz," diyor Kilitlerin açıldığını duyduğumuzda ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz ve Gio arka kapıyı çekerek açıyor ve beni neredeyse içeri itiyor. Üzerime çıkarken kapıyı çarpıyor ve ben birden havanın ne kadar soğuk olduğunun farkına varıyorum.

"Büyük bir araba için burası birdenbire küçük bir yer gibi gelmeye başladı," diyorum sırtımı yastıklı kırmızı deri koltuğa dayayarak.

"Sanırım bunun için çok yaşlı olabilirim," diyor, beni ezmek için dirseklerinin üzerinde yükseliyor.

"Beni aşağı doğru bastır," diyorum, onu ceketinin yakalarından geriye doğru çekerek. "Hoşuma gitti."

Yarı gülüyor, eli tekrar kazağımın altına kayarken ağzı benimkinden bir öpücük uzakta. "Ben

"Ellerin soğuk," diye fısıldıyorum.

"Vücudun sıcak," diyor ve sonra duraklıyor, kaşlarını çatıyor ve ekliyor, "sıcaklık açısından yani, değil..."

Kaşlarımı , kendini düğümlemesinin tadını çıkarıyorum. "Vücudumun seksi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Yani, Tanrım, evet. Evet, istiyorum." Sütyenimi çözüyor ve ben de kazağımı başımın üzerinden çekiyorum, böylece belden yukarısı çıplak kalıyor.

"Cehennem kadar sıcak," diye mırıldanıyor, ağzını köprücük kemiklerimin arasında gezdirirken. "Lanet olası güneşin yüzeyine dokunmak gibi."

"İyi kurtardın," diye mırıldanıyorum, daha fazlası için can atıyorum. "Daha önce hiç arabanın arka koltuğunda seks yapmamıştım.

Ön koltuk da ."

"Ben de," diyor ve kotumun düğmesini açarken beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. Fermuarı indirirken beni biraz daha öpüyor ve sonra eli kotumun ve iç çamaşırlarımın içinde hareket ederken yavaş ve derin bir şekilde biraz daha öpüyor, parmakları içime doğru kayarken artık soğuk değil.

"Bu hayatımın en güzel anı olabilir," diye nefes alıyorum ve gülümsemesini ağzımda hissediyorum.

Kotunun düğmelerini açıp aşağı doğru iterken, "Benim de listemde oldukça üst sıralarda," diyor. Elim etrafına dolandığında keskin bir nefes alıp gözlerini kapatıyor ve benim kot pantolonum kalçalarımın çok üstünde olduğu ve onunki de hareketlerini kısıtladığı için hüsrana uğruyoruz. İtalyanca küfürler ederek durumu hem daha kötü hem de daha iyi hale getiriyor ve ben de sonunda bacaklarımın arasına yerleşip kendini sokana kadar kot pantolonumu dizlerimin altına itmek için kıvranırken gülüyor ve nefes nefese kalıyorum.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldanıyor ve ben sertçe yutkunup başımı sallıyorum, rahatlama ve şok edici, göz yaşartıcı bir zevkle sayıklıyorum.

"Sözümü geri alıyorum," diyorum. "Bu en güzel an."

Ve sonra her şeyi , ağzı yüzümde nazıkçe geziniyor, eli saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyor, nefesi boğazında düğümlenirken gözleri gözlerimde yoğunlaşıyor. Altına giriyorum, dizimi deri koltuğa doğru itiyorum, böylece kalçalarımı kaldırıp onu daha yakın tutabiliyorum ve adımı iç çekip alt dudağını ısırtıyor. Arka koltukta seksin hassas hissettirebileceğini düşünmezdim ama bu . Şu anda kendi dünyamızdayız, bir rüyalar Cadillac'ında ve birbirimize tatlı bir zaman ayırıyoruz.

"Coney Island'a hoş geldiniz," diyor sonra, alnını benimkine dayayarak. "Rehber kitapların iddia ettiği kadar heyecan verici," diyorum, kalbim onunkine çarpıyor.

"Bir de yazın görmelisin," diyor.

"Sanırım kışın olmasını tercih ederim," diyorum.

Beni öpüyor, telaşsız ve tatmin olmuş bir şekilde. "Evet, ben de." "Bütün gece burada böyle kalalım mı?"

Ofluyor. "Bir daha asla yürüyemem."

Güldüm. "Sanırım kalçamı yerinden çıkarmış olabilirim ama buna değdi."

Benden uzaklaşıyor ve sanki maratonun bitiş çizgisini yeni geçmiştik gibi kıyafetlerimizi sürüyerek yerlerine yerleştirip yan yana uzanıyoruz. Paltosunun içine uzanıp bana sessizce konyağı minnettar oluyorum.

"Sen bir Saint Bernard gibisin," diyorum şişeyi dudaklarıma bastırarak. "Her zaman beni kurtarıyorsun."

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor ama yüz ifadesinin gülümsemeyi görüyorum ve başımı omzuna ben de gülümsüyorum. Adamın içinde çok fazla sessiz neşe var. Çok fazla sevgi.

28.

SALI SABAHİ ACI SOĞUK BİR ŞEKİLDE DOĞUYOR ve ben yatağıma uzanmış bir önceki geceyi hatırlıyorum. Saint Bernardlar ve meleklerden oluşan bir SWAT ekibi hakkında bir şey mi söyledim? Her şey bulanık, ama bana kalan şey, göksel varlıklarla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin arka koltukta olanlarla ilgili olduğu bir parıltı Cadillac'ın. İlk romantizm deneyimlerim çok heyecan verici değildi, her gece buharlı mutfaklarda koşuşturmakla meşguldüm. Dün gece A sınıfı, üst düzey bir sevişmeydi. Hayatımın en heyecan verici seksiydi. İkimizin de ıssız araba parkı olayından kadar çılgınca tahrik olmayı beklediğini sanmıyorum - belki de ikimiz de hayatlarımızda biraz heyecanı geciktirmişizdir.

Telefonum yastığımın altından çekiyorum.

Sırtımı dışarı çıkardım.

Yorganı omuzlarıma çekiyorum ve yanıma kıvrılıyorum, sıcak ve rahat.

Arabaların arkasında kızları baştan çıkarırsan böyle olur.

Bunun senin fikrin olduğuna eminim.

Gözlerimi kapatıp geçmişini düşünürken gülüyorum. Brandy. Trompetler. Arka koltukta öpüşelim. Evet, . Bir yanıt oluşturmamdan telefonum tekrar bipliyor ve kontrol ederken hâlâ gülümsüyorum. Gio'dan değil.

Küçük fare, şimdi de duygularımı incittin. Belki de seni görmeye gitmeli ve işleri düzeltmeliyim, Noel hediyeni şahsen teslim etmeliyim. Bana etrafta , dondurmandan yaparsın. Kulağa hoş geliyor mu?

Sanki biri üzerime kaynar bir çaydanlık devirmiş gibi kabarmış hissediyorum. Dün gecenin cennetinden Adam Bronson'ın cehennemine geçmek beynimin kaldıramayacağı kadar hızlı bir vites değişimi. Sanki cep telefonumdan çıkıp yatak odamın güvenliğine ve sessizliğine doğru yükselmiş gibi. Telefonum tekrar titriyor, yeni bir mesaj daha... Sıkı bir top gibi kıvrılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bakamayacak kadar korkuyorum. Telefonum tekrar tekrar titriyor, ta ki ben onu duvara fırlatıp titrek bacaklarımın üzerinde banyoya gidip bağırsaklarımı kusana kadar.

Sıcak duşun altında duruyorum ve suyun paniğimi dağıtmasına izin vermeye çalışıyorum. Adam'ı terk ettiğim o ilk günleri atlatmamı sağlayan nefes egzersizlerini yapıyorum. *New York'a gelmeyecek. New York'a gelmeyecek. New York'a gelmeyecek.* Büyük ihtimalle doğru olduğunu bilerek bir mantra gibi tekrarlıyorum. Adam Bronson küçük bir kasabada yaşayan bir manipülatör, benim gelişmekte olduğumu ve artık sahip olmadığı gücü kullanmaya çalıştığını söylüyor. Bobby ona son mesajı göstersem bana bunların hepsini anlatırdı ama anlatmayacağım çünkü asla cevap vermemeliydim. Adam'ın girdabına çekilme hissinden nefret . Su karanlık ve ekşimiş ve ağzımı dolduruyor. Saçlarımda, cildimi kaplıyor, duşu en sıcak ayara getirmeme rağmen temizlenmesi zor.

Bir süre sonra mutfak masasına oturuyorum, sabahlığıma sarınmış olmama rağmen üşüyorum, saçlarımda bir havlu ve kahve var. Bir elimi sol bacağıma , bacağımın titrediğinin farkındayım. Uzun böyle olmamıştı, geçmişte kaldığını düşündüğüm istemsiz bir tepki. Ne yapacağımı bilemiyorum. Cevap . İsteddiği şeyin bu olduğunu biliyorum - mesajının yerine ulaştığından emin olmak, sinmiş olduğumu hissetmek. Birkaç hafta önce o sokakta içimdeki süper kahramanı çağırmaya çalışıyorum ama o beni terk etti. Endişeliyim ve tek başımayım. Belki de benim için her şey hep böyle . Bu iç karartıcı bir düşünce, inanmak istemiyorum çünkü Adam'ın beni küçük tam olarak bu - onu güçsüz ve borçlu hissettirmek, başka insanlar ve başka yerler olduğunu görmesine izin vermemek. Ama ben gördüm. Buraya gelebilmek için boks ringinde tam on raunt yaptım, çabalamaktan mosmor oldum. Tüm bunları, şanslı bir yumrukla geç gelen bir nakavtla galibiyeti kapmasına izin vermek için mi yaptım?

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi yavaşça nefes almaya, o boks ringini görmeye, kolumu havaya kaldırdığımı, zafer kazandığımı, Adam'ın yenilgiyle yere yığıldığını hayal etmeye zorluyorum. Kalabalığın kükrediğini duyuyorum ve köşeme bakıyorum ve halkımın havayı yumrukladığını görüyorum. Annemin peygamber çiçeği mavisi gözleri, Sophia'nın zıplayan bukleleri, Gio'nun güçlü omuzları. Bir için başka birini de görüyorum. Gitmek için döndüğünde yüzünü zar zor yakalıyorum ama bana çok benziyordu ve sanırım küçük gülümsemesinde bir zafer parıltısı vardı. Pelerini ya da süper kahraman botları yoktu ama yakınlarda olduğunu bilmek beni rahatlatıyor.

29.

SHEN elinde bir yığın kirli tabakla MUTFAĞA GİRER. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o yaşlı adam geri döndü."

İç çekiyorum. Felipe. Adam'ın mesajından yana üç gün geçti ve neredeyse hiç uyumadım ya da başka bir şey düşünmedim. Gio'yla konuştuğumuzda ya da mesajlaştığımızda alarm zillerinin çalmasını önleyecek kadar kendimi toparladığımı düşünüyorum ve Bobby'nin işi başından aşkın ama sessiz ve acı verici bir iç kriz yaşıyorum. Shen bana bakıp kaşlarını çatıyor, sonra elini omzuma koyuyor.

"İyi misin?"

Benim durumumdaki birine sorulacak doğru bir soru değil bu. Bunu boyalı bir gülümsemeyle ve elini sıkıyormuşum gibi görünmesin diye bir şeyler almak için uzaklaşıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum. "Yorgunum, sanırım geç saate kadar korku filmi izledim." Yalan kolay geliyor ve başını sallayarak kabul ediyor.

"Ona çıkacağımı söyle," diyorum, saate . Saat sekizi yeni geçmişti, konuşacak vaktim yoktu ama onu gönderemezdim.

Gaz ocağını kapatıp restorana girdiğimde mutfak kapısının yanında . "Iris," diyor şapkasını çıkarıp kenarını ağır yünlü pantolonunun göğsüne bastırarak

Palto. "Sizi fazla tutmayayım, meşgul olduğunuzu görüyorum." "Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Başını sallıyor ve diğer elini karnının üzerine koyuyor. "Maria beni iyi besliyor. Kadın, masada sadece ikimiz varken bile bir düzineden az yemek pişiremiyor."

Başımı sallıyorum, bir ayağımı diğer bileğimin arkasına sokuyorum ve bekliyorum.

"İsteyebileceğin bazı şeyler buldum. , annenin etrafta olduğu zamanlardan."

Konuşurken iki eliyle garip hareketler yapıyor ve anlıyorum ki ultimatolumun karşılığı olarak bir nezaket sunuyor.

"Bunu gerçekten isterim," diyorum ve işte yine boğazımda o her zaman var olan yumru. Genelde duygularını yüzeye bu kadar yakın yaşayan biri değilimdir, bu çok yorucu.

Omuzları düşer, rahatlar. "Birkaç blok ötede depom var." Bana örümcekli yazılar olan bir kâğıt uzatıyor. "Yarın sabah mı?"

"Tamam."

Bir an için söylemek istediği başka bir şey varmış gibi bakıyor, sonra vazgeçiyor ve şapkasını takıp gidiyor.

"Teşekkür ," diyorum ve adresi katlayıp kot pantolonumun arka cebine koyuyorum.

O uzaklaşırken şapkasının kenarına dokunuyor ve ben mutfağının sığnağına geri dönüp kapıya yaslanıyorum, nefes egzersizlerimden aşinalığı içinde dönerken burnumun köprüsüne masaj yapıyorum.

-

SÖZÜNÜ , Felipe'nin kâğıt parçasındaki adres çok uzakta değil. Aralık ayının sert rüzgârına karşı sımsıkı ve çok geçmeden onu sokakta, çift camlı, pencereli ve depo tabelalarıyla kaplı bir binanın önünde dolanırken gördüm.

"Kahve getirdim," diyor gümüş bir termos tutarak. "Maria yaptı aslında."

Şapkamı çekip çıkarıyorum, saç çizgimde terler diken diken oluyor. "Ona annemden bahsetmedin, değil mi?"

Endişemi başından savdı. "Ona eski bir arkadaşımla görüştüğümü söyledim, ki dolambaçlı bir şekilde öyleyim."

Onu binaya kadar takip ettiğimde adımlarında bir sıçrama var. Sanırım oldukça eğleniyor olabilir. Kendi adıma, ilgimi çekiyor ve Adam'ı düşünmekten zihinsel olarak uzaklaştığım için memnunum. Her yerde ortaya yerlerden birindeyiz, insanların dağınlıklıklarını ve ıvır zıvırlarını depolamaları için küçük kiralık birimlere dönüştürölmüş depolar, birbirinin aynısı beyaz makaralı kapılardan oluşın bir labirente asansörle çıkıyoruz.

Felipe duraklıyor ve yönünü bulmak için etrafımıza bakıyor, sonra koridorlardan birine doğru ilerliyor. Elinde plastik bir etiket üzerinde küçük bir anahtar var ve sonunda durduğunda bakmam için bana uzatıyor.

"Üç-beş-dokuz, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Annem de okuma gözlüğüne direnirdi," diyorum hafifçe ve anahtarı ünitenin asma kilidine sokarken .

Kapıyı bir şovmen edasıyla açıyor.

"Dün buradaydım, şu lanet tarife bir bakayım dedim," diyor. "Öyle bir şans yok."

Birimin içi beni . Üst üste yığılmış dağınlık kutular bekliyordum ama nispeten derli toplu ve bir duvara dayalı deri bir chesterfield kanepe var.

"Burası rahatmış," diyorum, ısıtıcının düğmeleriyle oynamasını izlerken. Bir lambayı yakıyor ve sırtıyor. "Benimle kal, evlat."

"İnsanların bu yerlerde yaşayacağından endişe etmiyorlar mı?"

Beni içeri soktu ve kepengi indirdi. "İnsanların bira dolu buzdolaplarını çalıştırmalarını engellemek için elektrik güncellemesi için günlük ücret alıyorlar. Parti bozanlar."

"Ve televizyonları," diyorum dikkatle, bir sehpanın üzerindeki portatif televizyona bakarak. "O da var," diyor. "Otursana."

Kanepeye tüneyip kendimi biraz tuhaf hissederken eşarbımı çözüyor ve paltomun fermuarını açıyorum. Burada olduğumu kimse bilmiyor ama yine de herhangi bir tehlike hissetmiyorum. Birincisi, Felipe bir Belotti ve ikincisi, o Gio'nun babası. En önemlisi de, anneme duyduğu saygıdan dolayı benim için iyi bir şeyler yapmaya çalıştığını biliyorum - bugün burayı güzelleştirmek için epey çaba sarf ettiğinden şüpheleniyorum.

"Pek iyi görünmüyorsun," diyor bana plastik bir fincana kahve doldururken.

Belli ki makyaj oyunumu geliştirmem gerekiyor - gözlerimin altındaki koyu halkaları gizlemekte iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum.

"Pek iyi uyuyamıyorum." Omuz silkiyorum. "Geçer, her zaman geçer."

Otururken derin bir iç çeker ve masanın kenarından büyük kahverengi bir zarf uzatır.

kane

"Bunları bir kutuda buldum," diyor. "Kahvemi yere koyup zarfı dizlerimin üzerine koyduğum şu

pe.

aşamada senin için benden daha anlamlı olabileceklerini düşündüm.

haya "Bil diye , muhtemelen ağlayacağım, ama konuda kendini kötü hissetme çünkü en azından ağladığım görülüyor

t."

Günde üç kez, en azından şu anda. Sanırım göz kanallarımda bir sorun olabilir."

Çenesini ovuşturup beni izliyor. "Annen de tuhaf şeyler söylerdi."

Alınmayı düşünüyorum ama sonra zarfın içindeki şeye odaklanmaya karar veriyorum.

Oldukça hacimli. Bir tomar gazete ve fotoğraf çıkarıp kucığıma koyuyorum.

"Doğruyu söylemek gerekirse onları sakladığımı hatırlamıyorum," diyor. "Louis tarafından bırakılmış olmalılar." Yüz ifademden Louis'in kim olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını anlıyor.

"O zamanki menajerimiz. İşler sarpa sarınca bizi bıraktı, kızartacak daha büyük balıkları "

Bunların hepsi benim için yeni. Keşke hepsini yazacak bir kalemim olsaydı da hiç unutmasaydım.

Onun yerine yığının fotoğrafa bakmakla yetiniyorum.

"Annemin hatıra defterinde buna çok benzeyen bir fotoğraf var" diyorum, Charlie Raven'ın davul setinin etrafında toplanan grubun sahnelenmiş fotoğrafına bakarak. Elinde bagetleriyle tabureye tünemiş, uzun boylu, iri yarı duruşundan gergin bir enerji yayılıyor.

"Babam," diyorum fotoğrafa hafifçe dokunarak.

"Nasıl öldüğünü duyunca çok üzüldüm," diyor

Felipe. ", " diyorum.

Felipe boğazından hırıltılı bir ses çıkarır. "O da benimle aynı seçimi yaptı. Baba olmak ya da yollara düşmek."

"Annemin de böyle bir seçeneği vardı," diyorum resmine bakarak.

"Seni seçti," diyor. "Senin yolda olduğunu öğrenir öğrenmez grup patinaj yapmaya başladı. Çoğu gün hastalandı, Charlie korktu. Bırakın aynı grubu, aynı odada bile bulunamıyorlardı."

Diğerlerine bakmak için fotoğrafı kenara koyarken Felipe'nin her kelimesine . Bazılarını daha önce görmüştüm ama birçoğu benim için yeniydi; onu tekrar görmek beklenmedik bir hediye.

Felipe, ben onları incelerken konumları ve anekdotları sağlamak için elinden geleni yapıyor ve birkaç dakika sonra bana bir kutu mendil uzatıyor.

"Kanallar yüzünden," diye

mırıldanıyorum. "Sen

söyledin."

L.A. şehir merkezindeki bir kulüpte vereceğim konserin rulo halindeki posterini düzeltiyorum,

annemin sahnedeki siluetini gösteren bir fotoğraf. Onun özünü o kadar iyi yansıtıyor ki boğazımdan küçük bir ses kaçıyor ve ben

için birkaç kez öksür.

"O fotoğrafın çekildiği gün hamile olduğunu öğrendi," diyor. "Şimdi onu sahneye koşarken testi arka cebine görebiliyorum."

Posteri dikkatle inceliyorum ve cebinden çıkan plastik testin beyaz ucu hemen seçilebiliyor. Felipe'ye dönüyorum, maskara lekeli bir dağınıklık içinde olduğumu biliyorum.

"Bu resimde ben varım," diye fısıldıyorum. "Tam şuradayım, muhtemelen bir pirinç tanesinden daha büyük değilim ama oradayım."

Başparmağım ve parmağımla pirincin küçüklüğünü gösteriyorum, o da kolunu omuzlarıma doluyor ve kutudan benim için bir mendil daha çıkarıyor. Annemin hamileliği sırasında hiç görmemiştim, bu çok değerli bir ilk.

." Burnumu sildim. "Sonsuza dek duvarıma asacağım." Omzuma vuruyor.

"Başka bir şey daha var ama senin... kanallarına bakılırsa," diye yüzümü işaret ediyor, "bir gün daha beklesek mi bilemiyorum. Belki yarın."

Ellerimi yüzüme götürüp ona bakıyorum. "Hayır. Asla olmaz, hepsini şimdi görmeliyim. Felipe, lütfen, iyiyim, gerçekten iyiyim."

Bir omzunu kaldırıyor ve iç çekiyor. "Madem öyle diyorsun. En azından önce biraz kahve iç."

Kâğıtları ve fotoğrafları dikkatlice zarfın içine geri koyup bir kenara bırakıyorum.

"Teşekkür ," diyorum fincanıma uzanarak. "Tüm bunlar için."

Kaşlarını kaldırıyor. "Viv çok iyi bir kızdı," diyor.

Duyarsız olmak istemediğim için bir sonraki sorumu sormakta tereddüt ediyorum. "Onunla Santo arasında ne olduğu hakkında çok şey biliyor musun?"

Gözlerini tavana dikeyiyor ve usulca gülüyor. "O hepimiz annene biraz aşıktık ama bebeklik kardeşimin üzerine bıraktığı ciğerimiz söküldü." Başını iki yana sallıyor. "Bir gece konserden önce birkaç bira içmeye geldi ve o kadar. Sonraki iki gün boyunca aşkın gençlik rüyasıydılar. Santo'yu zor tanıdım, annen onu öyle büyülemişti ki."

Yavaş ve alçak sesle konuşur, kendi zamanında hatırlar.

"Ve sonra yola çıkma zamanımız geldi. Ülkenin dört bir yanında konserler sıralanmıştı.

L.A. ve büyük zaman, Louis'e inanılacaksa. Doğrusu, gideceğinden pek emin değildim. Bizim yerimize kardeşimi seçeceğini düşünmüştüm."

"Ama yapmadı," diyorum, çünkü hikâyenin bildiğim tek kısmı bu.

Felipe, "Her şey pamuk ipliğine bağlıydı," diyor. "Otobüs beş dakika bekledi, sonra on dakika, sonra köşeden koşarak geldi ve , gözyaşları tıpkı seninkiler gibi taşıyordu." Elini yüzüme doğru sallıyor. "Yol boyunca kimseyle konuşmadı, yaralı bir hayvan gibi otobüsün arkasına doğru süzüldü."

Benim ağlamaklı koklamalarımınla noktalanmış düşünceli bir sessizlik içinde oturuyoruz. Annemin aşk ve hırs arasında sıkışıp kaldığını, hayatını değiştirecek kararlar almak için çok genç ve kırılgan olduğunu düşünmek beni inanılmaz derecede üzüyor. Felipe, hamile olduğunu öğrendiğinde bir an bile tereddüt etmediğini söyledi. Bana her zaman hamile olduğunu öğrendiği günün hayatının en mutlu günü olduğunu söylerdi,

Çünkü sonunda sonsuza dek seveceği biri olacaktı. Çok güzel ve yürek parçalayıcı, özellikle de şimdi anne olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğine dair yeni bilgilere sahibim. O sahneye duygu seli içinde çıkmış olmalı. Belki de yüzden fotoğraf kim olduğunu bu kadar iyi - kelimenin tam anlamıyla eski hayatıyla yeni hayatı arasında sıkışıp kalmıştı.

"Bana göstereceğin başka bir şey olduğunu söylemiştin?"

Felipe eliyle kıllı yanağını sonra ayağa kalkıp televizyonun karşısına geçiyor. Şaşkınlıkla onu izliyorum, ta ki ekranın altındaki VHS yuvasını fark edene kadar.

"Felipe..." Elimi boğazıma götürerek söylüyorum. "Film var mı?"

Dönüp bana bakıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Nefesim kesilmiş, gözlerim ekrana çivilenmiş, annemi görmek üzere olduğuma inanamıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Bu bizim en önemli ." Felipe arkasına yaslanıyor ve gözlerini kısarak makinenin üzerindeki düğmeleri okuyor. "Dün bunu izlemek bana bazı anıları hatırlattı, söylememe izin ."

Sanki bambaşka bir dil konuşuyormuş gibi, "Öne çıkan film," diye mırıldanıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki filmi duyamayabilirim.

"Tamamdır," diyor, ekran titrerken tekrar yerine oturuyor. "Bir dakika bekleyin."

O kadar gerginim ki avuçlarım terliyor, yaşlı oyuncunun

Bant.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" Felipe ile ekran arasına bakarak mırıldanıyorum.

"Sadece bekle..." Elini bana doğru uzattı. "Bu eski bir makine, almak biraz zaman alıyor gidiyor."

Ekran grubun dolduğunda ve hoparlörlerden bir parça çıtırdadığında kanepenin kenarına tutunuyorum.

"Biraz tozlu," diyor Felipe, ama umurumda değil, çünkü logo kayboluyor ve grup ekrana geliyor, tıklım tıklım dolu, terli bir kalabalığa karşı canlı bir performansın kaydı. Biraz karanlık ve ses mükemmel değil ama yaşayan ve nefes alan annemi daha önce hiç görmemiştim ve büyülenmişim. Hayatım boyunca onu sayısız kez izledim, ama bu... bu elektrik. Çok genç ama çok güçlü, herkesi avucunun içinde tutuyor.

"Tam bir süper yıldızdı, değil mi?" Fısıldıyorum, kirpiklerimdeki yağlı gözyaşlarını silip

Bak.

"Dinamit," diyor Felipe.

Gösteri biter ve film siyaha döner, sonra tekrar karartılarak soru-cevap bölümüne geçilir.

bant. Genelde sıradan sorulara cevap veriyorlar ama benim için fark etmiyor çünkü o sohbet ediyor ve gülüyor. Sesi kulaklarımda kaybolan bir müzik, kahkahası beni televizyona yaklaştıran bir zil. Şimdi koltuktan kalkıp ekranın önünde diz çöküyorum ve kameraya bakıp güldüğünde yüzüne dokunmak için uzanıyorum. Sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi ve ben hem gülüyorum hem de şaşkınlıktan ağlıyorum çünkü sanki kısa bir süreliğine buradaymış gibi hissediyorum, sanki bir mucize eseri birbirimizi sadece bu kısa, küçücük bağlantı anı için görebiliyormuşuz gibi.

"Anne," diye mırıldanıyorum, ağzım tuzlu gözyaşlarıyla dolu. Sadece , hıçkırıyorum, sıcak tedavi edici gözyaşları, vücudum titriyor çünkü son birkaç gün çok korkunçtu ve sanki bana ulaşmanın ve iyi olacağımı söylemenin bir yolunu bulmuş gibi hissediyorum. "Seni çok özlüyorum," diye fısıldıyorum, ekran kararırken ve jenerik akarken hala ekrana dokunuyorum.

Felipe elini omzuma koyuyor ve ayağa kalktığımda tökezlemem için kollarını uzatıyor.

"Sorun yok evlat," diyor sırtımı sıvazlayarak. "Sorun . Seni tuttum."

Beni kanepeye geri ve daha fazla mendil uzatıyor, ben kendimi dizimi okşuyor.

"Özür dilerim," diye yutkunuyorum. "Bu gerçek bir şoktu."

"Annemi kaybettiğin için üzgünüm," diyor. "Onun ne kadar harika biri olduğunu biliyorum."

Duygunun sesini kalınlaştırdığını duyuyorum ve onun için sulu bir gülümseme yaratmaya çalışıyorum, çünkü bunu yapmak zorunda değildi ve benim için ne anlama geldiğini ifade edecek kadar özel kelimelerim . Bu sabah buraya geldiğimde ne bekleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Bunu değil. Sanki annem dünyalar arasındaki eterden uzanıp elimi tutmuş ve bana tam olarak kimin kızı olduğumu hatırlatmış gibi hissetmeyi değil.

"Tekrar izleyebilir miyiz?"

Felipe geri sarmaya basıyor ve yan yana oturup iki kez daha izliyoruz, sonra filmi çıkarıp bana veriyor.

"Sende kalsın. Ben oradaydım, hepsi burada." Ceketinin düğmelerini iliklerken başının yan tarafına vuruyor. "Bazen bir şeyleri bırakmak seni özgür kılar, Iris."

Sıcak plastik parçasını değerli bir metalmiş gibi tutuyorum. Bu kaset, annemin hamile olduğunu öğrendiği gün çekilen poster... Bunlar benim için altın tozu. Bunca yıldır bu kilitli yerde unutulmuş bir şekilde durmaları ne kadar tuhaf, sanki onlara en ihtiyacım olduğu anda kendilerini gösterecekleri anı bekliyorlarmış gibi. Genelde batıl inançları olan biri değilimdir -merdivenlerin altından geçirim ve huysuz turuncu kedileri şanslı siyah kedilere tercih ederim- ama burada inkar edilemez bir kozmik müdahale hissi var, sanki Felipe'nin çatlak eski televizyon seti alemler arasında geçici bir kanalmış gibi. Kahvemi bitiriyorum ve günlerdir ilk kez nihayet ısındığımı fark ediyorum. Elim sol uyluğuma koyuyorum ve artık titremiyor.

30.

ADAM'IN METİNLERİNİ SILDİM VE ENGELLEDİM. Son haftalarda her gölgede gizlenen bir hayalete dönüştü ama Felipe'yle geçirdiğim sabahtan sonra eve geldiğimde ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Engelle. Görmezden gel. Onun benim için öldüğüne karar verdim ve bu sefer buna gerçekten inandım çünkü kendimi

Ondan uzaklaşıp kendi kişisel Voldemort'um olmasına izin verdim. Ben artık bir New York'luyum. Londra'da başıma gelenler beni burada tanımlamıyor.

Hafta sonunu çalışarak geçirdim, ya aşağıda erişte evinde ya da burada Noel için evi süsledim. Annemin altın kozalaklarını aynanın üzerine örttüm ve pencere çerçevesinin etrafına sıcak beyaz peri ışıkları yapıştırdım. Soğuk, kristal berraklığında bir Londra sabahıydı o kozalakları arayıp bulduğumuzda ve sonrasında parmaklarımızı altın boyayla yaldızladığımızda. Yıllar içinde önemli ölçüde soldular, ancak bu buz gibi Pazartesi sabahına hala Noel neşesi katıyorlar. Kahvaltı radyosundaki hava durumu sunucusu yakında kar yağacağından emin görünüyordu ama beni daha önce de kandırmıştı, o yüzden gördüğümde inanacağım.

Pencereme bir şey sıcıyor, küçük taşlardan oluşan bir sprej sanırım ve kalbim ağzımda, kaldırımı kontrol etmek için odanın diğer koşuyorum.

"Bunu bakkalın dışında gördüm ve aklıma sen ," diye bağıyor Gio, eliyle gözlerini siper ederek yukarı bakarken. Omzuna kadar gelen bir Noel ağacının yanında duruyor, eliyle ağacın gövdesini destekliyor. Başımı sallıyorum, ellerimi ona doğru havaya kaldırırken gülüyorum.

Ortak merdivenden yukarı taşırken ben de sahanlığa koşuyorum ve onu on sekiz yaşında gösteren sırtışla kapımın önüne dikiyorum.

"Ağaç almayı planlamıyordum," diyorum.

"Evet, öyle demiştin," diyor. "Ama bir ağacın yoksa çırpıcını nereye asacaksın?"

Onu daireme taşırken köşeyi işaret ediyorum ve ikimiz de yerine oturduktan sonra için geri çekiliyoruz.

"Dışarıdan daha küçük görünüyordu,"

diye kabul ediyor. "Söylemiyorsun."

"Belki de onu çevirmeliyiz?" Hızlıca bir dener ama o kadar gürdür ki hangi yöne çevirirse çevirsin alt dalları kanepenin koluna düşer.

Arkasına geçip ve Gio'ya bakmak için dalları ayırıyorum. "Birini gözetliyormuşum gibi hissediyorum," diyorum.

Ben hâlâ üzerinde otururken kanepeli ağacın ulaşamayacağı yere kadar itiyor. Diğer uçtaki kahvaltı barına sıkışmış durumda ama en azından her oturduğumda bir doğa belgeselinin parçasıymışım gibi hissetmeyeceğim.

"Mükemmel uyum," diyor.

Ayağa kalktım ve yanında durdum. "Biliyor musun? Öyle."

Bu yıllardır sahip olduğum ilk gerçek ağaç. Adam'ın biz tanışmadan önce, değiştirmeye yanaşmadığı küçük, seyrek, önceden ışıklandırılmış plastik bir ağacı vardı; odayı zamankinden daha da iç karartıcı hale getirmeyi başaran kederli bir nesne. Altında ne bir süs ne de bir hediye vardı.

"Işıklar?" Gio bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Sahip olduğum tek ışık dizisi pencerenin etrafına tutturulmuştu.

"Süsler mi?"

Çırpma telini alıp ağaca asıyorum, sonra geri çekiliyorum. Yavaşça dönüyor, gün ışığını yakalıyor, yeşillik dağında tek başına bir renk sıçraması.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diyorum.

İnliyor. "Lütfen Noel mağazasına geri dönmemiz gerektiğini söyleme."

"Noel mağazasına geri dönmeliyiz." Heyecanlı bir çocuk gibi ellerimi ovuşturuyorum. "Ceketimi alayım."

-

HAYATIM şu anda Coney Island lunapark treni gibi, bir dizi coşkulu yükseliş ve mide bulandırıcı alçalış. Bugün yükseklerde uçuyorum, istediğiniz kadar tatlı, çünkü Gio ve ben öğleden sonrayı ağacı süsleyerek ve Mulberry'de tanıdığı küçük bir fırından panettone yiyerek geçirdik. Noel poşetleriyle ağırlaşmış bir şekilde eve dönerken bir an yaşadım. Gio kaldırımında birkaç adım, lacivert ceketinin içine büzülmüştü, bir elinde kahverengi kâğıt ve iple sarılmış panettone, diğerinde Noel süsleri sallanıyordu ve hava durumu spikeri sonunda kar vaadini yerine getirmişti. Gio dönüp bana baktı, gözlerini gökyüzüne çevirirken omuzlarına beyaz iri taneler düşüyordu ve ben de bu sahneyi sonsuza dek kaydetmek için dahili kameramın deklanşörüne bastım.

"Dükkanadaki her şeyi alıp ağaca atmışsın gibi görünüyor" diyor, sonunda mükemmel olduğunu ilan ettiğimde.

"Bayıldım," diyorum. "Noel ağaçları tarihinin gelmiş geçmiş en iyi ağacı."

Gül pembesi, elma yeşili, elma şekeri kırmızısı gibi nostaljik renkli ışıklardan oluşan delicesine şenlikli görünüyor. Daha önce Noel mağazasında aklımı tamamen kaybettim, çok fazla ağaç süsü aldım ve hiç üzgün değilim, çünkü ağacım bir çocuğun çiziminden bir şey gibi görünüyor. Kendi hüzünlü çocukluk çizimlerimden.

Akşam yemeği için makarna pişiriyorum ve sonrasında kanepeye uzanıp peri ışıklarının parıltısında güneşleniyoruz, televizyonun sesi kısık ve dışarıda durmadan kar yağıyor.

"Monday Night Motel'de yoğun kar var" diyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum. "Belki de karda mahsur kalırız."

"Belki," diyor, ikimiz de gitme vaktinin yaklaştığını bilmemize rağmen. Bella sinemada ve bu havada eve sağ salim döndüğünden emin olmak için saat onda onunla buluşmaya gidiyor.

"Şimdiden Noel gibi hissediyorum," diyorum.

"Mahalledeki en iyi ağaç sizde," diyor. "Senin sayende."

Gio'nun kollarında son derece rahatım, her ne kadar bilinçaltımda kafamın içinde sessizce işleyen bir saatin farkında olsam da. Yeni yıl için belirlediğim tarihten çok önce oradaydı. Uyanırken oradaydı ve uyurken rüyalarım giriyordu, durup saatin yüzüne baktığım ve çeyrek saat işaretlerinin yerini kelimelerin aldığını fark ettiğim ürkütücü rüyalar. Çeyrek gece siyah büyük harflerle LIAR, yarım saat noktasında SECRET yazıyor. Çeyreğe çeyrek kala Adam'ın adı yazıyor ve gece yarısında düşmeye hazır minik bir top duruyor. İbreler her iki yönde de hızlı ve kontrolsüz bir şekilde dönüyor. Rüyalarımın ardındaki anlamı, hayatımın altında San Andreas Fayı gibi uzanan tehlikenin alametini analiz etmek için psikiyatrist olmaya gerek yok.

Gio gitmeden önce, ağacın pusunun yanındaki kanepede sevişiyoruz - ve kelimeleri yüksek sesle söylememiş olsak bile bu aşk. Eskiden bu kanepede hakkında , ama Bobby bana değiştirilmesini isteyip istemediğimi sorarsa, hayır diyeceğim, çünkü artık sırlarımın bekçisi ve en iyi anılarımdan bazılarının koruyucusu. Özellikle de bu.

-

KAR HER ŞEYİ DEĞİŞTİRİR, DEĞİL Pencerelerden görünen Narnian manzarası, dünyanın boğuk sesi, sokaklardaki konuşmalar. New York bu hafta benim için daha da büyülü bir yer haline geldi. Bu sabah, gece yağan karda taze ayak izleri bırakmak için caddenin karşısındaki parka gittim. Bir süre durup sokak ; bugünlerde sesi çok güzel ve plastik küvetine biraz para attığımda elime dokunmak için uzandı. Dışarısı bu havada ters çevrilmiş şapkalar için fazla ıslak.

Dün sabah gelateria'da Sophia'ya tezgahın arkasında yardım ederek birkaç saat geçirdim. sırada gidiyorum, artık tarif için değil, çünkü şehir bu derin dondurucu altında kıvrılırken ve aile Santo'yu beklerken gelato için çok az çağrı . Gidiyorum çünkü orada olmayı seviyorum, çünkü Sophia en sevdiğim insanlardan biri haline geldi, çünkü Belottiler beni oraya aitmişim gibi hissettiriyor. Üzerinde adım yazan bir kahve kupam var. Maria bazen beğeneceğimi düşündüğü tarifler gönderiyor. Bella dün piyano çaldı, Sophia, Gio ve ben ev yapımı cannoli ve yumuşak şeker sırlı İtalyan kurabiyelerini yeşil-beyaz çizgili kağıt torbalara koyarken Noel şarkıları atmosferi neredeyse dayanılmaz derecede tatlı hale getirdi. Sırada bekleyen müşteriler için tezgâhın üzerinde, sinirleri yatıştırmak ve kasanın çalışmasını sağlamak üzere tasarlanmış, Pascal'ın limoncello'sundan küçük shot'lardan oluşan yasadışı bir tepsi duruyordu.

Belottilerin Gio'yla aramızda bir şeyler olduğundan şüphelendiklerinden eminim ve Sophia'nın patlayacakmış görüldüğü anlar olmasına rağmen hiçbirinin doğrudan sormamasını takdir ediyorum. Gio'yu, işleri kendi zaman çizelgesine göre yapması gereken biri olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorlar ve ben de kendi adıma işleri mümkün olduğunca uzun süre tehlikeli bir dengede tutarak rahatlıyorum. Tüm kalbimle bunun karmaşık olmayan bir aşk ilişkisi olmasını isterdim ama değil. Gio'nun bavulları var ve ben de sırlarla dolu görünmez bavulumu kurşun bir ağırlık gibi arkamda sürüklüyorum. Bu

bir gün patlayacak ve herkesin görmesi için kirli iç çamaşırlarımı sokağa dökeneğim, ama şimdilik takvim günden güne basit şeylerden keyif almak istiyorum. Yarın kendi başının çaresine bakacaktır.

"

Bobby bana bir kadeh şarap uzatarak, "NOEL İÇİN TEK İSTEDİĞİM senin gelato tarifin," diyor. Üç gün sonra Noel var ve erişte evi tatil sonrasına kadar resmen kapalı, bu yüzden onlar sabahın köründe Robin'in ailesiyle buluşmaya gitmeden önce vedalaşmak için yukarı çıktım. Vuitton bavulları kapının yanında hazır ve nazır duruyor, daire de pırıl pırıl, Bobby'den çok Robin'in organizasyon becerisi sanırım. Bana cömertçe bir anahtar verdiler ve tatil boyunca evlerini ücretsiz olarak kullanmamı sağladılar, ama sanırım ağaç orada olduğu için kendi dairemden ayrılmakta zorlanabilirim. Her fiske vuruşumda heyecanlanıyorum, kendi mini ışık açma törenim gibi. Geri sayım yapmıyorum ama kesinlikle .

"Noel için hâlâ Gio'nun ailesine gidiyorsun, değil mi?" Robin, Smirnoff'u elinin üzerine kaldırarak Pencere kenarı.

"Merak etme, söz veriyorum günü kediyle yalnız geçirmeyeceğim," diyorum, kızıl tüy yumağının kendini yere bırakmadan önce minderinin üzerinde daireler çizmesini izleyerek.

Robin, Smirnoff'un kulağını çekiştirirken, "Berbat bir arkadaş," diyor ve bu yüzden eline vuruluyor.

Bobby kanepede yanıma oturuyor ve ben uzanıp bacağına dokunuyorum. "Deri pantolon mu giyiyorsun?"

Parmaklarıma vururken gözlerini deviriyor. "Milyonuncu kez söylüyorum, pantolon ve evet, yüzde yüz kuzu derisi."

"Onları garsonlar için üniforma olarak mı test ediyorsunuz?"

Bobby dehşete düşmüş görünüyor. "Onlar Balmain, Iris. Kalite gözün rahatsız edici derecede ."

Robin'in gözüne ince bir göz kırparak, "Her neyse, temizle," diyorum. "Pratik."

Bobby, "Tanrım, onlarla yürüyüşe çıkmayacağım," diyor. "Kıyafetlerini almadığın zaman bana modadan bahset. Pastırma ve kazak. Bunu kim yapar?"

Şarap kadehime gülüyorum çünkü o haklı. "Patronum bana Balmain maaşı vermiyorsa bu benim suçum değil."

"Çalışmak için berbat biri olduğunu duydum," diyor Robin, Bobby'yi durulamak olduğunda benimle takım kurmaktan her zaman mutlu olmuştur. "Muhtemelen onu rapor etmelisin."

"tutuklamak için asla yakalayamazlar," diyorum. "O Scarlet Pimpernel gibi."

Bobby, "Tamam, onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama umarım moda konusunda ikinizden de daha bilgilidir," diyor.

"Gösterişli bir kahramandı," diyorum. "Kesinlikle deri pantolon giyerdi."

Bobby biraz görünüyor. "Bizi özleyeceksin," diyor.

"Demek istediği seni özleyeceği." Robin ateşin yanındaki koltuğundan bana doğru kaldırıyor.

"Çünkü tatilini ailemle birlikte Bermuda'da geçirmek zorunda kalacak."

"Tekneleri sevmem," diyor Bobby.

"Ya da annem," diyor Robin ve ikisi de gülüyor, çünkü Robin'in annesi inanılmaz derecede çalışkan.

"İkinizi de özleyeceğim," diyorum. "Bana her gün mesaj atın."

Bobby elini koluma koydu. "Acil bir durum olursa bizi ara. bir tane uydur." Başımı omzuna yaslıyorum ve bir süre ateşi izliyorum.

"kadar dönecek misin?" Cevabı bildiğim halde kontrol ederek soruyorum. "Top düşmeden evde olurum," diyor Robin.

Şarabımı bitiriyorum, yeni yılda etrafımda dostlarım olacağı için rahatlıyorum.

-

"YARIN NOEL ARİFESİ OLDUĞUNA İNANAMIYORUM," diyor Sophia. bir elf şapkası var, ucundaki çan konuştuğunda . "Biraz dinlenmeye, yemekten başka bir şey düşünmemeye çok hazırım."

"Evde işler nasıl?"

Santo nihayet birkaç gün önce eve döndü ve Gio'nun bana anlattığına göre bu herkes için büyük bir değişim olmuş. Bastonla hareket kabiliyeti bağımsız olarak etrafta dolaşması için yeterince iyi, özellikle de Maria', ilgilenilmesi gereken biri yerine Belotti evinin hayati lideri gibi hissetmesini sağlamak için yaptığı ince . Elbette öyle ama Santo'nun kendisini her zaman olduğu gibi güçlü ve saygın bir adamdan daha az hissetmemesi için dikkatli planlar ve gizli rotalar yaptılar.

Sophia omuzlarını yuvarlayarak zilini şingirdatıyor. "Çok kötü değil. Herkes babamın eve dönmesine çok seviniyor elbette, ama annemin tüm rutinleri pencereden dışarı çıkmak zorunda kaldı, biliyor musun? Noel için yemek yapıyor, Felipe çoğu zaman orada... Sanırım tüm bunlar onu biraz çıldırtıyor ama onun biri olduğunu bilirsiniz, dışarıdan bakıldığında her zaman sakın ve akli başındadır. Bir süreliğine aradan çekildiğim için mutluyum."

Sophia'nın birkaç blok ötede kendi dairesi var ama son bir ailesine yardım etmek için ailesinin evinde kalıyor ve bunu stresli bulduğunu biliyorum. Sabahın onunda bana küçük plastik bir bardak Noel aklıyla mini limoncello shotları içirdi.

"Babam daha sonra buraya gelecek," diyor tırnağının kenarını ısırarak.

Sophia'nın bana taktırdığı ren geyiği boynuzlarını sabitlemek için bir elimi kaldırarak başımı sallıyorum. "Gio söyledi."

Hepsi Santo'nun gelateria'ya geri dönmesi konusunda sessizce endişeleniyor, unutulmuş gelato tarifinden çok onun sağlığı için. Bir beklenti ağırlığı var, çoğunlukla Santo'nun kendisi tarafından uygulanan bir baskı. Dükkân öğleden sonra kapandıktan sonra Maria'yla birlikte gelecekDoktorlar bunun uzak bir ihtimal olduğunu söylese de herkes Santo'nun hafızasının mutfaklara dönmesiyle sarsılacağından umutlu.

"Markete gitsem sorun olur mu?" diyor. "Anneme yarın akşamki yemek için birkaç şey alacağıma söz verdim."

"Tabii, et," diyorum.

Gio bu sabah da dışarıda, son dakika Noel alışverişi yapıyor ama işler neredeyse tamamen durdu, bu yüzden fazla endişelenmiyorum. Sophia dışarı fırlamadan önce elf şapkasını paltosu ve bobble şapkasıyla değiştiriyor ve ben de tezgâhın arkasında sadece şenlikli radyo duruyorum. Kahve makinesini , cam tezgahı parlatıyorum, dolapta kalan birkaç kurabiyeyi sıraya diziyorum. Gelateria'da ilk kez tamamen yalnızım ve bu beklenmedik derecede garip bir duygu, sanki Belotti atalarının fotoğrafları duvarlardan beni incelerken acil bir toplantı yapıyorlarmış gibi.

Kendime bir bardak su doldurup kulağımı radyodaki bilgi yarışmasına ayarlamaya çalışıyorum ama içimdeki karmakarışık duygudan kurtulamıyorum. şeyler için bulaşık makinesini boşaltıyorum, temiz fincanları kahve makinesinin yanındaki rafa dizerken sırtım dönük, duvarlardaki Belotti gözlerinden özenle kaçınıyorum. Diğer tarafa bakıyor olsaydım, sarı taksinin dışarıda durduğunu ve iki adamın dikkatlice inip kapı aralığına adım attığını görebilirdim. "White Christmas" şarkısını mırıldanıyorum, ta ki kapının üzerindeki zil çalınana ve arkamı dönüp kendimi Santo Belotti ile yüz yüze bulana kadar.

Felipe onun arkasında, ikisi de ağır kaşmir paltolar ve fötr şapkalar giymiş, Santo tahta bir bastona ağır ağır yaslanıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Saatlerdir burada olmaması gerekiyordu. Felipe kimliğimin parçalarını kolayca bir araya getirdiğinden beri bu andan korkuyordum. Panik içinde annemin yüzüğünü gizlice parmağımdan çıkarıp kot pantolonumun cebine sokuyorum.

Santo hiç kıpırdamadan sopasına yaslanmış bana bakıyor.

Keşke Belotti'nin önlüğünü , kendimi sahtekâr gibi hissediyorum.

Felipe kardeşinin koluna dokunur. "Santo?"

Hâlâ konuşmuyor, hâlâ ; Felipe en yakındaki masadan bir sandalye çekip kardeşini içine oturtuyor.

"Kahve," diye salladı Felipe ve ben de elim ayağıma dolaşarak harekete geçtim.

"Herkes dışarıda," diyorum. "Ama yakında dönecekler, eminim, en azından biri . muhtemelen ikisi de. Her an gelebilirler, merak etmemeliyim." Gevezelik ettiğimin farkındayım ama sözcüklerin içimden köpürmesine engel .

Bir an için gözlerimi kapatıp alnımı kahve makinesine yaslıyorum ve umutsuzca kendimi çalışıyorum. Santo'nun Felipe'yle aynı aşinalıkları bulmayacağını umuyordum - şarkı söylediğimi duymamış olacak ve annemin yüzüğü parmağımda değil. Sıcak kahveyi masalarına taşıırken zorlukla yutkunuyorum, fincanlar tabaklarında titriyor. Santo elimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Vivien." Sesi fısıltıdan öteye geçmiyor. Masada onun yanına .

"Geç saate kadar burada olmaman gerekiyordu," diyorum, söyleyecek doğru şeyleri düşünmeye çalışırken oyalanıyorum.

Söyle.

Felipe kardeşini yakından izleyerek, "Santo tantana yapmadan denemek istedi - Maria'nın nasıl telaşlandığını bilirsin," diyor.

Felipe ve ben birbirimize bakmadan bu lojistik konuşmayı sürdürüyoruz, çünkü Santo'nun koyu renk gözleri yüzümü arıyor ve hâlâ elimi tutuyor.

"Vivien," diyor tekrar, bu sefer daha güçlü.

"Ben Iris, onun kızıyım," diyorum geldiğinde kararlı bir şekilde.

Sanki bir hayalet görmüş gibi başını yavaşça sallıyor. Bekliyorum, ona ihtiyacı olan zamanı veriyorum. "O burada mı?" Gözlerindeki ifadenin umut mu yoksa korku mu olduğuna karar .

Felipe'ye bakıyorum, o da omuzlarını silkip kahvesine bakıyor. Masanın öbür ucuna uzanıp Santo'nun diğer elini de tutuyorum, ki bu daha yeni tanışmış iki insan için garip bir şekilde doğru geliyor.

Kendimi toparlayıp gözlerinin içine bakıyorum ve sesimi olabildiğince sabit ve sakin tutuyorum. "O değil. Bunu sana söylediğim için üzgünüm Santo ama annem Vivien... üç yıl önce öldü."

Keskin bir nefes alırken elleri ellerimde kenetleniyor, gözleri yaşlarla buğulanıyor.

"Kanser," diyorum. "Elli iki yaşındaydı."

Ellerimi bırakıyor ve gözlerini silmek için cebinden pamuklu bir mendil çıkarıyor. Kendini kahvesinden birkaç yudum alıyor ve ben sadece aklından geçen düşünceleri hayal edebiliyorum.

Hikâyemi olabildiğince basitleştirmeye çalışarak, "New York'a onun sevdiği yerleri görmeye geldim," diyorum.

"Hepsi senin kim olduğunu biliyor mu? Maria?"

Felipe elini Santo'nun omzuna koydu. "Kimse bir şey bilmiyor kardeşim." Santo başını sallar. "Ve şimdi burada mı çalışıyorsun?"

Nemli ellerimi önlüğümün üzerinde düzeltiyorum. "Bazı sabahlar burada yardım ediyorum."

Tekrar sessizleşiyor, olayları anlamlandırıyor.

"Hepsi çok uzun zaman önceydi,"

diyor. "Bir ömür boyu," diye

katılıyor Felipe.

"Çok benziyorlar," diyor Santo. "Esrarengiz."

Felipe iç cebinden bir matara çıkarıyor ve her ikisinin kahvesine birer yudum viski atıyor. Santo, "Tabletlerim," diyor ama de fincana uzanıyor.

"Sizi şok ettiğim için özür dilerim," diyorum, sebep olduğum sıkıntıdan dolayı kendimi çok hissederek. Bu annemin son şeydi. "Seni üzme istememiştin. Gideyim mi? Çıkarken kapıyı kilitleyebilirim, Gio ya da Sophia gelir."

"Kal." Santo elime uzandı. "Onun gözlerini almışsın."

"Onu şarkı söylerken dinlemelisiniz," diyor Felipe. "Bir zaman makinesi gibi hissettiriyor."

İki kardeş masanın karşısında oturmuş viski aromalı kahvelerini yudumluyor ve ben sanki onların bir karar vermesini gibi hissediyorum.

"Dahası da var," diyor Felipe, ciddi bir ifadeyle. "Gio onu seviyor."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Gio bu kelimeyi kendisi kullanmamıştı, Felipe'nin bir varsayımıydı. Santo usulca ofluyor ve başını sallıyor.

"Elbette biliyor." Kardeşinin sözlerini özömsüyor ve ardından ekliyor: "Vivien'i biliyor mu?" İkimiz de başımızı sallıyoruz.

"Ona söyleyeceğim," diyorum. "Lütfen mi? Bunu benden duymalı."

Santo yutkunuyor, bana bakıyor ve ben geç de olsa parlayan ren geyiği boynuzları taktığımı hatırlıyorum. "Noel'de gelmemek için bir neden uyduracağım ve her şey bittiğinde ona söyleyeceğim, ben

söz veriyorum."

Felipe kaşlarını çatıp Santo'ya bakıyor ve hızlıca İtalyanca konuşmaya başlıyorlar. Kendimi dışlanmış hissetmiyorum, sadece kendilerini ana dillerinde ifade etmeyi daha kolay buluyorlarmış gibi geliyor, bu yüzden kucağıma ve önlüğümdeki gevşek bir ipliği çekiyorum.

Santo sonunda "Noel için gel," dedi. "İkimiz de gelmen gerektiğini düşünüyoruz," diyor Felipe.

"Vivien için," diyor Santo, kararlı bir şekilde. "Onun çocuğu benim masamda hoş karşılanır."

"Ve sonra, herkesin iyiliği için, Gio'ya söylemelisin. Bu sırrı ailemizden saklayamayız," diyor Felipe, Santo gergin görünse de.

"Biliyorum," diyorum. Başka türlüünü ne isterdim ne de beklerdim. Sırların ruhunu ne kadar yıprattığını herkesten iyi bilirim.

Sophia alışveriş poşetleriyle ağırlaşmış bir halde kapıdan içeri dalınca hepimiz başımızı kaldırıp bakıyoruz. Santo'yu görür görmez onları yere indiriyor.

"Baba!" Kollarını arkadan boynuna doluyor ve soğuk yanağını babasınıninkine bastırıyor. "Çok erken geldin!"

"Telaşlanma Sophia ve Tanrı aşkına anneni arama," diyor elini okşayarak. Masadan kalkıp önlüğümü çözüyorum.

"Ben sizi bırakayım," diyerek paltomu sehpanın üzerinden aldım.

"Gio'yu bekleyemiyor musun? Uzun sürmez," diyor Sophia, saate bakarak. "Yapmam gereken bir şey var," diyorum hemen. "Onu sonra arayacağımı söyler misin?"

Sophia beni hızla kucaklıyor ve ben de ona , keşke bir Belotti olmasaydı da ona güvenebilseydim. Bobby ve Robin olmadan tamamen yalnızım. Smirnoff harika bir sır tutucu ama iş bilgece tavsiyelere gelince pek işe yaramıyor.

"Büyük günde görüşürüz," diyor beni . "Aç gel, annem her zaman bir blok partisine yetecek kadar yemek yapar."

Santo, "O bir İtalyan," diye .

"Orada olacağım," diyorum ve hızlıca vedalaşıp ayrılıyorum, çünkü şu anda Gio'yu görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Karlı sokaklardan eve doğru ilerlerken atkıma doğru nefes alıyorum, kaçınılmaz gözyaşları gözlerimi yakıyor çünkü bunun sonun başlangıcı olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Vivien

...

MULBERRY CADDESİ, MAYIS 1989

VIVIEN, küçük kızını Pazar öğleden sonra güneşinden korumak için ucuzluk mağazasının bebek arabasındaki güneşliği ayarladı.

"Gerginim Iris," diye fısıldadı, neredeyse iki yaşındaki çocuğunun neden dair en ufak bir fikri olmadığından emindi. "Ya artık burada değilse?"

Ama kalbinin derinliklerinde Santo'nun burada olacağını biliyordu. Sonsuza dek orada olacağını söylemişti. Dört yıl önce gelateria'dan çıktığı günden beri tek kelime konuşmamışlardı, kafası sonsuz mutluluk için en iyi şansından uzaklaştığını fark edemeyecek kadar hırsıyla doluydu. Yine de artık biliyordu ve sadece çok geç kalmadığını umabilirdi. Yoldaki hayat pek de beklediği gibi gitmemiştir: çok fazla gece yarısı ve dumanlı arka sokak kulüpleri, onları kolayca stratosfere gönderebilecek ama bir şekilde göndermeyen yıldızlıkla ara sıra karşılaşma. Charlie Raven'ın çocuğuna hamile kalmak Viv'in hayat planının hiçbir yerinde yer almıyordu, ancak çocuğunu dünyaya getirdiğine pişman olduğu tek bir an bile yoktu.

"Bebeğim" kısa sürede İngilizce'de en sevdiği kelime haline geldi ve onu "kızım" takip etti. Anne olmak, bir grupta şarkıcı olmaktan daha önemli hale geldi, her şeyi ve herkesi gölgede bıraktı, hatta Los Angeles'ta tek başına bebek sütü almak için yeterli parayı bir araya getirmeye çalışırken bile. zamanki gibi, sesi onu kurtardı-önünde daha da sevimli bebekle sevimli bir işportacı, ters çevrilmiş şapkasına birkaç bozuk para atmadan geçmek zordu.

"Beni tanımayabilir bile," diye fısıldadı Iris'e. Iris sevdiği plastik zürafasını havada sallarken keyifle gülüyordu. Viv de sırtıtmaktan kendini alamadı; kızının neşesi bulaşıcıydı.

Belotti'nin tanıdık yeşil-beyaz tenteleri ileride belirirken sertçe yutkunarak, "Umarım hayatın hep bu kadar basit olur," dedi. "Ne diyeceğim ki?" diye mırıldandı, nefes almak için birkaç dükkân aşağıdaki kapı aralığına . "Merhaba Santo, beni hatırladın mı, gizli aile tarifini verdiğin kızı? Her neyse, geri getirdim, bana güvenebileceğini söyledim. Birkaç yıl geçtiğini biliyorum ama artık hazır olduğum için beni hâlâ seviyor musun diye merak ediyordum. Bana defolup gitmemi söyleyebilir. Söylerim. Kesinlikle söyledim, özellikle de yanında bir çocukla gelirse." Iris'e baktı ve hemen pişmanlık duyduğunu hissetti. "Üzgünüm bebeğim, bu senin hatan değil."

Eğildi ve elini Iris'in kendisinininkine çok benzeyen vahşi siyah buklelerinin gezdirdi ve doğrulurken genç bir kadın bebek arabasında Iris'le aynı yaşlarda bebeği iterek dondurmacıdan çıktı, şortlu ve Örümcek Adam tişörtlü küçük siyah saçlı bir çocuk birkaç adım önde sekiyordu. Kadın çocuğa için seslendikten sonra Belotti'ye doğru döndü ve sarsıcı bir şekilde tanıdık gelen bir adam dışarı çıkıp onlara katıldı. Viv bu pastoral sahneyi izlerken dondu kaldı, Santo'nun bebek arabasındaki gülen çocuğa aptalca suratlar yapmak için eğildiğini gördüğünde kemiklerinin üzerinden bir panik kayması geçti. Şapkasını aceleyle yüzüne indirerek bebek arabasının arkasında asılı duran bebek çantasının fermuarını açtı ve yukarı bakmak yerine yapacak şeyler bulmak için içini karıştırdı.

"Şşşt," dedi Viv, aceleyle ve hızla, ama o zürafaya ulaşamadan Örümcek Adam tişörtlü küçük çocuk koşarak gelip onu . Viv onun ciddi küçük yüzünü taradı ve içgüdüsel olarak gülümsedi ve zürafayı Iris' uzatırken gözlerini kırptırdı.

Iris en sevdiği şeyi geri aldığı için heyecanla gülümsedi ve iki çocuk bir an için merakla birbirlerini incelediler.

"Gio, hadi," diye seslendi kadın ve çocuk Iris'e utangaç bir gülümseme verdikten sonra topuklarının üzerinde dönüp ailesine doğru koşmaya başladı. Viv başını eğmiş, gizlice küçük ailenin dönüp gelateria'dan diğer yöne uzaklaşmasını izliyordu. Santo'nun kendisini fark etmediğinden emin olduktan sonra başını kaldırdı, kolunu kadının omuzlarına atıp küçük çocuğu kalçasına kaldırması Viv'e işkence gibi geldi.

"Gerçekten mutlu görünüyorlar, değil mi?" diye fısıldadı, yarı Iris'e yarı kendine. Yıllar boyunca birçok kez buraya geri dönmeyi hayal etmişti ve sonunda cesaretini toplamıştı ama çok geç kaldığını fark etmişti. Santo'ya karşı kötü niyet beslemiyordu. Birbirlerine bekleyeceklerine dair söz vermemişlerdi ve Iris varken hakkında kötü düşünemezdi.

Santo ve ailesi kaybolurken üzerine keskin bir yalnızlık çöktü. Santo'yu her zaman güvenlik battaniyesi olarak görmüştü; şimdi onun omuzlarından düşmesine izin vermek, sıcak New York öğleden sonrasında bile titretiyordu. Aşağı baktığında Iris' uyuyakaldığını gördü, zürafası tombul ellerinde sıkıca tutuyordu.

"Sadece sen ve ben dünyaya karşı bebeğim," diye fısıldadı. Anne için tek bir saniye bile pişmanlık duymamıştı; bebek ya da grup arasında seçim yapmak söz konusu olduğunda, verilecek bir karar yoktu. Los Angeles'ta bir yatakhane zor ve hastalıklı bir hamilelik geçirmiş, bazı günler sadece Santo'nun dondurmasını . Ama küçük, kırmızı yüzlü göğsüne yatırdığı an, hayatının en önemli anı olarak her zaman öne çıkacaktı. Bir daha asla yalnız kalmayacaktı, çünkü o bir anneydi.

Viv derin bir iç çekerek Belotti'nin yeşil-beyaz tentelerine son bir kez daha baktı ve sonra o sonsuza dek mutlu olma hayalinin ılık meltemde salınan bir balon gibi uçup gitmesine izin verdi. Denemişti. Amerika Birleşik Devletleri'bir kanat ve bir dua ile gelmişti ve gerçekten de her şeyini vermişti, ama buraya ait değildi. Gitme vakti gelmişti.

32.

BEN KÜÇÜK BİR KIZKEN annem ve ben Noellerimizi ülkenin çeşitli taşra kasabalarında ve şehirlerinde geçirirdik. Annem pandomim sahnelerinde epey isim yapmıştı, her zaman rağbet görürdü çünkü rolüne uygun görünüyordu ve Joni Mitchell'a benzeyen sesi, daha az vokalist olanları taşımaya yardımcı oluyordu.

Gösterinin yetenekli yıldızları, genellikle dizi oyuncularını ve komedyenler. Hiçbir zaman posterler ya da büyük paralar kazanmadı ama bize güvenli bir gelir ve tatillerde birkaç şapkalarımızı asabileceğimiz bir yer sağladı. Oyuncular benim geçici ailem oldu. Sahne arkasında yardım eden ya da köşedeki masamda ve sandalyemde ders çalışan bir , kostüm değiştirmek için hızla yanımdan geçerken bana öpücükler gönderirlerdi ve topluluk dedikodu ve topuk yara bandı alışverişi etrafında dolanırdı. Matematik problemlerime cevap verirler ve genç kulaklarım için son derece uygunsuz hikayeler anlatırlardı ama o çılgın haftalar her zaman yılın en sevdiğim zamanlarıydı. Noel günü tiyatrunun kapalı tek gündü, bize verilen koşullarda birlikte geçirdiğimiz birkaç saat çok değerliydi. Annem berbat bir aşçı olduğu için hindi geleneğine katılmazdı, ama bizim kendi şartlarımıza göre bir şenlikti. Peri ışıkları ve altın kozalakları, kutu kutu şekerlemeler ve dondurmalarımız olurdu ve kanepeye ya da otel yatağına uzanıp Noel televizyonu izlerdik. Büyük ölçekli ya da yıllık geleneklerle dolu değildi ama bize aitti ve biz onu seviyorduk.

Bu sabah uyandım ve o Noelleri düşündüm, kendime bir kahve yaptım ve yanlarından geçerken aynanın etrafındaki çam kozalaklarına dokundum.

Bugün benim ilk büyük, geleneksel aile Noel'i deneyimim olacak. Herkesin beni hoş karşılamak ve dahil etmek için elinden geleni yapacağını bilsem de gerginim. En azından Santo ile önceden tanıştığım için rahatladım, bu yüzden herhangi bir sürpriz olmayacak. Herkese teşekkür etmek için yer mantarı yaptım ve küçük hediyeler aldım, onları güzelce paketledim ve bugün için ağacımın altına koydum. Kıyafetim gardırobumun kapısında asılı, ışığı yakalayan gümüşle işlenmiş yeşil bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar ve ikinci el bir mağazanın vitrininde görüp aşık olduğum eski bir çobanpüskülü saç tokası, annemin saksağan genleri ortaya çıkıyor. Taksim öğlen için ayarlandı. Düzenliyim, en azından dışarıdan. Ama bir duygu karmaşası var. Duş alırken ve saçlarımı kuruturken içimde isyan etmelerine izin veriyorum, neyse ki mükemmel bir kedi gözü fiske uygularken tüm korkularımı kabul ediyorum. Tüm bu endişeleri ve sinirleri şimdi hissediyorum, eğer sabahımı onlara bırakırsam, öğleden sonra huzur ve neşe dolu bir gün geçirmeme izin verebilecekleri umuduyla. Omzumdaki şeytanın korkunç, bencil bir insan olduğumu fısıldamasına ve içimdeki yılanın kırılğan mutluluğumun etrafına dolanıp içindeki hayatı çekip çıkarmasına izin veriyorum. Adam Bronson oturma odamda beliriyor ve günü burada onunla geçirmemi emrediyor, dudak büküyor ve bana bir yere aitmişim gibi davranarak kim olduğumu düşündüğümü soruyor. Ve sonra annemin hamilelik testinin olduğu posterini düzeltiyorum.

Omzumdaki şeytan bir sabun köpüğü gibi patlayana kadar, yılan bugün ziyafet çekmeyeceğini anlayana kadar, Adam Bronson hindi kızartması yerine cam yiyene kadar cebime koyup bakacağım. *Yeter, hepiniz.* Elbisemi giyip tokayı saçıma geçiriyorum, yüksek topuklu ayakkabılarım ve sahte kürküm bana güven veriyor ve dışarıdaki caddede taksi kornası çaldığında hazırım.

-

Beyaz ışıklar ve çelenkler Belotti ailesinin kahverengi taş merdivenlerine kadar uzanıyor, çift kapının üzerinde kocaman taze bir çobanpüskülü çelengi asılı.

"Iris, çok güzel görünüyorsun," diyor Bella, ben zili çalamadan kapıyı aralayarak. Koridorda koşuşturan çocuklar onun etrafını sarıyor ve ben hediye çantamla içeri girebileyim onları uzaklaştırıyor. Maria'nın evi Disneyvari bir tatil ihtişamına bürünmüş, Gio'nun bana bahsettiği uzman şirketlerden birinden olmalı çünkü normal bir insanın kendi başına bu görünümü elde etmesi haftalarını alırdı. Merdiven çelenkleri, ışıklar, süsler, şömine... gösterişli ama zevkli, ev gibi ama sofistike. Bunu her kim yaptıysa, tatil dekorunu ev sahibiyle kusursuz bir şekilde eşleştirmiş; Maria'ya çok benziyor ve ben buna .

"Burası..." Koridordaki dev ağaca bakıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum.

"Biliyorum, değil mi?" Bella sırtıyor. Noel'de Minnie sweatshirt'ü giyiyor ve kafasında kırmızı simli fare kulakları var.

"Kulaklarını beğendim," diye gülüyorum ve o da utanarak kulaklarına dokunuyor. "Sophia yaptırdı," diyor. "Senin için de var."

Beni büyük, pırıl pırıl oturma odasına götürürken, "Umarım öyledir," diyorum.

Tam da hayal ettiğim gibi. Ocakta ateş çıkırdıyor, herkes şık giyinmiş, Santo koltuğunda torunlarından biri dizinde. Geçen sabah gelateriada vakit geçirdiğinde tarifi başarılı ; Noel'den sonra tekrar denemeyi planlıyorlar, belki de en sevdiği eski makineye bazı malzemeler yükleyerek hareketlerin yardımcı olup olmadığını görmeyi planlıyorlar. Gerçi bu başka bir günün endişesi, şu anda kimsenin aklında değil. Belotti kadınları kırmızı ruj piyasasını ele geçirmiş gibi görünüyor; gül parlaklığındaki alt dudağımı çiğniyorum ve keşke bunu ben düşünseydim diyorum çünkü çok şenlikli görünüyor. Kucaklanıyorum, uzun süredir kayıp olan bir aile üyesi gibi elden ele dolaştırılıyorum ve sonunda mutfak kapısına yaslanmış beni izleyen Gio'ya ulaşıyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyor ve beni iki yanağımdan öpüyor. Yaklaştığında o kadar güzel kokuyor ki, sıcak baharat ve aşinalık kokuyor ve beni kollarına arzuluyorum. Ailenin beklentiyle bizi izlediğini hissediyorum ve hediye çantamı Sophia'ya vermek için uzaklaşıyorum.

"Kulaklar, tartışmaya değil," diyor ve çantayı alıp karşılığında bir dizi simli yakut Minnie kulağı veriyor. Rafları temizlemiş olmalı çünkü kız kardeşlerinin hepsinde , de Maria'da tabii, Felipe de takmış görününce gülüp kafama takıyorum.

"Kraker şapkalarından daha iyi,"
diyorum. Sophia kaşlarını çatı.

"Kraker şapkaları mı?"

"Bilirsin, Noel krakerleri?" Yemek masasına bakıyorum. "Onlar burada bir şey değil mi? Çekiyorun ve patlıyorlar, kağıttan bir şapka uçuyor ve içinden berbat bir şaka ve dandik bir hediye

Hayali bir kraker çekme hareketi yaparken sanki farklı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyorlar ve keşke bundan hiç bahsetmeseydim diyorum çünkü simli kulaklar zaten çok daha güzel.

"Billy'nin kardeşi geçen hafta bana komik bir fıkra anlattı." Çocuklardan biri Noel çoraplarıyla ahşap zeminde kayarak istemeden de olsa beni kurtarmaya geliyor. "Ama içinde lanet var, bu yüzden söylememe izin yok."

Felipe ellerini birbirine sürter ve neredeyse fare kulaklarını kaybedecek şekilde eğilir. "Fısılda bana, benim tarzımda bir şakaya benziyor."

" sanmıyorum," diyor Maria, herkesi yolumdan çekip bana sarılmak için koşuştururken. Hiç şüphesiz bunun böyle olacağını biliyordu ve birisi elime bir kadeh şampanya sıkıştırdı. Santo'yla göz göze geliyorum ve bana karmaşık bir gülümsemenin hayaleti gibi başını sallıyor. Burada olmamın onun için tuhaf olduğunu biliyorum. Fırsat bu öğleden sonra onunla birkaç sessiz dakika geçirmek istiyorum - ona geri vermek istediğim bir şey var.

Kendimi aile atmosferinin içine bırakıyorum ve hediyeler verilirken ya da anlamadığım şakalar yapılırken kendimi garip hissetmiyorum çünkü beni her şeye kolayca dahil ediyorlar. Bella hediyelerimi dağıtıyor ve karşılığında bana güzel şeyler veriliyor: Maria ve Santo'dan turkuaz bir bileklik, Sophia'dan vintage bir şampanya tabağı. Onlar hediye alıp verirken aralarında oturmak, çocukların yeni oyuncakların kâğıtlarını yırtmasını ve köpeğin herkesin etrafında dolanmasını izlemek gerçekten bunaltıcı. Gio kanepede yanımda ve ona dokunma dürtüsü o kadar güçlü ki parmaklarımı onunkilere dolamamak için kendimi zor . Bardağım kendi kendine doluyor gibi ve ben... ben gerçekten, gerçekten mutluyum.

Öğle yemeği yavaş yavaş tadına varılan bir ziyafetti: kurutulmuş etlerle dolu antipasto tabakları ve İtalyan peynirleriyle dolu ahşap tahtalar, tuzlu dolma zeytinler ve marine edilmiş mantarlar, kızarmış enginar kalplerinin yanında kaygan biberler ve bu sadece başlangıçtı. Gio yanıma oturdu, ellerinde kaligrafik isim levhaları vardı, Sophia diğer tarafımda, Santo ise masanın başındaydı.

Maria'nın makarnası tüy gibi hafif ve dana ragù'sunun tadı sanki geçen haftadan beri pişiriyormuş gibi, Barolo ile zenginleştirilmiş ve o kadar lezzetli ki ona hayatımın geri kalanında her gün yiyebileceğimi ve sıkılmayacağımı söyledim.

"*Selam!*" Rosto sahnenin ortasına yerleştirildiğinde Santo kadehini kaldırdı ve Felipe kardeşinin yanındaki koltuğundan fırlayarak oyma bıçağı ve çatala uzandı.

"Sakıncası var mı Santo?" diyor, elindeki aletleri sallayarak. "Daha önce ailem için hiç oyma yapmamıştım."

Sanki kardeşi ona oyma şerefini bahşederek bir lütufta bulunuyormuş gibi konuşuyor; bu benim gözümü kaçırmak zorunda kaldığım basit bir cömertlik eylemi.

"Ne kadar çok yemek var," diye mırıldanıyorum etin etrafı her çeşit sebze ve kızarmış patatesle çevriliyken ve masanın altında Gio elini kısa bir süreliğine dizime koyuyor. Elini kendi elimle kapatıyorum, bu yoğun şenlik sahnesi içinde kısa bir anlık bir bağ kuruyoruz.

"Londra'yı özlüyor musun, Iris?" Francesca bir yandan oğlunun tabağına sarımsak kaplı taze fasulye koyarken bir yandan da masanın öbür ucundan benimle sohbet ediyor.

"Artık yok, gerçekten," diyorum, söyleyecek olumlu bir şey bulmak için önceki hayatımın kemiklerini karıştırıyorum. Annemden bahsetmeden hiçbir şey olmaz. "Artık buraya oldukça yerleştim ve

New York'un yüzeyini zar zor çizdim."

"Paris'i özlüyorum," diyor Pascal kederli bir şekilde, ama konuşmayı Londra Metrosu'ndan Paris Metrosu'na hızlı bir yönlendirdiği için onu öpebilirdim.

Francesca gözlerini devirir. "Az önce oradaydık Pascal."

Tabaklar doldurulup yeniden doldurulurken, sos tekneleri yenilenirken ve kadehler doldurulurken sohbet masanın etrafında dalgalanır ve akar. Hiç acele yok, hiç kimse işlemleri ilerletmek istiyormuş gibi bir his yok. Felipe'nin uzak diyarlara dair anlatacak pek çok hikayesi var ve hayatını nasıl yaşamayı seçtiğine dair özel bir suçluluk duyuyor gibi görünmüyor. Aynı şekilde, ailesinin de ona karşı bir düşmanlığı yok gibi görünüyor; Gio, Santo ve Maria'ya bahşedilmiş bir hediye, onların tek ve çok sevdikleri oğulları. Kendisini seven bu kadar çok insana sahip olduğu için ne kadar şanslı - ama son aylarda öğrendiğim üzere, sevmesi inanılmaz derecede kolay bir insan.

"Hayatımda hiç bu kadar çok yediğimi hatırlamıyorum," diyorum çatal bıçağımı yere bırakarak. "Yenilgiyi kabul ediyorum."

"Daha tatlı var," diyor Maria ve masadaki herkes koltuklarında biraz daha kayarak inliyor. Sophia, Maria'nın tüm mahalleyi doyuracak kadar yemek pişirdiği konusunda haklıydı. Bugün bu masada Brooklyn'in çoğunu doyurmaya yetecek kadar yemek vardı. Masayı toplamaya yardım ediyorum, esneme bahanesinden memnunum, Gio'nun kız kardeşleriyle mutfakta deneyiminin tadını . Sohbet kolay, şarapla dolu ve eğlenceli; tuvalete gitmek için işlemlere ara verdiğimde hâlâ gülüyordum. Gio ortalıkta görünmüyor ama ben büyük koridorda dururken Felipe ön kapıdan içeri giriyor.

Paltosunu burnunun kenarına vurarak, "Santo'yla sinsi bir puro," diyor. "Maria'ya söyleme."

"Hâlâ dışarıda mı?" Dedim.

sallıyor, yarım içilmiş purosunu kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Sence dışarı çıkıp birkaç dakikalığına ona katılmaman bir sakıncası olur mu?" "Sanmıyorum," diyor Felipe.

Santo'yla yalnız konuşma düşüncesi beni geriyor, ceketimi alıp çift kapıdan çıkarken dudağımın içini çiğniyorum. Hafif kar yağıyor ve Santo'yu ağır paltosuyla verandanın çıkıntısının altına sığınmış, mahalleyi incelerken purosunu çekerken buluyorum.

"Size katılmaman sakıncası var mı? Biraz nefes alabilirim."

Karda onun yanında dururken bana bakıyor. "Bugün gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

Onaylarcasına başını sallıyor.

"Hayatında yeterince kalp kırıklığı yaşadı zaten," diyor, açıkça Gio'dan bahsederek. "Onu seninle görüyorum ve yeniden yaşıyor. Yedi yıl geçti ve şimdi yeniden hayatta."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Belki de hiçbir şey, o yüzden sadece dinliyorum.

"Ama senin hakkında hiçbir şey söylememek, ona benim için kim olduğunu söylememek... beni canlı canlı yiyecek, seni de ve daha fazla zarar verecek. Kuru gibi. Evinde kuru çürüme varken, o evin kulaklarının dibine yıkılmamasını , Iris."

Başımı sallıyorum, mutsuzum çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Maria'm," diyor dua eder gibi, başını sallarken yol göstermesi için gökyüzüne bakıyor. "Annenin adı benim aile hikâyemin bir parçası değil. Ben bir gençtim. Hatalar yaptım. Ama onlar burada kaldı" - göğsüne vuruyor- "ve burada" -başına vuruyor- ve gözleri bana bunca yıldır sırlarını saklamak için ne kadar uğraştığını anlatıyor. "Sonra gelateria'ma giriyorum ve sen oradasın, peygamber çiçeği mavisi gözlerinle ve yaptığım şey yüzünden beni yargılıyorsun. Aile sırrımı verdim ve şimdi o sır benden alındı, kafamdan uçup gitti." Başına doğru küçük bir bomba patlatır gibi bir el hareketi yapıyor. "Bir çeşit yargılama, ha?"

Ceketimin cebine uzandım.

"Ve şimdi onu sana geri veriyorum," diyorum ve yırtık nane yeşili peçeteyi uzatıyorum. Peçeteyi benden almadan sessizce bakıyor.

"Buna çok değer verirdi," diyorum. "Hayatım boyunca benim için bu gelatoyu yaptı. Tarifini kimseyle paylaşmayacağıma dair bana yemin ettirdi ama nedense bu sözün seni kapsadığını sanmıyorum." Elinden , ondan bir parçayı da bırakmak gibi olsa da, dondurmayı onun eline veriyorum. "Lütfen, al onu. O her zaman senin oldu."

Kendi genç el yazısını birkaç saniye , sonra paltosunun göğüs cebine sokuyor. Hareket ettiğini görebiliyorum, bu yüzden karın düşüşünü izliyor ve bekliyorum.

"Annen... şimşeğe çalışmak gibiydi. Çok parlak, çok sıcaktı. Onu sevdim ama yandım."

Felipe'nin videosundaki halini düşünüyorum ve ona aşık olmanın ne kadar kolay olduğunu görüyorum. "Ne derler bilirsin, yıldırım iki kere düşmez. Seni ayakta dikilirken gördüğümde öyle hissettim.

Ama bu sefer kaybedecek olan Gio ve o zaten çok şey kaybetti." Kalbim sıkışıyor.

"Kendime tekrar tekrar sorduğum soru, ailem için nasıl doğru olanı yapabileceğim. Gio için.

Maria için. Kızlarım için. *La mia famiglia*."

Santo'nun "kızlarım" deme , bu ifadenin ben hariç arkamızdaki evdeki tüm kadınları , benim dışlanan konumumu pekiştiriyor. Ben her zaman olduğu gibi yine dışarıdaki çocuğum. Kalbim öfkeleniyor, toparlanmaya çalışıyor, bana ne olduğunu soruyor ama çok zor.

"Benden ne yapmamı istiyorsun Santo?"

Yere bakıyor. "Seni görüyorum, Vivien'in kızı ve yaşlı kalbim sana yardım etmek istiyor, anlıyor musun? Felipe'nin Gio'ya bağlantını, geçmişini anlatman gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Ama bedeli çok yüksek. Gio bilirse, Maria da öğrenir. Sevdiğin bu aile, içindeki yerin bir yalan, bir ihanet üzerine kurulu. Benim ihanetim, evet, ama senin de. Seni kabul etmek, tüm tavşanların şapkadan çıkmasına izin vermek demek."

Purosundan uzun bir nefes çekiyor ve aramızdaki ilişkilerin bu şekilde gelişmesinden nefret ediyorum.

Biz.

"Anneni unuttum. O gitti ve ben de zamanla onu unuttum. Bundan ne öğrendim biliyor musun?

Temiz bir kırılma en kolay iyileşmeyi sağlar."

Önümdeki mükemmel kar manzarasına bakıyorum ve soğuğu iliklerime kadar hissediyorum. Bana gitmemi, annemin kızı olmamı ve şehri terk etmemi söylüyor. Kelimeleri bir araya getirecek kadar kendimi toparlayamıyorum.

"Onu kandırdığın için seni affetmeyecektir. Peki neden ona söyledin? Sadece onu incitmek için mi? Bizi incitmek için mi? Sadece git.

İyi olacak, sana söz veriyorum," diyor Santo sonunda. "O benim oğlum ve ailesi var."

Ve öyle. Gio Belotti onların oğlu, her ne bir süredir benim oğlummuş gibi hissettirse de. Santo'nun bu gece burada söylediği her söz doğru. Kan sudan daha kalındır. Onun, annemin sevdiği tek adamın yanında duruyorum ve kendimi sefil hissediyorum. Belottiler tariflerini geri aldılar. Ailede düzen yeniden sağlandı ve artık gitme geldi.

-

Son iki saati nasıl atlattığımı bilmiyorum. Eve geri döndüm ve doğruca banyoya girdim, kapıyı kilitledim ve başımı ellerimin arasına alarak küvetin kenarına oturdum. Santo gitmemi söyledi. Ya da istedi, sanırım, ama kendini açıkça belli etti. Çığlık , bağırarak, parmak eklemelerim kanayana kadar duvarları yumruklamak istedim ama bunların hiçbirini yapmadım. Yüzüme soğuk su çarptım ve nefes egzersizleri yaptım, sonra dışarı çıktım ve bir gülümseme çizdim. Maria'ya sarıldım, en güzel öğleden sonra için herkese teşekkür ettim ve benim için ayrılmış olan yemek artıklarını paketledim. Pascal çantama bir şişe limoncello koyarken göz kırptığında yalandan güldüm. Çocukların yapışkan öpücüklerini ve Gio'nun kız kardeşlerinin rujlu öpücüklerini kabul ettim ve Bella'ya o kadar sıkı sarıldım ki güldü ve nefes alamadığını söyledi. Bunların hepsini yaptım. Ceketimin cebine bir Noel kartı koyan Felipe'yi öptüm, sonra gözlerime bakamayan Santo'yu öptüm ve sonra yalan söyleyerek Londra'daki ailemden telefon geldiğini ve eve gitsem iyi olacağını çünkü saatlerce konuşabileceklerini söyledim.

Taksim geldiğinde, Gio çantalarımı kaldırıma taşıdı ve içine yerleştirdi, sonra beni kucaklamak için içeri çekti.

"Seni öperdim ama muhtemelen ailemin çoğu tarafından hissediyorum," fısıldadı gülerek. "Bence onlara yakında söylemeliyiz, hepsi seni seviyor."

Bir adım geri attım.

"Yılbaşı gecesi mi?" diye , gözleri benimkileri okumaya çalışıyordu. Konuşamıyordum, nasıl veda edeceğimi bilmiyordum.

Parmakları benimkilere dokundu, çok kısa bir dokunuştı. Ona , onu sevdiğimi söylemek, onu taksiye çekmek ve anlamasını sağlamak istedim ama .

"Top düştüğünde," dedim ve o kalp kırıcı gülümsedi. "Hediyeni vermek için seni yalnız yakalayamadım," dedi.

"Seninki de bende," dedim, ağacımın altında hâlâ paketlenmiş olan tek hediyeyi düşünerek.

"Iris, ben-" dedi ama şoförü camını acele etmemizi istedi, bu yüzden ne söyleyeceğini asla bilemeyeceğim. Belki beni sonra arayacağını söyleyecekti, belki de beni sevdiğini söyleyecekti. Umarım söylememiştir.

Arabaya bindim, kapıyı benim için kapattı ve kaldırımdan uzaklaşırken elimi soğuk cama .

"Chrystie Caddesi mi?" dedi şoför aynada göz göze geldiğimizde.

Başımı ve ona erişte evinin adresini verdim, sonra başımı cama yasladım ve bitkin bir halde gözlerimi kapattım.

33.

BUNLARI FARKLI YAPABİLİR En Adam hakkında yalan söylemeye bilirdim. Tanrım, o kitapçada olanları değiştirebilmeyi, o kadar düşüncesizce konuşmamış olmayı ne kadar isterdim. Bunun için kendimi utandırmaktan çok yoruldum. Yeşil elbisemi dolaba geri astım ve yüzümü fırçaladım. Makyajdan arınmış. Ağacın ışıklarını yakmadım, çünkü hayatımda hiç bu kadar az kutlama hissi yaşamamıştım. Aşık olmak çok zor, paraşütsüz bir uçaktan atlamak ve birinin sizi yakalayacağına güvenmek gibi. Korkunç bir sıkıntı içindeyim.

Annemi kaybettiğimde, hastalığını kabul zamanım vardı, beni terk edeceğini biliyordum. Bu durumu daha az yıkıcı yapmadı ama en azından bir süreç vardı, beklenen aşağı doğru eğriyi takip etti.

Adam'dan ayrıldığımda dibe vurmuştum, mümkün olan her anlamda tepetaklak olmuştum, ama bu birdenbire olmadı. Sonunda her şeyi bitirecek gücü bulana kadar aşağı doğru bir spiral, bir erozyon, bir baskı birikimi vardı.

Ve şimdi Gio'yu kaybettim. Nazik bir veda olmayacak, darbeyi yumuşatacak bir açıklama girişimi olmayacak, anlaması için küçük bir şans olmayacak, çünkü Santo'nun da dediği gibi, temiz bir ayrılık en kolay iyileştirir. Bir yanım -büyük bir yanım- geri adım atmak istiyor, çünkü bu benim ve Gio'nun hayatı, hatta belki de sonsuza dek kadar şanslıysak bizim hayatımız. Kendi yalanlarımın suçluluğuyla bu kadar bastırılmış olmasaydım geri adım atardım. Kendimi açıklamanın ne faydası olacaktı? Kendimi daha iyi hissetmemi mi sağlayacak? Hangi şekilde olursa olsun, sonuç aynı olacak, bu yüzden belki de Santo haklıdır. Temiz bir ara en azından benim için değil ama Gio için en iyisini yapacaktır. Tüm bunların merkezinde o var, Santo'nun korumaya çalıştığı kişi, bir saniye bile acı çektirmektense kendi kalbimi paslı bir bıçakla göğsümden sökmeyi tercih edeceğim kişi. Ama her halükarda bunu yapacağım, o yüzden benim vermem gereken tek karar nasıl yapacağım. Santo ona annem ya da tarif hakkında hiçbir şey söylememi istemiyor, oğlunun onu mükemmelden daha az görmesini istemiyor. Onu tanıyan bu kadar az insan kalmışken annemi hikayesinden tamamen çıkarmış olması beni biraz yaraladı. Oh, anlıyorum. Kendini toparladı ve güçlü, sağlam ailesini kurmaya devam etti, Maria ile güzel bir ilişki kurdu. Dünyadaki tüm kadınlar arasında Gio için seçeceği son kişi muhtemelen benim. Ve bunu anlıyorum. Anlıyorum. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapmaya çalışırdım, Belotti gemisini sabitlemek için her şeyi yapardım. Ama ben o değilim. Burada her şeyini kaybeden benim; sadece Gio'yu değil, , New York'ta kurduğum tüm bu hayatı.

Gelateria'dan birkaç blok ötede yaşarken burada kalamam. Bu kimsenin temiz bir ayrılık fikri değil. Gözlerinin içine baka baka ona daha fazla yalan söylemek zorunda kalacağım, kendimi ona karşı çelikleştireceğim dağınık, kısır bir durum. Sophia gelirdi, Bella gelirdi, Maria ,

Çünkü hepsi onun mücadele ettiğini görecektik ve bunu ona neden yaptığımı anlamaları gerekecekti. Bunu anlayamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum ama burada, dairemde aranmayı ve bulunmayı bekleyemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden Noel gecemi saçma sapan televizyon izleyerek, şampanya içerek ya da masa oyunları oynayarak geçirmiyorum. Tam bir yıl önce bugün Adam'ın evinden sürükleyerek götürdüğüm bavulun içine kıyafet katlayarak geçiriyordum, tuvalet malzemelerini toplarken ağlayamayacak kadar hissizleşiyordum. İçinde gelato makinemin olduğu kutuyu kapıya doğru sürüklüyordum ve sonra son bir kez bakmak için geri dönüyordum. Gerçekten de bulduğum gibi, yuvayı süsleyecek ekstra yastıklar ya da süsler yok. Görünüşe göre göçebe köklerimiz derinlere uzanıyordu. Işıkları söndürüp kapıyı kilitledikten sonra bavulumu aşağıya, kaldırıma sürüklüyordum.

-

SMIRNOFF erişte evinin basamağına oturmuş, ilgisiz bir gözle eşyalarımı kardan yukarı yığmamı izliyor. Basamağın arka köşesine onun için bir tabak yemek ve kulaklarını kaşımak için parmaklarımı riske atıyorum.

"Hoşça kal dostum," diye fısıldıyorum, yanına çömeliyordum. Shen'e mesaj atıp Bobby dönene kadar birkaç gün ona bakıp bakamayacağını sordum; bana sorun olmadığını gösteren bir dizi emoji gönderdi.

"Seni özleyeceğim," diye ekliyorum ve yüzünü yemeğinden kaldırıp yavaşça yan gözle bana bakıyor. Eğer konuşabilseydi, sanırım biri ton balığını bıraktığı sürece beni özlemeyeceğini söylerdi ve buna sevinirdim, çünkü suçluluk gerektekti canlı o.

Taksiyi beklerken cebimden Felipe'nin Noel kartını çıkarıp tekrar okuyordum.

Bir yuvarlanan taştan diğerine, kendinizi toparlarken birkaç günlüğüne şapkanızı asmak için rahatsız edilmeyeceğiniz bir yere ihtiyacınız olabileceğini düşündüm.

Yılbaşı gecesine kadar olan elektriği ödedim, bunu bir özür olarak kabul edin. İyi şanslar evlat, zor olduğunu biliyorum. Florida yılın bu zamanı sıcak olur.

F

Ağır bir iç çekişle 359 numaralı birimin anahtarını kartın içine geri koyuyordum. Taksi şoförü karda kaldırıma olabildiğince yaklaşıyor, eşyalarımı arkaya yığıyorum ve beni Belotti'ye götürmesini istiyordum. Ben boyalı cam kapının altından bir zarf atarken o bekliyor, sonra tekrar binip ona Easy Self Storage'ın adresini veriyordum.

34.

Sevgili Gio,

Söylemem gerekenleri söylemeden önce, lütfen bil seninle geçirdiğim bu son birkaç ay hayatımın en mutlu günleriydi. Yüz yaşına kadar yaşasam bile sen tanıyabileceğim en iyi insansın.

Sana bir şey söylemek zorundayım. Bunu yazarken kalbim ağırlaşıyor, sana kendim, yüzüne karşı söyleyemediğim için çok üzgünüm. Gerçek şu ki, yapamam. Kelimeleri yüksek sesle söylemeyi ve benden nefret etmeni izlemeyi kendime yediremiyorum, bu yüzden korkakların yolunu seçiyorum ve onları yazıyorum.

Sana yalan söyledim, Gio. Eski sevgilim ölmedi ve biz hiç evlenmedik. Adam Bronson geçen yıl Noel günü kaçtığım korkunç, çıkarıcı, istismarcı bir adam. Sürekli kollamaktan kendimi alıkoymak için kendime onun öldüğünü söyleme alışkanlığı edindim ama bunu sana asla yüksek sesle söylememeliydim. O gün kitapçada evli olduğumu düşündüğünde seni düzeltmeliydim.

Bunun için hiçbir bahanem yok. Dul olduğumu o aptal, korkunç yalandan geri dönmek imkânsız hale geldi ama daha fazla devam edemeyeceğim. Ne tür bir insan böyle bir yalan söyler? Çok utaniyorum. Benden çok daha iyisini hak ediyorsun.

Bu konuda bilmen gereken başka bir şey daha var. Adam Bella'nın okulunda şarkı söylerken çekilmiş videomu bulmuş ve ona mesaj atıp numaramı istemiş. New York'a geleceğine inanmıyorum, gelse bile Bella'ya fiziksel şiddet uygulayacak bir tehdit değil, ama her ihtimale karşı dikkatli olabilmeniz için bilmenizi istiyorum. Bunu kapınıza getirdiğim için çok üzgünüm.

New York'tan ayrılıyorum ve bir daha bu tarafa gelmeyeceğim, yani bu bir veda. Teşekkür ederim, Gio. Pazartesi geceleri ve kollarının güvenliği için, Noel ağacı ve ismimin yazılı olduğu kupa için ve şaka olarak bile olsa bana korkunç şeyler söyleyemediğin için teşekkür ederim. Kendimi hiçbir yere ve ailenle olduğum kadar ait hissetmedim. Onlardan da özür dilediğimi söyler misin? Bir Belotti olmak gerçekten çok güzel bir şey.

Mutlu ol, Gio. Kalbin, hepsini içinde kilitli tutamayacak kadar sevgi dolu.

Sevgi
ler,
Iris x

35.

NOEL GECEİ GİDERKEN, kendimi evsiz ve bir depoda uyurken bulmak, Adam Bronson'la olan hayatım hakkında çok şey anlatan kayıtlardaki en kötü ikinci durumum. Evimden bir yastık ve battaniye getirdim, ancak Felipe'nin ısıtıcısı sayesinde burası şu anda oldukça sıcak. I

Köşedeki lambadan gelen sıcaklık ve ışık var ve kimsenin beni rahatsız etme olasılığı yok. Tatillerde alt kattaki steril resepsiyonda oturmak için birine epeyce bir para ödemeniz gerekir ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse kendi birimlerine çöp bırakmıyor. Bu ruhsuz yer sadece bana ait. Koridorun sonunda bir tuvalet olduğunu görünce rahatladım; en azından bir utanç ortadan kalkmış oldu.

Telefonumun şarjını bilerek bitirdim, çünkü mektubum ortaya çıktığında gelecek olan mesaj yağmuruna dayanamıyorum. Yüzümü yastığıma gömüyorum ve mektubu, anlattığım gerçekleri, ateşe verdiğim köprüleri düşünerek gözlerimi kapatıyorum. Sonunda Gio'ya Adam hakkındaki gerçeği anlatmanın verdiği boş ve sefil bir huzur var. Bunu yüz yüze yapmalıydım. Bunu aylar önce yapmalıydım. İkisini biliyorum.

Derin bir iç çekiyorum ve annemin videosunu makineye , sonra gözlerimi kapatıyorum ve tıpkı yedi yaşındaki gibi bana şarkı söyleyerek uyumasına izin veriyorum.

-

Kendimi inine girmiş hayvan gibi hissediyorum. Bu sabah vestiyerdeki küçük lavaboda yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım ama kendimi buruşuk ve kaskatı, yarı canlı hissediyorum. Erzak almak için dışarı çıktım, burası hâlâ ıssız olmasına rağmen bir kaçak gibi etrafta dolanıyordum. sokak da öyle, bu sabah erkenden köşedeki bodega'ya gitmeye cesaret ettiğimde görünürde sadece bir köpek gezdiricisi vardı. Pastırmalı, yumurtalı ve peynirli ekmekleri kahvaltım oldu ve beni bir ya da iki gün idare edecek kadar stok yaptım. Burada uzun süre kalamayacağımı biliyorum ama bir plan yapamıyorum. Beynim sanki sarılmış, boğulmuş ve önümüzdeki yarım saatten sonrasını düşünemez hale gelmiş gibi hissediyorum. Uyuyordum ya da uyumaya çalışıyordum, hatırlıyordum ya da hatırlamamaya çalışıyordum. Felipe'nin tavsiyesine rağmen Florida cazip gelmiyor. Los Angeles da çekici gelmiyor - annem orada mutluluğu bulamadı ve benim de bulacağımı düşünmek için bir nedenim yok. Londra'ya kesinlikle geri dönmeyeceğim, o kadarını biliyorum. Bugün ve belki yarın için burada yatacağım ve zihnimin bir şeyler çözecek kadar açılmasını umacağım. Kendimi düşmanın eşiğinde bir insan gibi hissediyorum. Evsizliğin nasıl olabileceğini, insanların etraflarında arkalarını kollayacak başka insanlar olmadığında ne kadar kolay bir şekilde çatlaklardan düşebileceklerini görüyorum. Evsiz kalmayacağım, kendimi o kadar aşağıya , ancak aşağıya doğru düşüşü, geçici hissetmenin ne kadar kolay olduğunu anlıyorum ve bu ayıltıcı.

Saatime ve ağrıyan kemiklerime göre BAŞKA BİR GÜN VE BAŞKA BİR GECE OLDU. Bugün buradan gitmem gerekiyor. Kolayca taşıyamayacağım eşyalarımı, gelato makinemi ve hemen ihtiyaç duymayacağım diğer parçaları geride bırakmaya ve bir yere yerleştiğimde Felipe'yle irtibata geçip bunları bana göndermesini sağlamaya karar verdim. Eşyalarımı, en çok da gelato makinemi bırakma düşüncesinden nefret ediyorum ama bugün hareket etmeyi göze alabilmemin tek yolu bu. Kendimi en düşük seviyede hissediyorum, karda eşyalarımı taşımaktan fiziksel olarak acizim.

Ana koridordaki asansör kapılarının gürültüyle açıldığını duyuyorum ve kimsenin burada olduğumu fark edip kuralları çiğnediğim için beni dışarı atmaya gelmesi gibi gerçekçi bir ihtimal olmamasına rağmen kıpırdamadan oturuyorum. Ağır ayak sesleri duyduğumda kalbim yine de çarpıyor ve sonra keskin bir nefes alıyorum çünkü biri adımı bağılıyor ve rastgele kapılara vuruyor.

"Iris! Iris, ?"

Kapımın kilidinde bir anahtar oynuyor ve sonra kapı çekiliyor ve Gio açıklıkta çerçevelenmiş bir şekilde durup bana bakıyor. O kadar çok duygunun başıma üşüştüğünü hissediyorum ki, onları tutmak için ellerimi bir kafes gibi yukarı kaldırmak istiyorum. Bu dolayı aşağılanıyorum. Bir depoda uyuduğum için utanıyorum. Ona yazdığım mektup için kendimden nefret ediyorum ve korkuyorum. Ondandır. Onun için korkuyorum, çünkü cehennem gibi görünüyor.

"Gio." Tek yapabildiğim bu olduğu için adını söylüyorum ve o da başını sallayıp konuşmamı engellemek için elini kaldırıyor.

"Buna inanmıyorum," diye mırıldanıyor, gözleri birimin her yerinde geziniyor, geçici evimi inceliyor. "Bu hemen şimdi bitecek, beni duyuyor musun?"

Birbirimize bakıyoruz ve bir öfke gözyaşı yüzünden aşağı yuvarlanıyor ve kalbimi kırıyor. "dilerim," diyorum, tuzun tadını aldığımda benim de ağladığımı fark ediyorum. "Çok özür dilerim."

"Sadece eşyalarını topla," diyor ve ben , , onun yerine o yapıyor, eşyalarımı kapıp çantalara tikiyor. ", Iris, eşyalarını topla. Bu senin mi?" Yastığımı tutuyor. "Bu mu?"

Vücudunda bu kadar gerginlik barındıran birini daha önce hiç görmemiştim. Acı çekiyor gibi görünüyor.

Rastgele bir şeyler alıyor, Felipe'nin giysileri sanırım ve ben ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeden utanç içinde başımı sallıyorum.

"Dışarıda bir taksi var ve ona bineceksin. erişte evine geri götüreceksin, orada eşyalarını yerleştirecek ve bir yetişkin gibi kendi yatağında uyuyacaksın, beni duyuyor musun?" Kendi gözyaşlarına ve bana öfkelenerek elini gözlerine götürdü.

"Bir buzdolabın ve akan suyun olacak ve güvende olacaksın." Son kelimeyi boğuk şekilde söylerken benden uzaklaşıyor ve metal panjurlara sertçe vuruyor, sessiz binanın etrafında yankılanan sert bir ses.

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve elimi sert omzuna koyuyorum. "Gio," diyorum, ağzım gözyaşlarımla titrerken.

"Gio."

Bana döndü ve o kadar kötü durumdaydı ki birbirimize sarıldık ve salladık, çünkü çok yaralıydık.

"Özür dilerim, özür ," diye fısıldıyorum.

"Özür dilemeyi bırak," diyor. "Kes artık. Bugün duyamıyorum."

Beni omuzlarımdan kavırıyor ve bana bakıyor. "Asla benden kaçmak zorunda değilsin," diyor, sesi çığ ve pürüzlü. "Bunu anlıyor musun? Sana o kadar kızgınım ki doğru düzgün düşünemiyorum ama senin o aptal, inatçı, güzel kafadaki tek bir saç teline bile zarar vermem."

Beni bırakıyor ve ellerini saçlarında gezdirdikten sonra ağır ağır kanepeye oturuyor. Ben de ellerimi ağzıma bastırmış, kendimi çalışarak diğer uca oturuyorum.

"Son iki günümü seni, Penny'yi ve Bella'yı düşünerek geçirdim..." Bana yan yan bakıyor, hâlâ konuşmakta zorlanıyor. "Benim kızım. Tanrı aşkına, Iris. Bu pisliğe asla bulaşmamalıydı."

Bunu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Zaten söyleyecek söz bulamıyorum.

"Sadece eve git," diyor yorgun bir şekilde. "Senin güvende olduğunu bilmeden uyuyamam. Eve git ve doğru düzgün dinlen."

Çantalarımı alıyor ve ben giyip her şeyi kapatırken bekliyor, sonra birbirimizle konuşamayacak kadar bitkin bir halde asansöre binip kaldırıma iniyoruz. Söylediği gibi bir taksi geldi, eşyalarımı içine koydu ve sonra bana döndü, ifadesi kasvetliydi.

"Eğer bu şey bittiyse, o zaman düzgünce vedalaşırız." Sertçe yutkunuyor ve ıssız, soğuk sokağa doğru bakıyor. "Birkaç gün izin al. Kendine bundan daha iyi bak." Depo binasına doğru eliyle işaret ediyor ve iç çekiyor. "Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı? Yılbaşı gecesi dairene geleceğim ve birbirimize nazik davranacağız, çünkü seni böyle bir kaldırımda bitmeyecek kadar çok önemsiyorum."

Başımı sallayıp arabaya biniyorum çünkü Gio Belotti'ye nasıl veda bilmiyorum. Ne bugün bu kaldırımda, ne yılbaşı gecesi evimde, ne de başka bir zaman.

36.

İSTEDİĞİNİ YAPIYORUM. Kendimi daireme geri bırakıyorum ve çantalarımı ön kapıya bırakıyorum ve bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm sessiz ve soğuk alanda duruyorum. Başarısızlık mı yoksa rahatlama mı hissettiğimi bilmiyorum. Çay yapıyorum, ısıtıcıyı açıyorum ve yangın merdiveninde beliren kediye içeri alıyorum. Gidiyorum.

Soyunup sıcak duşun altına girene kadar her şey yolunda gidiyor ve sonunda beni ele geçiriyor. şeyi. Annemin ölümü. Adam. Belottiler. Gio. Yere oturup kollarımı dizlerime doluyorum ve son üç yıl sanki IMAX ekranlarıyla çevriliymişim gibi etrafımda dönüyor. Kelimeler ve anılar. Cenazelerdeki siyah elbiseler, çatılardaki öpücükler, boyalı cam kapılar, *Moonstruck* Pazartesi geceleri, aynı odayı üç kez süpürmek, bir şey kaçırdığımdan korkmak, parkta şarkı söylemek, Maria'nın parfümü, Sophia'nın bukleleri, Bella'nın piyano tuşlarındaki kırılğan elleri, Noel ışıklarıyla kaplı evlerle dolu sokaklar, annemin objektiften gülerken gözlerimin içine bakması. Hepsi birbirine karışıyor ve çarpışıyor, karmakarışık ve uyumsuz, ve ben gözlerimi kapatıp alnımı dizlerime koyuyorum, savaş yorgunu.

-

Önümde soğuk bir fincan kahve ile masada oturuyorum. Dün gece başımı yastığa koyar koymaz derin uykuya dalmışım ama bu sabah hâlâ otobüs çarpmış gibi hissediyorum. Zil sabahlığının içinde sarsılıyorum. Şansının tükendiğine karar verecek bir postacı olmasını umarak kıpırdamadan , ama zil ısrarla tekrar çalıyor ve dışarı bakıp zıplayan siyah bukleleri gördüğümde iç çekiyorum.

Sophia elinde market poşetleriyle merdivenleri koşarak çıkarken kapımı açıyorum ve içeri girip poşetleri mutfak üzerine koyuyor.

"Sana şeyler getirdim," diyor sessizce, buzdolabına süt ve jambon, çaydanlığın yanına ekmek koyuyor. "Neden ben bize taze kahve yaparken sen de gidip üzerine bir şeyler giymiyorsun?"

Bunu yapıyorum, çünkü birinin bana ne yapacağını söylemesi beni rahatlatıyor.

Mutfağa geri döndüğümde bana bir fincan uzatarak, "Mektubunu gördüm," diyor. "Bana göstermek istemedi, ben ."

Mutfak masasına oturuyorum ve çizmelerimin arasından yarım bir gülümseme çıkarmaya çalışıyorum çünkü Sophia'nın buraya gelmesi çok nazik bir davranış ve hayır cevabını kabul etmeyeceğini tahmin edebiliyorum. Benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor ve masanın izin verdiği ölçüde bana yaklaşıp kadar sandalyeyi karıştırıyor.

"Bana ondan bahsedebilirdin," diyor ellerimi kendi elleriyle kapatarak. "Dinlerdim."

"Söyleyecek söz bulamadım," diyorum, gözlerimi onunkilere dikerken saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Gio iyi mi?"

"Olacak. Söz veriyorum." Bileğindeki saç bandını çözüyor. "Yapacak mısın?"

Omuz silkiyorum, çünkü nasıl ya da nerede olacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ayağa kalkıp arkamda duruyor ve saçlarımı parmaklarıyla nazikçe tarayarak at kuyruğu yapıyor. Ellerini omuzlarıma koyup sıkıyor, sıcak ve güven verici, ben de uzanıp onları tutuyorum. Bir süre öyle kalıyoruz, birbirimize bağlıyız ve Gio ile Sophia Belotti'nin gerçek kardeş olup olmadıklarını, aynı büyük ve güzel kalbi nasıl paylaştıklarını düşünüyorum.

"New York'tan ayrılma," diyor. "Gitmeni istemiyorum."

"Burada kalamam," diyorum. "Bu çok fazla. Başka bir yerde olmalıyım, kendime yeni bir başlangıç bulmalıyım, yüküm olmayan bir yerde."

"Bagaj," diyor, neredeyse iğneleyici bir şekilde. "Tanrım, Iris, herkesin bir bagajı vardır. Senin var. Gio'nun var. Aranızda JFK'deki lanet olası bir atlıkarıncayı dolduracak kadar yük var ama aşkın amacı da bu değil mi, birbirinizin taşımasına yardım etmek? Yeni başlangıçlar Hallmark filmleri içindir, gerçek hayat için değil."

Benimkinin yanındaki sandalyeye geri kayıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"En kötü kısmı yaptın. Gio artık gerçeği biliyor, bununla barışacaktır, eminim. Burada kal. Onun için kal. Benim için kal."

Önüme serdiği bu hayatı çok kolay, çok baştan çıkarıcı gösteriyor. Tüm kalbimle bu kadar kolay olmasını dilerdim ama o sadece kendi gördüğünü biliyor. Babasının onlarca yıldır sakladığı sırrı korumak için benden New York'ı terk etmemi istediğini bilmiyor

"Yapamam, Sophia. Lütfen bir daha sorma, çünkü gerçekten yapamam."

Dizleri benimkilere degecek şekilde oturuyor ve alnını başıma yaslıyor. "Sen gittiğinde ben kiminle dondurma tatlarını konuşacağım?"

Gözlerimi kapatıyorum. "*Sonsuza dek Vanilya.*" "Bunu biliyorsun."

Hafifçe gülüyor ve yanağından bir damla gözyaşı tuttuğumuz ellerin üzerine düşüyor.

-

Yarın YENİ YIL ARIFESİ, ybugün benim buradaki son tam günüm. Bu sefer ay ışığı kaçamakları ya da depolarda uyumak olmayacak. Bobby ve Robin'i evlerinde karşılayacağım, Gio'nun gelmesini bekleyeceğim ve ardından 1 Ocak'ın ilk saatlerinde kendime Toronto'ya bir bilet ayırttım.

Yeni yıl, yeni ülke, yine yeni bir başlangıç. Kendimi yeniden keşfetmek için yeterli güce sahip olduğumdan emin ama *Schitt's Creek'in* nerede çekildiğine baktım ve bu benim rehberim oldu. Bir haritaya dart atmaktan yüzde bir daha hedefe yönelik ama işimi görecektir.

İşte bu kadar. Resmi olarak New York'taki son tam günüm ve ayrılmadan önce gereken bir şey var. Kar botlarımı ve kışlık montumu giyiyorum, sonra sırt çantamı dikkatlice omuzlarıma asıyorum ve soğuk, berrak sabaha yola çıkıyorum.

Çok uzağa gitmiyorum. Aslında sadece caddenin karşısındaki parka. Geçici bir New Yorklu olarak geçirdiğim bir yıl boyunca oraya sayısız kez gittim ve bugün annemin küllerini savurmak için oraya gidiyorum. Yarın şehirden ayrılıyor olabilirim ama onu burada en doğru şey gibi geliyor. Ne zaman

Yoldan geçenlere Noel şarkılarıyla serenat yapan çalgıcının tanıdık sesini duyuyorum. Umarım cömertçe veriyorlardır, o bunu hak ediyor. Beni görüp elini kaldırıyor ve "White Christmas "ın son bir iki dakikasını bitirirken ben de karşıya geçip kenarda duruyorum. Ve gerçekten de öyle oldu. Etrafta hala oldukça fazla kar var, New York'u görebildiğim için çok mutluyum.

"İstek alıyor musunuz?" Şarkı bittiğinde hoparlörünün arkasından bir şişe su almak için uzandığında ona hızlıca sarılıyorum.

Sırtıyor. "Senin için, evet."

"River'ı biliyor musun?" Diyorum.

"Joni Mitchell? Tabii ki," diyor, sanki hiç düşünmeye gerek yokmuş gibi.

Annemin en sevdiği şarkılardan biriydi, dumanlı kulüplerde gece setlerinin sonunda söylerdi. Melankolik Noel sözleri sanki bugün için yazılmış gibi hissettiriyor, açılış ölçülerindeki minör akor uygulaması "Jingle Bells "i bir liltten bir ağıda dönüştürüyor. Annem ve kendim için dinlemek istedim, çünkü şeylerin sona ermesi, ayrılmak ve sevdiğiniz insanlara sıkıntı vermenin acısı hakkında bir şarkı. Tüm bunlara rağmen şarkı çok güzel ve bana annemin en mutlu olduğu zamanları hatırlattığı için onu neşelendirici buluyorum - bir dinleyici kitlesi için şarkı söylerken.

"Bir süre sonra, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Hemen değil." Başını sallıyor ve bana düşünceli bir bakış atıyor. "Anladın sen onu."

Sevdiğim geniş gövdeli yaşlı bir meşe ağacına doğru ilerliyorum. Sıcak yaz günlerinde gövdesine sırtımı dönerek altında oturdum ve bazen yürüyüş sırasında durup ellerimi dayayarak sağlam varlığından güç aldım. Annem utanmaz bir ağaç kucaklayıcısıydı ve biliyorum ki bu meşeyi benden daha çok takdir ederdi. Sarkan dalların altındaki zemini karın en koruduğunu ve bu kış ortası sabahında etrafta çok fazla insan olmadığını görmek beni rahatlatıyor. Daha aşağıdan çocukların buzlu basketbol sahalarına meydan okuduklarını duyabiliyorum ve onların gürültüsü, bağırışları ve kahkahaları hoşuma gidiyor. Bu gerçek hayat, her zaman hareketli.

Sırt çantamı ağacın dibine yerleştiriyorum ve içinden annemin küllerini alıyorum, basit bir gümüş vazı. Öldüğünden beri bunu yanımda taşıyorum; sonunda gitmesine izin verdiğimi düşünmek rahatsız edici. Belki de bunun yerine onun burada kalmasına izin verdiğimi düşünmeliyim.

Sırtımı çantama dayayıp ağaca yaslanıyorum, vazoyu göğsüme bastırıyorum.

Acelesi yok. Sanırım çalgıcı bunun benim için ne anlama geldiğini anlıyor.

Annemin yüzünü için gözlerimi kapatıyorum, her zaman sürdüğü kokuyu hafızama yaklaştırmaya çalışmak için burnumu kıvrıyorum. Neredeyse boş olan son şişesini sakladım ve Adam bana sormadan çöpe attığında banyoda sessizce ağladım.

"Buraya kadarmış demek ki," diyerek son hayali konuşmamızı başlatıyorum. "Burası iyi mi? Buraya daha önce gelip gelmediğini bilmiyorum. Umarım gelmişsindir. Bu ağaca kesin sarılıydın." Başımı ağaca yaslıyorum, gözlerim açık, zihnimde buradan kilometrelerce uzakta. Onun gösterilerinden birinde kuliste resim boyayan yuvarlak bacaklı bir çocuğım, sinemada patlamış mısırını paylaşan huysuz bir gencim, ölmekte olan annesinin elini tutan korkmuş bir kızım.

"Her şeyi berbat ettim anne," diyorum. "Ama artık tariflerini geri aldılar. En azından o kadarını başardım."

Elimdeki gümüş vazoya bakıyorum. Sanki gerçekten oradaymış gibi hissetmiyorum. Sanırım değil, gerçekten. O her yerde. Radyoda beklenmedik bir Joni Mitchell şarkısının mükemmel tonunda, en iyi tatil günbatımlarının gül-altın çizgilerinde, bir yabancıнын yanından geçerken en sevdiği parfümü yakalamasında. Her pembe melamin dondurma kasesinde o var. Londra'da, New York'ta ya da Toronto'da olsam da o hep benimle olacak. Küllerini New York'ta bırakmak bunu değiştirmez.

İşportacıya doğru bir bakış fırlatıyorum ve onun beni izlediğini görüyorum ve benim ve muhteşem, bohem, şimşek gibi annem için "River "ın açılış notalarını çalarken ona küçük, sonsuza dek minnettar bir gülümseme veriyorum. Kapağı beklenen korkuyu hissetmiyorum. Vazoyu yavaşça eğerken dokunaklı sözleri ve külleri soğuk New York rüzgarına gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. Külleri dağılıp uçarken ve dans ederken, bir çocuğun parmaklarından çıkan balon gibi yavaşça gözden kaybolurken ona bir öpücük konduruyorum. İşportacıya doğru bakıyorum ve şarkı söylerken ağladığını görüyorum.

37.

YENİ YIL AKŞAMI KRİSTAL AÇIKLIĞINDA, mavi gökyüzünün sıfırın altında olduğu yılın son günü. Gün doğumundan çok önce ve eşyalarımı özenle toplamak için zaman ayırdım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca ihtiyacım olacak eşyaları bavulumla ve Bobby ile geri kalanları almak için konuşacağım. Ne yaptığımı bildiğim zaman postalanıyor. Aldırmayacağını biliyorum ve gelato makinemi depoda bırakmaktansa burada bırakmak daha rahat hissettiriyor. O ve Robin tatilden bugün dönecekler. Aslında şu anda dönüyor olmaları gerekiyordu ama daha önce mesaj atarak geciktiklerini, bu yüzden benimle daha sonra görüşeceğini söyledi.

Ona bu akşam New York'tan ayrılacağımı söylemekten korkuyorum ama en azından bu şekilde ortadan kaybolmak yerine bunu düzgün bir şekilde yapabileceğim. Gio'nun düşünerek iç çekiyorum. *Düzgünce vedalaşmak*. Bir insan bunu nasıl yapabilir ki, gerçekten, özellikle de sevdiği ve geride bıraktığı insanlar söz konusu olduğunda? En azından Bobby ve Robin'le iletişimde kalabileceğim fikri rahatlatıyor. Belki daha iyi olduğumda beni görmeye bile gelirler ve tabii ki her zaman görüntülü arama seçeneği de var. Onları hayatımdan tamamen çıkarmam gerekmiyor.

Belottiler için durum farklı. Santo düşüncelerini açıkça ifade etti. Gio için en iyisi temiz bir ayrılık. Adam'la ilgili yalanı atlatabilse bile zamanla anlayacağından şüpheleniyorum- bizim için yıldızlarda yazılı bir mutlu son yok.

Santo'nun annemle olan geçmişi tam da böyle bir geçmiş. Annem onun kalbini kırdı, o da aile sırrını ifşa etti ve her ikisine rağmen güçlü, harika bir aile kurmaya devam etti. Kalmam için, bu işe dahil olan herkesin tüm bunları bilmesi gerekiyor. Gio, Maria, Sophia ve diğer kız kardeşleri. Aile sadakati ve gelenekler Belotti' temel taşlarıdır, bu yüzden Santo hayatının bu kısmını otuz yılı aşkın bir süredir güvenli bir şekilde içeride kilitli tuttu. Ben kimim ki onu her şeyi gün ışığına çıkarmaya zorlayayım? Annem kesinlikle onu böyle bir sıkıntıya sokmamı istemezdi, özellikle de son zamanlardaki sağlık durumu göz önüne alındığında.

Ayrıca, tüm bilmenin Gio'ya ne yararı olacak? Tariflerini başından beri bildiğimi, sorununu ilk günden çözebileceğimi fark ederdi. Ailelerimiz arasındaki bağlantı hakkında tek kelime etmeden aylardır hayatının bir parçası olduğumu, aile albümündeki yüzü kameraya dönük kadının annem olduğunu bilecekti. Birbiri ardına gelen ihanetler gibi hissediyorum. Dışarıdan nasıl görüldüğünü görebiliyorum ama içeride nasıl olduğunu sadece ben biliyorum. Bu merak beni onların boyalı cam kapısından içeri itti ve ben sadece annemin anısını ya da Santo'nun güvenini tehlikeye atmadan yardım etmek istedim. Gio'ya ya da Belotti ailesinin geri kalanına aşık olmayı planlamamıştım.

İçimden bir ses Gio'ya her şeyi anlatmak, şeyi dökmek ve kararı onun vermesini istiyor, çünkü bu bizim şu anki hayatımızla ilgili, annemle Santo'nun otuz yıl önceki hayatlarıyla değil. Ama sonra annemin kulağıma asla başka bir anlatmamamı fısıldadığını, Santo'nun benden temiz bir ara vermemi istediğini ve Felipe'nin bana kanın sudan daha kalın olduğunu söylediğini . İşin özü de bu, gerçekten. Kan sudan yoğundur, en çok da Belotti'nin kanı. Gio her şeyden önce ve her zaman bir Belotti'dir. Her zaman onlar için en iyisini isteyecektir ve bunun üstesinden gelecektir çünkü onlara sahip.

Keşke yarın olsaydı, vedalar geride kalsaydı ve Kanada önümde olsaydı. Toronto hakkında havaalanının adı dışında hiçbir şey bilmiyorum. New York'a uçtuğumda sahip olduğum planların ya da önyargıların hiçbirine sahip değilim, annemin adımlarını takip edecek hiçbir şeyim yok. Orada tamamen tek başıma ve içimde bunu dört gözle bekleyen tek bir parça bile yok.

-

Saate bakıyorum, Gio'yu bekliyorum, onu umutsuzca özlüyorum ve bunun onu son görüşüm olduğu düşüncesiyle midem bulanıyor. Saat bir gibi geleceğini bildiren bir mesaj göndermişti ama saat neredeyse on ikiyi yirmi geçiyor ve o hiç geç kalmazdı. Ellerim nemli. Kahve yapmak için su ısıtıcısını açarken onları kotuma siliyorum ve sonra tekrar kapatıyorum çünkü nasıl olsa içmeyeceğimi biliyorum. Kanepeye oturuyorum, fikrimi değiştiriyorum ve mutfak masasına oturuyorum, böylece kapıya daha yakın oluyorum, onu içeri almaya hazırım. Midemde hiçbir şey yok. Bu sabah yemekle yüzleşemedim ama yine de bağırsaklarım dondurma makinem gibi çalkalanıyor.

Zil sessiz dairemde yüksek sesle ve şok edici bir şekilde çalıyor ve heykelcilik oynayan bir çocuk gibi donup kalıyorum. Adam geldi. Neredeyse zile koşacağım ve işe yaramazsa ve o giderse diye birkaç kez basacağım. Merdivenlerdeki ayak seslerini dinlerken sakın nefesler alıyorum ve sonunda kapıma dokunuyor ve kendimi destekleyip kapıyı ardına kadar açıyorum.

"Mesajlarıma cevap bıraktın, küçük fare. Beni o kadar üzdün ki seni şahsen kontrol etmek için bu kadar yol geldim."

Adam Bronson'ı görünce paniğe kapılıp geriye doğru döndüm. New York'un gölgelerinde dair kendime defalarca söz verdim, asla buraya gelecek kadar ileri gitmeyeceğine dair kendime güvence verdim. Ve şimdi daireme girmiş, ön kapımı , sanki ben hoşgeldin paspasını açıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sinirlerime hakim olarak söylüyorum.

Gözleri yavaşça dairenin üzerinde geziniyor, her şeyi içine alıyor. "Demek gittiğin yer burası."

Başka bir şey söylemiyorum. İçim şiddetle titriyor; sesimin korkuma ihanet etmeyeceğine güvenmiyorum. Odanın içinde kanepeye doğru yürüyor, giderken incelemek için bir şeyler alıyor. Bankadan gelen bir mektup. Bir mağaza fişi. Dokunmasına kızdığım hayatımın önemsiz parçaları.

"Pekala," diyor. "Nasılsın, Adam, bir fincan kahve ister misin, Adam, uçuşun nasıldı, Adam?" Oturur ve bacak bacak atar, kaldırdığı ellerini iki yana açar. "seç. Yoksa üçüne de cevap verip seni kurtarayım mı? Evet, kahve istiyorum, nasıl biliyorsun." Tek parmağıyla işaretliyor. "Uçuşum çok uzun ve pahalıydı ve hayır, sorduğunuza göre pek iyi durumda değilim. İşimi kaybettim ve sonra küçük farem numaramı engelledi."

Ona bakıyorum. "Hiç sütüm yok."

Bana bakıp kaşlarını kaldırıyor, sonra kalkıp mutfığa geçiyor ve buzdolabını açıyor.

"Oh, bak. Yapıyorsun."

Karton kutuyu yavaş ve kasıtlı bir şekilde yanımdaki tezgâha bırakıyor ve ben onun kendine özgü tıraş losyonu hava boşluğunu tıkadığında kusmuğumu geri yutuyorum.

"Sana kahve yapmayacağım. Gitmeni istiyorum. Hemen şimdi."

Sanki şaka yapmışım gibi hafifçe gülüyor ve acı, öfkeli göz yaşları gözlerimin arkasını yakıyor. "Seni özledim fare," diyor kolunu omuzlarıma dolayarak.

Omuz silkiyorum ve ön kapımı açmak için yarı koşuyorum. "Çık dışarı."

Bana sabrını zorlayan bir çocukmuşum gibi bakıyor ve bu bakış omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderiyor. Bu bakışı daha önce çok sık görmüştüm ve bunu takip edebilecek öngörülemeyen öfke patlamasını biliyorum.

"Senden korkmuyorum," diyorum çenemi kaldırarak.

"Neden olası ki?" Gülüyor. "Sana hiç elimi bile sürmedim. En azından canının çekmediği bir tanesine." Kaşlarını müstehcen bir şekilde aşağı yukarı oynatıyor, ben de onları izliyorum, sanki iki sümüklüböcek saç çizgisinde geziniyor.

"Eğer gitmezsen polisi arayacağım" dedim. "Karakol hemen köşeyi dönünce."

"Ve ne diyeceksin? Erkek arkadaşım ziyarete geldi ve bir fincan kahve mi istedi?" Bileklerini önünde tutuyor. "Kelepçeleyin beni memur bey, bu adil bir polis."

"Eski erkek arkadaşım," diyorum dişlerimi sıkarak.

Bana yine o uyarıcı bakışını atıyor ve beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermemeye çalışarak yutkunuyorum. Zil çalıyor ve beni ilgiyle izliyor.

"mi bekliyorsun?"

Kahretsin, hayır. Hayır, Gio, hayır. Başımı sallıyorum, kelimeleri bir bir araya getiriyorum ve mantıklı olmalarını umuyorum. "Postacıdır. Bir paket bıraktıysa bana haber vermek için zili çalar."

Adam yavaşça başını sallar, sonra pencereye gidip kontrol eder. "Postacıya benzemiyor."

Ben zili çalmadan biri ön kapıya vuruyor. "Iris!"

Gio değil. Sophia.

"Arkadaşların mı?"

"Sadece birlikte çalıştığım biri." "Iris, aç kapıyı!"

Adam dışarıya bakarken bir tarafa eğiyor ve sonra bana bakıyor.

"Lütfen, sizinle konuşmamız gerekiyor."

Gözlerimi kapatıp sertçe yutkunuyorum çünkü bu Maria'nın yükselen sesiydi, Sophia'nın değil. Onları buradan olabildiğince uzakta istiyorum ama Gio yerine ikisinin de burada olması, kötü bir şey gelmiş olma ihtimaline karşı içimde korku uyandırıyor.

"Gerçekten gidip onlarla konuşmam gerekiyor," diyorum hızlıca, kendi sesimin azlığından nefret ederek. "Lütfen Adam, burada bekle."

Kollarını kavuşturdu. "Gitmemi istiyorsun, kalmamı istiyorsun, bana kahve yapmıyorsun, beni polislerle tehdit ediyorsun ve şimdi de kaçıp arkadaşlarınla sohbet etmek istiyorsun. Bu hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor fare ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor ve çarpan araba kapılarının sesiyle pencereye geri dönüyor.

"Oh iyi, daha fazla insan. Sokak partisine dönüşüyor."

Kargaşayı duyabiliyorum ve gidip görmek için yanıp tutuşuyorum ama o pencerenin yanında ve Smirnoff camın diğer tarafındaki yangın merdiveninde belirdiğinde yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. Adam kedilerden nefret eder. Köpeklerden de öyle. Genel olarak hayvanlarla arası pek iyi değildir, geriye dönüp baktığında bunun büyük bir tehlike işareti olması gerekirdi.

"Haşarat," diye mırıldanıyor ve kimseyi içeri çağırmamış olmama rağmen alt kattaki ön kapının açıldığını duyduğumda nefesim kesiliyor.

"Iris, tatlım, kaldırımda seni bekleyen bir sıra göz alıcı insan var Kıçını kaldır ve hemen şu merdivenlerden aşağı in!"

Bobby.

Adam'a bakıyorum, o da bana bakıyor ve sonra açık daire kapımdan fırlayıp merdiven boşluğunun tepesine çıkıyorum. Robin aşağıda Vuitton valizlerini içeri taşıyor, Bobby de ayakta duruyor.

Elleri deri pantolonunun kalçalarında, başında kocaman bir kürk şapka. Adam'yanımda durmak için hareket ettiğini görmekten ziyade hissediyorum ve kolunu omuzlarıma gözle görülür bir şekilde irkilmemeye çalışıyorum, tutuşu üst kolumu kazıyor.

"Kaba davranıyorsun fare, beni arkadaşlarınla tanıştır."

Sophia ve Maria, Robin'in arkasındaki küçük koridora doluşurken merdivenlerden sert adımlarla iniyorum ve Santo ile Felipe'nin de onlarla birlikte olduğunu görünce utanıyorum. En alt basamakta duraklıyorum ve Adam'ı tekrar yanımda hissediyorum ve eli omzuma inip beni doğru çekince dehşet içinde bir an gözlerimi kapatıyorum.

Bobby şapkasını kafasından çıkarır, kaşlarını çatarak durumu anlamaya çalışır. Birkaç saniye sessizlik olur, herkes izler.

"Ben Adam Bronson. Geleceğinizi pasta yapardım!"

Bobby başını sallıyor, kürk şapkasını yere fırlatıp kendini Adam'ın üzerine atarken "Hiç sanmıyorum" diye .

"*Madonna* Noel Baba," diye nefes alıyor Maria, Adam dengesini kaybedip güverteye çarpınca hızla geri çekiliyor, Bobby vahşi bir kedi gibi üzerine binmiş. Adam onu kolayca itiyor ve tökezleyerek ayağa kalkıyor, küfrederek dönüp bana bakıyor.

"Belki bu sık kafalı için polisi aramalısın, beni değil," diyor tozunu alırken. "Ben sonra gelirim. Bu benim tarzım bir parti değil."

Sophia'yı geçmek için dirsek atar ve Sophia da ona omuz atarak neredeyse dengesini tekrar bozar.

"Göt herif," diye tükürüyor.

Adam cevap olarak ona doğru bakıyor ve mekandaki tüm Belotti'ler bir adım öne çıkıp kimi İngilizce kimi öfkeli İtalyanca bağırmaya ve onu itip kakmaya başlıyor ve sonra aniden geriye doğru çekiliyor ve doğruca sokağa sürükleniyor. Gio' geldiğini görmemiştim ama şimdi burada ve yutkunuyorum, en azından ailesi kötü haberi vermek için toplu halde gelmediği için rahatlamış bir şekilde çıldırıyorum.

Adam karda kış üstü yatarken herkes sokağa yuvarlanıyor. "Ayağa kalk," diyor Gio, Adam'ın başında dikilerek.

Adam kendini ayağa kaldırırken buzun üzerinde kayıyor, onursuzca. Birkaç saniye Gio ve bana bakıyor ve sonra gülmeye başlıyor.

"Şimdi anladım," diyor, sanki bu fikri komik buluyormuş gibi aramızda eliyle işaret ederek. "Ben olsam zahmet etmezdim dostum, çok sıkıcı biri."

Gio gökyüzüne bakıp iç çeker, sonra yumruğunu Adam'ın çenesine sertçe indirir ve onu kaldırım boyunca iki kapı aşağıdaki balık lokantasının siyah çöp torbalarından oluşan bir yığının içine yuvarlar. Adam sürünerek ilerliyor, kıyafetlerindeki kokuşmuş yemek artıklarını siliyor. Smirnoff, Tanrı o kediye korusun, balık kokusuyla ortaya çıkıyor ve Gio onu yakalarından tutup ayağa kaldırmadan bir saniye önce pençelerini Adam' eline geçiriyor.

"Onu istiyorsan, benim aracılığım ile geleceksin," diyor Adam'ın yüzüne doğru yaklaşarak.

Ani ve beklenmedik bir içsel güç hissi, metalik şimşeklerin kan dolaşımında kendilerini ateşlemesi gibi içime güç veriyor. Bir adım öne çıkıp elimi Gio'nun koluna koyuyorum çünkü her ne kadar herkesin içgüdüsel olarak etrafımda oluşturduğu koruyucu halkayı takdir etsem de artık annemin kızı olma vaktim geldi. Adam benim kovmam gereken şeytanım, bunu kendim için yapmalıyım.

"Dur. Gio, lütfen, bu savaşta benim için savaşmana ihtiyacım yok."

Bana yan yan bakıyor, zor nefes alıyor ve güzel koyu gözlerinin ardında parlayan tüm İtalyan tutkusunu ve öfkesini görüyorum. Beni isteyerek bakışlarını sabit tutuyorum ve bir süre sonra dediğimi yapıyor, Adam'ı küçük bir itmeyle bırakıyor. Başımı sallıyorum, bu gerçek öfke anında bile Gio başkalarının ihtiyaçlarını dinlemeye hazır bir adam olduğu için minnettarım. Sanırım bu işi kendi şartlarımla bitirmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor.

"Buraya gelmemeliydin." Adam'ın yüzüne bakmak için döndüğümde kendimi tam boyuma kadar çekiyorum. "New York artık benim evim. Ne Londra'ya ne de sana asla geri dönmeyeceğim. Artık senden korkmuyorum, yatağımın altındaki canavar olmana izin vermekten bıktım. Sen bir hiçsin, insanları kötü anlarında manipüle etmekten zevk alan bir adam için zavallı, acınası bir bahanesin. Flaş haber, Adam. Artık en kötü zamanımda değilim ve senin faren de değilim. Aslında senin hiçbir şeyin değilim ve asla da olmayacağım, bu yüzden bu şehirden defol git ve bir daha bu şehre adımını bile atma, duydun mu beni?"

Adam bana sırtlıyor, dudağı şişmiş ve çirkin. "Büyük konuşma," diyor. "Sürünerek geri geleceksin."

"Sana söz veriyorum yapmayacağım. Bu insanlar beni hayatlarına ve ailelerine aldılar-" diye başlıyorum.

Keskin kahkahası beni kesiyor. "Aile mi? Sen kimsenin ailesi değilsin, fare." Yarılmış alt dudağını sahte bir sempatiyle bana doğru büküyor ve ben de onun acıyla irkilmesini memnuniyetle not ediyorum.

Arkamda Gio hırlamaya yakın bir ses çıkarıp bize doğru bir adım atıyor ama Santo elini kaldırıp oğlunun önüne geçiyor. Yaşlı adamın müdahalesiyle ortalığa geçici bir sessizlik çöküyor; Adam bile onun otoritesine boyun eğmiş gibi görünüyor.

Santo bastonuna dayanarak, "Iris *benim* ailem," diyor. Maria

kocasının yanına yaklaşıyor. "Ve benim de."

Sophia sıradaki yerini alıyor. "Ve benimki."

Felipe kardeşinin yanına gider. "Ve benimki."

Erişte evinin ön basamağında Robin ve Bobby yan yana durmaktadır. Robin isyankâr bir ifadeyle, "Onun bizim ailemiz olduğuna inansan iyi edersin," diye yarı bağırıyor.

Adam hepsine ters ters bakıyor. "Bir avuç lanet olası ezik," diye mırıldanıyor, dudağından damlayan kan, karda parlıyor.

Her birine tek tek bakıyorum, gururlu ve öfkeli. "Kahrolası bir grup kahraman," diyorum.

Ve sonra eski sevgilime doğru yürüyorum, özgürleşmiş, tüm korkularım gitmiş. Bana yaşattığı cehennemi düşünürken son kez onun mide bulandırıcı kolonyasını kokluyorum ve kötü zamanlarımda onu terk etmek için gereken gücü sessizce kabul ediyorum. Sokakta tanıştığım kızı düşünüyorum.

Birkaç hafta önce, kontrolcü bir erkeğin korkusuyla yağayan her kadın adına, çenemi kaldırıp o pi kurusuna son bir kez bakıyorum. Son sözü söylemeyi hak ediyorum.

"Bardak ye, Adam Bronson."

39.

New York'lu ailem ve ben, Adam nihayet kaybolana kadar sokakta duruyoruz ve sonra etrafımı sarıyorlar. Az önce ne olduğunu, neden burada olduklarını gerçekten anlamıyorum, ama o anda tek bildiğim burada oldukları ve bunun en iyi şekilde bunaltıcı olduğu. Gio

Geride durup ailesinin beni kucaklamayı bitirmesini bekliyor ve sonunda beni kollarına ve ben ağlamaya başlıyorum. Beni daha da yakınına çekiyor, gerçekten sıkı, birinin sarıldığını ve güvende olduğunu hissettirmek için tasarlanmış türden bir sarılma.

"Yanımdayım," diyor saçlarımı okşayarak. "Sana sahibim."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, da bana bakıyor ve sonra yüzünü eğip beni yavaşça öpüyor. Sophia'nın iç çektiğini duyuyorum, Maria ağlıyor ve Bobby ile Robin etrafımızdaki herkesi sert bir içki için dairelerine götürüyorlar.

Kaldırımda sadece biz ve Smirnoff kalana kadar olduğumuz yerde kalıyoruz. Gio iki eliyle saçlarımı düzeltiyor ve ciddi gözlerle bana bakıyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor yüzümü tutarak.

"Artık iyiyim," diyorum ve ciddiyim. "Sen mi?"

"Yakınından bile geçmiyor," diyor geri adım atarak. "Bütün bu olanlar, Iris, bu..."

Ceketinin içine uzanıyor ve iç cebinden bir şey çıkarıyor. Yere bakıyorum ve annemin hatıra defterinden tanıdık nane yeşili yırtık peçeteyi görüyorum. Santo'nun yazısı. Çok sevdikleri aile tarifi.

"Babam bize her şeyi anlattı," diyor. "Felipe de boşlukları doldurdu."

Peçeteye bakıyorum. "Sana her gün söylemek istedim," diyorum.

Bana bakıyor. "Gelateria'da birlikte geçirdiğimiz onca sabah ve sen başından beri tarifi biliyordun."

"Bu benim paylaşacağım bir sır değildi," diye fısıldadım. "Sadece yardım etmek istedim, ailenizde herhangi bir anlaşmazlığa neden olmak değil."

"Bana daha önce güvenmeliydin," diyor.

"Bu asla güvenle ilgili değildi," diyorum. "En azından ilk başta anneme sadakatle ilgiliydi. Sonra Santo'ya da, çünkü bana ondan bahsettikçe bu peçetede yazılanların ne kadar büyük bir mesele olduğunu daha iyi anladım. Ve sana Adam hakkında söylediğim yalan... Utançtan tüylerim diken diken oldu. Kendime nasıl bilmediğim bir çukur kazdım. Çok özür dilerim."

Gio peçeteye bakar. "Annem bunu sana geri vermemi söyledi."

Az önce beni savunmak için sıradaki yerini alan Maria'nın anısı kalbimi sızlatıyor. "O nasıl?"

Gio usulca iç geçirir. "Her zamanki gibi inanılmazdı. Yıllar boyunca birlikte çok şey yaşadılar ve bu onları yıkamaz. Çok fazla geçmiş. Çok fazla aşk. Bu çok uzun zaman önceydi ve bence sonunda seni bize getirdiği için minnettar, tarifi ve her şeyiyle."

"Ama benden nefret etmekte sonuna kadar haklı," diyorum, bu düşünce beni mutsuz ediyor çünkü Maria'nın sıcaklığı ve cömert ruhu beni bir kışlık palto gibi durumda.

"Ama öyle değil," diyor Gio. "Annemin dışı bir aslan kadar büyük bir kalbi var ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık sen de ondan birisin."

biri. Bugün kendimi ondan biri gibi hissettim, annem öldüğünden beri hayatımda eksik olan bir şekilde korundum.

"Ya Santo?" Dedim. "O iyi mi?"

Gio Bobby'nin dairesine doğru bakar. "Her zamanki gibi metanetli. Sanırım biraz rahatlamış, biraz da utanmış."

"Utanmasını gerektirecek şey yok," diye araya giriyorum. "Onlar çocuktan biraz daha fazlasıydı. İşleri düzeltmek için bir şeyler söylemeye mi? Bunların hepsi benim hatam."

"Bu senin hatan değil," diyor Gio. "O yaptığı seçimlerin ağırlığıyla yaşadı, sen sadece işleri koymaya çalıştın. Bu artık ikisinin arasında, özel bir mesele. Olaylarla kendi yöntemleriyle başa çıkmaları gerekiyor ve çıkacaklar da."

Ne dediğini anlıyorum. Bundan kontrol etmek bana düşmez.

Alnımdan öpüyor. "Elinden geleni . Olan oldu artık, her şey ait olduğu yerde, açıkta."

Son birkaç ayın ağırlığının omuzlarımdan kalktığını, tüylere dönüştüğünü hissediyorum. O her şeyi biliyor. Adam'ı, ve tarifi biliyor. Tüm sırlarımı biliyor ve hâlâ burada duruyor.

"Iris," diyor, gözlerine baktığımda eli enseme sıcak bir şekilde duruyor.

"Seni seviyorum," diyorum, çünkü yaşanan onca şeyden sonra bunu ilk söyleyen ben olmak istiyorum. "Seni çok seviyorum, Gio."

Ben bunu söylerken başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırıyor. "*Ti amo.*"

Gülümseyip karşılık veriyorum ve sesler ağızımda yeni ve değerli hissediyorum.

"İtalyanca konuşuyor," diye mırıldanıyor ve boğazındaki duygu boğulmasını duyuyorum.

Smirnoff ön basamakta homurdanıyor. Yeni yabancı dil becerilerimi takdir ediyor olabilir ya da yaklaşan bir şiddet tehdidi olabilir, söylemek zor. İki durumda da, bugün bir kutu ton balığı alacak. Pembe melamin bir kasede bile servis edebilirim.

-

Sonunda içeri girdiğimizde Bobby ve Robin'in dairesinde bir parti atmosferi . Tatilden yeni dönmüş olabilirler, bavulları koridora dizilmiş olabilir, ancak doğrudan mükemmel ev sahibi moduna geçtiler ve şampanyayı açtılar. Arka planda Santo'nun zevki için seçildiğinden şüphelendiğim şarkıcı müziği çalıyor ve Sophia ile Bobby kanepede bir şeye gülüyorlar, zaten hırsızlar kadar kalınlık.

"Sanki bir Noel kartının içine girmişim gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum. Herkes dönüp bize bakarken Smirnoff ayak bileklerimden fırlıyor.

Sophia ayağa fırlıyor ve ikimize de sıkıca sarılıyor, elinin tersini yanağıma bastırıyor. "Donuyorsun," diyor. "Gel de ateşin yanına ."

"Ben iyiyim." Bana bakana kadar parmaklarını tutuyorum. "Her şey için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Harikaydın."

"Keşke ona bir yumruk atsaydım," diyor.

"kırmaya değmez," diyorum, kalbimde taşıdığım en ağır şeyi hafifleterek.

Sophia Gio'ya bakıyor. "Onu hiç böyle görmemiştim," diyor, kardeşine duyduğu sevgi ve hayranlık yüzünden okunuyor. Gio'ya bakıyorum ve beni korumak için nasıl ayağa kalktığını ama aynı zamanda kendimi savunabilmem için bana alan açmak üzere nasıl geri adım attığını hatırlıyorum.

Bobby bize katılıyor ve elini Gio'ya uzatıyor. El sıkışırken, Gio'nun diğer eli Bobby'nin omzunda dururken, aralarında geçen onaylama ve saygı ifadesini görüyorum.

Bobby, "Bil diye söylüyorum, sen gelene kadar durumu kontrol altına almıştım," diye . "Göt herifi yere ."

"Bunu duydum," diyor Gio. "Iris senin kahraman olduğunu söyledi."

Bobby bana doğru bakıyor, "kahramanca" kelimesini söylerken gözleri şüpheyle sulanıyor.

"Demir Adam'ın senin yanında hiçbir şeyi yok," diyorum yanağından öperek, maksimum etki için kasıtlı olarak en sevdiği süper kahramanı seçiyorum.

Robin gelip bizi oturma odasına götürüyor ve bizi sıcaklık ve Belotti sevgisi sarıyor. Maria'yı öpüp Santo ve Felipe'ye sarılıyorum, sonra da Sophia ve Gio'nun arasındaki kanepeye oturup ellerini tutuyorum.

Gözlerimi kapatıp Frank Sinatra'nın New York'a söylediği ünlü aşk şarkısını dinliyorum ve gülümsüyorum çünkü bir yerlerde, bir şekilde annemin bu özel isteği sadece benim için yaptığını biliyorum.

New York'a yeni bir başlangıç geldim, yalnızdım ve burada başarılı olup olamayacağımdan emin değildim. Artık emin değilim. Bu kalpleri titreten harika, kaotik, neon şehir, eğer beni kabul ederse, benim sonsuza dek evim olacak.

Artık yalnız da değilim. Hayatım boyunca Belotti ailesine görünmez bir şekilde, boyalı bir cam kapı, yırtık yeşil bir peçete ve sonsuz kase rahatlatıcı vanilyalı gelato ile bağlandım. şekilde, mucizevi bir şekilde noktaları birleştirdiğim, yıldızlar aynı hizaya geldiği ve beni tam olarak aynı cam kapıya götürdüğü için ne kadar şanslıyım. Annemin bir şekilde yol gösterici bir eli olduğunu düşünmek hayalcilik olur ama eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, beni Belotti's'e götürmek için yer gök oynardı. Mulberry Caddesi'ndeki gelateria onun bu şehirdeki güvenli yeri idi ve şimdi, otuz yıl sonra, benim oldu.

O zamanlar kalmak gibi bir seçeneği vardı ama kalmadı. Annem ve ben pek çok açıdan birbirimize benziyorduk ama benim New York hikayem farklı bir şekilde sona erdi ve bunun nedeni kader, yıldızlar ya da annem değildi. Benim yüzümden. Kendimi New York uçağına sadece sevgili gelato makinem ve hırpalanmış bir bavulla bindirecek gücü bulduğum için. O zamanlar sanki

, ama Şimdi, geriye d n p bakmanın avantajıyla, nihayet t m dağınık, g zel resmi g rebiliyorum.
Eve d n yordum.

Sonsöz

...

Sİ X HAFTA SONRA, SEVGİLİLER GÜNÜ NE

"SANIRIM BİR TANE GÖRDÜM," diyorum gökyüzünü işaret ederek. "Tam ."

Gio parmağımın yayını takip ediyor ve sonra bana yan yan bakıyor. "Sen ."

İçimden gülüyorum. "Hayır, gülmedim. Hava çok bulutlu. Ama bunca çaba sarf ettin, bu yüzden yalan söyleyip kayan bir yıldız gördüğümü söyleyeceğim ve sen de gülümseyip bana inanıyormuş gibi yapacaksın."

"Bundan sonra bir daha asla dik duramayacağım," diyor omuzlarını Sevgililer Günü sürprizi olarak kiralamak için dağları aşındırdığı arkası açık kamyonetin çıkıntılı metal zeminine dayayarak. Günün büyük bölümünde bizi şehir dışına götürdü, böylece kayan yıldızları için büyük karanlık gökyüzünün altında uzanabileceğiz, ancak hava bize nazik davranmıyor.

"Şişme bir yatak almalıydım," diye homurdanıyor.

Başımı salladım. "Kareli bir battaniye ya da Empire State Binası'nın tepesinde bir akşam yemeği olmalı." "Ya da aynı başka bir saçmalık," diyor, on iki ay önceki ilk kitapçı karşılaşmamızda kullandığı korkunç İngiliz aksanıyla. Ne o gün söylediklerimi hatırladığına inanabildim ne de ilk karşılaşmamızın bu yankısıyla beni şaşırtmak için gösterdiği çabaya inanabildim.

Yıldızların altında bir kamyonun kasasında kontrol edilmiş battaniye.

Koluna bir yumruk indiriyorum ve karanlığa doğru gülümsüyorum. O günü şimdi korku ve utanç duyguları olmadan düşünebiliyorum, çünkü beni hayatımın aşkıyla buraya getiren olaylar zincirini tetikledi.

Gio yan dönüyor ve bana bakıyor. "Bence bunu yıllık geleneğimiz haline getirmemeliyiz," diyor.

"Kesinlikle tek seferlik," diyorum. "Gelecek yıl Sevgililer Günü'nü planlama sırası bende." "İçeride, yataklı bir yerde olabilir mi?"

Başımı salladım. "Anlaştık."

Bağdaş kurup oturuyorum ve sırt çantamı kendime doğru çekiyorum. "Sana bir şey aldım," diyorum çantamdan hediye paketini çıkararak. Ona uzatıyorum o da battaniyenin altına uzanıp benim için de bir hediye çıkarıyor.

"Değiş tokuş" diyor.

"Önce seninkini aç," diyorum.

Kurdeleyi çekip kutuyu açıyor ve orada duran iki gümüş kaşığa bakarken gülüşü sessizleşiyor.

"Biri büyük, biri küçük," diyorum.

"*Cucchiaino*," diyor dizime masaj yaparak.

Bana verdiği hediyeği ellerimde evirip çeviriyorum. "Bunun ne olduğunu biliyorum," diyorum.

" aç," diyor.

Kitabı açıyorum ve parmaklarımı karmaşık kapak tasarımının üzerinde gezdiriyorum. Kenarları altın spreylili özel baskı ciltli bir kitap, geçen Sevgililer Günü'nde tartıştığımız ciltsiz kitabı hiç anımsatmıyor. Sevindim; belki de bu kopyayı utanç ve pişmanlık duygularına kapılmadan okuyabilirim.

"*Coniglio*," diyor.

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir söyle" diyorum, çünkü İtalyanca konuştuğunda beynimde bir şeyler çok iyi biliyor.

"Tavşan," diyor. "Tavşan demek."

"Ukala." Kapaktaki gizli tavşanı fark ediyorum ve sonra tekrar uzanıp bir dirseğimin üzerine çıkıyorum. "Sence gökyüzü mü?"

"Hiç şansın yok," diyor.

"Umurumda değil," diyorum. "Benim için önemli olan kamyonet ve battaniye zaten."

"Bunu buraya gelmek için beş saat araba kullanmadan önce de söyleyebilirdin" diyor, saçlarımdan bir tutamı parmaklarına dolayarak.

"Romantikti. Denediğin için seni seviyorum."

öpmek için eğildim ve beni altına sırt üstü yatırdı.

Kürek kemiklerim metale çarparken, "Bu kamyonet konusunda haklısın," diyorum. Elini

kazağımın içine sokarak, "Şu anda bu kamyoneti seviyorum," diyor. "Onu satın alabilirim."

"Sevişmek için çok soğuk değil mi?" , boynumu öpüyor ve İtalyanca'da anlatılamayacak kadar edepsiz olduğunu umduğum bir şey söylüyor.

Gözlerimi açıyorum ve gerçekten yıldızları görüyorum.

*Sally ve Rose için,
ilham veren
arkadaşlarım*

TEŞEKKÜRLER

HARİKA menajerim Nelle Andrews'a, İngiltere ve ABD'deki editörlerim Harriet Bourton ve Hilary Teeman'a teşekkür ederim. Bu kitap üzerinde çalışırken gösterdiğiniz ekstra nezaket ve yılmaz desteğiniz için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Blackpool'daki Notarianni Ice Cream'deki herkese, *The Hairy Bikers*'daki bir bölüm aracılığıyla hikayenin ilk ilham kıvılcımını sağladıkları için özel teşekkürler - yemek programlarında boşuna geçirdiğim tüm saatler boşuna değil!

Viking ve Penguin UK'deki herkese ve haklar ekibine devam eden parlaklığınız için her zamanki gibi teşekkürler, ellerinizde olduğum için kendimi şanslı hissediyorum.

Güçlü Dell ekibindeki herkese çok teşekkür ederim. Devam eden ilişkimiz ve hikayelerimi ABD'li izleyicilerle paylaşma şekliniz için çok minnettarım.

Yurtdışındaki tüm yayıncılarıma çok teşekkür ederim; kitaplarımın dünyanın uzak köşelerindeki okurların ellerinde olduğunu düşünmek inanılmaz.

Bob kızlarına uzun yıllar süren dostlukları ve amigolukları için ve özellikle de Emily Blackledge'a bilge şarkı tavsiyeleri için sevgiler.

Ve son , sevgili aileme ve arkadaşlarıma sevgi ve teşekkürler. Her zaman olduğu gibi, sizler benim favorilerim ve en iyilerimsiniz.

A WINTER IN NEW YORK

JOSIE SILVER

Random
House
Book Club
Kulübü

Because
Çünkü -
Hikayeler
Daha İyi
Paylaşılır

R A N D O M H O U S E

BİR YAZARIN NSPİ RATI ÜZERİNE

...

İlham pek çok farklı yerden geliyor ve bu özel hikaye bir gece geç saatlerde kanepede uzanmış televizyon kanallarını gezerken başladı. İngiltere'de *The Hairy Bikers* adında bir yemek programı var, bilmiyorum Amerika Birleşik Devletleri'ne geçti mi? Bu bir yemek programı, ve bu özel yemek yapmayı seven kıllı motorcular olan iki adam, İngiltere'nin kuzeyindeki bir sahil kasabası olan Blackpool'da Notarianni'nin ikonik dondurma dükkanını ziyaret etti.

Bu efsanevi dondurma dükkanının doksan yılı aşan gurur verici geçmişi ve tüm bu süre boyunca burayı işleten Notarianni ailesi hakkındaki bölümü dinledim - gizli aile tariflerinin hikayesi beni gerçekten durdurdu. Tariflerini herhangi bir zamanda sadece iki aile üyesinin bilmesine izin verildiğinden bahsettiler - hatta her ihtimale karşı ayrı ayrı uçuyorlar!

Parçayı ikinci kez dinlemek için kendimi televizyonu geri sararken buldum ve aile geçmişinin ve hikayelerinin romantizmi kafamın bir yerlerine takıldı. Bu birkaç yıl ve o zamandan beri iyi bir fincan Belotti'nin kahvesi gibi süzölmeye devam ediyor.

Notarianni ailesine, elbette tamamen kurgusal olan *New York'ta Bir Kış'ın* kıvılcımı olarak harika aile tarihlerini kullanmama izin verdikleri için çok minnettarım. Umarım Iris ve Gio'yu okumayı severler ve bu karakterlerin onlar olmadan sayfaya bilmekten keyif alırlar.

A Q&A WITH JOSIE SLIVER

...

S: Bize Notarianni ailesinden ve *New York'ta Bir Kış*'a nasıl ilham verdiklerinden bahsettiğiniz için çok teşekkürler! Romanlarınız için her zaman belirli bir ilham kaynağınız var mı, yoksa bir roman yazmak her oturduğunuzda ilhamın farklı bir şekilde geldiğini mi ?

C: Sık sık televizyonda ya da bir dergide gördüğüm bir şey, *New York'ta Bir Kış'ta* olduğu gibi, kafamda bir dizi "acaba" düşüncesinin oluşmasına neden oluyor. Müzik de bana ilham veriyor, hatta bazen sadece birinin belirli bir repliği söylerken çıkardığı ses bile olabiliyor. Ben biraz country müzik hayranıyım - bu adamlar bir repliği duyguyla nasıl gerçekten biliyorlar, değil mi?

Hikaye fikirlerimi bir defter tutuyorum ama dışarıdayken her zaman yanımda olmuyor. Eve geldiğimde rastgele fikirlerimi mağaza fişlerinin arkasına karaladığım ya da başka bir şey bulamazsam elimin arkasına oluyor. Bir şeyler aklıma geldiğinde yazmam gerekiyor yoksa kaybolup gidiyorlar!

S: Bu kitabı New York'a hiç gitmeden yazdığınızı duyduğumuzda şok olduk, özellikle de şehrin ruhunu ve canlılığını bu kadar mükemmel yakaladığınızı için! Şehri yaratmak için hangi referansları kullandınız?

C: İdeal olarak New York'ı ziyaret etmek isterdim ama bu hikaye aslında İngiltere'de başladı. Kelimeleri kağıda dökmeye başladığımda ve New York'a taşırırsam çok daha iyi çalışacağını fark ettiğimde Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındı, o sırada teslim tarihim gelmişti ve hikayeye bağlı kalmam gerekiyordu.

Hikayedeki belirli yerlere gitmemiş olmak beni zor durumda bıraktı; tek söyleyebileceğim internet için şükürler olsun! New York yürüyüş turlarını izleyerek, arkadaşlarımla ve bireysel deneyimler için seyahat bloglarını okuyarak sayısız saatler geçirdim. Muhteşem bir ABD editörüm olduğu için de şanslıyım. Detayların doğru ve gerçekçi olduğundan emin olmak için kırmızı kalemle inceleyeceğini biliyordum.

Saatler süren araştırma ve derinlemesine inceleme beni New York'u yakında bizzat deneyimlemek her zamankinden daha çaresiz bıraktı ve ziyaretimi Bobby'nin hikayenin başında Iris'i götürdüğü San Gennaro Şöleni'ne denk getireceğimden eminim!

S: Iris ve Vivien büyük romantik komedi hayranları (gibi!) - siz de büyük bir hayran mısınız? En sevdiğiniz romantik filmler hangileri?

C: Büyük bir romantik komedi hayranı mıyım? Kesinlikle ve kesinlikle evet! Tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden biri olduğu için *Moonstruck*'ı hikayeye dahil edebilmeyi çok sevdim, ancak zorlanırsam, sanırım en sevdiğim romantik komedi olarak *Crazy, Stupid, Love*'ı seçebilirim.

Ama sonra... *Bridget Jones'un Günlüğü* her zaman kalbimde olacak, *Dört Nikah ve Cenaze* yılda en az bir kez izlenmesi gereken bir *film* ve Noel, *The Holiday* olmadan sayılmaz, değil mi?

S: Tüm romanlarınızda sadece ilişki yolculuğuna değil, aynı zamanda kişisel yolculuğa da çıkan karakterler var - okuyucuların kitaplarınızda en çok sevdiği şeylerden biri bu! Sizce neden keder, kendini kabullenme ya da aşkı bulurken iyileşme gibi daha büyük temalarla mücadele eden karakterler yazmaya yöneliyorsunuz?

C: Harika bir soru! Sanırım uzun süredir evli olduğum ve ergenlik çağında çocuklarımız olduğu için, hayat genellikle karmaşık, dağınık ve yayılıyor. Her şey randevu geceleri ve çiçeklerden ibaret değil, yoğun, eğlenceli ve bazen de yürek parçalayıcı ve ben bu şekilde planlasam da planlamasam da bunun sayfaya yansıdığını görüyorum. Özellikle de çok kuşaklı karakterler ve aileler yazmaktan büyük keyif alıyorum. Bu sadece gerçek hayat, değil mi? Romantizm tek gerçekleşmez, hayatımızdaki diğer tüm önemli insanlar tarafından etkilenir ve şekillendirilir. Hikayeyi derinleştirmek ve zenginleştirmek için buna eğilmeyi seviyorum.

S: Yazma süreciniz ? Yazma günlerinizde çok fazla yapıyı seven bir yazar mısınız, yoksa ruh hali ne zaman olursa yazan bir yazar mısınız?

C: Düzenli olduğumu, çizelgeler ve planlar yaptığımı ve günlerimi metodik bir şekilde işaretlediğimi söylemek isterdim, ama korkarım ki en iyi çalışma şeklim bu değil. Bir taslağın başlangıç aşamalarında oldukça istikrarlı ve yavaş ilerleme eğilimindeyim, ortalara doğru hızlanıyorum ve sonra sonlara doğru gerçekten yoğun bir şekilde yazıyorum. Bunu yapmanın kolay bir yolu değil - sonraki aşamaları stresli buluyorum, ama garip bir şekilde sevdiğim heyecan verici bir şekilde!

Benim için işe yarayan sürecin bu olduğunu kabul etmeyi ve kendime bu konuda üzüntü vermemeyi öğrendim.

o.

S: Ve son , eğer hayalinizdeki oyuncu kadrosu kim olurdu diye sormazsak ihmalkâr davranmış oluruz.

New York'ta Kış klasik bir romantik komedi filmine dönüştürüldü! Aklınıza gelen biri var mı?

C: Ah! Bu soru hem en sevdiğim hem de en nefret ettiğim soru! Yazarken sık sık karakterleri kafamda canlandırıyorum; replikleri , ve vücut hareketlerine kadar hayal edebildiğim belirli bir kişinin olmasının diyaloglara yardımcı olduğunu düşünüyorum. Garip bir şekilde, bu kitap için bunu başaramadım. Hepsini görebiliyorum ama tam olarak şekillenmiş değiller - kafamda yan gözle bakıyorum. Iris'in küt kesilmiş kaküllerini, Gio'nun kahve yapmak için makineye döndüğünde gömleğinin vücudunu nasıl sıyırdığını ve Sophia'nın buklelerinin hareket ederken nasıl zıpladığını görebiliyorum. Felipe'nin yürüyüşündeki çevikliği, Bella'nın ellerindeki hafifliği ve Maria içeri girdiğinde odayı saran pahalı parfüm bulutunu görüyorum. Sadece yüzlerini göremiyorum. Yine de eğlenceli bir oyun, değil mi!

QUESTIONS AND TOPICS FOR DISCUSSION

...

1. Iris ve Gio'nun kitapçıdaki ilk karşılaşmaları hakkında ne düşündünüz? Hayatınızda hiç geçirmek için bir yabancıyı savuşturduğunuz bir kitap oldu mu? Eğer öyleyse, neydi?
2. Iris'New York'a taşındıktan sonra kurduğu ilk gerçek ilişki, en iyi arkadaşı/komşusu/patronu Bobby ile olur. Sizin hiç böyle bir arkadaşınız oldu mu, sizi kaldırmaya yardım eden?
3. Çok geçmeden Iris'in annesinin ona aktardığı gizli gelato tarifini ve genellikle eski New York filmlerini izlerken pembe melamin kaselerden yeme geleneklerini öğreniyoruz. Sizin ailenizde hangi aile tarifleri ya da aile gelenekleri aktarıldı?
4. New York şehri bu romanda başlı başına bir karakter, özellikle Küçük İtalya mahallesi. Ortam sizde şehri ziyaret etme isteği uyandırdı mı? Eğer daha önce ziyaret ettiyseniz, bu sizde geri dönme isteği uyandırdı mı?
5. Annesinin gelato tarifinin nereden anlayan Iris' planı hakkında ne düşünüyorsunuz? Özel durumları ele almanın en hassas yolunun bu olduğuna katılıyor musunuz? Neden ya da neden değil?
6. Belottileri tanıdıkça, onların hayat dolu, sevgi dolu ve kesinlikle harika olduklarını öğreniyoruz - siz de tatillerde ya da dondurmacıda onlarla vakit geçirebilmeyi istediniz mi?
7. Hem Iris hem de Gio'nun ilişkilerden ve yeni insanlara açılmaktan kaçınmalarının nedenleri var - bunun onlar için değiştiğini görmeye başladığınız an neydi? Sizce birbirlerine gerçekten güvenmeye başladıkları ilk an neydi?
8. Pazartesi Gecesi Moteli, Gio ve Iris'in dünyadan kaçmak için küçük bir baloncuk olarak sadece kendileri için yarattıkları bir alan. Siz hiç partneriniz olsun ya da olmasın kendiniz için böyle alan ya da ritüel yarattınız mı? Olmadıysa, ideal küçük kaçışınızın ne olmasını isterdiniz?
9. Santo, Iris'ten sert bir şekilde ricada bulunduğu ne hissettiniz? geldiğini anlayabildiniz mi, yoksa bunun yerine Iris ve Gio için mutlu olması ve daha anlayışlı olması gerektiğini mi düşünüyorsunuz?
10. Tüm karakterlerimizin büyük bir sahnede bir geldiği romanın doruk noktası hakkında ne düşündünüz? Güldünüz mü yoksa ağladınız mı? Kızdınız mı yoksa mutlu mu oldunuz? Yoksa bunların hepsini sırayla mı hissettiniz?
11. Romanın sonunda, Iris ve Gio'nun kişisel yolculuklarının yanı sıra birlikte bir yolculuğa çıktıklarını gördük. Onların karakter ve ilişki hakkında ne düşünüyorsunuz? Bunun için daha güçlü olduklarını düşünüyor musunuz?

NEW YORK'TA MUTLAKA IZLENMESİ GEREKEN BİR ROMANTİK KOMEDİ LİSTESİ

...

İRİS VE ANNESİNİN New York'ta geçen romantik komedileri izleme geleneğinden ilham alarak, her tür romantik komedi sever için mükemmel bir izleme listesi hazırladık!

Romantik komedilerini biraz daha nostaljik sevenler için eski ama güzel filmlerimiz var:

Parkta Yalınayak

Vizon Sabrina'nın

Dokunuşu

Tiffany'de Kahvaltı

Hatırlanacak Bir Olay

En güçlü İris ve Vivien hisleri için, onların en sevdiği romantik komedileri bulduk:

Harry Sally ile Tanışınca

Moonstruck

Çalışan Kız Seattle'da

Uykusuz You've Got

Mail Splash

Ve romantik komedi geleneğinin nasıl ettiğini sevenler için:

Manhattan'da Hizmetçi

Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir

Serendipity

İki Hafta Önceden

Haber Ver Kate &

Leopold

LEZZETLİ BİR VANİLLA GELATO REÇİPE

...

Ve tabii ki vanilyalı gelato olmadan ROMCOM maratonu tamamlanmış sayılmaz! (TamamBelotti ailesinin süper gizli tarifi olmayabilir, ancak bu tarifi denemenizi ve kendi aile geleneğiniz haline getirmenizi öneririz!)

İÇİNDEKİLER:

4 yumurta sarısı

¾ su bardağı toz şeker 1½

su bardağı tam yağlı süt

1 su bardağı soğuk krema

Tatlandırmak için vanilya

özütü

YÖNTEM:

Yumurta sarılarını ve şekerini yumuşak ve kremesi bir karışım olana kadar çırpın. Sütü neredeyse kaynama noktasına getirin ve kaynamadığından emin olarak 185°F'de kaynamaya devam edin. Yumurta karışımını yavaşça ve sürekli karıştırarak ekleyin. Karışımı birkaç dakika daha pişirin, ardından soğuk ağır kremayı ekleyin, karıştırarak iyice karıştırın. Bir gelato makinesine aktarın ve cihazınızın talimatlarını izleyin.

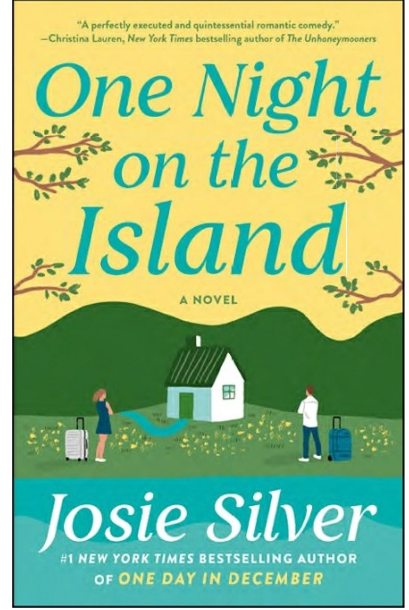
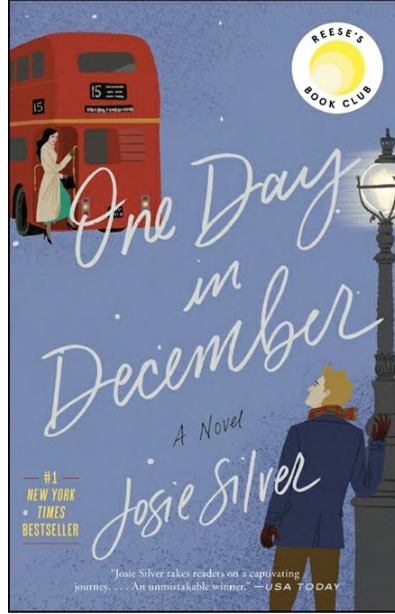
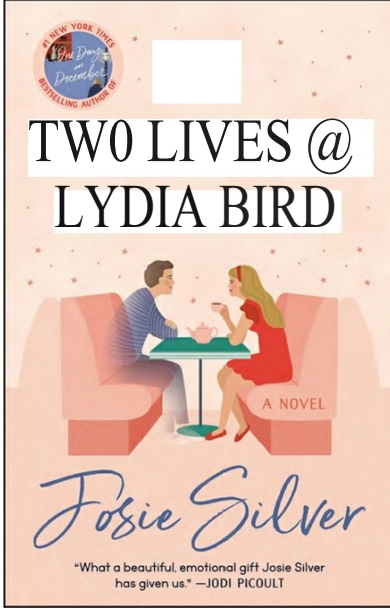
TARAFINDAN JOSIE SILVER

New York'ta Bir Kış
Adada Bir Gece
Lydia Bird'ün İki Hayatı
Aralıkta Bir Gün

YAZAR HAKKINDA

JOSIE SILVER, kocasıyla yirmi birinci yaş gününde onun ayağına bastığında tanışmış, utanmaz bir romantiktir. Kocas, iki oğlu ve kedileriyle birlikte İngiltere'de yaşıyor. *One Day in December*, *The Two Lives of Lydia Bird* ve *One Night on the Island* kitaplarının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarıdır.

#New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı
JOSIE SILVER

"Kükreyen bir şöminenin önünde okunması
gereken sürükleyici aşk hikayeleri

-*Entertainment Weekly*

Josie'nin bültenine josiesilver.com adresinden kaydolun.

Kitap satılan her yerde mevcut

RANDOM HOUSE KİTAP KULÜBÜ

Çünkü Hikayeler Daha İyi Paylaşılır

Keşfedin

Her hafta sohbeti ateşleyen heyecan verici yeni kitaplar.

Bağlan

Tura çıkan yazarlarla - ya da oturma odanızda. (Kitap kulübünüz için bir Yazar Sohbeti talep edin!)

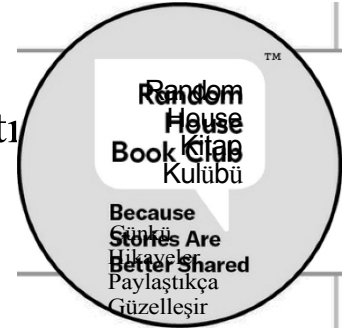
Discuss

Sizi Facebook'ta, Goodreads'te veya yüz yüze buluşmalarda kitapsever arkadaşlarınızla harekete geçiren hikayeler.

Geliştirmek

Tartışma önerileri, dijital kitap kulübü kitleri ve daha fazlası ile okuma deneyiminizi web sitemizde bulabilirsiniz.

Çevrimiçi kitap kulübü topluluğumuza katılın
randomhousebookclub.com

Penguin
Random
House

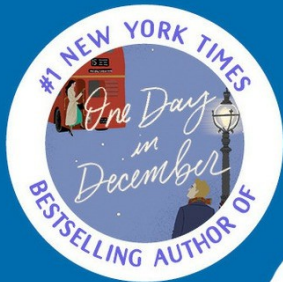
*Okuma listenizde
sırada ne var?*

Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

A WINTER IN
New York

JOSIE SILVER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.